

Giới thiệu Thần Quân, Mời Vào Rọ

Truyện Thần Quân, Mời Vào Rọ của tác giả Ly Vân là một truyện ngôn tình, tiên ma hai giới, HE. Từ nhỏ phụ tôn đã dạy bảo ta rằng tiên ma không thể cùng tồn tại. Đám người thiên gia trên Tiên Giới đã hại chết mẫu thân của ta.

Nếu có một ngày gặp được đám người thiên gia này thì phải báo thù cho mẫu thân. Ông ấy kiên quyết bắt ta thề, nếu không làm sẽ là kẻ bất hiếu. Vì thế ta đã lập ra một lời thề độc: Nếu ta không báo thù cho mẫu thân thì cả nhà chết hết, cô độc cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Oan Oan Tương Báo Đến Khi Nào!

Trước khi ta ba vạn tuổi, phụ tôn đã dạy ta rằng tiên ma không thể cùng tồn tại.

Kỳ thật ta không hiểu lắm về câu nói ấy. Ma tộc chúng ta lấy sông Vong Xuyên là ranh giới ngăn cách với Tiên tộc, người đứng ở bên này sông ta đứng ở bên kia sông, cả hai chẳng thèm nhìn nhau, vì sao phải không thể cùng tồn tại như vậy.

Ta nói ra những nghi hoặc của mình cho phụ tôn nghe.

Phụ tôn chỉ mắng ta một câu, nói bậy bạ!

Ta thường ngồi ngâm chân bên bờ Vong Xuyên, ngâm lâu đến mức thỉnh thoảng thấy một hai người Tiên tộc từ bên bờ sông đối diện bay qua bay lại. Ta liền quan sát kỹ, xét về bộ dạng thì Tiên tộc và Ma tộc chẳng có khác biệt gì hết, muốn tay thì có tay, muốn chân thì có chân, nhưng hình như da mặt đẹp hơn Ma tộc chúng ta rất nhiều. Ma tộc chúng ta có phải quá mức xấu xí hay không?

Đương nhiên, cái này chỉ dùng để so sánh người của Ma tộc không bao gồm ta và phụ tôn của ta. Hai cha con ta được xem nhưng người có vẻ ngoài đẹp nhất trong Ma tộc, không thể tùy tiện so sánh với Tiên tộc.

Vì thế ta nói ra những nghi vấn trong lòng này với phụ tôn.

Phụ tôn chỉ mắng ta một câu, cần quấy!

Phụ tôn của ta không giống với phụ tôn của người khác, ông ấy là người đứng đầu Ma tộc, thân mang trọng trách không thể trễ nãi, trong mấy vạn năm qua luôn xử lý những chuyện vụn vặt từ lớn đến bé của Ma tộc.

Ta nhìn thấy cũng có chút đau lòng.

Thật vất vả mới ta mới được một vạn tuổi, lúc đó ta đột nhiên phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng. Toàn bộ Ma tộc chúng ta mặc dù có bộ dạng xấu hơn Tiên tộc một hai phần, nhưng đều có cha có mẹ, gia đình hạnh phúc, cuộc sống hòa thuận nỉmẫn.

Mà ta, hình như chỉ có phụ tôn, không có mẫu thân.

Vì thế ta lại đưa ra một vấn đề nữa cho phụ tôn.

Khi đó ta mới biết, thì ra mẫu thân ta đã mất sớm, là do bị Tiên tộc giết hại.

Từ đó về sau, mỗi ngày phụ tôn đều lái nhái với ta, đơn giản chỉ nói Tiên tộc xấu xa bao nhiêu, Tiên tộc âm hiểm, giả dối, đê tiện, hạ lưu bao nhiêu.

Dựa theo những câu lái nhái mà sâu sắc của phụ thân, ta có thêm một bước tiến hiểu biết đối với Tiên tộc.

Mỗi khi kết thúc cuộc nói chuyện, phụ tôn lại bắt ta thề, nếu có một ngày gặp được người Tiên tộc nhất định không thể hạ thủ lưu tình, phải báo thù cho mẫu thân.

Ta than thở một câu: oan oan tương báo đến khi nào.

Phụ tôn lại bắt đầu rơi giọt lệ già nua, nói ta bất hiếu.

Ta còn chưa hiểu rõ chữ “hiếu” là gì nữa là.

Nhưng sau này ta vẫn nghe lời phụ tôn, chỉ tay lên trời nói ra lời thề độc trước mặt phụ thân, nếu có một ngày gặp được người của Thiên gia thì nhất định phải báo thù cho mẫu thân. Bởi vì phụ tôn nói cho ta biết mẫu thân của ta bị người Thiên gia hãm hại đến mức nguyên thân đều tổn hại, nhưng vì bảo vệ

ta nên mẫu thân đã đem toàn bộ linh lực rót vào trong cơ thể ta bảo vệ cho ta bình an ra đời mà người thì bị hồn phi phách tán.

Khó trách ta không cần tu luyện mà ma lực đã rất lợi hại. Đúng là ta đã kế thừa linh lực của mẫu thân.

Ta nghĩ, mẫu thân có thể vô tư tốt với ta như vậy, đương nhiên ta phải báo thù cho người. Con người của ta, bình thường không nói ra lời thề độc nhưng một khi đã nói ra thì không phải thề độc bình thường.

Ta thề độc trước mặt phụ tôn, nếu ta không báo thù cho mẫu thân thì cả nhà ta chết hết, cả đời cô độc. Cho nên ta nhất định phải báo thù cho mẫu thân. Ma tộc chúng ta phải coi trọng chữ tín.

Phụ tôn nghe xong, trước hết đã đánh ta một trận. Sau đó ban cho ta một Huyền Băng Hàn đao, nói rằng để cho ta giữ lấy sau này chuyên dùng để giết Thiên gia báo thù cho mẫu thân.

Người Thiên gia đều thuộc hỏa, cứ đâm thẳng Huyền Băng Hàn đao này vào nguyên thần của họ, nhất định bọn họ sẽ không chịu nổi. Đừng nói Tiên tộc thuộc hỏa chịu không được, cho dù tùy tiện đâm vào người Ma tộc chúng ta, sợ là cũng có rất ít người trong Ma tộc chịu nổi.

Ta suy nghĩ Huyền Băng Hàn đao dù sao cũng tụ kết mấy vạn năm tu vi của phụ tôn mà luyện thành cho dù không cần báo thù cho mẫu thân cũng xem như một vật trân quý ví dụ như dao để gọt trái cây thì càng tiện lợi. Vì thế ta liền nhận ngay.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đào Hôn

Khi ta hai vạn tuổi, ta mới phát hiện mình có chút không bình thường, chẳng giống kẻ khác.

Nghe phụ tôn nói, năm đó đáng lẽ ta phải ở trong bụng mẫu thân năm trăm năm mới được sinh ra nhưng chỉ mới được một trăm năm đã bị ép phải chào đời.

Phụ tôn đau khổ nói cho ta biết, ta có chút khuyết tật.

Ta tự đánh giá bản thân mình từ trên xuống dưới, đầu óc linh hoạt tay chân lanh lẹ vẫn chưa phát hiện mình bị khuyết tật ở chỗ nào.

Phụ tôn nói, bởi ta sinh ra trước bốn trăm năm nên bị thiếu mất một quả tim.

Lúc đó ta chỉ sờ sờ lồng ngực bên trái của mình, thật sự không cảm nhận được nhịp đập của trái tim. Trước đây ta không hề phát hiện thì ra ta vẫn còn có điểm khiếm khuyết.

Ta thường xuyên lấy chuyện này uy hiếp phụ tôn, mẫu thân không còn, ta lại là kẻ khuyết tật, ông ấy phải đối xử tốt với ta một chút.

Phụ tôn liền thờ dài, một viên thủy ngọc lưu ly nhiều màu lại bị thiếu mất một quả tim Thất Khiếu Linh Lung, ông ấy làm sao có thể nuôi nấng nổi một đứa con gái vô tâm vô phế như ta chứ!.

Nhưng than thở thì cũng chỉ là than thở mà thôi, phụ tôn đối xử với ta tốt vạn phần. Trong ngày sinh nhật lúc ta hai vạn tuổi, ông ấy cư nhiên tặng ta một phần đại lễ rất lớn khiến ta không thể nhận nổi.

Ông ấy tặng cho ta một nam nhân. Nói rằng cho ta một đứa con rể mà ông ấy nuôi dạy từ tấm bé.

Người chồng tương lai của ta tên là Lan Huru, là một con rắn đuôi xanh. Nhớ ra mới nói, ngoại trừ ta và phụ tôn ra thì da mặt của hắn được xem là đẹp nhất nhì trong Ma giới. Sau này Lan Huru quả thật không phụ sự kỳ vọng của ta bị phụ tôn ta nuôi dưỡng thành mỹ nam tử được hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ, phụ nữ, bà lão trong Ma tộc yêu thích. Tính cách ôn hòa như ngọc lại đối xử với ta rất dịu dàng săn sóc.

Đặc biệt sau khi tin tức về hôn ước của ta và hắn được lưu truyền trong Ma tộc, Ma tộc chúng ta rơi vào thời kỳ đám nữ nhân cúi đầu gạt lệ chưa từng có trong lịch sử.

Khi ta ba vạn tuổi, phụ tôn nói cho ta và Lan Huru kết hôn.

Ta cảm thấy ta phải suy nghĩ cho thế hệ đời sau của mình, tìm một thanh xà xinh đẹp như Lan Huru làm phu quân quả thật rất có lời, nhưng một suy nghĩ chợt hiện lên trong nháy mắt, nếu ta thật sự kết hôn với Lan Huru, ta một viên ngọc lưu ly và hắn một con rắn đuôi xanh, chúng ta có thể sinh ra cái gì?

Hắn là sẽ sinh ra một viên ngọc lưu ly màu xanh, hay là một con rắn có cái đuôi nhiều màu? Ta suy nghĩ thật lâu cũng không có kết quả, lại cảm giác kết quả này thật sự đáng sợ.

Vì thế cuối cùng ta giống như các nữ tử sắp lập gia đình khác trong Ma giới, bị mắc chứng hoảng hốt và sầu muộn trước hôn nhân. Rốt cuộc vào ngày thành thân, ta coi bỏ áo cưới đỏ thẫm, tháo những trang sức phức tạp xuống, lén trốn khỏi Ma giới.

Lúc ba vạn tuổi, ta đào hôn xuống Nhân giới gặp được Hỏa Tịch.

Bởi vì trên cổ tay ta vẫn mang chiếc vòng trang sức do phụ tôn cố ý chế tạo ra cho ta dùng để che giấu khí tức và phong ấn linh lực to lớn của mẫu thân để lại trong cơ thể ta, thế nên ta có thể táo toan nghênh ngang đi lại trên đường phố náo nhiệt chốn nhân gian. Nhưng mà chính chiếc vòng này cũng là nguyên nhân khiến cho thân thể của ta thu nhỏ lại hơn phân nửa so với lúc ở Ma giới.

Nhưng điều này cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt. Chân trước của ta vừa mới bước ra khỏi Ma giới, sau lưng liền có người Ma tộc truy đuổi theo. Nhưng khí tức đã được che giấu, lúc này thân người lại nhỏ đi, cho dù là đám Ma giới đuổi theo có đi ngang qua ta, bọn họ cũng sẽ không nhận ra ta.

Còn nữa, thân thể bị thu nhỏ lại khiến cho ta càng cảm thấy rất tiện lợi, khi ta đi qua cửa hàng bánh bao, lồng hấp bánh bao hoàn toàn có thể cầm chân ta lại, ta chỉ cần đưa cánh tay vào trong lồng hấp liền có thể trộm lấy một hai cái bánh bao.

Nếu không phải bụng đói khó chịu thì ta sẽ không làm ra chuyện này.

Nhưng ta chỉ ăn hai ba cái, lúc chuẩn bị mò thêm một cái nữa thì thành linh trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói trong trẻo làm hại cánh tay đang làm chuyện xấu của ta cứng đờ: “Luu Cẩm vẫn chưa ăn no sao, đừng ăn no quá nha!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vị Hôn Phu Đại Gian Đại Ác

Nhưng ta chỉ ăn hai ba cái, lúc chuẩn bị mò thêm một cái nữa thì thành linh trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói trong trẻo làm hại cánh tay đang làm chuyện xấu của ta cứng đờ: “Luu Cẩm vẫn chưa ăn no sao, đừng ăn no quá nha!”

Ta ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy dáng người cao to của Lan Huru trong chiếc áo choàng màu xanh thẫm, tóc dài rũ xuống, đang cúi đầu xuống dùng đôi mắt mang theo ý cười liếc nhìn ta, ngay cả khóe miệng cũng hiện lên nụ cười nhạt.

Ta rút tay về, mắt húng mà chui chui lòng bàn tay vào người, suy sụp nói: “Sao mà ngươi tìm được ta?” Lan Huru là một con xà thối, ta đã biết từ sớm. Chỉ không ngờ, hần cư nhiên tự mình đi bắt ta về.

Trở về còn phải tiếp tục thành hôn với hần.

Lan Huru hí hóp mắt lại, cười nhạt nói: “Vi phu và Luu Cẩm có linh tê, đương nhiên là có thể tìm được nàng rồi.”

Ta không phải không thừa nhận, Lan Huru là một con rắn xanh rất có kiến thức, cho dù ở trước mặt ta da mặt dày dứa giỡn lưu manh cũng có thể làm cho cao nhả như vậy. Ta vội vàng bắt mắt chửi hần một câu: “Ngươi chó có gọi vậy, ta còn chưa gả cho ngươi.”

Kết quả Lan Huru không để ý đến sự phản kháng và tranh đấu trong im lặng của ta, khom người bẻ ta lên. Ta động dậy, hần lại ôm càng chặt hơn. Chỉ nghe hần bình thản nói: “Đi đi, trở về tiếp tục thành hôn.”

Đúng lúc này, trong tiệm bánh bao có một vị khách dừng cầm kêu một tiếng: “Chủ quán, cho ta một đĩa bánh bao!”

Chủ quán vui tươi hơn hờ đáp: “Có ngay!”

Ta thoáng chớp nảy ra một ý, kéo kéo xiêm y trước ngực Lan Huru, nói: “Ta đói bụng, muốn ăn bánh bao.”

Lan Huru ngẩn người, nhếch khóe môi: “Vừa rồi không phải đã ăn ba cái sao.”

“Lão từ lại đói bụng.”

Lan Huru không để ý tới yêu cầu của ta, lập tức vừa đi vừa nói: “Trở về rồi ăn tiếp.”

Lập tức ta gấp cái khó ló cái khôn, nói to với hần: “Cha! Con muốn ăn bánh bao!”

Sau khi ta lại lớn tiếng gọi ba tiếng “Cha”, khóe miệng Lan Huru cứng ngắc mang theo ta ngồi vào một cái bàn trong tiệm bánh bao, gọi cho ta hai đĩa bánh bao lớn.

Ta ăn rất no.

Sau khi ăn xong Lan Huru vẫn giữ nguyên nét cười nhạt, hỏi ta: “Lúc này Luru Cẩm ăn rất no rồi phải không?”

Một tay ta ôm bụng, một tay vẫy tay áo, hào khí nói: “Ông chủ, bánh bao thịt của ông sao mà không lấp đầy bụng thể này, cho ta ba đĩa bánh bao nữa!”

Ta nào dám nói ăn no, khi ta ăn no thì phải quay về Ma giới.

Lan Huru nhú mày, nói: “Nàng không muốn thành hôn với ta như vậy sao?”

Ta suy nghĩ một lát, thành thật nói: “Cũng không phải không muốn, là bị trầm uất tiền sản.”

“Trầm uất tiền sản. Nàng cũng có trầm uất sao?” Hân day day thái dương hỏi.

Ta cầm một cái bánh bao đưa đến bên miệng Lan Huru, nói: “Chúng ta không nói đến vấn đề nghiêm trọng này, đổi đề tài khác đi. Ăn bánh bao trước đã.”

Lan Huru mím môi, nói: “Ta không ăn bánh bao.”

Ta nhét bánh bao vào miệng hân, nói: “Người không ăn chính là không thương ta.”

Lan Huru mỉm cười bất đắc dĩ, lập tức nắm cổ tay ta để cho ta dứt hân ăn, quả thực há miệng cắn một chút. Ngay sau đó, cuối cùng ta cũng như nguyện vọng khi thấy sắc mặt của hân thay đổi.

Người Lan Huru không thể động đậy, nhú lại mày, nói: “Luru Cẩm nàng đã làm gì?”

Ta đứng dậy bước ra khỏi cái ghế dài, phì phì xiêm y, nói: “Ta đưa cho người bánh bao có quyết Phước Thân (trời người), nhưng cũng chẳng phải pháp thuật cao siêu gì, sau một khắc sẽ tự giải.”

Thấy ta muốn đi, Lan Huru có chút vội vàng, dùng mặt âm nói với ta: “Luru Cẩm, nàng không được đi, ta còn chưa có cách khiến cho nàng yêu ta mà!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đùng Chặn Đường Của Ta

Thấy ta muốn đi, Lan Huru có chút vội vàng, dùng mặt âm nói với ta: “Luru Cẩm, nàng không được đi, ta còn chưa có cách khiến cho nàng yêu ta mà!”.

Đương nhiên hân không thể thoát khỏi quyết của ta. Bởi vì ta từng nghe phụ tôn nói, ta không giống với những người khác trong Ma tộc, đại khái là do linh lực khiến cho người trong Ma tộc không thể giải được quyết thuật của ta, ngay cả ma khí trên người ta cũng có chút khác biệt so với người thuộc Ma tộc. Lan Huru bị ta làm pháp thuật, không làm gì được ta.

Ta dùng mặt âm nói với Lan Huru: “Đương nhiên ta yêu người, nhưng bây giờ ta không muốn thành hôn. Người về Ma giới trước, chờ ta hết trầm uất sẽ trở về gả cho người.”

Giữa hai người nói chuyện gì mà yêu hay không yêu, yêu qua yêu lại rất phiền toái. Nhưng Lan Huru từng nói, nếu hân nghe ta nói ta thương hân thì hân sẽ rất vui vẻ, vì thế ta chiều theo hân, trên miệng luôn luôn treo chữ “yêu” này.

Ta từng hỏi rất nhiều người trong Ma giới, chẳng ai có cách giải thích rõ cho ta, yêu là gì, cách để yêu như thế nào.

Ta thừa dịp Lan Huru không thể động đậy, vội vàng vội vội chạy ra khỏi tiệm bánh bao. Phía sau chỉ nghe thấy tiếng quát nhẩn nhẩn của hân: “Luru Cẩm!”

Không nên, thật là không nên.

Ta không nên thương tiếc cho Lan Huru, sợ một mình hân ngồi ở tiệm bánh bao không thể động đậy sẽ có chút buồn tẻ, do vậy chỉ duy trì quyết Phước Thân trong chốc lát, khiến cho chính mình không thể tìm được thời cơ tốt để thoát khỏi hân, thế cho nên bị hân truy đuổi ngay trên đường lớn.

Ta chạy ở phía trước, Lan Huru đuổi theo ở phía sau.

Nếu khỏi động pháp thuật, Lan Huru nhất định không chạy bằng ta. Nhưng có rất nhiều người phạm đi lại trên đường, ta cùng với Lan Huru vẫn phải tuân theo quy định của Ma tộc, không thể làm ra những hành động kỳ lạ dưới mắt người phạm.

Lan Huru không ngừng mà dùng mặt âm truyền lời với ta: “Luru Cẩm, nàng chạy cái gì, nàng sợ ta lắm sao?”

Ta còn thành thật quay đầu nói với hắn: “Ta không muốn sinh con, ta không biết sẽ sinh ra cái gì, nếu sinh ra một viên ngọc lưu ly xanh biếc hay là một con rắn nhiều màu chẳng phải vô cùng xấu xí sao?”

Lan Huru thở dài: “Hôm nay ta và nàng thành hôn, chuyện sinh con thì quá sớm rồi, nếu Luru Cẩm sợ sinh con thì chúng ta không sinh là được rồi.”

Ta hỏi: “Thật sự như vậy?”

Hắn nói: “Thật sự như vậy.”

Ta vội bảo: “Vậy người dừng lại trước đi, đừng đuổi theo ta nữa!”

Lan Huru nghe lời ta, dừng lại ở phía sau.

Chân ta không dừng bước, chỉ qua loa quay đầu lại nhìn hắn một cái, lập tức chạy nhanh hơn chút nữa.

Lan Huru thở hổn hển kêu lên một tiếng: “Luru Cẩm, nàng đứng lại đó cho ta!”

Đúng lúc này, ta vừa rẽ vào một góc tường, nóng lòng ẩn thân, không nghĩ lại thấy bên đường đối diện có một thanh niên mặc áo bào màu lam đang từ từ đi đến, vì khoảng cách hơi xa nên không nhìn rõ mặt, nhưng mái tóc dài như mực này chỉ dùng một phát quan bạch ngọc buộc cao cao, mềm mại bay bay trong gió như tua cò.

Ta liếc mắt nhìn phát quan bạch ngọc kia, không kịp nghĩ nhiều liền bật người biến thành một hạt châu, bay đi, sau đó vững vàng khảm vào phát quan bạch ngọc kia.

Thiếu niên đội phát quan bình thản dừng bước, hai mắt nhìn dây phở, lập tức tiếp tục đi về phía trước. Đúng lúc ta cũng nhân tiện nhìn qua, chỉ thấy Lan Huru từ trong ngõ hẻm chạy ra, đang nhìn xung quanh. Tất nhiên hắn không biết ta lại biến thành một hạt châu.

Nhất thời ta cũng mừng thầm không thôi vì tài trí thông minh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Anh chàng Xa Lạ

Ta thoải mái nằm trên mảo bạch ngọc, tùy ý cho anh chàng kia mang ta đến quán trà. Anh chàng này rất biết thương thức, kiếm một chỗ ngồi trên lầu hai cạnh cửa sổ, sau đó bảo tiểu nhị mang trà và một đĩa điểm tâm lên.

Vừa rồi ăn mấy đĩa bánh bao thịt, vừa nhìn thấy anh chàng kia nhân nhả đưa khối điểm tâm vào miệng thì ta cảm thấy dạ dày có chút khó chịu.

Cũng may quán trà này không quá vô vị, ở đây có một ông lão kể chuyện rất hay, chưa đầy một lát ta đã mơ màng chìm vào giấc ngủ. Đến lúc nghe thấy tiếng cây gõ gõ vào bàn thì ta mới bị đánh thức.

Lúc ta thức dậy, ông lão đã kể xong câu chuyện, phía dưới vang lên vài tiếng vỗ tay. Ta dụi dụi mắt, thấy đĩa điểm tâm trên bàn đã bị ăn sạch, bầu trời bên ngoài cũng đã tối hẳn.

Sau đó anh chàng kia lại mang ta ra khỏi quán trà. Đêm nay trên đường rất vắng vẻ, chỉ có mấy cửa hàng treo lồng đèn đỏ thắm ở trước cửa, vô cùng náo nhiệt.

Việc làm ăn buôn bán chú trọng nhất là biết cách hành nghề, có vài cửa tiệm hiểu được cách hành nghề thì làm ăn rất tốt, có vài cửa tiệm không hiểu được cách hành nghề thì vắng vẻ hẻo lánh. Cảnh trước mắt là một ví dụ rất rõ ràng.

Ông chủ của vài cửa tiệm có treo lồng đèn đỏ thắm quả thật là có chút kiến thức, biết cách lau chùi, treo lồng đèn đỏ lại có thêm những nữ tử người phạm nhiệt tình mời chào khách hàng. Lúc này, anh chàng kia mang ta đi ngang qua một cửa tiệm, dưới lầu một, trên lầu hai đều có nữ tử đứng vẫy vẫy khăn tay về phía chúng ta, còn cười duyên nói: “Đến đây ~ đại gia vào chơi một chút đi ~ bảo đảm đại gia sẽ vừa lòng ~”

Thậm chí, còn trực tiếp làm rơi khăn tay từ lầu hai xuống, sau đó che miệng thẹn thùng nói: “Ai nha ~ khăn lụa của thiếp rơi rồi, có thể làm phiền công tử nhặt dùm thiếp không ~”

Ta đếm ra cũng khoảng hai ba lần qnh chàng kia gặp tình cảnh như vậy. Đáng tiếc anh chàng đó lại là người ngạo mạn, chẳng hề để ý, lập tức giẫm lên những chiếc khăn tay rơi xuống ấy mà đi, khiến cho cả đám nữ tử hờn dỗi.

Aii, nên nói như thế mới đúng đây, có trách thì chỉ trách anh chàng này không hiểu tình thú nhân gian mà thôi.

Cảnh này nếu xảy ra ở Ma giới chúng ta, cô nương nào rơi khăn tay, đặc biệt là người độc thân trong Ma tộc thì người người sẽ nhanh chân chen chúc tới tranh giành đến đầu rơi máu chảy, hi vọng vị cô nương đó sẽ ân cần niềm nở với mình. Nếu vận khí tốt thì có thể đất một cô vợ về nhà.

Bởi vậy ta đột nhiên thông suốt hiểu ra. Nếu ta truyền bá thủ đoạn chào mời buôn bán này đến Ma giới chúng ta thì hiệu quả nhất định sẽ buôn bán thịnh vượng.

Trước đây không phải ta chưa từng bàn bạc với phụ tôn ta về đạo buôn bán, lúc đó phụ tôn chỉ nói một câu: “Cầm nhi bỏ đi, cha không có của cái để cho con phá.” Vì thế dưới sự lạm dụng uy quyền của phụ tôn, ta không thể không bỏ qua chuyện ấy.

Nghĩ như thế, ta cảm thấy không cam lòng, mùi vị bị người ta coi thường rất khó chịu. Lần tới khi ta trở lại Ma giới, tất nhiên phải thử áp dụng đạo buôn bán thấy được ngày hôm nay cho Ma giới một lần. Nhưng ta không thích đám nữ tử đứng trên lầu dưới lầu buôn bán, cho nên sẽ đổi đám nữ tử thành nam nhân hết.

Trong đám nam nhân ở Ma giới thì phụ tôn của ta là đẹp nhất, tiếp theo là Lan Hưu. Đến lúc đó bảo phụ tôn ta ăn mặc mát mẻ như đám nữ tử kia đứng ở lầu hai, bảo Lan Hưu cũng ăn mặc mát mẻ đứng ở lầu một. Ta nghĩ, bởi vì vậy mà buôn bán trong cửa tiệm sẽ rất hưng thịnh dài lâu.

Suy nghĩ đến đó, ta khó tránh khỏi kích động đến quên hết tất cả. Đợi đến khi phục hồi tinh thần thì lại phát hiện anh chàng kia không biết khi nào đã đi qua khỏi căn tiệm náo nhiệt kia rồi, càng đi về phía trước thì đường càng tối tăm quanh quẩn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Anh Chàng Chuyên Bắt Yêu Quái

Là một người phạm nên có chút thường thức, ban đêm đóng cửa cho chặt, không được ra ngoài. Nhưng anh chàng kia lại cứ từ từ đi vào chỗ tối, nhất thời ta không khỏi thờ dài thay cho hắn. Có lẽ hắn ngại mạng của mình quá dài rồi.

Có rất nhiều thứ không được quản chế đều thích tàn sát bữa bãi vào ban đêm, ví dụ như Quỷ tộc và Yêu tộc, nhất là gần đây ta nghe nói Yêu tộc đang có nội loạn, sợ là số người nhân cơ hội này ra ngoài làm chuyện xằng bậy càng nhiều hơn.

Đương nhiên ta nói Quỷ tộc và Yêu tộc, tuyệt đối không phải ta có ác ý nói xấu hai tộc kia, thật sự là bọn họ quá mức không an phận, không hiểu quy tắc bằng Ma giới chúng ta. Ngay cả Tiên giới cũng liên tiếp phải mấy vị thần tiên đi trấn áp hai tộc kia.

Anh chàng kia còn chưa đi được bao lâu, chân đã bước đến một ngõ hẻm, ta chợt nghe thấy trong ngõ hẻm có tiếng người, hình như có tiếng cười mềm mại đến tận xương của một nữ tử lại hình như có tiếng thở dốc nặng nề của một nam nhân.

Song anh chàng kia chỉ dừng một chút, lập tức bước vào trong ngõ hẻm. Đây đúng là sự hiếu kỳ hại chết con mèo mà. Người có khả năng kêu to giữa ban đêm tuyệt đối không phải là thứ gì tốt, ta cảm thấy mình nên nói vài câu cảnh báo cho anh chàng kia.

Nhưng nghĩ lại, nếu lúc này ta thật sự hiện thân cảnh báo cho anh chàng kia, có khả năng dọa anh chàng kia chết tại chỗ, chuyện này quả thật không có chút nhân đạo nào. Giữa bị ta hù chết tại chỗ và bị yêu quái ăn, ta vẫn cảm thấy anh chàng kia chết theo phương án thứ hai thì có ý nghĩa hơn. Cho nên ta nhìn.

Quả thực anh chàng kia càng đi sâu vào trong, tiếng người truyền vào tai càng rõ ràng hơn. Lúc này dù ta bịt mũi cũng có thể ngửi được mùi yêu khí, còn kèm theo mùi hồ ly nồng đậm!

Xem ra vận khí của anh chàng kia, vận khí của ta, chẳng lẽ gặp được hồ ly tinh hàng thật giá thật sao? !

Hồ ly tinh hiển nhiên bị anh chàng kia khuấy nhiễu, ngừng cười duyên, quát một tiếng: “Ai? !”

Chuyện này quả thật không nên. Ta thấy nam nhân bên cạnh ả ta cũng ngừng thở dốc, tinh khí đã bị hồ ly tinh hút khô rồi, trước mặt lại thấy anh chàng kia chủ động dâng đến tận cửa, ả hắn là rất vui mừng mới đúng, sao ngược lại ả ta lại rất cảnh giác như thế?

Lẽ nào người phạm khác nhau sẽ có mùi vị khác nhau nên chia thành hai loại cao thấp khác nhau, do vậy dạy cho con tiểu hồ ly tinh này học thành cách ăn uống kén chọn như vậy?

Chỉ nghe giọng nói của anh chàng kia nhẹ nhàng không nhanh không chậm, không hề có chút gọn sóng: “Thì ra là một con tiểu hồ ly.” Nghe giọng điệu như vậy, giống như là ngoài dự liệu của hắn.

Ta ngăn người, ngay sau đó đôi mắt màu lục của hồ ly tinh chẳng hề có chút phong độ nào đã liếc nhìn anh chàng kia! Ngay lúc nguy hiểm nghìn cân treo sợi tóc, ta đột nhiên lay động, có cứu hay không đây? Rốt cuộc có cứu hay không đây?

Song, lúc ta còn đang cân nhắc thì bỗng nhiên có một luồng ánh sáng chói mắt gây ra chấn động ngay trước mắt, ta cũng không kịp nhìn rõ, chợt nghe

thấy tiếng kêu thảm thiết của hồ ly tinh. Sau khi ánh sáng mất đi thì đã không còn thấy bóng dáng hồ ly kia đâu nữa.

Anh chàng kia xoay người ra khỏi ngõ nhỏ.

Lòng ta run rẩy kinh sợ, rất lâu mới lấy lại tinh thần. Sau đó ta ý thức được một vấn đề nghiêm túc, anh chàng đang mang theo ta không phải là người phàm.

Ra khỏi ngõ nhỏ, anh chàng kia lại đi đến chỗ khác, dù sao chỗ nào tối thì đi về hướng chỗ ấy.

Rồi sau đó lần lượt thu dọn không ít tiểu yêu khác nhau. Đơn giản là một vài Cầu Yêu, Miêu Yêu, gần như đến nửa đêm đám yêu quái trên con đường đều bị giết hết.

Ta không khỏi có chút hoài nghi, anh chàng kia không giống đạo sĩ chuyên đi bắt yêu, chẳng lẽ là người kết oán với Yêu tộc, sao mà vừa thấy người của Yêu tộc thì đã lộ ra vẻ mặt hung tàn đánh đám tiểu yêu hồn phi phách tán?

A đúng rồi, gần đây Yêu tộc có nội loạn, nói không chừng anh chàng này muốn dùng chiêu thù trong giặc ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bị Yêu Tộc Vây Đánh

Tình trạng như thế kéo dài khoảng năm ba ngày. Lúc ban ngày thì anh chàng kia rất nhàn nhã hoặc là uống trà hoặc là đánh một giấc, đến ban đêm hẳn sẽ vượn ma trào hạ sát hết tiểu yêu tinh ẩn nấp trong thành. Mà ngay cả mỹ nhân yêu tinh ẩn trong bức họa ở khách điểm nơi hắn dừng chân cũng bị hắn bắt giết. Đương nhiên, “ma trào” ở đây không phải chỉ móng vuốt của Ma tộc chúng ta mà thuần túy dùng để hình dung thủ đoạn tàn nhẫn của anh chàng kia.

Yêu tinh hại người đương nhiên không thể sống, nhưng ta vẫn cảm thấy thất vọng đối với anh chàng kia.

Có một đêm, ở ngoại ô, anh chàng kia bắt được một con Xà Yêu thì đã muốn giết chết nó. Điều này làm cho ta hết sức bất mãn.

Tuy nói Xà Yêu có lòng hại người, nhưng tốt xấu gì hắn cũng là một nam yêu. Không phải ta kỳ thị giới tính Yêu tộc, mấu chốt là khi ta nhìn thấy con Xà Yêu kia thì nghĩ đến Lan Huru, tại sao hắn lại có thể tùy tiện bị người ta nắm trong tay tra tấn đến muốn sống không được muốn chết không xong như vậy.

Khi anh chàng kia định dùng độc thủ với Xà Yêu, rốt cục ta nhịn không được lập một quyết trên phát quan của hắn, ở thời khắc mấu chốt khiến cho pháp thuật thi triển của anh chàng kia không đánh trúng vào điểm chí mạng của Xà Yêu.

Anh chàng kia ngẩn người, coi như Xà Yêu cũng có phản ứng mau lẹ lập tức biến thành thân rắn kéo theo cái đuôi chui vào rừng cây rồi mất tăm tích.

Một lúc sau anh chàng kia mới nói: “Lá gan thật lớn.” Sau đó rời khỏi rừng cây.

Lòng ta nghĩ, may là lá gan của Xà Yêu kia đủ lớn, nếu lá gan không đủ lớn, chạy trốn không đủ nhanh, chỉ sợ là không có đường về.

Sau đó đúng như trong dự kiến của ta, hành động giết yêu quái trong thành của anh chàng kia đã khơi dậy phản uất trong đám Yêu tộc ẩn náu trong thành. Vì thế một mình anh chàng kia bị bày yêu truy đuổi.

Tình huống như vậy chắc chắn hung hiểm đến cực điểm, là một người biết phải tránh điều nghi kỵ. Tuy nói ta đã biến thành một viên hạt châu nằm ở trên phát quan của anh chàng kia, Yêu tộc bình thường không phát hiện ra ta, nhưng nếu vạn nhất đám Yêu tộc này không thích anh chàng kia nên cũng chán ghét luôn phát quan của hắn ta, vậy bọn chúng chỉ cần tùy tiện đâm một nhát vào phát quan của hắn ta thì nguy hiểm biết bao.

Ta nghĩ ta nên sớm rời khỏi anh chàng kia, ta không muốn siêu sinh quá sớm.

Nhưng suy nghĩ lại, rời khỏi phát quan của anh chàng kia lại có vài phần nguy hiểm. Đừng nói một mình ta gặp phải đám Yêu tộc, mà lúc ta hiện hình người trên phát quan của anh chàng kia, nói không chừng hắn sẽ bắt người tưởng ta là yêu quái nên giết liền.

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng ta bỏ lỡ thời cơ thoát thân tốt nhất, vẫn không thể tránh né mà theo anh chàng kia bước vào hoàn cảnh bị Yêu tộc bao vây.

Giọng điệu của anh chàng kia không nhỏ, trước hết trầm giọng nói với đám Yêu tộc: “Nhanh như vậy, tất cả các ngươi đều vội vàng đi tìm cái chết sao?”

Cái này ta không có cách nào không thừa nhận, đã nhiều ngày nhìn thấy thói quen ỷ mạnh hiếp yếu của anh chàng kia, nay trở mặt thấy vài tên Yêu tộc khá lợi hại thì ta bất giác có chút nao núng.

Mà, đằng trước có hai kẻ Yêu tộc cao cấp khác vây lấy chúng ta.

Một con khi, một con giao long.

Có lẽ trên người có nhiều rận, con khi không an phận mà gãi gãi toàn thân rồi mới thăm dò hỏi anh chàng kia: “Ta với người không có ân oán gì, vì sao giết hại nhiều người trong Yêu tộc ta? !”

Anh chàng kia rõ ràng chẳng e dè gì, nói: “Yêu tộc có nội loạn, đám yêu quái phản loạn đến nhân gian gieo rắc tai họa, không diệt trừ thì sẽ ảnh hưởng đến sự bình yên của bách tính.”

A, thủ đoạn của anh chàng kia rõ ràng rất tàn nhẫn, nhưng không thể không nói lòng dạ của hắn rất tốt. Chỉ là không biết khéo léo, đối mặt với một đám đông Yêu tộc mà chẳng chịu nói câu nào cho dễ nghe, nếu trong lúc này nếu đám Yêu tộc đó xông lên hết, không biết hắn sẽ chết kiểu gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nước, Lửa Khó Dung Hòa

Quả thực câu nói của anh chàng kia rõ ràng muốn chọc giận con khi, con khi ấy bèn nhe răng lại hung hãn gãi gãi người mình, sau đó mới nhào đến tấn công anh chàng kia.

Nếu lúc nữa anh chàng kia không đánh lại nổi đám đông. Ta nghĩ mình nên nhanh chóng trốn đi Ai bảo Ma tộc ta rất có phẩm hạnh làm chi, bình thường không lấy một đối địch với đám đông, lại luôn biết khó mà lui.

May mà con giao long bên cạnh con khi ngửa ngáy tương đối bình tĩnh đúng lúc ngăn cản nó, lạnh lùng hỏi anh chàng kia: “Người là thần thánh phương nào, vì sao cứ bám theo Yêu tộc ta không buông!”

Anh chàng kia gặp nguy không loạn nói: “Thần thánh phương nào thì đám phản yêu các người không xứng biết đến, hôm nay các người đều tập hợp lại hết, quả thật rất tốt, đỡ cho ta phải đi tìm từng tên.”

Lời này lại một lần nữa vô cùng thành công châm ngòi ý thù địch. Vì thế anh chàng kia đã như nguyện vọng mà trở thành mục tiêu công kích của đám Yêu tộc.

Phàm là một tiểu yêu của Yêu tộc đều có thể sử dụng một ít pháp thuật, hơn nữa vào lúc tối, trên chiến trường nơi đây tràn ngập yêu quang, chướng khí mịt mù.

Nhưng mà anh chàng kia còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của ta, từng đạo từng đạo yêu quang này rất sắc bén mà lại chỉ chít dày đặc tập trung đánh về phía anh chàng kia. Nếu không lưu ý còn tưởng rằng anh chàng kia đã bị những đạo yêu quang đâm trúng biến thành con nhím, chỉ tiếc ta ở trên phát quan của hắn nên có thể nhìn thấy tất cả, thân người hắn biến hóa khôn lường không có một đạo yêu quang nào có thể đâm trúng người hắn.

Quả thật đã làm cho ta mở rộng tầm nhìn, hơn nữa anh chàng kia rất lợi hại, hắn còn có thể làm dấy lên Nghiệp Hỏa!

Anh chàng kia vừa đối phó với con khi ngửa ngáy và con giao long bình tĩnh, lại vừa đối phó với đám đông tiểu yêu, có chút bận rộn. Sau đó chợt nghe hắn ‘hừ’ một tiếng: “Không biết tự lượng sức mình”, thuận tiện nâng tay niệm chú ngữ tạo ra một cái quyết, một cánh tay mở ra, thoáng chốc bốn phía liền dấy lên Nghiệp Hỏa, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi!

Cứ tiếp tục như vậy thì không ổn , đương nhiên ta có chút sốt ruột thay cho chính mình.

Không ngờ anh chàng này thuộc hỏa, quả nhiên là khắc tính của thủy ngọc lưu ly ta, hắn thi pháp Nghiệp Hỏa cho dù cách xa ta nhiều trượng nhưng ta vẫn cảm thấy cơ thể mình dần dần mất nước, càng lúc càng trở nên suy nhược.

May mắn, sốt ruột thì sẽ không thể suy nghĩ gì, nhưng ta vẫn còn có chút bình tĩnh.

Anh chàng kia có thể gọi Nghiệp Hỏa, nhất định hắn không ngờ ta có thể gọi Huyền Vũ. Trong Ma giới chúng ta, ngoại trừ phụ tôn của ta thì cũng chỉ có ta mới có bản lĩnh này.

Bản lĩnh này rất thực dụng, là ma nữ như ta thì khó tránh khỏi bị thiếu chút nước, nếu thiếu chút nước thì gọi một trận mưa Huyền Vũ để tắm bổ. Bổ nhiều thì cảm thấy thoải mái, bổ nhiều thì sẽ khỏe mạnh.

Nhưng phụ tôn không nghĩ như vậy. Có một thời gian bởi vì ta thường xuyên tắm bổ mà Ma giới bị lũ lụt không ngừng, phụ tôn còn phạt ta ba tháng không được dùng đến pháp thuật.

Lúc này ta dùng hết sức làm mưa, cũng không quản đám Yêu tộc có bị anh chàng kia đốt chết hết chưa, liền tạo một cái quyết triệu đám mây đen nghìn

ngiht, trong nháy mắt một trận mưa Huyền Vũ nhẹ nhàng thoải mái rơi xuống.

Kết quả Nghiệp Hỏa từng chút từng chút bị Huyền Vũ của ta dập tắt, đám tiểu yêu còn chưa bị đốt cháy hết bất chấp mình mảy mề thâm chi tàn xương rã, có thể chạy thì bỏ chạy, không thể chạy thì cố gắng chạy.

Cuối cùng anh chàng kia dùng một cái quyết, không cần tốn chút sức lực đã giải quyết con khi ngựa ngáy và con giao long bình tĩnh, thật hiếm thấy là hắn không truy đuổi đám Yêu tộc bại trận.

Ta thoải mái nằm trên phát quan bạch ngọc, tám Huyền Vũ bổ sung lượng nước. Từ phía trên nhìn xuống, một thân áo choàng lam của anh chàng kia đã... bị ướt.

Sau khi ta bổ sung đầy đủ lượng nước liền phát tay cho tan con mưa. Đúng lúc này, ánh mặt trời khuất sau những ngọn núi từ từ mọc lên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ê Anh Chàng Kia, Ta Không Phải Là Đồ Vật Mà Người Nhặt Được

Anh chàng kia đi thẳng đến đỉnh núi, nhưng điều làm cho ta kinh ngạc nhất là hắn vừa đi thì quần áo của hắn cũng vừa thay đổi, đến khi hắn vững vàng đứng trên đỉnh núi, một thân áo bào màu lam đã đổi thành màu đen phiêu lãng, làn gió thổi tung bay vạt áo có thêu đám mây màu lửa đỏ.

Trong phút chốc đó, ta còn chưa kịp phản ứng thì anh chàng kia đã tháo rơi phát quan bạch ngọc trên tóc xuống, tóc dài như mực của hắn phủ xuống đôi bờ vai. Mà ta, đương nhiên cũng theo phát quan mà rời khỏi đỉnh đầu của hắn.

Xem ra anh chàng kia đã tiêu diệt hết phản nghịch của Yêu tộc, công đức viên mãn, vì thể hiện ra chân thân. Áo lam đã chuyển sang cảm bào màu đen, hắn cũng không cần phát quan, ta cũng sắp bị vứt bỏ.

Lòng ta không ngừng hò hét, vứt bỏ ta đi, mau vứt bỏ ta đi, ta đã thành công thoát khỏi Lan Huru, lại được mở mang kiến thức khi đi chung một đoạn với anh chàng kia, bây giờ là thời khắc ta rất quý trọng tự do của mình!

Không được, càng vào thời điểm này thì càng phải thận trọng, ta không thể vui quá mà quên hết tất cả khiến cho anh chàng kia phát hiện manh mối. Hắn cực kỳ khó đối phó, vạn nhất phát hiện ra ta rồi giết ta như giết đám người trong Yêu tộc thì thật không đáng.

Một cơn gió sớm thổi qua, gió thổi ngay vào ta khiến ta không thể không run rẩy, muốn từ trên phát quan nhảy xuống.

Nhưng mà. thật đáng giận. cái đợi chờ ta không phải là sự ôm ấp thân thiết của mặt đất, mà là một bàn tay ấm áp mà lại trắng nõn.

Ta của anh chàng kia đã đón được phát quan. Từ trên phát quan ta liếc mắt nhìn hồi lâu.

Lúc này ta mới nhìn rõ mặt của anh chàng kia, nhất thời quên mất tình cảnh của mình.

Nếu nói Lan Huru là một con rắn thanh khiết dịu dàng, vậy anh chàng kia nhất định cũng được coi là hùng hực khí thế.

Khuôn mặt thon dài, dưới sống mũi cao thẳng là bờ môi mỏng tựa cười nhưng không cười, da mặt hoàn toàn hợp với bốn chữ “Tuần mỹ phi phạm”. Nếu đem hắn đến Ma giới chúng ta, chỉ sợ là lại tạo nên một làn sóng mới sau làn sóng mà Lan Huru tạo ra.

Ngay lúc ta đang phân tâm suy nghĩ, bỗng nhiên phát quan lắc lư hai lần, ta cũng lắc lư qua lại. Chỉ nghe anh chàng kia tựa cười mà không cười nói: “Bản quân hạ phạm đề trừ yêu nghiệt, không ngờ lại nhặt được một thứ tốt.”

Ý, anh chàng kia nhặt được thứ tốt từ khi nào vậy, sao ta không biết? Mặt của ta sáng hơn anh chàng kia mà, nếu có thứ tốt thì ta mới là người phát hiện ra đầu tiên chứ.

Ta còn đang suy xét nguyên nhân thì lại kinh sợ trở mắt nhìn anh chàng kia vuron hai ngón tay thon dài đến, chỉ thấy đầu ngón tay của hắn nhấc lên, ta liền bị kẹp giữa hai đầu ngón tay của hắn.

Thoáng chốc lòng ta run lên. Đồ tốt mà anh chàng kia nói đến. không phải là, không phải là. là nói ta chứ? ! Ôi Phụ thân Ma tôn của ta ơi, tuy ta là vật báu, nhưng ta không phải là vật mà hắn có thể nhặt được!

Ta đang yên lặng đấu tranh với những ngón tay của anh chàng kia thì anh chàng kia đã đặt ta vào trong lòng bàn tay ước lượng cân nặng của ta, sau đó lại bỏ ta vào cái túi treo bên đai lưng của hắn. Ta vừa định ra chui ra ngoài rồi trốn đi, chỉ đầu ngón tay của hắn không chút lưu tình ấn lên đầu ta, ta lại lập tức bị nhấn xuống.

Thần thái bình tĩnh đến thần nhiên, thẳng nhai này. Thì ra hần đã phát hiện ta ở trên phát quan của hần từ sớm? Đến tốt cùng hần là loại người nào chứ?

Sau đó, lúc ta vô cùng kinh ngạc, trở mắt nhìn thấy tay hần vươn lên trời vẫy vẫy, lập tức có một đám mây lạnh hạ xuống. Hần liền bước lên trên đám mây lạnh kia, mang theo ta bay về phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lần Đầu Lên Cửu Trọng Thiên

Không dễ dàng bay đến chân trời, đám mây lạnh dừng lại trong phút chốc rồi tiện đà bay thẳng lên Cửu Trọng Thiên! Ta bị nhét trong cái túi đeo bên thắt lưng của anh chàng kia, kinh hoàng đến mức không dám động đậy nhiều sợ là nếu không cẩn thận sẽ bị rơi xuống dưới. Tuy rằng ta đang trong hình dạng một hạt châu nếu rơi xuống cũng không chết được nhưng ít nhất cũng bị nứt một hai rãnh!

Anh chàng kia mang theo ta đứng vững vàng trước một toà cung điện trên Cửu Trọng Thiên, khi hai tiểu tỷ canh gác trước điện nhìn thấy anh chàng kia thì lập tức cúi người, nhẹ giọng nói: “Cung nghênh Thần Quân”.

Ta cảm thấy có chút nhức đầu, sau đó có chút đau lưng, tiếp đó toàn thân đều mềm nhũn...

Thì ra anh chàng kia là người của Tiên tộc.

Anh chàng kia không nói một lời, vô cùng kiêu ngạo, lập tức đi lướt qua hai tiểu tỷ bước về phía cung điện.

Ta chui nửa thân người khỏi chiếc túi của anh chàng kia, phóng tầm mắt quan sát, thấy toà cung điện đó rất rộng lớn, có thể so sánh với Ma điện ở Ma giới chúng ta.

Sau đó, anh chàng kia bước vào một gian thư phòng.

Hần lấy ta ra đặt trên một mặt bàn rộng còn bản thân mình đi đến cái bàn trà nhỏ bên cửa sổ, nâng tay rót cho mình một tách trà. Tay cầm tách trà ngọc bích, nước trà xoáy vòng trong tách, dáng người cao lớn tựa vào tường, ngón tay hần nâng tách trà dừng lại bên bờ môi.

Chắc, chất lượng của cái bàn này không tệ nhưng hình như hơi trơn.

Ta nằm trên cái bàn ấy rất khó duy trì cho người đứng lại, đành mặc cho thân thể mình hết lần sang đông rồi lại lần sang tây.

Đột nhiên, ngay lúc này anh chàng kia mới trêu tức một câu: “Sao đây, vẫn định làm hạt châu tôi tàn ấy mãi sao?”

Câu nói ấy khiến ta sợ hãi, trong một lúc vô ý liền lăn nhào xuống đất. Ta từ trên mặt đất đứng lên, vòng ngọc đeo trên cổ tay vẫn còn, đưa tay sờ sờ đầu tóc, kiểu tóc vẫn chưa loạn, lại đề ý đến y phục, cảm thấy coi như là chỉnh tề, liền hùng hồn nói: “Người nói ai là hạt châu tôi tàn?”

Anh chàng kia chậm rãi đi đến, khiến cho ta bối vì thân hình quá nhỏ chỉ cao đến thắt lưng của hần mà đành ngẩng đầu lên nhìn, lú nhú lên thì thấy đôi mắt dài nhỏ nửa khép hờ kia và khoé môi khẽ nhếch lên của hần: “Thì ra là một viên ngọc lưu ly nhưng lá gan lại rất lớn dám ẩn núp trên phát quan của bản quân. Còn dám ra sức đối nghịch với bản quân lúc bản quân đang trừ yêu, hoá ra chỉ là một tiểu bất điểm như thế này!”

Ta rất bất mãn đối với thái độ của anh chàng kia, cố làm căng da mặt nói: “Người nói chuyện nên chú ý một chút, cũng không phải ta cố ý trốn trên phát quan của ngươi, ai bảo trong lúc ta bị kẻ khác truy đuổi vừa vặn gặp được ngươi đầu tiên. Còn nữa, lúc ngươi trừ yêu, phần lớn thời gian ta đều không có ý kiến, nhưng chính ngọn lửa kia nung ta đến khó chịu do đó ta mới gọi mưa đến thôi. Cũng không phải chuyện to tát gì, ở đúng rồi, ngươi cũng không cần phiền hà chiêu đãi ta, ngày thường ta có thói quen lười nhác một chút sợ là ở thiên cung này không quen. Ngươi nghỉ ngơi cho khoẻ rồi tiễn ta xuống hạ giới.”

Anh chàng kia khoanh hai tay nhàn nhã nói: “Hạt châu nhỏ, nói cho bản quân nghe đi, ngươi không phải Yêu tộc, Ma tộc thì bị ai truy đuổi chứ?”

“Không phải Yêu tộc Ma tộc sao?”, ta có chút bồn chồn, “Vậy ta thuộc tộc gì?”

Anh chàng kia nhướn mày: “Nếu không phải Tiên tộc thì làm sao trên người lại có tiên khí?”

“Cùng phải, bình thường rảnh rỗi ta có tu luyện chút tiên thuật” Ta cố trả lời qua loa. Tình cảnh này thật phiền phức, chẳng lẽ mũi của anh chàng kia lại ngửi nhầm? Không đúng, lúc trước phụ tôn có nói, ma khí trên người ta không giống ma khí của người trong Ma tộc lắm, ta lại không phát hiện không giống ở chỗ nào.

Chẳng lẽ ma khí trên người ta cũng không phải là ma khí, mà chính là tiên khí như chính anh chàng kia đã nói?

Điều này làm cho ta ý thức được một vấn đề hết sức nghiêm trọng. Nói không chừng ta không phải là con ruột của phụ tôn, hoặc cũng có thể là do phụ tôn thông gian với vị tiên tử nào đó mà sinh ra. Thì ra thân thể của ta lại đầy bi thương, tội nghiệp như vậy.

Đang trầm tư trong suy nghĩ thì cái trán của ta đột nhiên đau nhức. Ta tức giận trừng mắt nhìn bàn tay đã gõ lên trán ta của anh chàng kia. Anh chàng kia quay trở về đề tài chính, lại hỏi: “Bảo nói cho rõ thì lại thất thần rồi, rốt cuộc ai đuổi theo ngươi?”

Ta há miệng, bình tĩnh nói: “Là như vậy, lúc ta hạ phạm phổ độ chúng sinh thì ngẫu nhiên ra tay cứu một con thanh xà nhỏ, con thanh xà này rất tốt, nó hiểu được tri ân thì phải báo đáp, vì thế nó muốn báo đáp ta.”

Anh chàng kia tựa cười mà không cười, hỏi: “Đuổi theo ngươi là muốn báo đáp cho ngươi?”

Ta nói: “Uhm! Vậy cũng không phải lắm, nó đuổi theo ta vì muốn lấy thân báo đáp cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ta Trở Thành Đồng Tử Của Diễm Thái Cung

Ta nói: “Uhm! Vậy cũng không phải lắm, nó đuổi theo ta vì muốn lấy thân báo đáp cho ta!”

Khóe miệng của anh chàng kia thoáng co rút: “Đối với ngươi? Lấy thân báo đáp?”

Ta ưỡn cao ngực nói: “Chẳng lẽ ngươi không tin vào mị lực của ta?”

Anh chàng kia nheo mắt cười: “Không tin.”

Ngươi này đầu tóc thì dài mà kiến thức lại thấp kém, có mắt như mù, ta không trách hần. Ta quan sát y phục của mình, phui phui tay nói: “Thôi thôi, ta không so đo với loại người như ngươi. Nơi này là Cửu Trùng Thiên, con người ta thích nhàn hạ, không muốn bị cưỡng ép gò bó, hưởng hờ ở nơi này quá cao khiến lồng ngực ta có chút ngột ngạt hụt hơi có lẽ là do thiếu dưỡng khí. Ngươi ồn ào đủ rồi thì đưa ta về hạ giới đi.”

Nói thật, ta chưa từng nghĩ đến một ngày mượn được người Tiên tộc đưa mình lên Cửu Trùng Thiên của Tiên giới. Lúc trước khi ngâm chân ở sông Vong Xuyên chỉ có thể nhìn từ xa xa thấy được một hai người Tiên tộc bay lướt qua, chưa từng đến thiên cung này, nên không biết được chỗ ở của những tiên gia trong Tiên tộc mà phụ tôn luôn miệng nhắc đến như thế nào, nếu được ở đó nói không chừng ta có thể tiện tay báo thù cho mẫu thân.

Nghĩ như thế, ta thật khâm phục bản thân mình. Không ngờ ta lại một mình vào thăm dò doanh trại của kẻ địch, quả thật ta rất có dũng khí mà. Nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên đến đây nên có chút do dự lúng túng là chuyện khó tránh khỏi. Sau đó ta lại tỉ mỉ cân nhắc, chuyện báo thù cho mẫu thân là một chuyện rất quan trọng, đúng là nên suy nghĩ cho thật kỹ lưỡng. Ta vẫn nên rời khỏi đây trước rồi sau đó hãy suy tính cho cặn kẽ.

Nào ngờ, bất luận như thế nào anh chàng kia cũng chẳng nể mặt ta, hần chẳng buồn tiễn ta ra khỏi Thiên giới mà lại còn trầm mặt nhìn ta: “Ngươi không xem trọng Diễm Thái Cung này của bản quân? Ngươi cho là Diễm Thái Cung này có thể để mặc cho người khác muốn đến thì đến muốn về thì về?”

Không ổn, thật sự không ổn. Nam nhân dễ thay đổi sắc mặt như thế, chỉ sợ không phải là nam nhân tốt.

Ta nói: “Ta không nghĩ vậy, chỉ muốn quay về nhà mà thôi. Rõ ràng ngươi mang ta lên đây mà.”

Anh chàng kia nhếch khóe môi, hỏi ta: “Nếu bản quân bắt ngươi đến đây, còn có thể thả cho ngươi về sao?”

Ta buồn rầu muốn chết, trừng mắt nhìn hần: “Sao ta biết được.” Ta rất hy vọng hần có thể thả ta.

Anh chàng kia lại bình tĩnh nói: “Đương nhiên sẽ không.”

Ta có chút căm phẫn, ta cảm thấy anh chàng này đang trêu chọc ta, rướn cổ lên hỏi: “Chẳng lẽ ngươi coi trọng ta?”

Anh chàng kia ngẩn người, khóe môi như có như không khẽ nhếch lên: “Ngươi tên gì?”

“....” Ta giữ im lặng để kháng nghị.

“Không nói, vậy từ đây về sao bản quân gọi ngươi là hạt châu giả?”

“Ông đây tên là Lưu Cẩm.” Im lặng kháng nghị không có hiệu quả, ta quyết định bạo phát.

“Ai là ông của ai?”

Ta chán nản trả lời: “Người là ông của ta” Người đứng dưới mái hiên của người khác thì không thể không cúi đầu, phụ tôn người chớ giận, chớ giận.

Sau đó anh chàng kia miễn cưỡng gọi vọng ra bên ngoài, bảo một tiên ti đến căn dặn: “Thu xếp một chỗ cho Luru Cẩm, kể từ hôm nay nàng ta là tiên đồng của bản quân, chuyên hầu hạ cho bản quân.”

Ta vô cùng tức giận: “Ai là đồng tử của người!” Ta nghĩ lúc mình ở Ma giới uy phong lẫm lẫm cỡ nào cũng chưa từng có phong thái cao ngạo thu nhận một đồng tử như vậy, nay trở mặt nhìn tên này cứ nhiên dám bảo ta là thư đồng của hắn, đúng là sỉ nhục rất lớn!

Hắn ngồi trước bàn, tiện tay lật một quyển sách, thản nhiên nói: “Lúc ở nhân gian, mấy lần ngươi dám đối nghịch với bản quân, bản quân còn chưa so đo tính toán với ngươi, ngược lại ta còn ban ân cho ngươi là đồng tử của ta, được vinh hạnh ở lại thiên cung tu hành, như thế nào, uất ức cho người?”

Ta khề cán môi: “Đúng là có chút uất ức”

“Hử?”

Ta vội thấp giọng bảo: “Ý của ta là ngươi có chút uất ức.”

Thôi thôi, ta đã tận mắt chứng kiến bản lĩnh của hắn, hắn cũng có thể xem là đối thủ hiếm có của Ma giới chúng ta, sợ là ngay cả Lan Hưu cũng đánh không lại hắn, ta lại càng rơi vào cảnh nguy hiểm. Ma tộc chúng ta là những kẻ biết khó mà lui, có thể nói ta là một tấm gương sáng trong số bọn họ.

Trước kia lúc còn ở Ma giới, phụ tôn luôn nhắc đi nhắc lại bên tai ta, tiên ma không thể cùng tồn tại, tiên ma không thể cùng tồn tại, người của Tiên tộc đều âm hiểm, giả dối, quỷ kế đa đoan, cứ nhắc đi nhắc lại như thế như ta vẫn chưa từng để tâm. Hiện giờ xem ra, gừng càng già càng cay, phụ tôn thật sự là người có khả năng dự đoán.

Cuối cùng, tiên ty cũng nghe theo lời căn dặn của tên kia, dẫn ta đi sắp xếp mọi thứ, ta thật sự đã trở thành một đồng tử thấp kém trong Diễm Thái Cung.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Tên Hủy Của Hỏa Thần Là Hỏa Túc?!

Tiên ti dắt ta hết rẽ phải rồi rẽ trái cong cong queo queo trong Diễm Thái Cung, nhiều ngã rẽ đến mức đầu ta choáng váng căng thẳng.

Vừa đi tiên ti vừa dạy bảo ta về quy củ trong Diễm Thái Cung này, nói cho ta biết Thần Quân của các nàng thích cái gì và không thích cái gì. Nhiều thứ như vậy khiến ta nghe đến đầu óc rối loạn, cuối cùng thì chẳng nhớ cái gì cả.

E là anh chàng Thần Quân kia rất khó hầu hạ, chẳng biết sao mà có cả đồng thứ không thích, khó trách lúc tiên ti chỉ bảo cho ta thì ánh mắt nàng ấy có mấy phần tha thiết liếc nhìn ta.

Ta liền tò mò hỏi, anh chàng kia là Thần Quân gì mà lại phô trương thanh thế lớn như vậy?

Lúc tiên ti nghe ta hỏi thì hai mắt tỏa sáng lên, đại khái giống như rất tự hào và vui vẻ vì có người đề cập chuyện.

Nàng ấy chậm rãi nói: “Luru Cẩm mới đến thiên đình sợ rằng chưa biết đại danh đình đình của Hỏa Thần.”

Ta biết thời cơ mà chen vào một câu: “Đại danh lừng lẫy kia gọi là gì?”

Tám chuyện là tài nghệ tinh túy mà ta rất thành thạo, nếu muốn tám chuyện thì cũng phải cần hỗ trợ lẫn nhau. Nếu cứ để cho một người liên tục nói hoài thì sẽ không thú vị, cũng cần phải có người bên ngoài thường xuyên xen vào vài câu để trợ hứng và cho người đang nói biết được rằng có người đang chú ý lắng nghe mình, có như thế mới có thể tám chuyện không ngừng không dứt.

Quả nhiên khi nghe câu hỏi của ta thì tiên ti hứng thú bùng bùng nói: “Hỏa Thần chúng ta tên là Hỏa Tịch, người bên ngoài cũng không dám tùy tiện gọi tên lung tung, Luru Cẩm người phải nhớ kỹ chớ nên gọi bậy, chỉ cần gọi người là Thần Quân thì được rồi.”

“Hắn tên là Hỏa Túc(1)?!” Điều này khiến cho ta không thể nào tin được. Mới vừa rồi còn nghe tiên ti nói anh chàng kia là Hỏa Thần, nhưng sao tên của hắn lại gọi là lửa tắt cơ chứ, vừa mới xuất hiện thì lửa đã tắt không phải tên của Hỏa Thần hắn rất xui xẻo hay sao?!

Tiên ti “ừ” một tiếng, tiếp tục nói: “Trước hết thì đừng nói mấy chuyện này, vừa rồi ngươi thấy dáng vẻ của Thần Quân chúng ta thế nào, đủ anh tuấn chưa?”

Ta thành thật nói: “Quả thật rất anh tuấn”

Về mặt của tiên ti càng hưng phấn nói: “Thần Quân của chúng ta chính là mỹ nam đẹp nhất thiên đình, không biết được bao nhiêu tiên tử ngưỡng mộ trong lòng. Lưu Cẩm sau này ngươi sẽ hiểu, cánh cửa Diễm Thái Cung không biết bị đám tiên tử hâm mộ giẫm nát bao nhiêu lần rồi!”

Thì ra Hòa Túc cũng giống như ta lúc ở Ma giới, chính là một nhân vật thần tượng nổi tiếng.

Ta suy nghĩ một lát rồi nói: “Một khi đã vậy thì được hầu hạ bên cạnh Hỏa Thần là một chuyện may mắn mới đúng.”

Tiên ti thở dài một tiếng: “Đám tiên tử kia không phải người trong nghề, làm sao thấu hiểu được tính nết của Thần Quân chúng ta. Lưu Cẩm, không phải cô cô hù dọa ngươi, tính nết của Thần Quân rất khó nắm bắt lại hay thay đổi thất thường, lúc trước có ti nữ cũng có đồng tử từng hầu hạ người nhưng chưa có ai làm người hài lòng, ngươi nên thông minh một chút.”

Ta lên tiếng trả lời: “Ta đã hiểu.” Nếu ta không thông minh một chút nhanh chóng trốn khỏi nơi này, ta, một thành viên của Ma tộc ngu ngốc chịu uất ức ở Tiên giới thì không cần nói đến, chỉ là với thân phận Ma tộc lại ở nơi này thì ta đã đủ tai họa rồi.

Tiên ti dẫn ta đến một hồ nước nóng, bảo với ta rằng người muốn ở Diễm Thái Cung hầu hạ thì phải tắm ở đây một lần, phải tẩy hết trọc khí trên người.

Hòa Túc thật quá cao ngạo rồi, sao mà phiền phức như vậy. Nhất thời ta có chút lo lắng, nghĩ rằng một thân ma khí của ta dù có chút không tầm thường, tuy rằng bị nhận nhầm thành tiên khí nhưng xấu tốt gì cũng là ma khí thật, nếu vừa vào hồ đã bị nước hồ làm ảnh hưởng khiến cho ma khí của ta không còn là ma khí nữa, một ngày kia khi trở về Ma giới không biết Ma tộc chúng ta có nhận ra ta hay không nữa. Nếu lỡ như phụ tôn không chịu nhìn nhận ta thì làm sao bây giờ?

Thấy ta chần chừ, tiên ti bắt đầu thúc giục: “Lưu Cẩm ngươi còn không mau bước xuống đó đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hỏa Tịch, “Túc” Trong Túc Hỏa ?

Thấy ta chần chừ, tiên ti bắt đầu thúc giục: “Lưu Cẩm ngươi còn không mau bước xuống đó đi.”

Bất đắc dĩ bị người ta cưỡng ép, ta đánh vuốt vuốt lòng ngực cứng ngắc của mình, gượng cười pha chút ngại ngùng nói với tiên ti: “Cô cô à, ta rất ngại, rất ngại~”

Tiên ti này cũng xem như là người hiểu ý kẻ khác, chỉ che miệng cười cười, lập tức để lại một bộ xiêm y kỳ lạ rồi bước ra ngoài.

Nói thật, bộ xiêm y kia mặc trên người thì không được tự nhiên lắm, từ đầu đến chân đều đồ ảu. Nghĩ lại lúc ta ở Ma giới chưa từng mặc qua bộ trang phục tầm thường như thế.

Nhưng khi tiên ti nhìn thấy lại hết sức hài lòng, nói là đồng tử dưới trướng Hỏa Thần đều phải mặc như vậy, thoát nhìn nhu thuận đáng yêu hơn.

Ta đã từng tuổi này, lại bị bốn chữ “Nhu thuận đáng yêu” áp đặt lên người, thật đúng là không thể nào êm tai được. Nhưng ta chỉ tạm thời mặc như thế thôi, đợi trong chốc lát khi không ai chú ý thì ta sẽ đổi thành trang phục của mình.

Không ngờ vừa mới từ hồ nước nóng trở về, đã có người đặt vào tay ta một ấm trà, nói là Hỏa Thần muốn uống trà, bảo ta nhanh chóng mang qua đó.

Ta rất ảm ức, tiếp nhận ấm trà rồi đi đến chỗ hán. Uống trà thì uống cho đã đi, coi chừng mất cân bằng nội tiết đó!

Lúc ta đi đến thư phòng của Hỏa Thần thì thấy Hỏa Túc đang nghiêm chỉnh ngồi trước bàn mà viết viết vẽ vẽ, nhìn không được tròng mắt, nói: “Lại đây, uống trà!”

Hòa Túc nghe tiếng nói của ta thì ngẩn người, lập tức dừng bút trong tay, giương mắt nhìn ta. Vừa thấy đôi mắt phượng dài hẹp sáng ngời của hán, ta liền biết hán muốn nói ra lời nói khiến cho người ta tức giận, xấu hổ.

Quả thực, chỉ nghe hán tựa cười mà không cười, tâm trạng khá tốt, dịu dàng nói: “Sắc đó này, thoát nhìn rất vui vẻ, rất thích hợp với ngươi.”

Ta đặt ấm trà xuống, không chút do dự đọc quyết đổi lại bộ quần áo ban đầu, tức giận nói: “Không cho ngươi nhìn chính là không cho ngươi nhìn!”

Mặt Hòa Túc lạnh nhạt nói: “Đổi lại cho bản quân.”

Con người ta, cái gì cũng được chỉ có cái tội rượu mồi không uống lại chỉ thích uống rượu phạt, bị phản trần đầy hóa thành dững khí lớn lao, vuron cổ nói: “Hỏa Thần Hỏa Túc ngươi cũng dám tùy tiện bảo ta thay quần áo, ngươi là cái thứ gì chứ?”

Sắc mặt Hỏa Túc vô cùng bình tĩnh, thì thầm nhắc lại: “Hỏa Thần Hỏa Túc?”

Ta bĩu môi nói: “Không phải người tên là Hòa Tức sao, lửa tắt lửa tắt không phải mới phun lửa đã bị tắt ngấm sao, theo ta thấy—” nói được một nửa, đột nhiên ta kinh sợ phát giác không khí có gì đó không đúng lắm, giương mắt nhìn lại đã thấy sắc mặt Hòa Tức khó coi sa sầm xuống nhìn ta chằm chằm, giống như sợ không thể ăn tươi nuốt sống ta.

Ta lấy tay che cổ họng rồi hỏi: “Người, người người nhìn ta như vậy. Là, là muốn làm gì?”

Hòa Tức nheo đôi mắt phượng lại, tiện dãi ngón tay hạ xuống gõ lên mặt bàn, tiếng gõ ấy khiến cho tâm thần ta không yên. Hắn nói: “Tiếp tục nói tiếp, theo ý người thì như thế nào?”

Ta nuốt một ngụm nước bọt, lo lắng không thôi mà than thở một câu: “Theo ta thấy nên đổi thành Hóa Vượng mới may mắn.”

Hòa Tức nghiêng răng nói: “Vậy bản quân có thể đổi tên Lưu Cẩm thành Lưu Mạnh hay không?”

Ta vội xua tay: “Không cần không cần.”

Cuối cùng Hòa Tức cũng nổi giận, quát ta: “Lưu Cẩm người lại đây cho ta!”

Ta đương nhiên là sẽ không tin vào lời nói của hắn mà dễ dàng đi qua đó.

Hòa Tức liền lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành, chấp bút lưu loát vẽ vài cái, lập tức đưa tờ giấy Tuyên Thành dính mực đi về phía ta, còn vừa đi vừa hỏi: “Là ai nói cho người biết chữ ‘Tịch’ trong tên ‘Hóa Tịch’ của bản quân là chữ ‘Tức’ trong ‘Hòa Tức’?” Ta lùi đến góc phòng thì không còn đường lui nữa, nói xong hắn liền dán tờ giấy Tuyên Thành vào mặt ta, lại lạnh lùng nói: “Người nhìn rõ cho ta, đây là chữ ‘Tịch’ trong chữ ‘Tịch Dương’!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Nghĩ Đến Người Nghĩ Đến Nghiến Răng

Ta gỡ tờ giấy Tuyên Thành ra khỏi mặt, chữ trên giấy đã bị nhòe vô cùng thâm thẳm, ta kéo ống tay áo lên lau lau vết mực, rồi đưa tờ giấy Tuyên Thành đến trước mặt hắn, uất ức nói: “Người xem, chữ trên giấy đã bị nhòe ra như vậy làm sao ta biết được đó là chữ ‘Tức’ trong chữ Hòa Tức hay là chữ ‘Tịch’ trong chữ Tịch Dương?”

Hòa Tức tức giận đến mức không kiềm chế được, nói: “Một khi đã như vậy, hôm nay bản quân bắt người phải viết phạt một vạn lần tên ‘Hóa Tịch’ của bản quân, chưa viết xong thì không được nghỉ.”

Ta rụt người lại, ấp úng nói: “Thật xin lỗi, ta không biết viết chữ.”

Hòa Tức cười dài rồi nói với ta: “Chuyện này rất đơn giản, bản quân viết ra chữ mẫu, người cứ dựa vào đó mà vẽ lại một vạn bản cũng được.”

Bỗng nhiên chân ta nhùng ra, cười khan nói: “Việc này nên thương lượng lại, thương lượng lại đi.”

Nụ cười của Hòa Tức càng thêm chói sáng: “Vậy hai vạn lần”

Ta bật người gào to: “Một vạn thì một vạn! Ta viết là được rồi chứ gì!”

Hắn có lòng tốt hỏi: “Có cần thêm vài bản mẫu nữa không?”

Ta vội nói: “Không cần!”

.

Kết quả ta tựa vào bàn của Hòa Tức viết tên hắn suốt cả một đêm, thiếu chút nữa viết đến toàn thân ta co giật, miệng phun ra máu.

Từ nay về sau cái tên “Hóa Tịch” đã bắt đầu đâm chồi mầm móng cừu hận trong lòng ta. Xưa này luôn có câu Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, huống hồ ta vốn không phải là một quân tử bình thường, cho dù phải chờ đến mấy mươi năm sau vẫn chờ được. Suy nghĩ một ngày, ta quyết định sẽ có một ngày bắt tên kia viết phạt cái tên Lưu Cẩm của ta mấy vạn lần, viết cho đến khi khắc sâu vào trong đầu hắn để mỗi khi hắn nhớ đến phải tức giận xấu hổ muốn chết cũng không thoát được.

Cả buổi sáng, không hiểu sao Hóa Tịch vẫn hứng thú ở thư phòng đọc sách viết chữ, cả trà cũng không uống, nhưng hành động đó lại gây sức ép cho ta.

Mới sáng sớm ta đã bị người ta túm khỏi giường, vẫn ngồi xỏm trên bàn mài mực cho đến bây giờ, thắt lưng đau mà tay cũng đau. Thật sự làm khó tính kiên nhẫn của ta, nhưng ta cũng rất kiên cường đến giờ phút này vẫn chưa ngã xuống, lúc này ta chỉ trơ mắt tưởng tượng khối mực đang cầm trong tay là Hòa Tịch mà ra sức mài phá.

“Sao vậy, sáng rồi mà ngươi cũng có thói quen nghiêng răng sao?” Bất chợt Hòa Tịch đang ngồi trước bàn cất tiếng hỏi.

Ta phục hồi lại tinh thần, đứng lúc nhìn vào đôi mắt phượng của hắn thì nghi ngờ nói: “O, ta nghiêng răng hồi nào, rõ ràng ta đang nghĩ đến ngươi mà.”

Hòa Tịch nheo mắt bảo: “Chẳng lẽ khi ngươi nghĩ đến bản quân thì sẽ nghiêng răng à?”

Ta âm thầm đồng ý: “Nghe ngươi nói như thế, ừ, thì chắc là vậy.”

Hòa Tịch tức giận nói: “Mài thêm mực! Mài tiếp hai khối mực nữa!”

Ta rất âm ỉ, Hòa Tịch cái hồn lửa này sao lại thay đổi thấy thường như thế, quả thật khiến ta trở tay không kịp.

Cổ tay ta vừa mỏi, vừa đau lại vừa lỏng lẻo, bởi vì thân hình quá nhỏ ngồi xỏm trên bàn mài mực, mệt đến mơ màng liền dứt khoát ngồi trên bàn, ném khối mực, bị phần nói: “Lại mài thêm hai khối mực nữa, ngươi có thể viết nhiều như vậy sao? Ông đây mặc kệ!”

Hòa Tịch lãnh đạm nói: “Không mài thì lát nữa cũng khỏi ăn cơm.”

Ta suy nghĩ một lát lại yên lặng nhặt khối mực lên.

Đúng lúc này, có tiên ti đến báo rằng Họa Liễm Tiên Tử của Phượng tộc cầu kiến.

Hòa Tịch nhíu đôi mày hẹp dài, mỉm cười ôn hòa hiếm thấy mà liếc nhìn ta, lập tức toàn thân ta dựng tóc gáy, vô cùng cảnh giác, chỉ nghe hắn nói: “Luu Cẩm cũng có thể không cần mài mực, chỉ cần đuổi Họa Liễm Tiên Tử dùm bản quân thì ta không bắt ngươi mài nữa.”

Ta nghe xong thì sợ hãi đổi ý nên vội nhảy xuống bàn rồi chạy nhanh ra khỏi thư phòng, nói: “Thần quân chớ bận tâm, cứ chờ ta xử lý tiên tử ‘hoa sĩ’ thay cho ngươi, lời ngươi đã nói ra thì không thể rút lại!”

Hòa Tịch nói: “Đương nhiên ta sẽ không nuốt lời.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Họa Thần Đang Song Tu, Muốn Đến Gặp Thì Phải Xếp Hàng

Nghe Hòa Tịch nói vậy thì ta giống như được uống thuốc an thần, quả thật ta đã cất bước ra ngoài đuổi Họa Liễm Tiên Tử. Mới đến đây mấy ngày, ta cũng thấy rất nhiều tiên tử “hoa sĩ” muốn vào cửa cầu kiến Họa Thần, chắc là lần này cũng không ngoại lệ.

Ta đi đến sảnh trước của Diễm Thái Cung, quả thật có một tiên tử đang ngồi ngay ngắn chỉnh tề. Da mặt của vị tiên tử này rất tốt, gương mặt môi hồng răng trắng tự như hoa, đặc biệt sau khi nàng ta nghe tiếng bước chân của ta đến thì đưa mắt nhìn sang, quả thật ánh mắt ấy khiến cho người ta có vài phần thương tiếc.

Chỉ tiếc, Phượng tộc là tiên tộc kiêu ngạo nhất, nàng ta liếc nhìn ta, sau khi phát hiện ta không phải là người nàng ta chờ đợi thì vẻ mặt ngạo mạn hẳn, đáng ngồi cũng không còn nghiêm chỉnh như trước, biếng nhác hỏi một câu: “Sao Thần Quân của các ngươi không ra gặp ta?”

Ta nghĩ, nếu ta đã nhận lời ra đuổi tiên tử ‘hoa sĩ’ này cho Hòa Tịch thì phải nói vài câu để đuổi nàng ta đi, như vậy mới xóa bỏ được vận rủi phải mài mực. Ta ho hai tiếng, nói: “Họa Thần chúng ta đang song tu với tiên tử khác, không rảnh tiếp đãi ngươi. Nếu ngươi muốn gặp Họa Thần, lần sau xin xếp hàng.”

Họa Liễm Tiên Tử này cũng kinh ngạc, thoáng chốc sắc mặt đã trắng bệch đến khó coi nhìn ta chằm chằm nói: “Ngươi vừa nói gì?”

Ta rất kiên nhẫn lặp lại một lần nữa: “Họa Thần đang song tu, có gì không?”

Xem ra, cảm xúc của Họa Liễm Tiên Tử hơi có chút không ổn định, đứng dậy định bước vào bên trong. May mà ta nhanh tay lẹ mắt ngăn cản nàng ta nếu để cho nàng ta gặp được Hòa Tịch thì ta phải trở về với kiếp sống mài mực.

Tiên tử kia nhíu mày, lạnh lùng nói với ta: “Ngươi dám cản ta?”

Tình cảnh này có chút nghiêm trọng à. Ta nhớ đến lúc mình còn nhỏ ở Ma giới luôn bị phụ tôn gào thét, tình cảnh này ta là người có kinh nghiệm nhất. Ta sờ sờ mũi, nói: “Người đừng trách ta, ta chỉ có lòng tốt giúp người mà thôi.”

“Có lòng tốt giúp ta?” Ánh mắt sắc bén của tiên tử liếc nhìn ta.

Ta thành thật nói: “Tiên tử yêu mến Thần Quân chúng ta chắc hiểu được tính nết của Hỏa Thần, nếu người đang song tu mà tiên tử hồ đồ xông vào phá hủy chuyện tốt của người, người sẽ hòa nhã với tiên tử sao, sau này nhất định sẽ không thích gặp tiên tử nữa, đến khi đó cho dù tiên tử có đến Diễm Thái Cung xếp hàng thì cũng vô dụng mà thôi.”

Vị tiên tử kia buồn bực tức giận trừng mắt nhìn ta, rồi lại đưa tầm mắt u oán mong chờ nhìn vào trong Diễm Thái Cung, bỗng chốc đôi mắt đỏ lên, sau khi giậm chân thì uất ức chạy ra khỏi Diễm Thái Cung với tiếng khóc nức nở.

Ta nhìn theo bóng dáng buồn bã của Họa Liễm Tiên Tử cảm thấy nàng ta đúng là chuyện bé xé to. Không phải đã nghe nói Hỏa Thần song tu sao, ta cũng đã mập mờ ám chỉ nhắc nhở nàng ta, bảo nàng ta xếp hàng thì cũng có thể cùng song tu với Hỏa Thần, sao lại còn đau lòng như thế?

Thôi thôi, chuyện này cũng chẳng liên quan đến ta, tóm lại nhiệm vụ Hỏa Tịch giao cho ta đã hoàn thành tốt đẹp, trong chốc lát có com ăn mà không cần mài mực nữa. Nhất thời ta cảm thấy vô cùng vui vẻ mà huých sáo.

Khi trở lại thư phòng của Hỏa Tịch, Hỏa Tịch lộ ra sắc mặt ngạc nhiên, giương mắt nhìn ta: “Nhanh như vậy sao?”

Ta vui vẻ nói: “Bình thường thôi, bình thường thôi!”

Hỏa Tịch nhướn mày: “Người đã đi rồi?”

Ta nói: “Đi rồi”

“Không ngờ người lại có sở trường về chuyện này.” Hỏa Tịch hiếm khi lộ ra nét mặt khen ngợi, mắt phượng tựa cười mà không cười, “Đi như thế nào?”

Ta nói: “Vừa đi vừa khóc.”

Da mặt Hỏa Tịch cứng đờ: “Sao, người lại có thể đùa đến mức Họa Liễm khóc?”

Ta thành thật nói: “Ta còn chưa kịp đùa thì nàng ta đã khóc.”

Hỏa Tịch đúng là kẻ ức hiếp người khác, ta giúp hấn đuổi Họa Liễm Tiên Tử đi mà hấn còn trở mặt với ta, lại chẳng để cho ta có chút thời gian chuẩn bị thì đã lập tức tuyên phán một câu: “Trưa nay không được ăn com.”

Ta giận tím mặt: “Hỏa Vượng người dám nuốt lời!”

Sắc mặt Hỏa Tịch nhẩn nhẩn, không tức không giận: “Người gọi bản quân là gì, gọi lại một lần cho ta nghe?”

Con tức giận tràn ngập trong lòng ta chuyển hóa thành uất khí, nhất thời xẹp xuống, nhỏ giọng nói: “Vì sao người không cho ta ăn com?”

Hỏa Tịch trầm giọng bảo: “Bản quân phái người đi đuổi Họa Liễm Tiên Tử nhưng không cho phép người đùa cho nàng ta khóc.”

Ta cắn chặt răng nghi ngờ, nói: “Đúng rồi, người nói xem sao mà nàng ta khóc như vậy?”

“Lưu Cẩm, người đừng giả bộ ngớ ngẩn với bản quân, com chiều cũng không cần ăn nữa.”

Ta cúi đầu, tâm trạng đau xót: “Ta không dám nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tên Hỏa Tịch Muốn Phát Cuồng

Sự thật chứng minh Hỏa Tịch chính là kẻ đại gian đại ác luôn luôn đối nghịch với ta. Mà tên đại gian đại ác này cũng khó tránh khỏi có lúc uống phải nước lạnh đến cứng quai hàm, đi đường thì bị té ngã.

Hỏa Tịch nói ta không thể ăn com trưa, kết quả thật vất vả mới đến lúc com trưa, hấn không cho ta ăn chỉ bắt ta đứng hầu hấn ăn com, làm hại ta nhìn thức ăn đầy bàn mà không thể ăn được, cũng đành phải nuốt hận thở than.

Nhưng ngay lúc hấn đang đắc ý thì có tiên ti đến bẩm báo rằng Thiên Hậu mời hấn đến Dao Trì một chuyến. Hỏa Tịch buông đũa xuống, sắc mặt đen

thui.

Có lẽ Hỏa Tịch làm Hỏa Thần cũng có chút địa vị nên được Thiên Hậu tự mình triệu kiến, chuyện như vậy đối với thần tiên mà nói thì đó là chuyện quang vinh nhất. Chắc là hắn phải vui mừng mà đi mới đúng.

Nhưng đối diện với cả bàn mỹ thực chưa được ai động đũa, không thương xót cho công lao của các trù thần làm cơm thì không phải là tác phong của ta. Tên Hỏa Tịch vừa đi, ta liền thay hắn yên ổn ngồi xuống, nâng bát cơm của hắn, cầm lấy đũa của hắn, bắt đầu chuẩn bị ăn.

Thức ăn trong Diễm Thái Cung quả không tồi, thức ăn đa dạng phong phú hơn so với Ma giới chúng ta. Đương nhiên ta tuyệt không có nói đầu bếp Ma giới chúng ta làm thức ăn không ngon bởi vì ngày thường ta luôn dùng bữa với phụ tôn cho nên nào có là gan mà nói ra.

Đối với phương diện ăn uống thì phụ tôn không có yêu cầu cao như ta cho nên chỉ cần thức ăn không quá khó nuốt thì ông ấy sẽ ăn ngay mà không hề thay đổi sắc mặt. Thế gian có câu tục ngữ rất hay, cha nào con nấy, kể từ đó phụ tôn bắt ta phải ăn giống như người, ăn đến sắc mặt không hề thay đổi.

Nếu ta không ăn thì là đũa con phá sản. Mà phá sản thì sẽ bị đánh.

Ta cẩn thận chờ đợi trong chốc lát, rất cẩn thận chờ đợi, đến lúc khăng định trưa nay Hỏa Tịch nhất định không trở về ta mới thả lỏng tinh thần đi vòng vòng quanh cái bàn ăn hết mấy đĩa thức ăn ở trên đó.

Đợi đến lúc ta cảm thấy quá no liền chạy ra hậu viên của Diễm Thái Cung nằm nghỉ ngơi một lát.

Bụng đã no, nhưng cuối cùng trong đầu ta vẫn có cảm giác không thoải mái, hình như còn thiếu cái gì đó. Sau đó ta vừa vuốt bụng vừa suy nghĩ cho kỹ, nghĩ một lúc thì đầu óc sáng suốt hẳn, mới biết làm sao ta lại cảm thấy không thoải mái.

Ta gơ cổ tay lên, nhìn vào vòng trang sức đeo trên tay, nhìn không được mà thờ dài. Ta nên biến lại thành người lớn rồi ăn tiếp, nói không chừng có thể ăn được nhiều hơn nữa.

Cây cối trong hậu viên rất nhiều, ta nằm dưới một gốc cây. Trong chốc lát thì cảm thấy buồn ngủ nên quyết định lấy một chiếc lá to che mắt, bắt tri bắt giác thì ngủ quên mất.

Giấc ngủ khá thoải mái, khó mà có một giấc mộng Hỏa Tịch trở thành đồng tử dưới trướng của ta, ta bảo đến thì đến, bảo đi thì đi, còn bụng trà rót nước cho ta nữa. Đáng tiếc một tiếng gọi thiếu kiên nhẫn đã đánh thức ta.

Tiếng gọi đó giống như đang gọi tên ta.

Đôi mắt nặng trĩu của ta cố mở ra vô tình nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng sâu thẳm tràn đầy tức giận của Hỏa Tịch, trong thoáng chốc cảm giác buồn ngủ cũng tan biến.

Nhìn đáng về hắn tức giận đến mức có thể ăn tươi nuốt sống ta, chẳng lẽ là giận ta ăn mất cơm trưa của hắn...

Ta nhìn xung quanh, thấy sắc trời đã tối, nhếch miệng cười gượng hai tiếng: “A ha, Thần Quân mới về sao, thức ăn trưa đã lạnh hết rồi. Chắc là Thần Quân đã dùng ngọc thiện ở chỗ Thiên Hậu rồi, cơm canh ở đây không ăn thì lãng phí quá.”

“Cho nên?”

Ta nói: “Cho nên ta đành ăn thôi.”

“Lưu Cẩm người có biết bản quân đã bị Thiên Hậu triệu đến không?” Xem ra tâm trạng của Hỏa Tịch không ổn định rồi, không biết có phải hắn đã chịu kích thích gì đó ở chỗ Thiên Hậu không.

Ta nhẹ giọng, nói: “Buổi trưa hôm nay không phải Thiên Hậu sai người đến mời người sao, ta đương nhiên biết.”

Hắn từ từ bước đến, lại lộ ra nụ cười đen tối, mỗi khi ta nhìn thấy nét mặt này của hắn thì biết đại sự không hay rồi. Chỉ nghe thấy hắn lơ đãng hỏi ta: “Lưu Cẩm, người đoán thử xem, Thiên Hậu tìm bản quân làm chi?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vị Hôn Thê Của Hỏa Thần

Hắn từ từ bước đến, lại lộ ra nụ cười đen tối, mỗi khi ta nhìn thấy nét mặt này của hắn thì biết đại sự không hay rồi. Chỉ nghe thấy hắn lơ đãng hỏi ta: “Lưu Cẩm, người đoán thử xem, Thiên Hậu tìm bản quân làm chi?”

Ta thành thật nói: “Ta không đoán được.”

Nào ngờ rằng sau đó Hòa Tịch chẳng hề có chút phong độ nào mà hét lớn với ta: “Thiên Hậu trách cứ bản quân câu dẫn tiên tử, không biết thu liễm cuộc sống hoang dã, lại còn bị người thuyết giáo cả một buổi trưa, đây chẳng phải là chuyện tốt của ngươi sao!”

Ta bị hấn làm cho hoảng sợ, có chút ngạc nhiên sờ sờ cái mũi, nói: “Ồ, ta làm chuyện tốt này từ khi nào nhỉ, sao bản thân ta cũng không biết? Nhưng mà thật sự làm tốt lắm sao?”

“Luu Cẩm”

Nói thật, Hòa Tịch giận dữ nên ta cũng sợ hấn đôi chút, nói chuyện cũng chẳng còn trôi chảy: “Làm... làm sao vậy?”

Ta tựa vào gốc cây, đột nhiên Hòa Tịch tiến sát vào ta, mắt phượng nheo lại hùng hổ dọa người nói: “Ngươi thành thật nói rõ cho bản quân biết, buổi sáng ngươi đã nói gì làm cho Họa Liễm Tiên Tử khóc, khiến cho nàng ta vạch tội bản quân trước mặt Thiên Hậu?”

Ta khoát tay, chẳng để ý đến mà nói: “À! chuyện đó có gì to lớn đâu mà!”

“Rốt cuộc đã nói gì?”

Hấn nhìn ta chằm chằm thật sự làm cho ta có chút hoảng hốt, ta thành thật kể hết: “Ta nói với nàng ta rằng ngươi đang song tu với tiên tử khác, bảo nàng ta xếp hàng chờ ngày khác lại đến.”

Lúc này, sắc mặt Hòa Tịch trắng xanh lẫn lộn, ta có chút sợ hãi, đẩy hấn: “Này hình như sát quá rồi đó, chẳng lẽ tặc cừu bộc phát sao?”

Mặt Hòa Tịch tối sầm nhìn ta, u ám dữ tợn nói: “Nếu ngươi dám nói năng lung tung lần nữa có tin rằng bản quân sẽ bóp chết ngươi?”

Ta vội bịt miệng mình, mạnh mẽ lắc đầu, nhìn sắc mặt của hấn càng lúc càng lạnh lẽo thì ta cảm thấy không đúng lắm, lại gật gật đầu. Ta lắc đầu là biểu đạt ý ta không có nói năng lung tung, ta gật đầu là thừa nhận rằng ta rất tin tưởng hấn có thể bóp chết ta.

Ai bảo ta chẳng có chút nhân cách nào khi đứng trước mặt hấn.

Sau một lúc lâu, cả người ta đều cứng ngắc, Hòa Tịch mới di chuyển cách xa ta một chút sau đó xoay người bỏ đi, lúc đó hấn mới buồn bã nói vọng lại: “Có biết Họa Liễm là ai không? Ngươi cũng dám trêu chọc?”

Ta thuận miệng hỏi: “Là ai vậy?”

Một trận gió thổi qua, vài phiến lá rơi rụng theo gió. Bóng dáng của hấn cũng xa dần, giọng nói mơ hồ như có như không: “Là vị hôn thê mà Thiên Hậu chọn cho bản quân.”

Ta thật không ngờ rằng Hòa Tịch kia cũng có vị hôn thê, hơn nữa lại là một con phượng hoàng kiêu ngạo. Ta sợ là ta đã đắc tội với con phượng hoàng đó.

Lại nói, tất cả đều tại Hòa Tịch, vị hôn thê đến tìm hấn, hấn không chịu gặp thì cũng chẳng nói đi, vậy mà hấn còn phái ta ra đuổi nàng ta đi mà chẳng chịu nói với ta rằng Họa Liễm là vị hôn thê của hấn, ta thật sự đã đuổi Họa Liễm đi, kết cục lại chuốc lấy thù hận từ hai phía, thật sự là oan khuất mà.

Nhưng mà cũng không phải chuyện gì lớn. Dù sao ta ở Ma giới nói thế nào cũng là một nhân vật quan trọng, nếu chút áp lực ấy mà chẳng chịu nổi thế thì đã uống công ba vạn năm ở Ma giới bị phụ tôn dùng uy quyền uy hiếp và những năm tháng hàng vạn hàng nghìn Ma nữ ghen tị đổ mắt.

Mấy chuyện này cũng bỏ qua đi, điều mấu chốt là... đáng giận nhất chính là điểm mấu chốt này... từ trước đến nay Hòa Tịch luôn lấy chuyện bôi nhọ ta làm vui, từ sau chuyện của Họa Liễm Tiên Tử, mỗi khi có tiên tử “hoa si” mộ danh đến Diễm Thái Cung thì hấn sẽ bảo ta ra ứng phó.

Nếu ta dám đề cập đến vấn đề Hòa Thần song tu trước mặt đám tiên tử thì hấn sẽ không cho ta ăn cơm. Vì thế trong tình huống này ta không dám mạo hiểm, khi các vị tiên tử này đến thì ta phải hết lời khuyên can, hôm nay Thần Quân đang luyện chữ, ngày mai Thần Quân phải vẽ tranh, nói một hồi lâu môi miệng cũng khô thì đám tiên tử đó mới bằng lòng xoắn khăn tay bỏ đi, còn ném cho ta vài ánh mắt xem thường.

Món quà biếu tặng này, ta không dám nhận.

Đám tiên tử đi rồi, Hòa Tịch rất tài giỏi hoàn toàn có thể canh thời gian chính xác thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở phía sau ta, mím cười vui vẻ khi thấy người gặp họa: “Ừ, không tồi, Lưu Cẩm tiếp tục phát huy nhé.”

Ta cắn chặt răng, đau thương căm giận không chịu nổi, nói: “Buổi trưa ta muốn ăn cơm thêm!”

Hòa Tịch trêu tức nói: “Con gái ăn nhiều sẽ béo đó.”

Ta nói: “Ngươi để cho ta béo mập đi! Ta muốn béo mập!”

Chương 18: Không Ngừng Cố Gắng, Tổng Cổ Tiên Tử “Hoa Si”

Hôm nay lại có vài vị Hoa tiên đến Diễm Thái Cung, nói là đã đến mùa hoa sen nên các nàng đưa vài chủng loại hoa sen đến Diễm Thái Cung.

Hóa Tịch đang tựa người ngồi ở trong đình, uống chút rượu nhạt nghe tiên tử bẩm báo, lười biếng nghiêng đầu nhìn hồ nước ngoài đình. Trên mặt hồ là một khoảng không trống trải, không có gì để nhìn.

Vì thế Hóa Tịch thân nhiên nói: “Nên trồng thêm mấy đóa hoa sen ở đây, trống trải thế này quả thật chẳng có cảnh đẹp gì hết.”

Ta cúi người ôm bụng cười lại có làm ra vẻ đau đớn: “Ai ui, ta đau bụng phải đi vệ sinh, người đừng nói gì với ta hết, ta đau bụng lắm chắc là trong chốc lát cũng chưa về đâu, ờ, không cần chờ ta, đám tiên tử đang ở tiền điện chờ người, người mau mau ra xem.” Ta nói xong thì khom người chạy về hướng nhà vệ sinh.

Nào ngờ Hóa Tịch đột nhiên nói một câu sau lưng ta: “Lát nữa Thực Thần trừ nghệ nổi tiếng nhất trong thiên đình sẽ đến Diễm Thái Cung. Chắc, đáng tiếc, thật sự đáng tiếc.”

Ta dừng bước, nhìn không được nuốt nước bọt, không chịu thua kém lại ưỡn thẳng người, trả lời: “Không phải Thần Quân muốn trồng hoa sen sao, ta sẽ đi lấy ngay, hơn nữa còn đuổi mấy vị tiên tử “hoa si” kia đi luôn.”

Nói thật, ta cũng xem thường chính mình. Ở trước mặt Hóa Tịch ta chẳng có chút khí phách nào, mặc cho hắn giẫm đạp mà không dám nói gì, càng ham ăn hơn lúc ở Ma giới nữa, chỉ cần Hóa Tịch nhắc tới vấn đề ăn uống thì ta không thể nào ngẩng mặt lên trước hắn. Ngẩng lại mặc dù ở Ma giới ta ăn uống khó khăn tiết kiệm, một khi kén ăn sẽ bị phụ tôn đánh, nhưng ít nhất ta không hề xem thường bản thân mình, ta cảm thấy mình luôn có sự cân nhắc giữa chuyện kén ăn và bị đánh, lại vô cùng anh dũng quang vinh.

Chỉ tiếc, quá khứ xuất chúng như vậy đã dần dần rời xa ta.

Nghe ta nói vậy, Hóa Tịch vô cùng thân thiết quở trách ta: “Không nên, không nên, Lưu Cẩm đau bụng, bản quân sao nỡ để người đi làm chuyện này được, bản quân luôn đồng cảm với thuộc hạ, thật sự không đành lòng.”

Ta ngập ngừng mở lời, uất ức nói: “Có thể chia sẻ phiền lo với Thần Quân là bổn phận của Lưu Cẩm. Chuyện ta đau bụng thì có to tác gì, tạm thời nhịn một chút cũng cố gắng nhịn được. Ta đi ra tiền điện chiêu đãi mấy vị Hoa tiên đây.”

Hóa Tịch vừa lòng bảo: “Lưu Cẩm chịu cực khổ mà lòng ta đau nhói.”

Ta đi được hai bước lại do dự dừng chân, quay đầu lại nhắc nhở Hóa Tịch một câu: “Thực Thần đến Diễm Thái Cung chúng ta, không mang theo chút lễ vật thì không được, Thần Quân bảo hẳn mang đến nhiều nhiều một chút.”

Hóa Tịch mỉm cười “ừ” một tiếng.

Trên đường đến tiền điện, ta có chút hối hận mà khóc không ra nước mắt. Có ai mà không có chí khí, không có cốt cách đến mức như vậy không, ngoài ta ra thì quả thật chẳng còn ai.

Nhưng rất nhanh ta liền chuyển đau thương thành sức mạnh, hóa mực nát thành thần kỳ. Lại không khỏi có chút bội phục bản thân.

Ở bên đình, Hóa Tịch đang đưa tách trà nhỏ còn chưa uống hết thì ta đã cực kỳ vui vẻ quay trở về, còn mang theo hạt giống hoa sen của mấy vị Hoa tiên.

Khi Hóa Tịch nhìn thấy ta thì chân mày hắn của hắn đã nhướn lên, kinh ngạc nói: “Sao nhanh như vậy?”

Ta trả lời qua loa: “Tài ăn nói hôm nay vượt trội một bậc so với trước kia, đương nhiên là nhanh hơn một chút. Sau khi nghe mấy lời lừa gạt của ta thì các vị Hoa tiên đã hài lòng trở về.” Nói xong liền rải những hạt giống vào trong hồ, thoáng chốc cây liền sinh trưởng, thời gian không bao lâu thì từng đóa hoa sen xinh đẹp nở ra, thật sự rất đẹp.

Hình như Hóa Tịch có chút hứng thú, hỏi: “Lần này người đã nói gì?”

Ta ho khan hai tiếng nói: “A, đây là bí mật.” Sau đó vừa lòng ngắm nhìn sắc mặt đang dần đen đi của Hóa Tịch.

Chương 19: Ngâm Phong Tiên Quân Vs Hỏa Thần Hỏa Tịch

Ngày thứ hai, thứ ba, liên tiếp mấy ngày nếu có tiên tử đến Diễm Thái Cung thì ta đều dùng cùng một phương pháp để đuổi các nàng đi, lần nào cũng linh nghiệm.

Chỉ không ngờ, tuyệt đối không ngờ đến ngày thứ tư, thứ năm mỗi ngày đều có tiên tử mộ danh đến, càng ngày càng nhiều. Có thể nói số lượng đó dư sức đập nát cánh cửa của Diễm Thái Cung.

Vì thế ta rất buồn rầu.

Cuối cùng, ta bị Hỏa Tịch tóm được, kéo vào thư phòng nói chuyện.

Bởi vì ngày hôm đó có một đám tiên tử lại đến Diễm Thái Cung, ta nghĩ, đại khi nguyên nhân có thể do ta mà ra, ta không thể hết lần này đến lần khác đích thân đi đuổi người, thật sự muốn nhấc tảng đá đập gãy chân.

Ta đi đến trước tiền điện thì thấy bốn bề vắng lặng liền nhanh chóng tháo vòng ngọc trên cổ tay ra trở về hình dáng ban đầu, sau đó ta lại dùng một quyết đổi thành một bộ trang phục cẩm y màu lam, giả dạng thành một nam thần tiên phong lưu, tự mình nhìn ngắm cũng coi như vừa lòng, lúc này mới thoải mái đi ra vào.

Quả nhiên sau tiền điện có một đám tiên tử nhìn thấy ta thì khó kiềm chế được sự kích động kêu lên: “Ngâm Phong Tiên Quân đến! Ngâm Phong Tiên Quân đến!”

Ta không vừa ý mở lời: “Chẳng qua bản quân đến chỗ Hỏa Thần đánh cờ, vì sao mỗi ngày các người đến đến quấy rầy bản quân? Ngày mai các người không được phép đến đây biết chưa, bản quân không thích tiên tử chủ động, bản quân chỉ thích loại thận trọng nội hàm. Ngày mai bản quân không đến đây chơi cờ, tất cả các người trở về đi.”

Đám tiên tử đều u oán.

Điều này làm cho ta không đành lòng. Vốn dĩ các nàng là fans trung thành của Hỏa Tịch, chỉ tiếc từ lần trước, sau khi ta dùng hình dáng này để gặp mấy vị Hoa tiên thì bây giờ các nàng trở thành fans đáng tin cậy của ta. Đây là chuyện duy nhất khiến cho ta cảm nhận được sự ưu việt của bản thân, ít nhất khi ta biến thành nam có thể thắng Hỏa Tịch.

Nhưng mà đáng giận chính là, ta thật sự lo lắng chuyện này truyền vào tai Hỏa Tịch. Đến lúc đó chắc chắn ta sẽ chịu không nổi.

Hết lần này đến lần khác!

Hết lần này đến lần khác cái gì ta lo sợ thì cái đó sẽ đến!

Chính vào lúc này, thỉnh linh phía sau vọng đến một giọng nói u ám “Người chính là Ngâm Phong Tiên Quân mỗi ngày đều đến tìm bản quân chơi cờ?”

Ta bất giác run rẩy hai cái.

Đám tiên tử vốn đang tâm trạng chìm đắm khi nghe thấy giọng nói kia thì lập tức hưng phấn cuồng nhiệt hẳn.

Ta còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra thì bỗng nhiên cảm thấy cơ thể nhẹ hẫng, đã bị người ta xách lên giữa không trung, lơ lửng vào nội điện. Sự hưng phấn cuồng nhiệt của đám tiên tử đã biến thành kinh ngạc, sau đó khó có thể chấp nhận mà thở than tiếc nuối.

Ta nghiêng đầu nhìn gương mặt thoáng ẩn lúm đồng tiền của Hỏa Tịch mà thoáng chốc máu đã dồn lên đến cổ họng.

Hỏa Tịch ném thẳng ta vào thư phòng. Sau đó đứng trước mặt ta, hần khoanh tay nhìn từ trên cao xuống, nét mặt chẳng rõ là vui hay buồn mà liếc nhìn ta.

Ngũ tạng lục phủ của ta rất khó chịu, từ trên mặt đất đứng lên chỉnh trang lại y phục, chăm chú nhìn hắn rồi cúi đầu cố gắng bình tĩnh nói: “À, ta đến đây tìm người để đánh cờ.”

Hỏa Tịch thét lên với ta: “Là kẻ nào bảo người biết thành bộ dáng này để đi khắp nơi câu dẫn đám tiên tử?”

Ta ngập ngừng nói: “Là chính bản thân ta”

Hỏa Tịch nổi giận, để che giấu sự thất thố của mình mỗi khi nổi giận hắn thường hay mỉm cười, cười đến toàn thân ta hoảng sợ: “Ừ, Ngâm Phong Tiên Quân, mấy ngày trước khiến cho Diễm Thái Cung của bản quân cũng chẳng bình yên, đám tiên tử đến nơi này nói muốn gặp Ngâm Phong Tiên Quân gì đấy. Cuối cùng hôm nay bản quân đã được diện kiến chân thân của người, thật đáng vui mừng.”

Chương 20: Diện Mạo Vốn Có

Hỏa Tịch nổi giận, để che giấu sự thất thố của mình mỗi khi nổi giận hắn thường hay mỉm cười, cười đến toàn thân ta hoảng sợ: “Ừ, Ngâm Phong Tiên Quân, mấy ngày trước khiến cho Diễm Thái Cung của bản quân cũng chẳng bình yên, đám tiên tử đến nơi này nói muốn gặp Ngâm Phong Tiên Quân gì đây. Cuối cùng hôm nay Bản Quân đã được diện kiến chân thân của ngươi, thật đáng vui mừng.”

Ta cười gượng hai tiếng, nói: “Đâu có, đâu có, Thần Quân lâu rồi không gặp hi vọng sức khỏe của ngài vẫn an khang.” Ta thật sự cảm thấy có chút không ổn, tên đáng ghét này, sao biết nhanh như vậy?

Nào ngờ ngay sau đó Hỏa Tịch hét lên giận dữ với ta: “Lưu Cẩm ngươi cảm thấy Diễm Thái Cung của ta không đủ loạn cho nên muốn gây ra cảnh gà bay chó sủa không ngừng có phải không!”

Ta uất ức, rất uất ức: “Không phải là ta đang phân giải ưu phiền cho ngươi đó sao, vậy mà ngươi dám nói ta như vậy. Nếu nói như vậy ta sẽ không giúp ngươi đối phó với đám tiên tử nữa.”

Hỏa Tịch véo mũi ta: “Không đối phó sẽ không có cơm ăn.”

Ta gặm chân: “Ngươi không được khi dễ người khác!”

Hỏa Tịch liếc mắt nhìn ta, nói: “Chẳng qua bản quân bảo ngươi đi lừa gạt đám tiên tử nhằm chán đó, vì sao phải biến thành như vậy? Không phải ngươi có ý định tìm phiền phức cho ta đó chứ? Đêm nay không được ăn cơm.”

Ta không hề suy tính hồ thẹn mà trực tiếp nổi giận tím cả mặt: “Hôm nay không được ăn cơm trưa, ngày mai không được ăn cơm chiều, Hỏa Vượng ngươi là không phải có ý định muốn ngược đãi ông đây đó chứ? ! Vì sao ta phải biến thành như vậy, còn không phải là thay ngươi làm miếng dán cao da chó để cho đám tiên tử đó dính vào sao! Huống hồ, ta vốn có bộ dáng này, chẳng hề biến hóa gì, chẳng qua mặc y phục của nam nhân thôi, muốn trách chỉ trách Hỏa Vượng ngươi mị lực không bằng ta, hừ!”

Hỏa Tịch nheo đôi mắt phượng, nói: “Vốn có bộ dáng này? Dáng vẻ trẻ con trước kia là gì?”

Ta tức giận đến run run, vội từ trong lồng ngực lấy ra vòng ngọc, lắc lắc hai cái trước mặt hắn, nói: “Nhìn thấy chưa, đây là Phược Linh Ngọc, ta đeo nó vào thì sẽ nhỏ lại thôi!”

Hỏa Tịch đưa hai ngón tay sờ sờ cảm, ngẫm nghĩ một lúc mới nói: “Biến trở về hình dạng nữ tử cho ta xem.”

Ta rùng cò tức giận nói: “Dựa vào cái gì mà ta phải biến cho ngươi xem! Buổi tối cho ta thêm cơm ta liền cho ngươi xem!”

Hắn không chút do dự đồng ý nói: “Buổi tối cho ngươi thêm cơm.”

Hiếm khi Hỏa Tịch dứt khoát như vậy, điều này làm cho ta đột nhiên cảm thấy hình như ta bị thiệt. Ta phải bảo hắn bữa nào cũng thêm cơm cho ta.

Ta ghen khuấy nhìn hắn, vẫn thực hiện một cái quyết, biến trở về bộ dáng nữ tử vốn có.

Sau khi ta biến trở lại dáng vẻ ban đầu, Hỏa Tịch không nói gì, chỉ híp mắt nhìn ta một lúc lâu.

Nhất thời ta khó tránh khỏi có chút lo lắng, liền hỏi thăm dò: “Này ngươi vừa nói cho ta thêm cơm, chẳng lẽ muốn đổi ý?”

Hỏa Tịch nhếch khóe môi, tựa cười mà không cười nói: “Bản Quân nói muốn đổi ý lúc nào?”

Ta lẩm bẩm: “Nói thật không đó.”

“Hử?”

Ta sửa lại lời nói: “Thần Quân là một người luôn giữ lời, nói một là một.” Cũng may hắn không phải là người.

Sau đó Hỏa Tịch quan sát vòng ngọc của ta, lại trêu tức nói: “Không ngờ hạt châu nhỏ giả mạo của Bản Quân lại có hình dáng như vậy. Uhm, lúc Diễm Thái Cung chưa có ngươi đã có số người như vậy rồi, nếu với dáng vẻ này mà đi ra ngoài thì thật là không tốt, sau này vẫn tiếp tục đeo chiếc vòng này đi, nhưng mà ở trước mặt Bản Quân thì không cần đeo.”

Ta bắt ngay trọng điểm: “Dựa vào cái gì ở bên ngoài phải tiếp tục đeo mà ở trước mặt ngươi không cần đeo, lúc đeo lúc không, thật phiền toái.”

Hiếm khi Hòa Tịch mạnh tay, hào sảng nói: “Luru Cẩm nếu ngươi đồng ý, mỗi ngày Bản Quân đều cho ngươi ăn ngon, không ngừng không dứt.”

Ta sợ hấn đòi ý, bật người nói: “Thành giao, quyết định như vậy!” Nhưng suy nghĩ lại, hình như nhớ ra cái gì đó, ngẩng đầu nhìn sắc mặt dịu dàng của Hòa Tịch, lại hỏi, “Vừa rồi ngươi gọi ai là hạt châu nhỏ giả mạo?”

Hòa Tịch xoay người đi về phía bàn sách, vừa đi vừa nói: “Ừ Bản Quân hơi mệt, Ngâm Phong Tiên Quân muốn tiếp tục đánh cờ với Bản Quân không?”

Nghe cái khẩu khí bần xỉn kia, ta không thể không hạ khí phách của mình xuống đôi chút. Vì thế ta gãi gãi da mặt, bình thần ung dung nói: “Thần Quân nếu mệt mỏi, vậy bản tiên quân cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một lát, đợi sau khi khôi phục nguyên khí lại đại chiến ba trăm hiệp liều một trận một mất một còn.”

Bỗng nhiên Hòa Tịch nheo mắt liếc nhìn ta.

Ta vội nói: “Ta đây nói là đánh cờ thôi mà~ lại không thật sự đánh ngươi sao ngươi lại có bộ dáng đó ~”

Hòa Tịch bần xỉn lại càng trở nên khó coi, nói: “Ngươi thật hợp với cái tên Ngâm Phong Tiên Quân, a?”

Hào hán phải biết chịu cái thiệt trước mắt, thôi thôi, Hòa Tịch hấn lấy mạnh hiếp yếu nói chung ác giả ác báo, tam thời ta nhường một bước, không so đo với hấn, nói một tiếng “Không dám”, mọi chuyện sóng gió lúc này coi như xong.

Chỉ là trăm triệu lần cũng không ngờ, nói Hòa Tịch hấn sớm hay muộn sẽ bị ác giả ác báo, không ngờ ác giả ác báo đó lại thích đến sớm mà không thích đến muộn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thế Gian Tự Có Chân Tình, Nào Phân Tiên Tử Hay Thần Quân

Ngày thứ hai Hòa Tịch lại bị Thiên Hậu mời đi, vẫn như lần trước chạng vạng mới trở về. Lúc đó ta vừa nhìn thấy sắc mặt tối tăm của hấn liền hiểu cuộc gặp gỡ nhất định không tốt đẹp gì.

Đúng lúc hấn không vui thì ta vô cùng vui vẻ. Ta cười toe toét có lòng tốt hỏi thăm hấn: “Hôm nay Thiên Hậu nói với ngươi cái gì vậy?”

Hòa Tịch cắn chặt răng hỏi: “Làm hại Bản Quân hai ba lần bị Thiên Hậu quở trách, Luru Cẩm ngươi cảm thấy rất vui có phải không?”

Vì không muốn kích thích hấn, ta theo ý của hấn mà chân thành nói: “À, thì ra lại là bị Thiên Hậu quở trách, nhưng thời gian này ngươi đâu có song tu với tiên tử nhà nào đâu, vì sao Thiên Hậu quở trách ngươi, ngươi nói nhanh lên cho ta vui với.”

Ngực Hòa Tịch phập phồng dữ dội, tức giận nói: “Thiên Hậu nói ngày thường Bản Quân không biết cần kiệm, cuộc sống phóng túng xa xỉ đã không nói, nay lại còn cùng một nam tán tiên ôm ấp cấu kết làm bậy làm mất mặt Tiên giới! Luru Cẩm ngươi nên trả lại công đạo cho Bản Quân đi!”

“À, nói thật, ta không có kinh nghiệm trong mấy chuyện tầm hoan mua vui, có thể là tầm nhìn của Thiên Hậu quá mức hạn hẹp, suy nghĩ rằng chỉ có nam nữ mới được tầm hoan mua vui. Kỳ thật ta thật cảm thấy được chỉ cần có ý như vậy thì chuyện giới tính nam hay nữ đều là thứ yếu hết.” Hiếm khi Hòa Tịch đòi ta cho hấn công đạo, ta liền nói hết mọi suy nghĩ của mình cho hấn nghe, hình như nghĩ đến cái gì đó, mới hỏi: “Ồi chao, Thiên Hậu nói ngươi ôm ấp với nam Tán tiên nào, sao mà ta không biết vậy? Mỗi ngày ta ở đều Diễm Thái Cung, chẳng lẽ ngươi lên lúc ra ngoài làm chuyện đó sau lưng ta?”

Ta giương mắt nhìn Hòa Tịch, không ngờ hấn đã bùng lửa giận dữ dội, muốn phun trào về hướng ta, vô cùng kinh khủng.

Cánh tay Hòa Tịch vung ra liền xách ta lên giữa không trung, quát: “Tầm hoan mua vui, tầm hoan mua vui, thật sự ngươi không biết nam tán tiên kia là người nào sao? ! Ngâm Phong Tiên Quân là ai ngươi còn không biết sao, ngày ấy Bản Quân kéo ngươi vào nội điện trước mặt nhiều tiên tử như vậy, ngươi nói Bản Quân cùng nam Tán tiên nhà ai ôm ấp cấu kết thân thân thiết thiết ? ! Luru Cẩm ngươi còn dám ăn nói bậy bạ trước mặt ta có tin là ta sẽ lập tức ném ngươi ra ngoài hay không? !”

“Ngâm Phong Tiên Quân không phải là ta sao”, ta rút cổ, thành thật thừa nhận, “Ngươi buông ta ra trước đi, ngươi đang túm lấy ngực ta đó.”

Hòa Tịch Hòa Tịch vẫn cứ tức giận, nói: “Ngươi chỉ có thân hình là một đứa trẻ còn dám hét lên rằng Bản Quân túm lấy ngực của ngươi, ngươi làm gì có ngực!”

Không thể nhịn được nữa, ai mà có thể nhịn được nữa. Trong lúc Hòa Tịch đang nói liên hồi, những câu nói tổn thương sự tự tôn của ta. Tuy rằng sự tự

tôn của ta cũng chỉ có mình ta tôn trọng.

Mặc dù ta đã hết sức nhường nhịn hấn vậy mà hấn còn muốn từng bước bức ép ta, quả thật đáng giận. Vì thế ta tức giận rồi, giận đến mức không thể kiềm chế được.

Ta trừng hai mắt nhìn Hỏa Tịch, một tay cời bỏ vòng ngọc đeo trên cổ tay xuống, khiến cho thân hình trở thành người lớn, liếc nhìn cánh tay hấn đang đặt trước ngực ta, thuận tiện vô cùng có khí thế mà ưỡn ngực, nói: “Ông đây không phải là không có ngực sao! Vậy thứ tay ngươi đang chạm đến không phải là ngực thì là gì! Hỏa Tịch ngươi tên lưu manh!”

Hỏa Tịch sùng sốt một chút. Rốt cục ta đã được như nguyện vọng thỏa mãn nhìn mặt hấn vì xấu hổ mà ửng đỏ, lập tức buông tay thả ta xuống đất.

Ta chỉnh chỉnh vạt áo trước ngực, hiếm khi tâm trạng thoải mái, có lòng tốt trấn an hấn nói: “Thế gian đều có chân tình, nào phân tiên nữ hay tiên quân. Tầm nhìn của Thiên Hậu hạn hẹp cũng không quan trọng, ta hiểu ngươi.”

“Luru Cẩm ——!” Hỏa Tịch hét lớn.

Thật vất vả ta mới bắt được nhược điểm làm cho hấn xấu hổ, nói: “Có phải ngươi lại muốn túm lấy ngực ta, tên lưu manh.”

Hình như Hỏa Tịch hơi ngượng ngùng mà dòi tầm mắt khỏi người ta, tức giận hừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hỏa Tịch Ngươi Chớ Úc Hiếp Người!

Tối nay thật là kỳ quái, Hỏa Tịch không bắt ta mài mực nữa.

Con người của ta chính là rất dễ bị ức hiếp, mài mực cho tên đáng ghét này lâu như vậy, một ngày hấn không bảo ta mài mực thì ngày đó ta cảm thấy không được thoải mái, cứ phán đoán rằng có lẽ hấn sẽ dùng cách khác để tra tấn ta.

Điều này làm cho ta cảm thấy đến lo sợ bất an, nhìn Hỏa Tịch một thân y phục màu đen như ngọc đứng cách cửa sổ thư phòng, ta bèn hỏi: “Này, tối nay không cần mài mực nữa sao?”

Hỏa Tịch hơi quay đầu lại, liếc nhìn ta, tựa cười mà không cười, trêu tức: “Như thế nào, Luru Cẩm lại siêng năng tự chủ động muốn mài mực à?”

Ta sờ sờ cái mũi, xoay người đi ra ngoài thư phòng, nói: “Ồ, xem như ta chưa từng nói gì hết là ngươi nghe nhầm thôi.”

“Luru Cẩm ——” Hỏa Tịch đứng phía sau gọi vọng theo ta.

Ta mất hứng: “Nói, muốn thế nào đây.”

Hấn nhướn mày, thân nhiên nói: “Bản Quân muốn đi Yêu giới một chuyến.”

Ta không phải không thừa nhận, Hỏa Tịch không phải là một vị Hỏa thần am hiểu đồ dành cho nữ tử vui vẻ, từ lúc ta vào Diễm Thái Cung của hấn tới nay, ngày qua ngày ức hiếp ta chọc ta tức giận, chưa bao giờ nói nửa câu khiến người ta cảm thấy ấm áp, thoải mái. Nhưng lúc này, tuy hấn vô tình nói ra, nhưng câu nói ấy lại khiến cho người ta động tâm, cứ thế khiến ta trở tay không kịp.

Ta cười toé toét chep miệng, nói: “Ngươi nói ngươi muốn đi Yêu giới? Ngay lập tức?”

Hỏa Tịch “Ừ” một tiếng.

Chuyến đi công tác tạm thời này đương nhiên là chuyện tốt, tiền bạc cho chuyến đi đều được thanh toán hết mà lại được đi dạo chơi. Ta không thể không chân thành vui mừng cho Hỏa Tịch. Nhưng Hỏa Tịch hấn vừa đi, Diễm Thái Cung này sẽ không ai quản lý vậy phải làm sao bây giờ?

Ta nghĩ tốt xấu gì ta cũng làm đồng tử ở Diễm Thái Cung một đoạn thời gian, ta không ra mặt quản lý thì ai ra mặt? Nghĩa vụ và trách nhiệm như thế ta là không thể từ chối.

Ta hào hiệp trượng nghĩa nói: “A nha đây chính là chuyện tốt mà, chi phí đi công tác sẽ được thanh toán hết coi như là đi du ngoạn một chuyến, ngươi cứ thả lỏng tâm trạng yên tâm mà đi, chớ vội vàng gấp gáp, trên đường du ngoạn bổ sung nhiều kiến thức, còn chi phí ăn mặc thì đã có cấp trên chi trả nên đừng quá tiết kiệm, Diễm Thái Cung ngươi cũng hoàn toàn không cần lo lắng vì đã có ta ở đây chắc chắn sẽ thu xếp mọi chuyện ổn thỏa, nhưng ngươi ngàn vạn lần ngàn vạn lần đừng nhanh chóng quay về, bằng không sẽ không có đáng về đi công vụ sẽ bị người ta nói đó. Ta hoàn toàn suy nghĩ cho ngươi, ngươi cũng không cần quá cảm kích ta, dù sao chúng ta cũng xem như có chút tình cảm, ta đều đứng trên lập trường tình cảm của chúng ta nên mới quan tâm ngươi như vậy. Được rồi, không nói nhiều nữa, ngươi đi nhanh đi.”

Hỏa Tịch không bị mãnh chân tình của ta làm cảm động, ngược lại không nhúc nhích, khoanh hai tay dù bạn vẫn ung dung nhìn ta.

Ta lại trách một tiếng, nói: “Làm sao vậy? Sao còn chưa đi? Không phải là lưu luyến ta đó chứ?”

Hắn giật giật khoe miệng, nói: “Nói xong chưa?”

Ta suy nghĩ, nói: “Thật sự không có gì muốn nói nữa, ngươi mau mau nhích người đi Yêu giới đi!”

Khoe miệng Hỏa Tịch cong lên tạo thành một đường cung tuyệt mỹ, nói: “Vậy đến lượt Bản Quân nói.”

Ta hưng phấn nói: “À! Cũng không phải xa nhà nhiều ngày, muốn dẫn dò nhiều như vậy làm cái gì. Ngươi mau nói, ngươi muốn nói cái gì?”

Hỏa Tịch mỉm cười nghiêm túc nói với ta: “Lưu Cẩm ngươi đi thu xếp chút đồ đạc rồi cùng Bản Quân đi Yêu giới.”

Ta vội ngừng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt phượng long lạnh ẩn chứa nụ cười của Hỏa Tịch, thoáng chốc có cảm giác như tấm lòng thuần khiết ghét ác như thù của ta đã bị hắn hủy đi. Ta vô cùng tức giận, nhưng chỉ ngáp một cái, nói: “Một mỗi một ngày, rất mệt.” Nói xong ta liền nhấc chân muốn ra khỏi thư phòng của hắn.

Không ngờ thoáng chốc ngón tay của hắn đã móc lấy cổ áo sau của ta, khiến ta không thể thoát khỏi.

Tâm trạng của ta đan xen giữa buồn bã và tức giận: “Hỏa Tịch ngươi có ý trêu đùa ta!”

Tâm trạng Hỏa Tịch rất thoải mái, du dương nói một câu: “Như thế nào, đi với Bản Quân đến Yêu giới là uất ức cho ngươi lắm sao? Ừ đại khái ngươi cứ xem như cùng người khác đi dạo chơi một chuyến, toàn bộ chi phí công vụ đều được thanh toán.”

Ta ra sức đấu tranh: “Không đi không đi không đi! Có chết ta cũng muốn chết ở Diễm Thái Cung!”

Hỏa Tịch rất biết cách tôn trọng người khác, nói: “Muốn chết tại sao có thể chết ở Diễm Thái Cung, chết ở bên ngoài mới tốt, tránh cho Bản Quân bị xui xẻo lây.”

Ta tức giận mắng: “Hỏa Tịch ngươi sớm nắng chiều mưa lòng này ý khác, bạc tình bạc nghĩa, lòng dạ hẹp hòi!”

Hỏa Tịch cười lớn: “Lưu Cẩm ngươi nói lại một lần nữa cho Bản Quân.”

Ta cắn chặt răng, hừ một tiếng: “Lời hay không nói lần thứ hai.”

Cuối cùng Hỏa Tịch không để ý đến sự đấu tranh và phản kháng của ta, lập tức mang theo ta ra khỏi Diễm Thái Cung trong đêm, bay khỏi Cửu Trọng Thiên, rời khỏi Tiên giới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Mặc Kệ Ta, Ta Liền Khinh Bạc Ngươi

Trước khi tiến vào Yêu giới, Hỏa Tịch mang ta đáp xuống Nhân giới. Bởi vì ta đói bụng, một khi đi Yêu giới, bên trong tất cả đều là các loại động vật đã tu luyện thành hình người. Ta đâu thể trắng trợn yêu cầu Hỏa Tịch bắt một con cho ta nướng ăn. Đó là điều kiêng kỵ của Yêu tộc. Vì thế, Hỏa Tịch liền nghe theo ta, dừng lại chốc lát ở Nhân giới, bắt hộ ta một con thỏ.

Chúng ta đặt chân xuống một rừng cây. Lúc này đang là ban đêm, xung quanh tối đen như mực. May mắn, Hỏa Tịch không hổ là Hỏa thần, nhóm lửa nơi đất hoang vừa nhanh lại chuẩn, ngọn lửa còn vô cùng mạnh, ngay cả việc xử lý thỏ cũng rất lưu loát, vô cùng thành thạo.

Ta ngồi cách ngọn lửa khá xa lại tựa gần hơn với Hỏa Tịch. Dù sao ngọn lửa cũng khiến ta có chút khó chịu.

Nhớ đến con thỏ trong tay Hỏa Tịch, ta gượng cười hai tiếng lấy lòng: “Vừa nhìn là biết ngươi róc thịt động vật rất quen tay, làm được đủ dút khoái!”

Hỏa Tịch vẫn ngồi bất động. Nghiêng đầu, ta phát giác chúng ta dựa vào hơi gần, chớp mắt hai người chỉ cách nhau trong gang tấc, hơi thở của hắn đều phun lên mặt ta.

Ánh lửa cháy sáng chiếu rọi vào đôi mắt phượng dài hẹp của hắn, nhìn thấy ta, mắt hắn chợt lóe. Cuối cùng, hắn dời mắt đi, thần nhiên nói nhỏ: “Bản quân róc thịt Yêu tộc càng thuần tay hơn một ít.”

Nói xong, Hỏa Tịch lật con thỏ, tiếp tục nướng.

Ta liếc mắt một cái rồi nhìn chăm chăm vào thịt thỏ không chớp mắt, nuốt nước miếng, cố gắng dòi lực chú ý đi nơi khác.

Ta bỗng nhiên nhớ đến một chuyện đứng đắn, vội nói: “Hỏa Tịch, ta nghĩ ta vẫn là mang Phước Linh Ngọc thì tốt hơn.”

“Nga?” Hỏa Tịch từ chối cho ý kiến.

Ta nghĩ nghĩ, bèn nói: “Lần trước không phải ta đã nói qua với người sao. Trước khi gặp người, ta bị một con rắn nhỏ đuổi theo đòi lấy thân báo đáp. Ta sợ vạn nhất con rắn kia lại dây dưa không ngót, tìm đến đây. Thế chẳng phải thêm phiền toái. Cho nên trước hết ta nên che giấu hơi thở. Hỏa Tịch, người nói có phải không?”

Hỏa Tịch lười biếng liếc ta một cái, trêu tức nói: “Việc này có gì phiền toái. Đến lúc đó, nếu kẻ nào dây dưa không ngót với Lưu Cẩm, bản quân liền nổi lửa nướng hắn.”

Thằng nhãi này ... Quả nhiên gần mực thì đen, cùng ta ngốc lâu ngày cũng học xong câu rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Ta tự đi Thiên cung, Lan Hư thể nào cũng đang cấp bách tìm ta, Hỏa Tịch lại không cho ta đeo Phước Linh Ngọc, không bao lâu sau, Lan Hư chắc chắn tìm được ta. Hỏa Tịch muốn nổi lửa nướng Lan Hư, càng nghĩ càng khiến ta phẫn nộ.

Tức thì, ta cường ngạnh nói: “Ta phải che giấu hơi thở, không cho con rắn nhỏ có cơ hội tìm được ta. Hỏa Tịch, rốt cục, người đồng ý hay định mặc kệ ta?”

Hỏa Tịch nhàn nhả trở phần thịt đã chín, miễn cưỡng nói: “Bản quân mặc kệ đó, làm sao?”

Ta cắn răng liều chết nói: “Người mặc kệ ta, ta liền khinh bạc người!”

Nhưng mà Hỏa Tịch hình như không để ý đến lời đe dọa âm ngoan của ta.

Hắn cho rằng ta nói giỡn, bình tĩnh cắt lời: “Người không dám.”

Hắn đã nói như thế, ta nghĩ nếu ta thật sự không dám, nhất định sẽ bị hắn khinh thường. Tư vị bị người coi khinh thật khổ sở, tuy rằng xác thực ta quả thật không dám.

Vì thế, ta không dám cũng phải dám, hóa nỗi uất ức ngập lòng thành sự phấn khởi đến sung huyết, thấy khuôn mặt nhom nhom tự đắc của Hỏa Tịch, ta nghiêng mình bỏ nhào về phía hắn, nắm lấy cằm, dứt khoát hôn xuống đôi môi mỏng kia.

Cả người Hỏa Tịch chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cái Trâm Cài Tóc Này Thực Quý

Ta tròn tròn mắt nhìn về mặt khiếp sợ của Hỏa Tịch, không khỏi có chút nghi hoặc. Trước đây, khi còn ở Ma giới, ta thường xuyên nhìn thấy ma nam không để ý đến ý nguyện của ma nữ, mạnh mẽ cùng họ mệnh đối mệnh hôn môi, cuối cùng khiến ma nữ tự rơi lệ xấu hổ và giận dữ muốn chết. Vậy mà trông Hỏa Tịch bây giờ hoàn toàn không có vẻ gì xấu hổ và giận dữ. Chứ không phải là Tiên tộc bị khinh bạc không giống với Ma tộc chúng ta?

Điều này cũng không kỳ quái, dù sao khác biệt về địa lý tất dẫn đến khác biệt về văn hóa.

Suy nghĩ một lát, ta có chút suy sụp, buông Hỏa Tịch ra, thanh thanh cổ họng, nói: “Ta khinh bạc người, sao người không khốc?”

Thanh âm của Hỏa Tịch không biết vì sao trở nên có chút khàn khàn, nhìn ta nói: “Không cho người làm vậy với người khác.”

Ta quyết tâm rèn sắt khi còn nóng, chấp nhận lui một bước nhỏ: “Ta phải đeo Phước Linh Ngọc. Hoặc, không đeo cũng được, người phải giúp ta che giấu hơi thở. Bằng không, ta sẽ làm vậy với người khác.”

Hỏa Tịch neho mắt, nói: “Lưu Cẩm, người đang trốn tránh ả?”

Ta tức giận, gân cổ lên gào: “Ta đã nói đó là một con rắn nhỏ. Hỏa Tịch, rốt cuộc người có nghe hiểu lời ta nói hay không? Có phải còn muốn ta lại khinh bạc người thêm một lần mới nhớ?”

Hỏa Tịch sờ sờ mũi, cúi đầu nói: “Lưu Cẩm, nếu người còn dám xằng bậy, để ta không khống chế được bản thân, xem ta còn khách khí với người không?”

Ta nói: “Như thế nào, chứ không phải rất cực thẹn quá hóa giận, muốn đánh ta.”

Hắn buồn bực, cắn răng nói: “Bóp chết ngươi.”

Vừa nghe hắn nói vậy, ta khiếp đảm. Đang hết sức khiếp đảm lại thấy Hòa Tịch mở lòng bàn tay trắng nõn ra, nghĩ đến hắn muốn đánh ta, ta liền bật người lui ra thật xa.

Hòa Tịch tựa cười nhưng không cười liếc ta một cái, nói: “Cuối cùng cũng biết sợ?”

Nói xong, một đạo hồng quang hiện lên trong lòng bàn tay hắn, thoáng chốc, một chiếc trâm cài tóc khắc các đám hỏa vân theo đồ án phượng hoàng liền nằm vững vàng trong tay Hòa Tịch.

Hắn lại nói: “Không phải ngươi muốn che giấu tiên khí sao, còn không mau lại đây.”

Ta lại rút trở về.

Hòa Tịch đem trâm phượng hoàng cài lên tóc ta, tiếp tục nói: “Khí tức của ngươi cùng bản quân hòa hợp nhất thể. Như vậy có thể che giấu hơi thở của ngươi.”

Ta nhìn không được, vươn tay sờ sờ chiếc trâm ngọc, xúc cảm đúng là thật tốt, liền sung sướng nhếch miệng hỏi: “Cái này có quý lắm không?”

Hòa Tịch bỗng đen mặt, nói: “Quý, quý vô cùng. Nếu ngươi dám làm mất, dù có đem ngươi đi bán cũng không đền nổi. Đến lúc đó xem bản quân thu thập ngươi thế nào.”

Ta im lặng không nói gì, đem trâm ngọc cài sâu thêm một chút.

Ta nghĩ, Hòa Tịch dùng ngôn ngữ uy hiếp thật là dọa ta phá hư. Một khi ta bị dọa phá hư, sức ăn liền tăng lên rất nhiều. Vì thế, khi Hòa Tịch nướng xong con thỏ, bốn chân thỏ đều đi vào bụng ta.

Hòa Tịch bảo ta ăn chậm chút. Sao mà chậm được, ta ăn chậm một chút chẳng phải hắn ăn được càng nhiều.

Ta trăm triệu lần không thể để hắn thực hiện được mục đích. Vẫn là phải ăn đến mức không thể chống đỡ nổi mới dừng.

Chẳng qua ta trăm triệu lần cũng không nghĩ đến vừa ăn no liền buồn ngủ. Ta cảm thấy thời gian tốt thế này mà không ngủ thì thật quá lãng phí.

Hòa Tịch nhàn nhã phát phát vạt áo, đứng dậy, nói với ta: “Lưu Cẩm, ăn cũng ăn rồi, đứng dậy, lên đường.”

Ta hỏi: “Đi đâu?”

Đói khát khiến người ta dễ nóng giận, đại khái Hòa Tịch ăn chưa no, hắn cắn răng nói: “Đi Yêu giới!”

Ta nói: “Quá nửa đêm rồi còn đi Yêu giới làm gì. Chúng ta có đi, người ta cũng đang ngủ, không rảnh chiêu đãi chúng ta đâu. Không bằng trước hết chấp nhận lưu lại đây một đêm, ngày mai lại lên đường cũng chưa muộn. Đúng rồi, chúng ta đi Yêu giới làm chi nha? Nếu là đi thăm bạn tốt, muộn hai ngày cũng không sao. Chúng ta hoàn toàn có thể lưu lại Nhân gian thêm mấy ngày, nhân tiện trợ giúp bá tánh”

“Lưu Cẩm, ngươi còn dám nhiều lời, bản quân liền giẫm chết ngươi.” Hòa Tịch buông một câu đe dọa âm ngoan khiến ta tức thì ngậm miệng.

Thật là sống dưới kẻ cường quyền thì không có nhân quyền, trước bạo lực không thể giữ nhân cách.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Hòa Tịch, ta nghèn nghẹn, nhìn không được lại nói thêm một câu: “Ta một chút cũng không nhiều lời, nói vừa đủ.”

Hòa Tịch niết mũi, chăm chú nhìn đồng hồ lửa còn chưa tắt hết.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thực Xin Lỗi, Ta Say Tay Áo

Ta suy nghĩ thêm một chút, dứt khoát biến thành ngọc lưu ly, phi vào trong đai lưng của Hòa Tịch, hơi nghiêng người, chuẩn bị ngủ, lại nói: “Tuy rằng ngươi là Hỏa thần nhưng thường xuyên phát hỏa sẽ hại gan. Dù sao ta cũng rất mệt nhọc, đi không nổi. Không bằng cứ như vậy, ta nằm đây, ngươi thích đi đâu tùy ngươi, ta trước hết ngủ một giấc đã.”

Ta nào biết Hòa Tịch cố ý không để ta toại nguyện. Ta vừa tiến vào trong đai lưng, hắn liền dùng hai ngón tay lôi ta ra.

Ta trợn mắt lên: “Người không phải muốn lên đường sao? Mau bỏ ta vào rồi nhanh chóng lên đường đi nha ~”

Hòa Tịch trừng ta, có chút suy nghĩ rồi nói: “Bản quân là sợ ngươi ở trong đai lưng ngọt ngào. Sao ngươi lại không biết phân biệt tốt xấu như vậy?”

Ta trở về một câu: “Ồ, thì ra là thế. Vậy ngươi không phải lo. Ta nhân cơ hội cởi đai lưng của ngươi là ổn rồi.”

Vì thế, ta bị Hòa Tịch vô tình ném vào tay áo rộng thùng thình của hắn. Hắn niệm quyết, gọi đến một đám mây lành liền mang theo ta rời khỏi nhân gian.

Ta thật sự có chút chịu không nổi tay áo bào của Hòa Tịch, quá rộng. Thật là khi dễ một hạt châu như ta mà! Ta ở bên trong, hết lần sang hướng đông mấy vòng lại lần mấy vòng trở về phía tây, ngẫu nhiên còn di chuyển theo hướng bắc nam. Cứ như vậy lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ.

Ta kháng nghị nhiều lần nhưng đều bị Hòa Tịch xem nhẹ. Sau cùng vẫn là ta dùng hết sức lực hết lớn: “Hòa Tịch, ta say tay áo! Ngươi không cho ta đi ra, ta liền nôn, sắp ói ra, sắp ói ra.... Ta lập tức ói ra.... Ta rút cuộc ói ra! Nôn ~”

Hòa Tịch rút cục dừng lại, nổi giận đùng đùng, một tay lôi ta ra, rít gào nói: “Luu Cẩm, ngươi có thể ngậm mồm lại hộ ta được không?”

Ta cãi lại: “Ngậm mồm rồi chẳng lẽ ta lại ói từ mũi sao? Như vậy không đẹp mắt.”

“Rút cuộc ngươi muốn thế nào?” Hòa Tịch thông minh đi thẳng vào vấn đề chính.

Ta cũng đi thẳng vào vấn đề, nói: “Ta rất rất không thích tay áo của ngươi. Bảo ngươi đặt ta vào đai lưng ngươi lại sợ ta cắt nó. Như vậy, người đem ta bỏ vào bên trong vạt áo của ngươi. Ta xem chỗ đó trơn nhẵn, chắc chắn rất mềm mại, thật thích hợp để ngủ.”

Gân xanh trên trán Hòa Tịch giật giật. Thấy vậy, ta hoảng sợ, vừa định lên tiếng nịnh nọt, hắn đã nhanh tay lẹ mắt nhét ta vào vạt áo.

Đạt được ý nguyện, ta im miệng. Da ở cổ hắn quả nhiên là mềm mại, còn ấm áp nữa. Vì thế, ta nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ, không bao lâu sau liền mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Vừa ngủ liền làm một mạch đến hừng đông. Cảm giác thật khoan khoái. Ta cũng không quên duỗi chân đá đá chần.

Thình lình, một giọng nói ôn hòa truyền đến tai ta: “Ngươi muốn lôi kéo chỗ nào?”

Ta tập trung nhìn vào, thoáng chốc thanh tỉnh trở lại.

Thì ra ta đâu có an ổn ngủ trên giường. Ta đây chính là đang ngủ trong vạt áo Hòa Tịch! Ta đá cũng không phải là chần mà là vạt áo màu đen của hắn!

Hòa Tịch cười dài hỏi ta: “Luu Cẩm, đêm qua ngủ thoải mái chứ?”

Vốn ta ngủ rất thoải mái, vừa mềm mại lại ấm áp, trên người hắn còn thoảng thoảng một mùi hương thật dễ ngủ. Đáng tiếc hắn vừa hỏi, nhất là điệu cười kia, lại làm ta sồn hết gai ốc.

Vì thế, ta lại nhắm mắt, lui chân, thẳng tắp nằm trở về trong vạt áo, nói: “Đêm qua ta ngủ rất sâu, chưa kịp để ý có thoải mái hay không. Không vội, giờ ta lại ngủ thêm một giấc, một lần nữa cảm thụ thật tốt.”

Hòa Tịch nhẹ nhàng tùy tiện hỏi một câu: “Ngươi không định ăn cơm trưa?”

Ta bật người dậy, nghi hoặc nói: “Ồ, đã đến giữa trưa sao? Thế nhưng ta lại ngủ lâu như vậy. Không thể ngủ quá nhiều, vẫn là ăn cơm trưa trước thì tốt hơn. Ăn xong ngủ tiếp.”

Hòa Tịch thành thoi nhấp chén trà, nói: “Chúng ta đã tới Yêu giới.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Vào Yêu Giới, Giết Yêu Vương

Hắn thần nhiên nói vậy lại khiến ta cực kỳ hoảng sợ, vội đưa mắt quan sát xung quanh. Lúc này, ta mới chú ý đến chúng ta đang đứng ở một gian phòng coi như sạch sẽ. Hòa Tịch ngồi trước bàn còn ta đang ngồi trước ngực hắn.

Ta nghiêm túc nói: “Nói thật, ta chưa từng đi Yêu giới, không biết nó trông như thế nào. Nhưng ta đến Nhân giới vài lần rồi. Ta xem phòng này cùng phòng ở Nhân giới không khác biệt lắm. Hòa Tịch, không phải ngươi lại lừa ta chứ? Ngươi nói thật đi, có phải chúng ta tới nhà vị tiểu thư nào ở Nhân giới, được nàng mời ở lại và nhiệt tình tiếp đón?”

Hỏa Tịch ngắn gọn một câu, đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của ta: “Bản quân chỉ tùy tiện chọn một khách điểm ở Yêu giới để dừng chân thôi. Ngươi đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Ta niệm quyết biến về hình người, ngồi đối diện Hỏa Tịch, chống cằm chăm chú nhìn hắn. Chợt nhớ tới một chuyện quan trọng, ta bèn hỏi: “Ta suýt nữa quên. Người nói thật cho ta biết, chúng ta tới Yêu giới làm gì nha?”

Hỏa Tịch thân nhiên liếc ta một cái, nói: “Giết Yêu vương”.

Ta đặt mông ngồi ở băng ghế không vững, suýt nữa ngã xuống sàn nhà.

Trước đây, khi còn sống ở Ma giới, phụ tôn dạy ta, mặc dù chúng ta cùng Tiên tộc rơi vào thế không đội trời chung nhưng còn chưa lưu lạc đến mức đối địch với Yêu tộc.

Yêu vương của Yêu tộc, theo phụ tôn ta nói, là một con ác thú cực kỳ lớn, tính tình trời sinh vô cùng hung tàn. Hắn vốn là thần thú từ thời thượng cổ, thuộc loài kỳ lân một sừng biết phun lửa. Sau nhiều lần vi phạm thiên quy, hắn bị giáng chức làm thần sứ ở một đỉnh núi nhỏ, rơi vào cảnh sa sút.

Vì thế, dưới chính sách tàn bạo ấy, thần thú cảm thấy phản nộ rồi. Hắn nổi dậy khởi nghĩa xưng vương, tập hợp Yêu tộc cấp thấp, nhiều lần đối nghịch với Tiên tộc. Sau đó, hắn liền sa đọa đến mức trở thành Yêu vương lúc nào không hay. Cậy vào sự che chở của Yêu vương, Yêu tộc mới dám gây họa chốn Nhân gian.

Ta vẫn còn nhớ rõ lần đầu ta gặp Hỏa Tịch chính là thời điểm Yêu tộc đang loạn. Xem ra sự thống trị của thần thú đã bắt đầu không hài hòa.

Sau đó, những phần tử bất lương liền nhân cơ hội loạn lạc mà lấn vào Yêu giới, tỷ như ta và Hỏa Tịch.

Nếu là ta cùng Hỏa Tịch hoàn toàn chỉ vì rảnh rỗi sinh nông nổi, muốn tìm việc kích thích để làm nên mới mò vào Yêu giới du ngoạn mấy ngày thì ta rất vui mừng và sẵn lòng mạo hiểm. Nhưng Hỏa Tịch thực sự quá ngông cuồng. Hắn lại dám ở trên địa bàn của Yêu tộc, trắng trợn nói với ta là hắn muốn giết Yêu vương.

Chỉ thoáng chốc, chân ta liền nhũn ra.

Yêu vương kia vẫn còn thần lực, lại vô cùng hung ác, có phải hắn muốn giết là giết được đâu.

Ngồi lại nghiêm chỉnh, ta hỏi: “Tại sao ngươi muốn giết Yêu vương, làm sao để giết được hắn?”

Hỏa Tịch thân nhiên nói: “Cấp trên có ý chỉ, Yêu tộc thường xuyên gây tai nạn và rắc rối cho Nhân gian, giết hại người phạm. Yêu vương dù từng thuộc Thần tộc nhưng đã tha hóa, không thể không giết.”

Ta suy nghĩ một lúc rồi cùng Hỏa Tịch thương lượng: “Hỏa Tịch, từ nay về sau, ta và người mỗi người một ngã được không? Ngươi xem, ngươi muốn giết Yêu vương, ta lại không cùng đường với ngươi. Tục ngữ nói rồi, có phúc cùng hưởng, gặp họa người chịu. Ta cùng không cần nói thêm gì nữa. Nếu ngươi luyến tiếc ta, ta tạm thời đi Nhân giới tránh mấy ngày, bao giờ ngươi chiến thắng trở về, chúng ta tại gặp lại.”

Hỏa Tịch lạnh nhạt liếc ta: “Không phải có phúc cùng hưởng sao?”

Ta giải thích: “Câu ngươi nói sớm đã không theo kịp thời đại. Câu ta nói mới hợp thời hợp cảnh.”

Hỏa Tịch cuối cùng mở miệng nôn ra một câu: “Vô tình vô nghĩa.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thằng Nhãi Này, Ngươi Dám Lợi Dụng Ta?

Nghe hắn nói như thế ta có niềm vui mới liền chán hắn, rồi có ý định vứt bỏ kẻ già trước tuổi là hắn vậy. Cái này khiến ta bỗng nhiên thấy mềm lòng.

Ta bèn lấy lòng hắn, nói: “Yên tâm, yên tâm. Ta cũng không quá vô tình vô nghĩa, cũng không thật sự vứt bỏ ngươi. Chờ ngươi hoàn thành đại sự, ta sẽ trở về.”

Hỏa Tịch hí hóp mắt, đánh giá ta, từ chối phát biểu ý kiến.

Ta vội ưỡn ngực bổ sung một câu: “Ta nhất định vì ngươi thủ thân như ngọc.”

Hỏa Tịch giật giật khóe miệng, vẫn không nói gì.

Ta cảm thấy uể oải, lại nói: “Ta đây còn không phải là vì ngươi thôi ~ Ngươi nhìn xem, ta không có bản lĩnh thật sự gì. Khi ngươi cùng Yêu vương đại chiến ba trăm hiệp, ta đâu thể đứng một bên khiến ngươi vương tay vương chân. Ta đây rõ ràng là vì ngươi nha!”

Hòa Tịch lúc này mới bắt đầu nhai uống trà, nói: “Nếu là việc bản quân phải làm, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng gây trở ngại. Việc này Lưu Cẩm không cần lo lắng!”

Ta ngập ngừng nói: “Làm sao có thể không lo lắng, ta lo lắng vô cùng.”

Đương nhiên, ta phải lo lắng cho bản thân mình chứ.

Hòa Tịch nhíu mày, trêu tức nói: “Ngươi là một viên thủy châu thì lo lắng cái gì. Ngươi có thể gọi Huyền Vũ, đó là tử địch của Yêu vương, còn sợ nó ăn thịt ngươi sao? Lúc trước, khi bản quân trừ yêu, không phải ngươi làm được rất tốt sao? Giờ bản quân để ngươi đi giết Yêu vương.”

Ta suýt phun máu: “Gi cơ?”

Hòa Tịch tâm tình uyển chuyển nói: “Lưu Cẩm, ngươi đi giết Yêu vương.”

Ta liếc nhìn Hòa Tịch, bỗng nhiên hiểu ra. Sợ là thằng nhãi này đã tính toán từ sớm, hẳn để ý đến Huyền Vũ của ta. Hẳn cố tình đem ta xuống hạ giới thay hẳn diệt trừ Yêu vương. Ta bị hắn gài bẫy, người này đúng là tâm cơ sâu không lường được, thật khiến người khác khiếp sợ.

Ta luôn không thích người khác ăn nói vòng vo liền đi thẳng vào vấn đề: “Ngươi lợi dụng ta?”

Hòa Tịch nhíu mày: “Chỉ là hợp tác theo nhu cầu thôi, cần gì phải nói đến từ lợi dụng khó nghe như vậy.”

Ta hạ giọng xuống, cố áp chế cơn tức trong lòng ngực, liếc nhìn hắn, hỏi lại: “Ngay từ đầu? Bởi vì ngươi tận mắt thấy ta có thể gọi Huyền Vũ, là tử huyệt của Yêu vương, cho nên mới để ta lại, mang ta về Tiên giới? Nếu ta cái gì cũng không biết, có phải lúc đó, ngươi sẽ đối xử với ta như những tên Yêu tộc bình thường, khiến ta hồn phi phách tán?”

Hòa Tịch nhíu mày, nói: “Ngươi suy diễn quá.”

Ta nổi giận: “Hòa Tịch, ngươi không cần khinh người quá đáng! Việc này ông đây mặc kệ! Muốn giết tự ngươi đi mà giết! Sống hay chết đều không liên quan đến ông đây, đồ lừa đảo!”

Dứt lời, ta xoay người, định mở cửa bỏ đi.

Nói thật ra, ta cũng không phải quá tức giận. Tuy rằng hắn lợi dụng ta, dù mấy ngày ở Diễm Thái cung, lúc đầu ta thường xuyên bị phạt không được ăn cơm, rất thâm, nhưng... ít nhất... sau đó ta cũng được ăn ngon ngủ yên, bị lợi dụng một chút cũng đáng.

Chẳng qua thằng nhãi Hòa Tịch cũng nên xem xem hắn lợi dụng ta làm gì chứ? Giết Yêu vương là chuyện đại sự, liên quan đến tính mạng bản thân và gia đình. Ta cảm thấy có chút không đáng. Nếu vì thế mà khiến bản thân bị thương thì thật quá thiệt thòi.

Vì thế, ta muốn để Hòa Tịch hiểu rằng ta vô cùng tức giận. Một khi đã tức giận, ta sẽ ngập tràn khí phách, hùng hực khí thế, hiên ngang đoạn tuyệt quan hệ rồi rời khỏi Yêu giới một cách đúng lý hợp tình.

Ta luôn cái khó ló cái khôn, tự dung cảm thấy mừng cho bản thân. Đúng, chính là vậy, gào lên với Hòa Tịch, sau đó xô cửa chạy ra ngoài, ta liền tự do rồi!

Nhưng mà... Điều đáng giận là nhưng mà.... Ta vừa đến trước cửa phòng, tay vừa chạm vào cửa, còn chưa kịp mở ra, một lực đã đánh úp lên khung cửa từ sau lưng ta. Một cánh tay thon dài chống bên cạnh ta, sừng sững bất động.

Ta mở cửa không ra đành buồn bực dậm chân: “Hòa Tịch ~ không phải ngươi thực sự muốn ta đi giết Yêu vương đó chứ? Lỡ đâu ta vừa đi liền không thể quay lại thì sao ~”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Tiên Giới Không Có Thủy Thần

Hòa Tịch tiến lại gần ta thêm một chút, thân thể hắn gần dán vào lưng ta khiến ta cảm thấy không thoải mái lắm. Hô hấp của hắn phun lên cổ ta, hắn cúi đầu, ghé sát tai ta, nói: “Ta làm sao có thể để ngươi xảy ra chuyện.”

Ta lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, tiếp tục thương lượng: “Nếu đã vậy, không bằng ngươi để ta đi nhân gian chờ ngươi.”

“Không được”, hần từ chối thẳng thừng.

Ta hỏi: “Vì sao không được?”

Hần nói: “Đem người theo bên người, bản quân cảm thấy yên tâm hơn, ngộ nhờ người bỏ chạy thì sao.”

Ta hoàn toàn suy sụp rồi, hiểu được chạy không thoát, đau lòng nói: “Yêu vương không dễ giết như vậy, sao họ lại cố tình phái Hòa thân như người đi giết, cùng biết phun lửa. Chẳng phải nên phái một Thủy thần đến giết sao?”

Hòa Tịch lời ít ý nhiều, nói rõ: “Tiên giới không có Thủy thần.”

Lời hần nói khiến ta hoảng sợ. Ta nghĩ Ma giới chúng ta đều thuộc tính thủy, tỷ như ta và phụ tôn, nhưng Tiên giới lại có thể không có lấy một Thủy thần. Thật khiến người khác lo lắng.

Nghĩ thế, ta tiếc hận, buồn bã nói: “Làm sao lại không có Thủy thần, ta có chút lo lắng!”

Hòa Tịch nhẹ nhàng cười hai tiếng, liếc ta: “Tiên giới không có Thủy thần đã hơn... ba vạn năm rồi. Người lo lắng cái gì?”

Ta nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói ra tình hình thực tế: “Lỡ Tiên giới cháy thì làm sao bây giờ? Lúc đó, lấy ai đội nước dập lửa, người bảo làm sao người khác không lo lắng cho được?”

Hòa Tịch làm bộ suy nghĩ rồi gật gật đầu, nói với ta: “Lưu Cẩm lo lắng không phải là không có lý. Chi bằng như vậy, người giúp bản quân giết Yêu vương. Sau đó, bản quân liền bẩm báo với Thiên đế phong người làm Thủy thần. Người thấy thế nào?”

Ta xoắn xoắn vạt áo, nghiêm túc nói: “Làm sao mà Tiên giới cháy được. chắc chắn rất tốt đẹp, rất tốt đẹp.”

“Xem như người thông minh”, Hòa Tịch cười như không cười nói.

“Đương nhiên, đương nhiên”. Tiên giới không có Thủy thần, thì không có. Ta trăm triệu lần không thể làm Thủy thần. Phụ tôn vốn khinh thường việc Ma tộc chúng ta dính líu đến Tiên tộc. Nếu phụ tôn biết ta chạy đến Tiên tộc làm quan, sợ là ta không chỉ tàn tật nửa người thôi đâu.

Cũng hần đầu vớ mồm nửa ngày, ta thực tức giận, uống hết một ấm trà, lúc này mới nhớ tới phải đi ra ngoài tìm thức ăn. Đói bụng.

Mặc dù ở Yêu giới, mọi việc phải cẩn thận, nhưng ăn cơm là đại sự, không thể qua loa. Yêu tộc có tín ngưỡng của Yêu tộc, kiêng kỵ ăn thịt, nhưng với ta, ăn chay cũng không phải chuyện gì to tát.

Hòa Tịch thấy ta đi ra ngoài, vội hỏi: “Còn muốn đi?”

Ta vội vàng nói: “Ông đây đói bụng.”

Hòa Tịch gõ gõ tay xuống bàn khiến ta không yên lòng. Hần nói: “Chỉ sợ người còn chưa kịp ra ngoài tìm thức ăn, Yêu tộc đã ngửi thấy mùi tới đây đem người thành bữa tiệc.”

Ta rút cổ, nhin không được, nghi ngờ liếc hần, hỏi: “Vậy người làm thế nào mang ta vào Yêu giới mà không bị phát hiện?”

Hòa Tịch kiêu ngạo nhún mảy, xòe bàn tay ra. Chỉ thấy ngón tay thon dài của hần thoáng chốc dài ra những móng ta dài màu đen, hết sức xấu xí.

Hần chậm rãi nói: “Khi bản quân mang người vào Yêu giới, người vẫn chỉ là một hạt châu khiến người khác không nhận ra. Ta đã mua đôi hộ giáp chuyên dùng để trà trộn vào Yêu giới.”

Ta di chuyển mũi người thử, những móng tay vừa dài ra của thằng nhãi này đúng là không có tiền khí. Ta mừng rỡ, vội chìa tay qua, không kìm nổi sốt ruột nói: “Mau mau mau, người cho ta một cái.”

Hòa Tịch lại cứ thích đối nghịch với ta. Hần không đưa hộ giáp cho ta.

Ta thấy hần còn chưa kịp rút tay bên cầm lấy, thấy tay hần run lên, ta liền nhếch miệng trắng trợn uy hiếp hần: “Người rốt cuộc có cho ta hay không? Ta không tin người chỉ mua cho bản thân mà không mua cho ta. Nếu người không cho ta, ta sẽ nhổ hết móng tay của người!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hiến Yêu Nữ Cho Yêu Vương

Hòa Tịch yên lặng nhìn ta, nhìn đến mức ta phát sợ. Ta tức giận, chuẩn bị nhổ hết móng tay của hắn, không nghĩ hắn liền trở tay, cầm lấy tay ta, nói: “Người lại đây bàn quân liền cho người.”

Nói xong, hắn kéo ta lại gần. Dựa vào gần đến mức cảm của Hòa Tịch chạm vào trán ta. Tay hắn nhéo nhéo trên đầu ta, nói: “Tốt lắm.”

Ta nửa tin nửa ngờ nhìn hắn. Hắn cúi xuống nhìn ta. Biểu tình rất cổ quái.

Ta hỏi: “Người nhìn ta như vậy, không phải là có ý gì với ta đấy chứ?”

Thấy Hòa Tịch sùng sốt, ta liền đưa tay sờ sờ đỉnh đầu.

Kính hãi.

Thằng nhãi này dám cho đỉnh đầu ta mọc thêm một đôi tai.

Ta kịch liệt phập phồng lồng ngực, kêu to: “Ta không cần mang lỗ tai heo!”

Hòa Tịch giật giật khóe miệng, nói: “Là tai hồ ily.”

Ta thờ dãi nhẹ nhõm một hơi: “Màu lông xấu lắm không? Có ảnh hưởng đến hình tượng xinh đẹp của ta không?”

Hòa Tịch lấy tay che miệng, khụ hai tiếng, nói: “Là tai bạch hồ, nhìn đẹp lắm. Đủ để quyến rũ Yêu vương.”

Vì thế, ta mới chịu cùng Hòa Tịch bước khỏi phòng, thoải mái ra ngoài tìm thức ăn.

Hòa Tịch nói thật, chúng ta ở tại khách điểm bình dân. Chúng ta ở lầu hai, lầu một có rất đông Yêu tộc đang ầm ĩ ăn uống. Quang cảnh này có vài phần tương tự như ở Nhân gian. Chính là thỉnh thoảng lại thò ra một cái đuôi hay chân chó chân mèo gì đó.

Nhưng khiến ta trăm triệu lần không ngờ đến là, chỉ một khắc trước, Hòa Tịch bảo ta mang tai hồ ily rất dễ nhìn, có thể quyến rũ Yêu vương. Ta tưởng hắn chỉ nói đùa. Một khắc sau, hắn quả thật vô tình vô nghĩa, không tìm không phôi bắt ta đi quyến rũ cái đồ Yêu vương đáng ghét kia! Thật không bằng cảm thú!

Sự việc là thế này. Ta và hắn vừa ra khỏi khách điểm liền vừa khéo gặp phải đoàn Yêu tộc đang hiến Yêu nữ lên Yêu vương.

Đội ngũ Yêu nữ đang hoàng đi trên đường, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, đại để có vài chục. Phần lớn Yêu nữ đều xinh đẹp lẳng lơ, đáng người có lỗi có lỗi, đi lại thướt tha, hấp dẫn những ánh mắt nóng bỏng của nhóm Yêu nam.

Yêu vương thật tốt số. Chính là ta không hiểu, hắn gặp đám Yêu nữ đầy khí thế này rồi còn chịu nổi không. Bất quá không chịu nổi càng tốt, chúng ta có thể thừa dịp này giải quyết hắn.

Thấy đội ngũ Yêu nữ dần đi qua, ta vừa định nói với Hòa Tịch về ý tưởng tuyệt vời của ta thì bỗng dưng một lực đạo đẩy ta từ sau lưng. Đẩy đầu không đẩy lại đẩy về hướng cuối đội ngũ Yêu nữ.

Ta dùng ngón chân cũng nghĩ ra kẻ nào đẩy ta. Trừ tên Hòa Tịch kia ra, còn ai vào đây nữa!

Quả nhiên, ta quay đầu lại liền thấy Hòa Tịch đang nheo mắt phượng lại, đặc ý cười!

Lúc này, một tiểu nam yêu phụ trách duy trì đội hình bỗng phát hiện ra ta. Hắn đi tới, nghiêm trang nói: “Người là ai? Ta nhớ rõ người không nằm trong danh sách hiến tế cho Yêu vương.”

Ta không còn cách nào khác, đành phải cẩn thận ứng phó, nghiêm chỉnh trả lời: “Khụ, chào tiểu ca. Tiểu ca thực tuần tú.”

Ta nghĩ mặc kệ bộ dạng tiểu nam yêu này tuần tú hay thô thảm, ta trước cứ khen hắn vài câu đã. Hắn chắc chắn sẽ đặc ý vênh vào, thế mới dễ nói chuyện.

Chẳng qua ta tính sai một chút. Tiểu nam yêu không hiểu phong tình. Hắn vẫn cứ trơ bản mặt cũ ra, cứng rắn nói với ta: “Người rốt cuộc từ đâu tới?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Yêu Vương Của Yêu Giới

Ta hơi nhăn mặt, mắt khẽ đảo, chợt thấy Hòa Tịch đang đứng nhàn nhã một bên. Ta bỗng nghĩ ra một kế, vội nói: “Ta muốn đến tiến cử người với Yêu

vuông.”

“Tiến cử?” Tiểu nam yêu vẻ mặt nghi ngờ, hỏi lại: “Người muốn tiến cử ai?”

Ta bật ngón tay, chỉ thẳng vào Hòa Tịch, nghiêm túc nói: “Hắn.”

Chắc là tiểu nam yêu không hài lòng lắm với giới tính của Hòa Tịch, nói: “Người muốn gây sự phải không?”

Ngày càng có nhiều Yêu tộc kéo đến vây xem. Điều này làm ta có chút không yên. Lỡ đâu ta làm lộ dấu vết trước mặt bọn họ, ta sợ bọn họ người đông thể mạnh, chúng ta đâu không lại.

Ta đành giải thích: “Ai gây sự chứ. Chẳng qua ta suy nghĩ cho người thôi. Nghĩ lại coi, Yêu vương đại nhân sống lâu năm như vậy, loại mỹ nhân nào ngài chưa gặp, chưa chơi đùa qua. Người cứ tặng những người giống nhau, ngài ấy sẽ cảm thấy nhàm chán, phải không? Thỉnh thoảng thay đổi đa dạng mới có thể khiến Yêu vương đại nhân vui vẻ. Không chừng ngài ấy khẩu vị nặng lại thích loại này.”

Thấy tiểu nam yêu còn do dự, ta nhanh chóng kéo Hòa Tịch bộ dạng vẫn còn đang cứng ngắc lại đây, nói tiếp: “Đây, ngài nhìn thử, bộ dáng có vừa mắt không?”

Tiểu nam yêu nhìn Hòa Tịch, chần chừ một lúc rồi không kiên nhẫn vung tay: “Nhanh đuổi kịp.”

Hắn đi hai bước rồi dừng lại, quay đầu, chỉ vào ta, nói: “Người cũng đi theo!”

Ta nghĩ số của ta và Hòa Tịch thật may mắn. Chúng ta đánh bậy đánh bạ vậy mà có thể trà trộn vào Yêu vương điện, nơi ở của Yêu vương.

Yêu vương điện nguy nga, tráng lệ, có thể sánh bằng Ma điện tại Ma giới của phụ tôn.

Nhưng mà, điều này không quan trọng. Điều quan trọng là ta cuối cùng cũng nhìn thấy vị Yêu vương tiếng tăm lừng lẫy. Tuy nhiên, hắn kém xa so với tưởng tượng của ta.

Chân thân của hắn không phải là một con thần thú oai phong凛冽 chỉ biết phun lửa sao. Như thế, nếu hắn hóa thành hình người, chắc chắn sẽ biến thành một gã đàn ông mặt mày tục tũn, toàn thân tỏa ra khí thế đàn ông, mỗi hành động giơ tay nhấc chân đều thể hiện oai phong cùng khí phách khiến người khác tự nguyện khuất phục.

Thế nhưng, lý tưởng và sự thật luôn chênh lệch vô cùng thê thảm.

Tới Yêu vương điện, ta và Hòa Tịch liền cùng các Yêu nữ xếp thành một hàng đứng trên bãi đất trống bằng phẳng trước điện. Yêu vương ngồi tại chỗ cao nhất. Sau khi nghe tiểu nam yêu bẩm báo, hắn bắt đầu hứng thú lựa chọn, để mắt đến Yêu nữ đứng cạnh ta.

Lúc ấy, ta hơi tò mò. Đây là lần đầu tiên ta đến Yêu giới, cũng là lần đầu tiên gặp Yêu vương, tò mò là điều dễ hiểu. Vừa tò mò, ta liền đầu hướng mắt về phía Yêu vương liếc mắt một cái, coi thử bộ dạng con thần thú này xấu hay đẹp.

Vừa nhìn thấy, mí mắt ta liền giật giật.

Ngồi trên điện nào phải là Yêu vương uy vũ mang khí phách anh hùng. Hắn rõ ràng là một nhân yêu vương ngập tràn yêu khí.

Nhân yêu vương mặc một bộ cẩm bào màu đỏ rực rộng thùng thình, vạt áo hơi mở, để lộ vùng da trước ngực trắng như tuyết. Hắn lười biếng dựa vào ghế, khuôn mặt này quả thực ... Chắc chắn, ta cũng không nhẫn tâm nói tiếp.

Khuôn mặt kia còn xinh đẹp hơn ba phần so với nhóm Yêu nữ đứng dưới này.

Đột nhiên, ta cảm thấy uể oải lại có chút tỉnh ngộ, cảm giác thật kỳ diệu. Ta uể oải vì mặt mũi Yêu vương quá khác so với tưởng tượng của ta, khoảng cách giữa lý tưởng và thực tế thật khiến người ta thấy trống vắng. Ta tỉnh ngộ là vì tốt xấu gì nhân yêu cũng là yêu, huống chi Yêu vương lại là nhân yêu của Yêu giới, thật xứng với danh hiệu Yêu vương.

Vậy đó, chỉ mỗi khuôn mặt của Yêu vương cũng đã khiến ta cảm xúc ta phập phồng mất một lúc. Nhưng mà, còn chưa chờ ta lấy lại tinh thần, một chuyện kinh hoàng khác đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Yêu Nữ Mà Yêu Vương Muốn Chọn

Chỉ thấy Yêu vương lẻ mề ngồi trên điện một lúc rồi mới thông thả bước xuống. Chứ tuyền Yêu nữ, ngồi xa như vậy làm sao thấy rõ được. Tóm lại hắn

phải tự mình xuống dưới, cẩn thận xem xét, so sánh thiệt hơn rồi mới có thể quyết định hấn vừa lòng ai nhất.

Quả nhiên ... Ta liền hiểu ra ánh mắt của ta thực sự quá tốt, kéo Hòa Tịch vào cùng tuyệt đối đúng đắn. Bộ dạng của Yêu vương giống nhân yêu thì khẩu vị của hấn chắc chắn nặng hơn so với người khác. Hấn từng bước tiến lại gần rồi đứng trước mặt Hòa Tịch.

Đây là Hòa Tịch gặp phúc lớn.

Yêu vương vừa nhìn thấy Hòa Tịch, khóe môi đã khẽ cười duyên, khiến ta rợn tóc gáy. Hấn ra vẻ suy nghĩ rồi nói: “Sao lại có đàn ông thế này?”

Da mặt Hòa Tịch căng cứng, hấn mím môi không nói.

Ta nghĩ chắc là lời nói của Yêu vương đã trêu chọc đến hấn, hiếm khi hấn để lộ vẻ mặt như vậy.

Ta vừa liếc trộm Yêu vương một cái lại kinh hoàng phát hiện hấn đang gờ tay sờ mái tóc dài của Hòa Tịch.

Nguy rồi, hấn vừa ý với Hòa Tịch!

Trong chốc lát, lòng ta ngổn ngang muôn mối, luống cuống không chịu nổi. Đáy lòng ta bắt đầu reo hò: đùa giỡn hấn, cứ tha hồ đùa giỡn hấn đi! Mau đùa giỡn hấn –

Trước kia toàn là Hòa Tịch ức hiếp ta, đem ta làm trò cười. Hiện giờ tuy không phải là ta lật ngược tình thế nhưng ít nhất cũng để ta chứng kiến cảnh hấn bị ức hiếp. Lòng ta sao có thể không thoái mái cho được. Tuy nhiên, lỡ Yêu vương không biết trời cao đất rộng, thật sự chọc giận Hòa Tịch thì làm sao bây giờ? Liệu Hòa Tịch có lập tức nhảy dựng lên xử hấn hay không?

Ta không nhìn được, liếc mắt nhìn quanh. Chung quanh Yêu vương điện đều là trọng binh của Yêu tộc, ta bỗng ý thức được đây là một vấn đề tương đối nghiêm túc.

Nếu lúc này Hòa Tịch xử lý Yêu vương thật, ta sợ là không thể trốn thoát thành công.

Vì thế, Hòa Tịch trăm triệu lần đừng tức giận.

Ta lo lắng liếc Hòa Tịch lại phát hiện ở đó chỉ còn mỗi Hòa Tịch, hình như thiếu cái gì đó. Ồ, đúng rồi, Yêu vương đâu?

Ta nghiêng đầu, cẩn thận nhìn lại lần nữa. Quả thực không thấy Yêu vương. Chắc là hấn đi xem mặt Yêu nữ khác.

Hiểu ra, ta vừa thấy tiếc hận lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đúng lúc này, trước mặt ta thỉnh thoảng vang lên một giọng nói trêu chọc: “Người đang nhìn cái gì? Tìm bản tôn sao?”

Ta ngẩng đầu lên liền thấy bản mặt của Yêu vương gần trong gang tấc làm ta thở ra hai ngụm khí lạnh. Không nén nổi hoảng sợ, ta đành đáp lại ngắn gọn: “Vâng”.

Ngay sau đó, Yêu vương khẽ nhíu mày, khóe miệng cười quỷ dị, vung tay áo, nói: “Mang toàn bộ ra thiên điện cho bản tôn.” Chỉ có ngón tay của hấn vừa khéo chỉ vào người ta, nói tiếp: “Người ở lại.”

Ta nghĩ Yêu vương chỉ nhầm rồi nên ta lập tức chỉ vào Hòa Tịch đứng bên cạnh, có lòng tốt nhắc nhở: “Đại nhân, có phải người ngài muốn lưu lại là hấn không ~ lần đầu tiên gọi đàn ông khó tránh khỏi hoảng hốt, ta hoàn toàn thông cảm ~ chỉ sai người không quan trọng, sửa lại đúng là Ồn mà ~”

Nhưng mà, Yêu vương này thật không biết tốt xấu, không có lấy một chút tình thú, vội đi: “Bản tôn chỉ chính là người, có gì không được sao?”

Cuối cùng ta cũng cảm thấy Hòa Tịch đang vô cùng giận giữ. Không phải là vì Yêu vương muốn ta ở lại nên hấn đang trách ta cướp đoạt vận may của hấn đấy chứ?

Tức giận thì tức giận, dù Hòa Tịch có lửa giận ngập trời cũng không dám làm gì. Trọng binh xung quanh Yêu điện đâu phải đứng cho đẹp mắt. Hòa Tịch là người thông minh.

Cuối cùng, Hòa Tịch gất gao mím môi, thân thể cứng nhắc rồi đi cùng nhóm Yêu nữ. Chính là đi vài bước lại quay lại liếc mắt nhìn ta một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Hàu Hạ Trong Nội Điện

Nghĩ đến việc sống cùng Yêu vương, ta thật không yên lòng. Từ trước tới giờ, Ma tộc chúng ta không qua lại với Yêu tộc cũng không có gì xích mích.

Giờ nếu ta đắc tội Yêu vương, e là sẽ gây rắc rối. Nếu để phụ tôn biết ta gây họa, chắc chắn sẽ lỗi ta về.

Nhưng tên Hòa Tịch kia cứ liếc mắt nhìn ta không chỉ làm ta càng thêm không yên lòng mà còn tạo áp lực thật lớn. Hắn trông cậy ta thay hắn giết Yêu vương thật sao? Ôi tha cho ta đi. Ta đâu phải là kiểu người sẽ làm những chuyện như vậy. Giữa anh đứng hy sinh với ra sức giữ mạng, ta vẫn hứng thú với cái sau hơn.

“Lại đây, rót rượu cho bản tôn!” Khi những kẻ nên hay không nên ở lại đều đã đi hết, Yêu vương vừa dời bước trở về chỗ ngồi, thỉnh linh nói một câu như vậy.

Ta vội vàng bảo tên tiểu yêu đứng canh gác bên cạnh: “Đại vương các người kêu người đi rót rượu, người còn lễ mễ đứng đây làm gì!”

Tiểu yêu bình tĩnh tròn mắt liếc ta, nói: “Người Đại vương gọi là người.”

Ta ngẩng đầu lên nhìn Yêu vương xác nhận xem rốt cuộc hắn gọi ta hay gọi tên tiểu yêu đứng bên cạnh.

Kết quả, Yêu vương cười tà mị, cười đến mức khiến ta choáng váng, nói: “Thế nào, người không muốn hầu hạ bản tôn sao? Đúng là bản tôn gọi người rót rượu đây.”

Quả là vô lý! Ở Tiên giới, Hòa Tịch có thể vênh mặt lên trời bắt ta hầu hạ là vì ta ăn của hắn, uống của hắn chứ cái tên Yêu vương rác rưởi này chẳng qua chỉ là một thần thú hư hòng mà cũng dám bắt ông đây rót rượu cho hắn! Nghĩ lại thật khiến người ta cực độ tức giận mà!

..... Vì thế, ta bước lên rót rượu cho hắn.

Thừa dịp ta ghé sát để rót rượu, Yêu vương sáp lại, tay cầm lấy một lọn tóc của ta, đặt lên mũi ngửi, hỏi: “Người tên gì?”

Ta đột nhiên nổi da gà toàn thân, thật sự không chịu nổi lại nhìn xuống.

Ta liền rút vai lại, kéo tóc khỏi tay hắn, có lòng tốt nhắc nhở: “Người không nên ngửi.”

Hình như tâm trạng của Yêu vương không tệ, hắn nói: “Thẹn thùng sao?”

Ta thành thật trả lời: “Lâu ngày rồi ta chưa gọi đầu.”

Không ngờ khoe miệng Yêu vương thỉnh linh cứng ngắc hạ xuống.

Ta bèn sửa lời: “Mặc dù lâu ngày chưa gọi nhưng cũng không bản đầu. Chất tóc của ta rất tốt, khó bản lắm.”

Nghe câu này, tay đang cầm chén rượu của Yêu vương cũng cứng ngắc luôn.

Đúng lúc này, một tiểu yêu mang đến một bình rượu mới. Thân bình bằng tử ngọc, vừa nhìn đã biết là đồ cực quý.

Tiểu yêu còn chưa kịp đến bình rượu đến bàn Yêu vương, Yêu vương đã khoát tay, bảo hắn đưa vào trong điện. Sau đó, Yêu vương nghiêng đầu nhìn ta, cười cười một cách khó hiểu: “Vào nội điện hầu hạ.”

Nghe vậy, ta thấy thật phấn khởi, nội điện hẳn là chỗ tốt. Không có nhiều kẻ hỗn tạp nhòm ngó, thích hầu hạ thế nào thì hầu hạ. Đến lúc đó, Hòa Tịch cũng đến đây, cùng ta hầu hạ Yêu vương.

Đương nhiên Hòa Tịch chỉ định dùng quyền cước, pháp thuật hầu hạ. Hắn vốn là tới giết Yêu vương. Lúc trước, ta còn cảm thấy việc này quá mạo hiểm, rất dễ bị Yêu tộc xông lên đánh hội đồng. Nhưng vào nội điện thì khác, quan trọng là không có kẻ nào đến ngăn cản, chỉ cần một mình Hòa Tịch cũng có thể thu phục Yêu vương. Ta đứng bên cạnh thưởng thức, không chừng còn có thể vừa xem vừa cắn hạt dưa.

Ta liền vội vàng gật đầu: “Nhanh, nhanh vào nội điện!”

Yêu vương dẫn ta đi ngoằn đi ngoèo, cuối cùng cũng tới nội điện.

Yêu vương quả không hổ là Yêu vương, nội điện bày trí rất xa hoa, trái một tấm lụa mỏng phải một tấm màn mỏng, làm ta hoa cả mắt.

Nhưng bối rối thế nào cũng không bằng sự bối rối khi ta lần thứ hai nghiêng đầu nhìn Yêu vương. Mí mắt ta không cẩn thận lại giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chỉ Thích Rượu Mời, Không Thích Rượu Phạt

Sau khi tiến vào nội điện, Yêu vương thay một bộ quần áo khác, đây mới thực sự lõe lẹt. Cách da mặt hắn thật gàn, ta mới phát hiện hóa ra thằng nhãi này còn dùng son phấn. Quả là phong tình vạn chủng mà lại đẹp rạng ngời. Hắn không làm yêu tinh thật đáng tiếc.

Đột nhiên ta phúc đến thì lòng cũng sáng, bắt đầu có chút giác ngộ. Khó trách Tiên giới phái Hòa Tịch mạo hiểm đến Yêu giới giết Yêu vương. Nghĩ đến Tiên giới luôn coi trọng mặt mũi, sao có thể cho phép một con thần thú ăn mặc thành như vậy, một chút cũng không có tự giác cùng sự oai phong của thần thú.

Vì thế, cho dù thần thú sa đoạ vào Yêu giới, Tiên giới cũng không thể bỏ qua mà phải tiêu diệt nó.

Mọi người nói xem, thần thú sao có thể kiêu diễm như vậy, không chỉ Tiên giới chú ý mà ta cũng thấy không coi được.

Hắn hướng ta ngoác ngón tay, nói: “Còn không mau lại đây hầu bần tôn uống rượu!”

Rượu rượu rượu, tên Yêu vương này thật đúng là há mồm ngậm miệng đều là rượu. Không phải muốn ta rót rượu thì chính là bắt ta hầu rượu, dù sao thì đều cùng một ý cả.

Ta nghiêm túc suy nghĩ, hiện tại ta tranh thủ chuốc say Yêu vương, lát nữa Hòa Tịch đến đây, chẳng phải ta đã giúp hắn đỡ bớt một phần. Hòa Tịch chắc chắn sẽ biết ơn ta lắm.

Một khi Hòa Tịch biết ơn ta, ta có thể yêu cầu hắn báo đáp, chẳng hạn như đem ngày 5 bữa cơm của ta tăng lên ngày 7, 8 bữa. Cứ cho là ta dường như chưa từng khiến hắn biết ơn ta nhưng mọi việc luôn có khởi đầu mà.

Nghĩ vậy, ta vô cùng phấn khởi, ba bước cũng biến thành hai bước vội vàng tiến lên, nâng bầu rượu bằng tứ ngọc rót rượu cho hắn, ân cần nói: “Ôi, Yêu vương đại nhân của ta, chúc ngài nghìn vạn lần ngon miệng!”

Yêu vương cũng chưa mặt mũi cho ta, bung rượu lên, ngửa đầu uống sạch.

Uống liên tiếp vài chén, Yêu vương giống như vẫn chưa thỏa mãn, lại biến ra một cái ly khác, hứng thú dào dạt nói: “Nào, người cùng bần tôn uống.”

Ta hơi chần chừ, không nịnh được, hỏi: “Yêu vương đại nhân, ngài say rồi sao?”

Yêu vương một tay chống má, ánh mắt mê ly, phong tình vạn chủng nói: “Say sao, người có muốn thử một lần không?”

Ta vội xua tay, gượng cười hai tiếng, nói: “Không cần, không cần, ngài cứ giữ lại từ từ thưởng thức.”

Ta rất hiểu bản thân, uống rượu vào sẽ gây hậu quả nghiêm trọng.

Vẫn là tục ngữ nói đúng, uống rượu hỏng việc, uống rượu hỏng việc, cứ nhìn Yêu vương là biết. Bộ dạng hắn thế kia, lát nữa Hòa Tịch đến đây, đừng nói đến giao chiến ba trăm hiệp, chỉ sợ cách phun lửa hắn cũng chẳng nhớ. Sau đó, hắn sẽ ngoan ngoãn nhận lấy cái chết, không chừng còn còn cảm thấy hưởng thụ ấy chứ.

Thấy ta từ chối, Yêu vương liền nghịch chén rượu, âm thanh êm ái lắm bảmr “Người không uống thật lãng phí. Đây là loại rượu quỳnh tương ngọc lộ ngon nhất Yêu giới, khắp Yêu giới cũng chỉ có bần tôn mới xứng uống. Không chỉ ngon mà còn có lợi cho tu hành.”

Ta nửa tin nửa ngờ: “Rất ngon?” Rượu quỳnh tương ngọc lộ ngon nhất Yêu giới, nghe có vẻ không tồi, quan trọng là nó ngon, ta không thể không thừa nhận, nó rất hấp dẫn ta.

Yêu vương gạt đầu, nói: “Đương nhiên. Nó dùng huyết tham, bồ đề, bạch liên, lục mai, phù cừ, băng lê ủ mà thành, vị ngọt lạnh mát lạnh. Thế mới được coi là rượu quỳnh tương ngọc lộ ngon nhất Yêu giới.”

Ta nghiêm túc suy nghĩ, mặc dù ta chưa từng ngờ tới việc đi vào Yêu giới, nhưng nếu đã bắt đắ dĩ đến đây một lần, không ném thử quỳnh tương ngọc lộ của Yêu giới quả thực có chút đáng tiếc. Nhất là Yêu vương ân cần mời mọc khiến ta khó lòng từ chối.

Thừa dịp Yêu vương chưa đổi ý, ta vội đoạt lấy cái chén do Yêu vương biến ra tự mình rót một ly quỳnh tương ngọc lộ, cười nói: “Ta đây uống rượu mời, không thích rượu phạt.”

Ngày thường, ta vốn thích uống rượu phạt, khẩu vị chưa từng thay đổi, lần này coi như là ngoại lệ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Say Rượu Nói Dối

Yêu vương còn chưa kịp nói lời thứ hai, ta đã nâng chén, ngửa đầu, một ngụm uống cạn, sợ hấn sẽ nói những câu linh tinh đại loại như “Không được”, “Bản tôn đã đổi ý” khiến ta mất vui.

Thế nhưng, ta thật không ngờ quỳnh tương ngọc lộ ngon nhất Yêu giới so với tường tượng của ta còn trôi nhanh hơn nhiều, vừa vào miệng đã theo yết hầu chảy thẳng xuống, một chút đường sống cũng không cho ta thương lượng. Hại ta vừa uống một chén đã cảm thấy thật khoan khoái.

Yêu vương cười, vẻ mặt sáng lạn, ghé sát lại, hỏi: “Thế nào, uống ngon chứ?”

Ta hào khí ngất trời đem chén rượu đi lại gần bàn, sáng khoái nói: “Rượu ngon! Lại thêm một ly!” Ta nghĩ ly tiếp theo phải uống chậm chậm để còn tỉnh té thường thức.

Không hổ là Yêu vương, không chỉ yêu nghiệt mà còn rất hào phóng! Hấn không hề keo kiệt, nâng bình quỳnh tương ngọc lộ, rót thêm cho ta chén thứ hai, tiếp tục cười nói: “Người thích là tốt rồi.”

Nhưng mà, Làm ta rất không phục chính là ... Uống nhiều chén như vậy mà ta vẫn không ném ra quỳnh tương ngọc lộ rót cuộc là vì gì. Mỗi lần ta uống cũng chỉ cảm thấy rượu rất tuyệt, ngay lập tức rót vào bụng luôn nên không thể ném ra hương vị gì mới mẻ. Hơn nữa, bình tử ngọc giống như một cái hồ không đáy, làm thế nào cũng không uống hết rượu trong bình.

Rót cuộc, ta không thể nhịn được nữa, hỏi: “Đây chính là loại quỳnh tương ngọc lộ ngon nhất, sao lại nhẹ như thế không có vị gì thế này? Không phải nó là rượu giả đấy chứ?”

Yêu vương rõ ràng là một con thần thú bị giáng chức lại học thói cười gian xảo như hồ ly. Hấn cười tủm tỉm, hỏi: “Người uống nhiều như vậy mà không có phản ứng sao?”

Ta không hiểu, nói: “Phải có phản ứng gì cơ?” Trừ bỏ cơ thể hơi nóng lên, miệng hơi khô, trước mắt hơi mờ mờ, ta chẳng thấy phản ứng nào khác. Tuy nhiên, ta có thể lý giải điều này, chắc đây là phản ứng bình thường sau khi uống rượu.

Yêu vương thỉnh linh thổi một hơi bên tai ta làm ta cảm thấy rất quái dị. Hấn nói: “Trước hết nói cho bản tôn, các người vào Yêu giới làm gì?”

Ta bật cười, nói: “Dù sao cũng không phải tới giết người.”

“Ồ? Chẳng lẽ bản tôn quá đa nghi, người thật sự thành tâm thành ý tới hầu hạ bản tôn?”

Ta vội gật đầu: “Đương nhiên, đương nhiên.” Người ta thường nói say rượu nói lời thật lòng. Vậy rượu này rót cuộc nên coi là thứ tốt hay thứ xấu đây?

Tuy nhiên, mặc kệ tốt hay xấu, không vội, ta luôn luôn rất hứng thú với rượu, bởi vì ta sẽ không say rượu lỡ lời hay nói thật. Ta say rượu chỉ nói dối. Khi còn ở Ma giới, bình thường ma lớn ma nhỏ đều không dám tìm ta uống rượu chính là vì thế. Thỉnh thoảng ta cùng phụ tôn ăn cơm, hứng lên uống mấy chén, không nhiều không ít, chỉ mấy chén liền say. Say rượu là một chuyện cực kỳ hạnh phúc, cứ lâng lâng chẳng biết trời trăng gì nữa. Đương nhiên, sau khi tỉnh rượu, ta luôn bị phụ tôn không phân biệt tốt xấu đánh một trận, đại khái cũng vì nguyên nhân này.

Không nghĩ tới ta vừa nói xong, còn chưa kịp dứt khỏi dòng suy nghĩ sâu xa, thân thể chợt bay lên dọa ta hoảng hốt.

Chờ ta lấy lại tinh thần đã thấy Yêu vương ôm ta từ lúc nào, đi qua tấm lụa mỏng, hướng về phía chiếc giường rộng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thật Xin Lỗi, Ta Không Phải Là Tiên Tử

Ta hơi giãy giụa, hai tay Yêu vương lại nhanh chóng túm lấy thắt lưng của ta. Quan trọng là mùi son phấn trên người hấn đột nhiên chui vào lỗ mũi ta khiến ta rất muốn hắt xì.

Vì thế, ta tốt bụng nói: “Người ôm ta đến giường làm gì? Hiện tại, ta chưa thấy mệt, không cần nghỉ ngơi.”

Yêu vương nghe xong lại cười, cười đến mức ta rung mình, hấn nói: “Nếu thành tâm thành ý đến hầu hạ bản tôn, sao bản tôn có thể phụ lòng tốt của tiên tử?”

“Tiên tử? Ai là tiên tử?” Ta hỏi. Không phải còn có người khác ngoài ta và Hòa Tịch trà trộn vào Yêu giới đấy chứ?

Chỉ trong nháy mắt, Yêu vương đã đi đến bên giường, không hỏi ta có bằng lòng hay không đã vội đặt ta xuống đó. Ta với Yêu vương không quen biết, cho dù ta đã nhận lời cùng Hòa Tịch tới giết hấn, ta cũng đâu cần lôi kéo làm quen với hấn thật.

Cơ thể vừa chạm vào giường, ta nhanh chóng muốn đứng lên, tránh xa tên Yêu vương này.

Nhưng không hiểu tại sao đúng lúc này, ta đột nhiên cảm thấy toàn thân mềm nhũn, mệt mỏi, không thể đứng dậy được.

Ta cố thử vài lần, ngoài việc cảm thấy không có sức còn thấy nóng đến mức hoảng sợ ... Ta bỗng hiểu ra, chẳng lẽ thằng nhãi này hạ thuốc?!

Yêu vương thấp giọng nói: “Người dám nói người không phải là tiên tử của Tiên giới sao?”

Xong rồi, xong rồi, thằng nhãi này đã phát hiện ra ta với Hỏa Tịch! Nhưng rõ ràng ta không cần quá lo sợ bởi vì ta thật sự không phải là tiên tử của Tiên giới.

Ta khó chịu nhích nhích người, mở miệng thành thật trả lời: “Đúng là không phải.”

Yêu vương nheo mắt đánh giá ta. Ta vội chống cơ thể, cố rụt lui. Nhìn vẻ mặt của hắn, ta nhận ra tình huống không ổn. Hiện tại rất không ổn, ta cảm thấy ta có thể chưa kịp thành công đã mất mạng.

Giống như đã đánh giá ra cái gì, Yêu vương chợt bật cười rồi thỉnh thoảng bắt lấy cổ tay ta, kéo ta đến bên người hắn, chỉ thoáng chốc đã giam ta trong lồng ngực, gian tà nói: “Có phải tiên tử hay không không quan trọng, trước mắt điều quan trọng nhất là phải hầu hạ bản tôn thật tốt. Không phải người nói người thật lòng đến hầu hạ bản tôn sao?” Nói xong, hắn vươn tay sờ mặt ta, còn sờ xuống, lướt qua cổ, định cởi vạt áo của ta.

Ngón tay hắn lướt qua khiến ta cảm thấy tê dại một cách quái dị.

Ta rất sợ hãi, vội dùng hết sức lực toàn thân mới có thể gỡ tay gạt tay hắn ra, bật người, lăn vào trong hai vòng, thờ hồn hèn nói: “Hầu hạ là được, người động tay chân cái gì? Còn nữa ... Người cho ta uống cái gì ...” Ta nhìn không nổi lại kéo kéo áo, càng lúc càng nóng.

Yêu vương phong tình là lướt nói: “Hầu hạ sao, đương nhiên là lấy thân thể đến hầu hạ bản tôn, cùng bản tôn song tu chẳng lẽ lại khiến người thiệt thòi sao? Vừa này, rượu đoạn tụ kia cũng chẳng phải bản tôn bắt người uống.”

Ta cực kỳ tức giận: “Không phải người nói đó là quỳnh tương ngọc lộ ngon nhất Yêu giới sao?!”

“Bản tôn nói lung tung thôi.”

Ta cắn răng nói: “Sao người có thể nói lung tung như vậy?”

“Có sao đâu, dù không uống rượu đoạn tụ, người cũng muốn song tu cùng bản tôn mà.” Dứt lời, Yêu vương không hề biết xấu hổ cũng không báo trước một tiếng liền nghiêng người nằm trên giường, lấy thân thể ngăn ta lại.

Nghiêm trọng ... Thật nghiêm trọng Thằng nhãi này định làm thật!

Bất đắc dĩ ta không gãy được, để mặc Yêu vương vừa liếm cổ vừa vươn tay kéo đai lưng ta. Ta bật người, thờ hồn hèn, yếu đuối nói: “Có chuyện gì từ từ thương lượng được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Bị Buộc Song Tu

Yêu vương dừng lại, hỏi: “Chẳng lẽ người muốn cầu xin bản tôn?”

Ta hảo hán không lo thiệt trước mắt, thật thà nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta cầu xin, cầu xin Yêu vương đại nhân tha mạng!”

Đừng nói với ta những thứ như chí khí cùng tiết tháo, ta không hiểu.

“Nhưng bản tôn không định lấy mạng người, người cầu bản tôn tha mạng làm gì?” Yêu vương nói. Thái độ nhõm nhõm đắc ý của hắn làm ta rất muốn đánh hắn, đáng tiếc tạm thời ta chưa có năng lực này.

Ta mệt mỏi đẩy đẩy Yêu vương, nói: “Người, người sắp đè chết ta, đương nhiên ta xin người tha mạng ...”

Hắn chẳng những không dịch người ra, ngược lại, sau đó, hai ngón tay của hắn nắm cầm ta, ra tay mạnh như thể hắn sợ không bóp vỡ vậy. Hắn nói: “Nói, các người lên vào Yêu giới của ta làm gì?”

Ta cảm thấy cả người không thoải mái, kiềm chế hoảng sợ, tự nhéo cơ thể, oan ức nói: “Ta làm sao biết được, ta là người vô tội nhất!” Tai vạ đến nơi, không phải ta không chịu nói thật mà là không thể nói thật.

Nếu ta nói là ta bị ép tới giết Yêu vương, chỉ sợ kết cục sẽ vô cùng thê thảm.

Yêu vương không hổ là Yêu vương, thật độc ác, không giải thích gì đã xé quần áo ta. Ta vừa nói vừa dậm đá tay chân cũng chẳng làm hắn dừng tay một chút. Khoe miệng hắn cười quỷ dị, nói: “Ngươi có tội hay không không quan trọng. Bồn tôn sẽ buộc ngươi phải nói thật.”

Ta muốn khóc, hoảng hốt nói: “Này, ta đều nói thật mà!”

“Ngươi nói thật?” Yêu vương vươn tay sờ soạng trên đầu ta, ta tránh lại kinh hãi khi thấy hắn đang cầm hai cái lỗ tai hươu trước mặt ta: “Thế đây là cái gì?”

Ta xem thử Yêu vương đang cầm, cảm thấy có chút cơ duyên trùng hợp. Ta sờ sờ đỉnh đầu, không có gì ngoài tóc ... Ủa, lỗ tai của ta đâu? Vì thế, ta xem lại thử trong tay Yêu vương. Ôi trời, không xong! Kia chẳng phải là lỗ tai hỏa Tịch đưa ta để che giấu khí tức sao! Sao lại rớt?!

Không thể không nói, thử Hỏa Tịch mua đúng là đồ dỏm. Hắn ham rẻ lại hại ta lộ dấu vết.

Nhưng càng nguy nan càng cần bình tĩnh, chuyện này ta làm rất tốt, ta lắc đầu: “Ta không biết gì hết.”

Thấy ta không nhận tội, Yêu vương lại tiếp tục động tác còn dang dở.

Thoáng chốc, ta thấy trước ngực mát lạnh, có lẽ là do xiêm y bị xé, làm ta hơi thoải mái. Nhưng có thoải mái hơn nữa, ta cũng không thể quên ta đang trong cảnh nguy cơ bốn phía.

Chắc chắn là do uống phải rượu đoạn tụ, ta không hề ngăn cản Yêu vương, chỉ có thể mặc hắn làm xằng làm bậy. Thân thể thật quái lạ. Rõ ràng ta rất uể oải lại không hiểu sao có chút phấn khích.

Thấy bản thân không có sức tự cứu mình, đương nhiên ta cũng chẳng quá mong chờ Hỏa Tịch đột nhiên xuất hiện cứu ta lúc nguy nan. Chính là ... chính là tại sao Hỏa Tịch kia còn chưa xuất hiện?! Nếu hắn không tới cứu ta, ta thật sự sẽ bị tên Yêu vương đồ bỏ đi kia song tu!

Ma giới chúng ta luôn tin tưởng song tu với số lượng vừa phải sẽ có lợi cho thể xác và tinh thần, có thể nâng cao tu vi, chuyện này không có gì không tốt. Một khi đã vậy, song tu cũng không phải chuyện gì có hại. Nhưng quan trọng là, sao lại với Yêu vương? Vừa nhìn gương mặt yêu nghiệt của hắn, ta đã không thấy hứng thú.

Ta nghĩ, nếu phải song tu thì song tu với Hỏa Tịch còn tốt hơn với Yêu vương. Không hiểu có phải một loạt động tác của Yêu vương trên người kích thích đến ta hay không, thấy hắn gần cởi nốt lớp quần áo cuối cùng, dưới tình thế cấp bách, ta chợt nhớ đến Hỏa Tịch, liền há mồm kêu to: “Hỏa Tịch ~”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Lông Gà Lẳng Lơ

Ta không trông cậy Hỏa Tịch thật sự nhảy ra cứu ta, không chừng hắn còn đang chờ ta giết Yêu vương xong trở lại báo tin vui cho hắn ấy chứ. Tuy nhiên, tin vui này đã không còn, cũng không biết tin ta bị tên Yêu vương thân thủ không biết xấu hổ này song tu truyền đến tai hắn có khiến hắn thoáng chút kinh hãi hay kinh ngạc gì không.

Thế nhưng ta vừa hô xong, một luồng khí nóng rực đã ập đến trước mặt khiến da mặt ta nhanh chóng mất nước. Chỉ thấy cái tên Yêu vương một khắc trước còn làm xằng làm bậy với ta giờ đã biến sắc, nhanh chóng mang theo ta lách mình nhảy ra xa.

Ta thở hắt một hơi, không còn sức chống mí mắt lên xem tình huống hiện tại. Thật khủng khiếp!

3 chiếc lông vũ màu đỏ cắm ngay đầu giương. Chiếc lông cực kỳ xinh đẹp vẫn còn khí nóng, vừa thấy đã biết không phải là lông gà lông vịt bình thường. Con gà ấy phải lẳng lơ đến mức nào mới mọc ra những chiếc lông như vậy!

Ngay lúc này, tấm màn trướng bằng lụa mỏng bị vén lên, một giọng nói không nóng không lạnh vang lên khiến ta nước mắt tràn mi: “Ngươi dám chạm vào nàng lần nữa thử xem!”

Nếu là người bình thường, ta không dễ gì nước mắt tràn mi như vậy, người đang nói không phải Hỏa Tịch thì còn ai vào đây nữa?! Hắn sừng sững đứng đó, nghĩ đến hắn sắp cứu ta thoát khỏi nguy nan, ta liền cảm thấy hắn thật oai phong.

Ta vui mừng kêu to: “Hỏa Tịch ~ sao giờ ngươi mới đến?! Ngươi có hiểu không, chỉ chạm chút nữa là lão tử sẽ bị song tu!”

“Mất chút thời gian đi đường, thật xin lỗi, Lưu Cẩm.” Hỏa Tịch như có như không mím môi, lần đầu tiên giải thích với ta. Ta hơi nghi ngờ bản thân nghe nhầm. Thấy da mặt Hỏa Tịch hiện ra tia lạnh, ta mới sợ hãi nhớ ra bản thân vẫn nằm trong tay Yêu vương, còn chưa thoát khỏi nguy hiểm!

Yêu vương không hề thương tiếc bắt lấy cằm của ta, giống như nhào bùn, suy nghĩ rồi nói với Hỏa Tịch: “Nếu Hỏa thần đến chậm một bước, bản tôn đúng là nhịn không nổi mà song tu cùng vị tiên tử cực phẩm này.”

Ta lập tức khuyên nhủ: “Yêu vương đại nhân, người mau đi song tu với hần đi, hần mới là cực phẩm ~” Sợ hần không tin, không chịu tha cho ta, ta tiếp tục cam đoan: “Ta đã thử qua, hương vị cực kỳ tốt ~ đảm bảo ngươi trăm phần trăm vừa lòng ~”

Thế mà Yêu vương lại nhân cơ hội sờ soạng da mặt ta, cười nói với Hỏa Tịch: “Bản tôn không thích đàn ông, chỉ thích phụ nữ.”

Ta hơi hiểu hần cố ý nói vậy nhằm khiến Hỏa Tịch xấu hổ và giận dữ.

Nhưng ta cảm thấy chiêu này không tốt, tức giận nói: “Tên Yêu vương nhà ngươi nam không ra nam, nữ không ra nữ, dựa vào đâu ngươi dám ghét bỏ hần là đàn ông! Nam nữ đều thích không tốt hơn sao?!”

Hỏa Tịch day day thái dương, xem ra hần cũng hao tổn tinh thần vì Yêu vương, cuối cùng lại nói với ta: “Mặc quần áo vào, lại đây!”

Thật là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, chẳng lẽ Hỏa Tịch vừa mở miệng ta liền có thể mặc lại quần áo như trước sao? Hần coi Yêu vương là đồ ngốc à?

Quả nhiên, Yêu vương vừa ngăn cản ta vừa chậm rãi nói: “Vừa rồi Hỏa thần nói như thế, nghĩ bản tôn sẽ thả vị tiên tử này qua đó, Hỏa thần thật sự coi bản tôn là đồ ngốc à sao?”

Hỏa Tịch trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, còn thật thà nói: “Ta thật sự coi ngươi là đồ ngốc.”

Ta cố gắng tự kéo quần áo của mình ra khỏi tay Yêu vương, yên lặng lui đến một góc giường. Ta sâu sắc cảm thấy bản thân nên quan sát Hỏa Tịch cùng Yêu vương trao đổi rõ ràng.

Thấy ta lui lại, Hỏa Tịch liền nhíu mày, lạnh lùng nói một câu: “Ngươi không mau lại đây còn lui vào chỗ nào.” Dứt lời, hần đột nhiên lao về phía ta, tốc độ nhanh đến mức khiến người khác lú lù. Ta chỉ có thể thấy rõ một đạo hồng quang đang bay về phía mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chạy Trốn Chết Quan Trọng Hơn

Trực giác của ta cho biết Hỏa Tịch sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Sự thật chứng minh trực giác của ta đúng, Yêu vương cản hần lại ngay trước khi hần kịp đến gần ta.

Ta cảm thấy vô cùng lo lắng bèn khích lệ Hỏa Tịch: “Nhanh, nhanh giết con yêu thú kia mới có thể giải cứu ta. Đây chắc chắn là chuyện một mũi tên hạ hai con chim!”

Không ngờ thế mà Yêu vương lại còn cười khê hai tiếng, nói: “Không phải là Hỏa thần phụng lệnh Thiên giới xuống giết bốn tọa đấy chứ?”

Ta chẳng qua nói lung tung, không biết có chọc giận Yêu vương hay không. Bởi vì có Hỏa Tịch ở đây, năng lực phi phạm của hần khiến ta cảm thấy chỉ khi cùng sự an nguy của mình đều tăng lên một mức độ mới. Vì thế, ta không muốn nhường nhịn con Yêu vương này nữa, đúng lý hợp tình nói: “Đúng! Hần chính là đến giết ngươi! Khiến ngươi muốn sống không được chết không xong!”

Nghe ta nói thế, Yêu vương nhanh chóng biến sắc. Hỏa Tịch thở dài nói một câu: “Ngươi câm miệng!”

Đúng lúc này, chắc là Yêu vương cảm thấy bị kích thích quá, hần cắn chặt khớp hàm một lúc rồi giải phóng yêu khí toàn thân, hung thần ác sát nói với ta một câu: “Chọc giận bốn tọa thì chỉ có một kết cục duy nhất. Cho dù là kẻ đáng thương nhất tam giới, bốn tọa cũng sẽ không nương tay!” Nói xong, thân hình hần chợt lóe rồi đánh về phía ta!

Vốn ta đã chẳng còn sức, thấy hần đánh tới vẫn như cũ chẳng có sức, cứ đứng im một chỗ.

Ta mặc dù sợ hãi nhưng ý thức muốn sống vẫn rất mãnh liệt, cuống quýt nâng tay niệm quyết. Nhưng niệm vài cái cũng chẳng làm ra hành động gì có thể ngăn Yêu vương.

Lâm nguy đại loạn cũng không mấy người có thể loạn được như ta.

Ngay tại thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, tay của Yêu vương gần như bóp lấy yết hầu ta, không ngờ đột nhiên hần lại nghiêng người sang một bên.

Ngay lập tức, ba cọng lông vũ màu đỏ lại bay về phía mặt ta! Màu đỏ kim quang kia quả thật khiến mắt ta đui mù.

Ta biết lông vũ này là do Hỏa Tịch phóng tới, đừng hỏi sao ta biết, là ta tận mắt nhìn thấy hấn phóng ra. Nhưng lúc này ta chẳng có hơi sức để ý xem hấn làm sao có thể hơ một tý là phóng lông gà, điều ta quan tâm là Hỏa Tịch còn chưa thu lại ba cọng lông kia!

Vừa thấy lông vũ, ta lại bùng lên lửa giận.

Lúc này, Hỏa Tịch đột nhiên kêu một câu: “Luru Cẩm, ngươi là đồ ngốc sao?”

Ta còn chưa kịp phản ứng, hỏi: “Gì cơ?”

Vừa hỏi xong, một luồng gió đột nhiên nhanh chóng thổi qua, ta còn chưa kịp hồi phục tinh tể, thân thể đã đột ngột bay lên khiến ta cảm thấy trời đất quay cuồng.

Ta thỉnh lĩnh người thấy mùi hoa mai trong trời mà lạnh lùng. Ta dự cảm bản thân đã an toàn.

Khi con kích động qua đi, ta chăm chú nhìn kỹ. Hỏa Tịch đang ôm ta.

Ta quay đầu nhìn lại, ba cọng lông vũ hung thần ác sát kia đã cắm sâu một nửa vào vách tường. Ta cảm phục sâu sắc, cảm khái nói với Hỏa Tịch: “Hỏa Tịch, ngươi xem lông gà kia, thật cứng! Xem ra con chim trĩ kia không chỉ lẳng lơ mà chắc chắn là con đực.”

Hỏa Tịch không đồng ý lời ta nói, hấn rống lên một câu: “Ta bảo ngươi câm miệng!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Yêu vương đúng lúc này đánh về phía chúng ta. Thời khắc này thật khiến người ta căng thẳng.

Dù không suy nghĩ cho bản thân, ta cũng nên suy nghĩ cho Hỏa Tịch một chút. Thấy cường địch đánh đến, ta sao có thể không tránh ra mà còn khiến Hỏa Tịch phân tâm!

Vì thế, không chờ Hỏa Tịch buông ra ta đã nhanh chóng tự giác tự nguyện buông tay. Động tác thật sự rất nhanh.

Hỏa Tịch không nặng không nhẹ nói một câu: “Chạy trốn chết thì ngươi nhanh nhất.”

Dứt lời, hấn liền tung ra một chiêu về phía Yêu vương đang đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mối Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cuộc Chiến Tiên – Yêu

Trận đánh này khá kịch liệt. Điện quang hỏa thạch cùng tiên khí yêu khí và nghiệp hỏa mù mịt khắp nơi.

Trận thế lớn như vậy mà không thấy tên tiểu yêu nào xông đến, chắc là trước khi đến Yêu vương điện, Hỏa Tịch đã xử lý sạch sẽ hết những tên Yêu tộc cản đường.

Tuy nhiên, ta vẫn hơi cảm thấy không ổn. Nghiệp hỏa của Hỏa Tịch cho dù vô cùng lợi hại nhưng kẻ địch cũng là một con thần thú sa đọa biết phun lửa. Ta đây sẽ bị nướng từ hai phía! Cho dù ta đã tìm được một góc khá an toàn để trốn nhưng vẫn cảm thấy mất nước lợi hại.

Miệng khô lưỡi đắng mồ hôi ướt đẫm. Thật vất vả mới chờ cho rượu đoạn tụ hết tác dụng, lại gặp phải một cái khác còn nguy hiểm hơn.

Vì thế, ta vội vàng nâng cánh ta đã không còn chút sức lực lên tự làm một kết giới, giảm bớt thống khổ cho bản thân. Tuy nhiên, kết giới chưa tạo được bao lâu đã bị khí nóng của Hỏa Tịch và Yêu vương phá nát!

Thân thể ta lui lại, định biến thành hạt châu. Như vậy không chừng còn có thể giảm bớt tốc độ mất nước.

Ngay khi ta còn chưa kịp biến, bỗng nghe Hỏa Tịch quát to một tiếng: “Luru Cẩm!” Giọng điệu của hấn nghe có vẻ rất sốt ruột. Nghe tiếng, ta vừa mở mắt ra đã thấy Hỏa Tịch nhanh chóng phóng một kết giới vững chắc về phía ta. Tiến đến gần ta, hấn ngay lập tức dập tắt Nghiệp Hỏa quanh thân!

Hấn quên mất bản thân đang đối mặt với một tên thần thú sa đọa chỉ biết phun lửa sao?! Chống chọi với thần thú sa đọa còn không chịu tăng hỏa lực, ngược lại lại giảm bớt khí nóng quanh người, thế chẳng phải tạo cơ hội cho thần thú hay sao?!

Ta hoảng sợ muốn kêu to nhưng ta mất nước đến mức không phát ra âm thanh. Tránh trong kết giới, lại không bị Nghiệp Hỏa thiêu đốt, ta dần khôi phục.

Tuy nhiên, trong giây lát đó, tình thế chiến đấu giữa Hỏa Tịch và Yêu vương lại chuyển biến nhanh chóng. Hỏa Tịch không dùng đến Nghiệp Hỏa, hơi roi

vào thế yếu.

Mà ngọn lửa do Yêu vương phun ra, mặc dù ảnh hưởng đến ta một chút nhưng cũng không nghiêm trọng như lần tiếp xúc với ngọn lửa của Hỏa Tịch. Bởi vì lửa của Yêu vương không phải là Nghiệp Hỏa lợi hại nhất tam giới, đó chỉ là lửa bình thường.

Nếu ta đối phó với hắn, chắc chắn cũng không xảy ra vấn đề chỉ là có chút hao phí tu vi. Nhưng Hỏa Tịch nguyện ý tạo kết giới giúp ta, còn dập tắt Nghiệp Hỏa của chính hắn, ta không ngu ngốc, biết hắn làm thế hoàn toàn là vì ta. Nếu ta không giúp hắn thì có chút vong ân phụ nghĩa.

Ma giới chúng ta dù không phải là người tốt nhưng vẫn kiêng kỵ vong ân phụ nghĩa.

Ta chống cơ thể dựa vào vách tường, lao đảo đứng lên. Vạt áo thêu đám tường vân đồ như lửa của Hỏa Tịch tung bay thật khiến người ta không thể dời mắt.

Ta nâng tay chạm vào mi tâm, bắt đầu niệm quyết.

Thoáng chốc, một con lốc lạnh như băng quét qua đại điện trống rỗng. Yêu vương cùng Hỏa Tịch đồng thời sửng sốt. Tiếp theo, Yêu vương hoàn hồn trước, bỏ qua Hỏa Tịch, vọt về phía ta.

Xem ra hắn biết thuộc tính Huyền Vũ của ta có thể trị được hắn!

Tuy nhiên, Băng Thiên Huyền Vũ mà ta triệu hồi không phải là Huyền Vũ bình thường, nó cần đến thời gian và tinh lực nhất định. Nếu hiện tại Yêu vương đánh về phía ta, ta tuyệt đối không thể chống trả, hoàn toàn mặc hắn định đoạt.

May mắn, tốc độ của Hỏa Tịch cũng cực nhanh. Ngay khi Yêu vương kịp bay đến trước mặt ta, Hỏa Tịch phút chốc di chuyển, vờn vàng chán ngay phía trước ta!

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hỏa Tịch Trúng Chiêu

Lửa Yêu vương phun ra đều rơi trúng người Hỏa Tịch. Dù sao Hỏa Tịch cũng là Hỏa thần, chân hỏa này cũng chẳng ảnh hưởng mấy đến hắn. Nhưng mà hai người họ cách ta quá gần, ta nhanh chóng cảm thấy khó chịu.

Ta nhắm mắt, hai mắt tròng lớn, giờ ngón tay niệm quyết thúc dục. Thoáng chốc, cả đại điện biến thành một vùng trời băng đất tuyết khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Lửa của Yêu vương cũng bị khí lạnh dập tắt.

Yêu vương quá sợ hãi: “Người thế mà lại là ...”

Hắn mới chỉ nói một nửa, Hỏa Tịch thừa dịp hắn chưa kịp chuẩn bị liền ra tay, đánh cho hắn trở tay không kịp. Yêu vương cùng Hỏa Tịch đều thuộc tính hỏa, một khi không thể khống chế lửa, hắn không thể xuất ra tiên thuật khác lợi hại như Hỏa Tịch.

Khó được mấy khi ta làm người tốt, người tốt thì phải làm đến cùng. Vì thế, thấy Yêu vương kéo dài hơi tàn, ta lại giờ tay niệm quyết triệu Huyền Vũ.

Lúc này, Huyền Vũ bị trời băng đất tuyết đông lạnh, thoáng chốc biến thành huyền băng bén nhọn chói mắt.

Theo sự điều khiển của ta, huyền băng từng bước ép sát Yêu vương.

Một ít mũi băng đâm trúng cơ thể Yêu vương nhưng cũng khiến hắn hao tổn hơn phân nửa nguyên khí.

Chỉ tiếc, Yêu vương tổn thương nguyên khí, tình hình của ta cũng không khá hơn. Ta vừa định tập trung tất cả huyền băng nhắm ngay Yêu vương cho hắn thêm một kích cuối cùng, bỗng nhiên cô họng cảm thấy ngọt ngào, sức lực toàn thân đột ngột biến mất. Ta chỉ biết trơ mắt nhìn các mũi huyền băng biến thành nước, cả vùng trời băng đất tuyết tức khắc tan rã. Ta chanh chóng mím môi nhưng vẫn không kịp ngăn dòng máu ấm áp chảy ra từ khóe miệng, thân thể không thể khống chế nghiêng sang một bên.

“Lưu Cầm —” ta cố hết sức mở mí mắt nặng trĩu, thấy Hỏa Tịch đang ra sức chạy về phía ta.

Ngay thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, Yêu vương có cơ hội nghỉ hơi lấy sức. Hỏa Tịch vừa quay lại nhìn hắn, hắn ngửa đầu rống hai tiếng rồi khom người, tay chân đồng thời chạm đất, lưng hắn mọc ra hai cái vây, sau đó, Yêu vương biến thành bộ dạng kỳ lân một sừng.

Con kỳ lân độc giác vọt nhanh về phía Hỏa Tịch!

Ngay thời điểm đó, kỳ thật ta rất muốn mở miệng hét to. Ta muốn bảo Hỏa Tịch né sang một bên, tránh cho con kỳ lân độc giác đang phát cuồng kia

muốn đâm hấn mà lại lỡ sừng đâm trúng ta. Đáng tiếc ngay thời khắc trong nháy mắt vô cùng nguy nan ấy, ta lại mất giọng.

Hỏa Tịch vừa bế ta lên còn chưa kịp xoay người, chỉ nghe hấn kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trắng bệch, ôm ta thất tha thất thểu té nhào vào cạnh tường.

Hai tay hấn vẫn gắt gao nhốt ta trên tường khiến ta không hề chịu thương tổn. Ta vừa mới ngẩng đầu lên nhìn hấn, một giọt hai giọt máu đã rơi xuống mặt ta.

Khuôn mặt vốn tuần tú vô song nháy mắt trở nên trắng bệch. Hình như ngay cả nhú mi hấn cũng rất gượng gạo.

“Này, Hỏa, Hỏa Tịch, Hỏa Tịch người, người sẽ không như thế đã gục chứ?! Người đừng làm ta khó xử!” Ta kích động lay hấn, hấn lại lù lù bất động! Chỉ có máu từ khóe miệng kia vẫn từng giọt từng giọt tiếp tục rơi xuống mặt ta.

Mí mắt ta chậm rãi dôi xuống, bị dọa sợ không nhẹ.

Cả chiếc sừng thú đã xuyên thủng ngực Hỏa Tịch!

Ngay lúc này, chắc là động tĩnh trong điện quá lớn thu hút Yêu tộc từ bốn phía kéo đến đây.

Bọn họ vừa vào nội điện, vừa thấy Yêu vương đại nhân biến thành bộ dạng như gấu liên tục dây dưa với Hỏa Tịch, kéo thế nào cũng không ra tức khắc liền mang dáng vẻ xấu hổ và giận dữ muốn sống đòi chết không chịu nổi, liền tiếp vọt về phía ta hô đánh gọi giết.

Ta vội dùng cả tay lẫn chân rút sừng kỳ lân khỏi ngực Hỏa Tịch lại như rút phôi tâm can bảo bối của hấn khiến thân thể hấn run rẩy một trận rồi máu chảy như suối!

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Máu Đỏ Chối Mắt

Trời ơi, ta thừa nhận ta có chút hoảng sợ. Nguyên thần của Yêu vương theo cơ thể kỳ lân bay ra, đáng tiếc bị ta bắt được. Ta không rảnh để tiếp đón hấn nên tùy tiện nhét luôn vào ngực.

Yêu tộc bày ra vẻ mặt cực kỳ hung ác như thể muốn ta trả lại nguyên thần của Yêu vương bọn họ.

Ta luôn là người dễ nói chuyện, nhưng tư tưởng Yêu tộc lại khó khai thông.

Nếu thật sự đem nguyên thần của Yêu vương lấy ra, ta có chút mất mặt. Ta sờ ngực, nguyên thần nhét trong đó hơi phình lên, nhéo thử mấy cái, không hiểu sao lòng ta bỗng trở nên kiên định.

Yêu tộc cảm thấy muốn lấy mạng ta.

Ta nhanh chóng đỡ Hỏa Tịch đang nhào như bùn dầy, sợ hãi nói: “Hỏa Tịch, người thế nào rồi? Rốt cuộc có chết hay không?! Nếu chắc chết, người nói một tiếng để ta còn chạy trốn!”

Hỏa Tịch nôn ra một ngụm máu.

Thấy hai ba tiểu yêu đang đánh về phía ta, ta nhanh chóng buông Hỏa Tịch, nâng tay niệm quyết biến ra một tấm khiên, run lấy bả nói: “Lúc này còn hộ mệnh, hơn phân nửa là sống không nổi.”

Nhìn bộ dạng Hỏa Tịch như sắp chết thế kia nhưng hấn chưa tắt thở, còn giương mắt nhìn ta, yết ớt cười nói: “Vậy người còn định lè mề tới khi nào, không mau đi đi.”

Điều cười của hấn khiến tay ta run lên.

Ta chưa từng thấy nụ cười yếu đuối và nhu nhược của hấn.

Đúng lúc này, tiểu yêu thừa dịp ta run tay, đánh nát tấm khiên của ta, yêu trảo nhọn hoắt đâm về bả vai ta. Ta thấy tranh không khỏi nên cũng chẳng nói nhiều làm gì, dứt khoát đón nhận.

Thế nhưng nhiều móng vuốt như thế lại chỉ có một cái đâm trúng vai ta.

Trước mắt tối sầm lại, ta nâng mí mắt nhìn lên, vừa nhìn đã thấy Hỏa Tịch, một khắc trước còn ngã xuống đất không dậy nổi, giờ đã mình đồng da sắt lù

lù chắn trước mặt ta!

Tất cả móng vuốt mang theo sự phẫn nộ tột cùng của Yêu tộc đều cắm lên lưng Hòa Tịch.

Khóe miệng hắn không ngừng trào máu, thế mà hắn còn chăm chú nhìn ta, lạnh lùng nói: “Còn không đi mau!”

Ta vốn định chạy nhưng hắn nói như vậy, hình như ta lại không nên đi. Như thế không trọng nghĩa.

Lúc này, một cơn đau đớn trên mặt khiến ta bừng tỉnh. Ta vươn tay sờ da mặt, một dòng ẩm áp chảy xuống, đúng là bị ... nanh vuốt Yêu tộc chọc ra một lỗ.

Ta ghét nhất là những kẻ không biết sống chết làm mấy chuyện xấu trên mặt ta.

Yêu tộc tiến vào điện ngày càng nhiều, chắc là Yêu tộc từ bốn phương tám hướng đến kéo lại đây. Thấy Hòa Tịch vẫn lù lù bất động chắn trước mặt ta nhưng âm thanh như có như không, ta có chút tức giận. Một người đang sống sờ sờ trước mặt chúng như ta bọn chúng không dám lại đi đâm một kẻ sắp chết.

Huống chi, món nợ trên mặt ta cũng cần phải tính.

Vì thế, ta nâng tay niệm thêm một quyết về phía Hòa Tịch, ánh sáng mãnh liệt nhanh chóng tản ra, đánh mấy tên Yêu tộc đang vây quanh hắn văng xa mấy trượng.

Hòa Tịch nhắm nghiền hai mắt cứ thế ngã thẳng xuống vai ta!

Ta ôm lấy thắt lưng hắn, vừa nâng lòng bàn tay lên liền thấy một mảng màu đỏ chói mắt. Ta nhìn chăm chăm vào Yêu tộc đang bao vây quanh chúng ta càng thêm tức giận, nhổ một ngụm nước bọt, nói: “Một đám các ngươi sao lại không biết cất bớt móng tay, để như thế vừa đâm một cái đến bà nội hắn cũng đau!”

Nhưng mà Hòa Tịch không hề đáp lời ta.

Ta cũng không rảnh mà dây dưa lâu, nể mặt hắn thay ta chặn móng vuốt, nâng ngón trỏ ấn mi tâm, nói: “Thực không khéo, cho dù ngươi hư tình giả ý bảo ông đây đi, ông đây cũng thay đổi ý định. Không cần biết ngươi sống hay chết, ta nhất định mang ngươi ra ngoài. Hiện tại, tốt nhất là ngươi cứ chết ngắt đi, xem như chưa từng thấy gì.”

Chỉ có điều, đừng có chết thật.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Triệu Hồi Ma Tộc

Ta không phải là người thích xen vào chuyện người khác nhưng một khi đã quản đến chuyện không liên quan thì sẽ quản đến mức không để ý người khác.

Cũng không biết có phải đời trước ta mắc nợ thằng nhãi Hòa Tịch này hay không, bị hắn bắt đến Yêu giới rồi bị liên lụy thế này.

Tình hình trước mắt, Yêu giới đương nhiên phát hiện ta cùng Hòa Tịch là kẻ khác tộc từ bên ngoài trà trộn vào lại còn bắt Yêu vương của bọn họ, Yêu tộc khẳng định không buông tha.

Hòa Tịch bị thương nặng, một mình ta sao ứng phó nổi với bọn họ được.

Nhưng ta nghĩ, dù Hòa Tịch không bị thương, cả ta với hắn càng không ứng phó nổi. Thừa dịp hai mắt hắn nhắm nghiền, ít nhất ta có thể thúc dục huyết chú triệu hồi viện binh từ Ma tộc.

Thường ngày, thằng nhãi này tuyệt đối không săn sóc ta như vậy, càng không nói đến hắn bị thương nặng còn cố đứng lên làm lá chắn cho ta. Ta đoán chắc vừa nãy bị đập trúng đầu ảnh hưởng đến não khiến thần chí hơi mơ hồ.

Nếu hắn đã giúp ta, tuy rằng ta không đủ can đảm thay hắn chặn hai đao nhưng vẫn theo đạo lý che chở hắn, coi như ăn miếng trả miếng.

Tuy nhiên, lần này, ta chưa được phụ tôn chấp nhận mà đã tự mình triệu hồi Ma tộc, lại còn đến Yêu giới để đánh nhau với Yêu tộc, nếu phụ tôn biết, chi sợ ta sẽ gặp kết cục cực kỳ tàn nhẫn.

Nhưng mà ta còn chưa kịp suy nghĩ nhiều như vậy, khe cửa mở cánh cửa không gian thông giữa Ma giới và Yêu giới. Ta nghĩ dù kết cục tàn nhẫn

đến đâu, phụ tôn chung quy lại cũng không đánh ta thành từng mảnh.

Thoáng chốc, một trận cuồng phong cuộn cuộn nổi lên ở Yêu giới.

Biến cố này khiến nhóm Yêu tộc hoang mang, không biết chuyện gì xảy ra, đảo mắt nhìn xung quanh. Ta nhanh chóng kéo Hỏa Tịch đang nằm trên mặt đất dậy, lùi về phía sau vài bước.

Rất nhanh, nóc nhà của Yêu điện bị gió hất tung, một hang động xuất hiện trên không. Cái động vốn trống rỗng bỗng trở nên đông nghịt.

Ta nén nước mắt vui mừng nhìn Ma tộc chúng ta uy phong tám phía đi ra từ động. Ta thầm nghĩ cuối cùng, ta cũng có thể đứng một bên, thưởng thức cảnh tượng lừng lẫy khi Ma tộc chúng ta xoi tái xương cốt Yêu tộc.

Nhưng mà khi ta thấy Lan Huru từ từ đi ra, ý tưởng này nhanh chóng tan biến. Lan Huru thế mà cũng đến Yêu giới!

Lan Huru giống phụ tôn đều là ma khiêm tốn. Hẳn chắc chắn sẽ ngăn cản cảnh Ma tộc đánh nhau với Yêu tộc. Theo như lời phụ tôn ta nói, đó là bởi vì thực lực của Ma tộc chúng ta tạm thời còn thấp, không nên gây ra động tĩnh lớn khiến Tiên giới chú ý. Trường hợp khoa trương như vậy rất không phù hợp với tác phong rụt rè của Ma tộc.

Không hề nghi ngờ, Lan Huru vừa liếc mắt một cái đã thấy ta đứng giữa biển Yêu tộc mờ mịt. Vì thế, hẳn, về mặt không rõ, bay về phía ta.

Lan Huru chính là Lan Huru, mấy vạn năm như một ngày luôn mặc áo choàng màu xanh, không hở là con rắn xanh một đuôi, mùi cọt nhả tỏa ra khắp mười dặm. Chuyện về sau, ta không dám suy đoán. Ta chưa từng thấy hắn thay quần áo, không biết mấy vạn năm qua, áo choàng của hắn đã từng được giặt hay chưa.

Ta định hỏi nhưng cố nhịn xuống.

Chắc là Yêu tộc chưa gặp qua cảnh Ma tộc chúng ta xâm lấn Yêu giới với trận thế như vậy, bọn họ lại đang là rắn mất đầu, đều hoảng hốt lo sợ, nhưng cũng chuẩn bị sẵn tinh thần “địch bất động ta bất động, địch động đến ta liền rối loạn”, không dám lại hung thần ác sát hô đánh gọi giết với ta nữa.

Nguyên thần của Yêu vương cảm nhận được bầu không khí thay đổi, bắt đầu va trái đụng phải. Ta cúi đầu yên lặng vỗ vỗ ngực, đè hẳn xuống.

Nháy mắt, Lan Huru đi đến trước mặt ta, ta không nhìn được, rụt cổ, nghe hắn nói: “Chỗ nào cũng không tìm thấy nàng, thì ra là chạy đến Yêu giới.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mối Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Yêu Ma Cầu Xé Nhau

Ta tỉnh mắt thấy khoe miệng Lan Huru bỗng giật giật. Đáng tiếc mới giật một nửa, hắn lại có thể dừng lại. Thế vẫn tốt hơn là hắt hơi một nửa rồi nghẹn trở về, đây là một môn nghệ thuật sống, ta thực sự không hiểu làm thế nào mà hắn dừng lại được.

Sắc mặt Lan Huru phút chốc trở nên âm trầm. Hắn nâng ngón tay tròn bóng lên chạm vào mặt ta, lạnh lẽo hỏi: “Sao mặt nàng bị thương?”

Ta bỗng thấy chua xót, chỉ về phía những tên Yêu tộc liên quan, nói: “Bị đánh!”

Lan Huru không nói hai lời, hạ lệnh với Ma tộc, đem bọn Yêu tộc róc xương lóc thịt. Hắn còn chính nghĩa bổ sung mấy lời: “Công chúa bị nhốt tại Yêu giới, giải cứu công chúa là nghĩa vụ của các ngươi. Thắng lợi trở về, Ma tôn chắc chắn sẽ trọng thưởng.”

Vì thế, Ma tộc chúng ta như đánh máu gà, trở nên hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, vô cùng anh dũng uy mãnh.

Ta vừa vỗ ngực vui vẻ vừa nghĩ nghĩ, cuối cùng nhớ tới cái gì, nghiêng đầu nhìn Lan Huru trở nên anh khí bức người đứng bên cạnh, khác hẳn với bộ dáng ôn ôn nhuận nhuận hàng ngày, nhìn không được hỏi: “Ngươi xác định phụ tôn trọng thưởng chứ không phải đánh bọn họ?”

Ra tay với Yêu tộc, đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Lan Huru nhìn ta, mỉm cười mê người: “Bọn họ làm hết thấy đều vì giải cứu nàng, phụ tôn của nàng nhất định hiểu lý lẽ.”

Ta suýt học máu.

Ta hỏi lại: “Ngươi xác định ngươi không phải đang lấy việc công báo thù riêng?” Như vậy, ta tự ý xông vào Yêu giới, phụ tôn nhất định lột ta một tầng da.

Lan Huru nói: “Ai bảo nàng đào hôn, ta tìm khắp nơi đều không tìm thấy nàng.”

Đào hôn, đây là một vấn đề nghiêm trọng.

Vì thế, ta chuyển đề tài: “Ngươi nói, đợi chúng ta chiến thắng trở về, phụ tôn sẽ thưởng gì cho các huynh đệ? Ngươi không phải nói sẽ có phần thưởng lớn sao?”

Lan Hưu vô cùng thanh thản: “Theo tính tình của Ma tôn, đoán chừng người sẽ thưởng một ít mộc bản, đánh thật mạnh. Nàng cũng không ngoại lệ.”

Phật viết: mẹ hiền sinh con bất tài, cha nghiêm sinh tàn phế.

Nghe vậy, ta tối sầm hai mắt, chân có chút mềm nhũn. Vì thế, ta đứng không vững, vội lùi hai bước. Đột nhiên, đầu óc lóe sáng, ta bỗng phát hiện một chuyện trọng yếu còn hơn bị phụ tôn hung ác ngược đãi.

Bởi vì gót chân ta vừa dẫm lên một vật.

Đó là một bàn tay với những ngón dài đẹp dính máu. Bàn tay này có vẻ quen thuộc. Ta nhân tiện xem xét, mí mắt run lên.

Ai nha, Hỏa Tịch còn nằm ngù trên mặt đất!

Ta thế mà lại quên mất hân!

Ta nhanh chóng nâng hân dậy, thấy sắc mặt hân trắng bệch, chợt có một cảm giác cực kỳ không ổn, vội thăm dò nguyên nhân của hân. May mắn nguyên nhân vẫn còn nhưng vết thương lại không thể kéo dài.

Lúc này, Lan Hưu cũng phát hiện một người cao lớn nửa sống nửa chết như Hỏa Tịch, cau mày hỏi ta: “Hân là ai vậy?”

“Một người bạn”, ta đáp lung tung, “Không ổn, ta phải dẫn hân ra ngoài trước, đi trước một bước.” Vẫn là nên nhanh chóng tiễn hân về Tiên giới mới tốt. Nói thế nào thì hân cũng là Hỏa thân, trở về Tiên giới có lẽ sẽ giúp vết thương chuyển biến tốt.

Quả thật, nói Hỏa Tịch là bạn của ta, ta thấy hân càng giống ác bá. Nhưng ta giữ mặt mũi cho hân, không vạch trần hân.

Ta nâng Hỏa Tịch, vừa định đi, thân hình Lan Hưu chợt di chuyển, lưu loát chắn trước mặt ta. Ta vỗ vỗ khuôn mặt Hỏa Tịch cho Lan Hưu xem, xuống tay rất mạnh cũng không thấy Hỏa Tịch phản ứng gì, nói với Lan Hưu: “Thấy không, hân sắp chết.”

Lan Hưu mặc kệ người nào chết hay không, nói: “Đề nàng chạy thoát một lần đã khiến ta tìm kiếm vất vả như vậy, làm sao ta có thể để nàng trốn lần hai?”

Nghe giọng điệu của hân vừa như than thở lại vui mừng, ta cảm thấy yên tâm hân. Nhân cơ hội ta đang gặp chuyện oan ức, ta nhắc mí mắt nhìn hân, nước mắt tràn mi, nói: “Lan Hưu, bộ dạng của ngươi thật đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Hôm Nay Hình Như Linh Cảm Tốt Hơn

Ta ngoan cố nói: “Ai muốn chạy trốn?! Ta cũng không muốn!” Ta âm thầm thừa nhận là ta có chút ý tưởng chạy trốn.

“Vậy đừng đi.” Lan Hưu tha thiết nhìn ta.

Đôi mắt hân long lanh nhìn ta khiến lòng ta mềm xuống. Ta nghĩ nếu ta lại trốn lần nữa, hân sẽ đau lòng, ta không đành lòng khiến hân đau lòng.

Ta bèn hỏi: “Vậy hân làm sao bây giờ?”

Lan Hưu không hề nể tình chút nào: “Ma tộc sao có thể kết bạn với Tiên tộc, chết rồi thì thôi.” Hóa ra hân chỉ liếc mắt đã nhận ra Hỏa Tịch là Tiên tộc.

Chết rồi thì thôi?! Ta tức giận: “Vậy sao ngươi không nói sớm! Nếu ngươi nói sớm, ta sẽ không triệu hồi các ngươi đến đây!”

Nếu là chết rồi thì thôi, ta việc gì phải uống phí sức triệu Ma tộc đến hỗ trợ, chỉ cần ném Hỏa Tịch lại rồi tự mình chạy trốn là được, đơn giản lại trực tiếp.

Lan Hưu nâng trán: “Vậy theo Lưu Cẩm thì phải làm gì bây giờ?”

Ta nghĩ nghĩ rồi nghiêm túc nói: “Vẫn là trước đưa hân ra ngoài, dù sao hân cũng cứu ta một mạng. Đừng sợ, ta sẽ không bỏ trốn, chờ đưa hân về Tiên

giới xong, ta liền trở về cùng người thành hôn.”

Cuối cùng, Lan Huru nghe theo ta, đồng ý để ta đưa Hòa Tịch thoát khỏi Yêu giới. Điều kiện tiên quyết là có hắc đi theo, xem ra trước mặt con rắn này, giá trị danh dự của ta đã bằng không. Trước khi đi, Lan Huru còn phân phó các huynh đệ đánh những tên Yêu tộc muốn tìm chỗ chết kia tàn phế, dọn dẹp một chút rồi trở về Ma giới.

Ra khỏi Yêu giới, ta và Lan Huru mang theo Hòa Tịch dừng chân tại một rừng cây thuộc Nhân giới. Ta vốn muốn đem Hòa Tịch về Tiên giới, bắt đắ dĩ có Lan Huru là con rắn thối Ma tộc đi cùng, đi Tiên giới thì quá mức rêu rao, không phù hợp với tác phong khiêm tốn của Ma tộc chúng ta.

Vì thế, ta bèn thương lượng với Lan Huru: “Chỉ cần một người trong chúng ta đưa thằng nhãi này về Tiên giới là được, mục tiêu quá lớn sẽ gây phiền toái. Nhưng người là xà nhân, tao khí quá nặng, dễ bị chú ý. Rốt cuộc là người hay ta đi Tiên giới?”

Lan Huru thật sự suy nghĩ, “Ừ” một tiếng, nói: “Luu Cẩm không nói ta cũng không nghĩ đến, đây thật là một vấn đề nghiêm túc. Nếu không vậy đi, cả ta và nàng đều đừng đi, để người của Tiên tộc chết tại nơi rừng núi hoang vắng cũng không phải chuyện tốt thường gặp được.”

Ta nâng mí mắt chống lại ánh mắt trên tức của Lan Huru, cảm thấy thất bại: “Hôm nay, tài ăn nói của người sao lại tốt như vậy?”

Lan Huru khiêng Hòa Tịch đi trước, cực kỳ không khiêm tốn đáp: “Hôm nay hình như linh cảm tốt hơn.”

Thôi thôi, mỗi lần Lan Huru có linh cảm ta đều bị hại. Tạm thời ta không chấp nhặt với hắc. Nhưng thấy hắc khiêng Hòa Tịch không biết chạy về hướng nào, ta lại hỏi: “Người định đưa hắc đi đâu?” Bỗng nhiên một suy nghĩ lướt qua trong đầu, ta kinh hãi, “Người, không phải là người khiêng hắc về Ma giới chứ?”

Lan Huru liếc mắt nhìn ta: “Khiêng hắc về Ma giới làm gì?”

Ta bật thốt lên: “Nô dịch hắc nha ~”

“Hắc cả người ngập tiên khí, chỉ sợ còn chưa đến chỗ gió lửa của Ma giới, Ma tôn đã ngửi được hương vị.”

Lan Huru nói đúng. Phụ tôn có cái mũi của chó, ta lại không có lá gan của chó.

Nhưng nghĩ đến Hòa Tịch nô dịch ta lâu như vậy, ta lại không thể oan oan tương báo, có chút đáng tiếc. Nhưng niệm tình hắc trọng thương chưa tỉnh, tạm thời tiện nghi cho hắc.

Sau đó, Lan Huru khiêng Hòa Tịch đi đến giữa sườn núi. Giữa sườn núi có một tòa miếu.

Miếu Thổ thần.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đồ Thổ Thần Không Biết Tốt Xấu

Lan Huru cũng không dây dưa, đến bên cạnh miếu Thổ thần nói: “Mau mau đem Thổ thần ra đây.”

Ta hỏi: “Người định giết hắc?” Không nên a, lúc này không nhanh chóng đưa Hòa Tịch về Tiên giới, gọi Thổ thần làm gì chứ.

Lan Huru ngừng nói, liếc ta: “Giết hắc ai đem người này trở về? Đương nhiên là bảo Thổ thần đi ra để giao người.”

“Đây là lời ta muốn nói, người cướp lời kịch của ta.”

Ta sờ sờ mũi, đi theo vào, thấy ở giữa tòa miếu u tối bày một pho tượng Thổ thần đầy tớ nhân dân.

Vừa thấy tượng Thổ thần ta liền hiểu được, Thổ thần này sống không tốt lắm.

Lan Huru đặt Hòa Tịch trên mặt đất. Ta nhìn da mặt trắng bạch không chút sức sống của Hòa Tịch cùng với hai mắt vẫn gắt gao nhắm chặt, hàng mi cong vút không hề động đậy có chút tịch mịch. Không biết tại sao, vừa rời Yêu giới không cảm thấy gì, giờ trơ mắt cẩn thận quan sát hắc lại thấy mình có chút nôn nóng.

Ta nhấc chân hung hăng dẫm lên mặt đất hai dẫm, lớn tiếng nhưng ôn tồn nói: “Thổ thần, mau mau đi ra, thời điểm người lập công thăng quan đến rồi!”

Miếu Thổ thần vẫn yên tĩnh như trước.

Ta thanh thanh cổ họng, kiên nhẫn nói: “Thỏ thần ơi Thỏ thần, Hòa thần của Tiên giới các ngươi bị thương có chút nghiêm trọng, nếu ngươi không xuất hiện đưa hấn về Tiên giới, chỉ sợ hấn liền mất mạng.”

.... Miếu Thỏ thần lại tiếp tục yên tĩnh.

Một người vốn nhẫn nại như ta cũng không nhịn được cơn giận.

Làm sao mà mấy kẻ thuộc Tiên giới lại ngạo mạn như vậy, thật là so với Ma tộc chúng ta càng khó dạy bảo. Ta nhất thời cảm phẫn nói: “Mụ nội nhà nó, ngươi bắt nạt đừng trách ta bất nghĩa, bản lĩnh đập nát hang ổ của ngươi ta vẫn có!”

Ngay khi bức tượng Thỏ thần đầy tớ của nhân dân bụi bặm kia sụp đổ, Thỏ thần cuối cùng cũng chịu đi ra, thổi thổi râu, nghiêm chỉnh nói: “Yêu nữ chôn nào, gan rất lớn!”

Ta mặc kệ lời hấn nói, nhanh chóng tóm lấy tên Thỏ thần vô dụng đi về phía Hòa Tịch đang ngủ trên mặt đất, nói: “Đây là Hòa thần của các ngươi, gần chết, ngươi mau nghĩ cách thông báo cho thần tiên ở Cửu Trọng Thiên xuống đưa hấn về.”

Thỏ thần trừng mắt lại trừng mắt, làm ra vẻ tài trí hơn người, tâm cao khí ngạo nói: “Thật xin lỗi, bản thân tiên không biết hấn.”

Nói vậy là bình thường thẳng thắn này không được tùy ý ra vào Cửu Trọng Thiên, làm sao có thể thấy những thần tiên sống trên Cửu Trọng Thiên, không biết không đáng trách. Ta dùng vẻ mặt cực kỳ ôn hòa, giọng nắm đầm lên trước lão già đang méo miệng kia, cười nói: “Ngươi biết người kia không?”

Lão già kia nói: “Đây thật sự là Hòa thần sao?”

Ta nói: “Nghe nhóm tiểu tiên tí mè trai trong Diễm Thái cung thảo luận, người kia không khác mấy.”

Lúc này, Lan Huru chen vào một câu: “Còn chậm trễ nữa chỉ sợ không giữ được nguyên thần.”

Ta cả kinh, lớn tiếng nói: “Còn không mau đưa hấn trở về!”

Thỏ thần cũng không dám chậm trễ nữa, khiêng Hòa Tịch lên. Chẳng qua khi lão đứng lên, thất lưng chợt vang lên một tiếng giòn rất êm tai. Lão run rẩy bước khỏi miếu Thỏ thần. Đi vài bước còn không quên quay đầu, vô cùng chính nghĩa nói: “Ngươi là Ma tộc, đừng ở trong này làm dơ bản địa bàn của bản tiên! Nhanh rời đi!”

Ta giận giữ, Lan Huru kịp thời túm lấy ta, ta mới không lao ra đánh hấn một chút. Thấy Hòa Tịch được khiêng lên đám mây lành, bay về Cửu Trọng Thiên, ta hét lớn một tiếng: “Ta không đi! Bà nội nhà ngươi tốt nhất xác định Hòa Tịch bình an rồi nhanh chóng chạy về bẩm báo với ta! Đi đi tổ sư đồ lão già Thỏ thần!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ta Sẽ Không Tàn Phế ...

Ra khỏi miếu Thỏ thần, ta niệm quyết, hất tung tóc miếu mới người giận một chút.

Sau đó, Lan Huru dắt ta quay về Ma giới. Hấn ôn hòa nói: “Trở về đi, hấn không có việc gì.”

Tay của Lan Huru luôn ấm áp khiến người khác rất thoải mái, chẳng qua ta lại có chút cảm giác dính dính, không khỏi nhìn xem tay hấn, kinh hãi.

Không riêng gì tay, cả cánh tay, nửa người đều giống như ngâm nước, màu xanh ban đầu của áo choàng biến thành màu đen thẫm.

Mà tay kia nhiễm đầy máu, thật sự chói mắt.

Ta hỏi hấn: “Ngươi bị thương?”

Lan Huru đáp không có. Hấn liếc nhìn quần áo, rồi làm như không có việc gì, nói: “Đây không phải máu của ta.”

“Vậy ... là của Hòa Tịch?” Yết hầu có chút khô, chắc là do thiếu nước.

Lan Huru “Ừ” một tiếng, mở cánh cửa thông vào Ma giới, nhẹ giọng nói một câu: “Chết rồi cũng tốt.”

Ta né tránh nhưng không giãy tay Lan Huru ra được. Quay lại nhìn miếu Thỏ thần mất tóc càng lúc càng mờ, bỗng ta nhớ đến quần áo màu đen của Hòa Tịch. Thì ra là nó nhuộm đầm máu, chẳng qua ta không phát hiện.

Khi ta cùng hắn bị Yêu tộc vây khốn, hắn bảo ta nhanh chóng rời Yêu giới, không biết có phải thật lòng hay không. Chẳng qua hắn đường đường là Hóa thân của Tiên giới, nếu cứ thế mà chết thì cũng hơi uất ức.

Ta ngập ngừng nói: “Lan Huru, chúng ta đều là ma tốt. Phật nói cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, ngươi đừng có không tin, nếu không lại không tích nổi âm đức.”

Lan Huru cười như có như không: “Ma tộc không cần âm đức.”

Ta không thể không thừa nhận, từ khi mặt trời lặn, tài ăn nói của tên xà nhân Lan Huru đột nhiên tăng mạnh, làm ta không chiếm được tiện nghi, có chút tức giận. Ta gặm chân nói: “Lan Huru, ngươi mà còn đấu võ mồm với ta, ta liền ly hôn!”

Lan Huru im lặng, rồi mới mở miệng hỏi: “Mấy ngày rời khỏi Ma giới, nàng vẫn ở cùng tên thần tiên kia sao?”

Ta im lặng tỏ vẻ thừa nhận. Lan Huru liền hít một câu: “Sau này, đừng gặp hắn nữa. Tiên Ma không thể cùng tồn tại.”

Thấy sắp đến Ma giới, ta lại càng lo sợ.

Rốt cục, khi gần đến cổng vào Ma giới, ta nhìn không được hỏi Lan Huru một vấn đề tương đối nghiêm túc: “Lan Huru, nếu là sau này ta tàn phế, ngươi còn có thể cưới ta không, một đời không rời không bỏ?”

Da mặt Lan Huru hiện lên ý cười âm áp, đáp: “Đương nhiên.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vậy là tốt rồi. Có những lời này của ngươi, phụ tôn chắc chắn sẽ không đành lòng để ngươi phải cưới một kẻ tàn phế.”

Tuy nhiên, khi ta vừa nhanh chóng về đến Ma điện của Ma giới, cũng chính là nơi ở của ta và phụ tôn, tính huống lại có chút bất ngờ.

Huynh đệ Ma tộc đang lo sợ cúi đầu, xếp thành hai hàng chỉnh tề. Mà ở tít trên thềm đá cao cao kia, vẻ mặt phụ tôn như tắm gió xuân, y bào màu bạc khẽ lay động theo chiều gió, thoát nhìn thật là tuấn mỹ vô cùng.

Mấy vạn năm qua, vẻ mặt phụ tôn chưa từng biến hóa, một chút cũng không già đi, thật sự đẹp mắt.

Nhưng đẹp mắt thì đẹp mắt, một chút cũng không giống tác phong khiêm tốn thường ngày của Ma tộc chúng ta. Điều này khiến ta lo sợ.

Ta làm sao có thể sinh ra một phụ tôn chói mắt như vậy! Nghĩ nghĩ, cảm thấy có chút không đúng, hẳn là ta làm sao có thể sinh ra một cô con gái chói mắt như vậy!

... Tiếp tục nghĩ, vẫn cảm thấy không đúng. Hẳn là phụ tôn làm sao có thể sinh ra một cô con gái chói mắt là ta như vậy!

Vẫn như cũ cảm thấy có chỗ không đúng.

Nhưng ta cũng không có cơ hội nghĩ tiếp, bởi vì vị phụ tôn ở trên cao kia lên tiếng. Ông càng nói, chân ta càng run.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Con Còn Non Mấy Trăm Năm

Phụ tôn không nói với ta mà lại không nhanh không chậm nói với hai hàng huynh đệ Ma tộc sắp xếp chỉnh tề: “Ồ, công chúa đã trở lại, sao các ngươi lại không nghênh đón.”

Kết quả, hai hàng huynh đệ nhất tề xoay người: “Cung nghênh công chúa trở về!”

Răng ta có chút run run, vội xua tay nói: “Ai nha ai nha, không cần, ta không cần nghi lễ phiền phức gì cả. Phụ, phụ ... phụ tôn, gần, gần đây thân mình còn cường tráng chứ? Đừng, đừng để vẫn còn trẻ liền ...”

Thối! Phụ tôn ta uy phong lẫm liệt như thế, rõ ràng ta muốn nói phụ tôn nghìn năm vạn thọ vô cương mà!

Phụ tôn thoáng chốc liền nheo cặp mắt dài nhỏ màu bạc, ta lập tức cảm thấy xấu hổ. Chỉ thấy ông che khóe miệng, từ từ nói: “Cảm Nhi của ta muốn nói cái gì, đừng để còn trẻ liền qua đời sao?”

Ta gượng cười hai tiếng, nói: “Vâng, hẳn là ... Không phải ý này. Quan tâm sẽ loạn, quan tâm sẽ loạn.”

Phụ tôn cũng cười theo, ông cười khiến ta cười không nổi. Phụ tôn hỏi: “Lần này đào hôn, Cảm Nhi có hiểu ra điều gì không?”

Ta vội đáp: “Có có có!”

“Nói ta nghe chút.”

Thực sự ta có hiểu. Điều quan trọng nhất ta hiểu ra là không nên trở về sớm như vậy! Nhưng nhìn bộ dạng này của phụ tôn, trong mềm mỏng lại có chút độc ác, trong nụ cười giấu chút nham hiểm, thật sự là cực kỳ đáng sợ!

Ta nào dám nói thật, chỉ hận không có mười vạn con ngựa phóng cho ta mười vạn cái mộng để ta còn vỗ mộng ngựa* phụ tôn. Ta nghĩ nghĩ, vịn vịn ngón tay, thừa dịp Lan Huru còn đứng cạnh ta, ta liền kéo tay hắn, tha thiết nói với phụ tôn: “Điều lớn nhất con thu được trong lần đào hôn này là vô tình tăng thêm tình cảm giữa con với Lan Huru. Phụ tôn, Lan Huru nói cho dù con tàn phế, hắn vẫn cưới con.”

Phụ tôn luôn coi trọng Lan Huru, chắc chắn ông cũng vì thế mà không nỡ để ta tàn phế.

Phụ tôn nghe vậy, nhìn về phía Lan Huru, hỏi: “Thật sự như vậy?”

Lan Huru u buồn liếc nhìn ta một cái, làm như bất đắc dĩ nói: “Bẩm tôn thượng, thật vậy.”

Khỏe miệng phụ tôn chợt hiện lên ý cười nhẹ nhàng. Tiện đà, ông lại hỏi ta: “Lần này xông vào Yêu giới, ẩu đả đánh nhau, Cẩm Nhi có hiểu thêm điều gì không?”

Ta nói: “Có có có!”

“Nói ta nghe chút.”

Nói thật ra, tưởng tượng đến cảnh Ma tộc chúng ta oai phong tám phía đến Yêu giới cứu viện ta, cảm xúc ta liền cuộn cuộn mênh mông. Ma tộc chúng ta đánh cho Yêu tộc hoa rơi nước chảy thật là hả lòng hả dạ.

Ta liền tập trung sức mạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Yêu tộc chỉ là rẽ hành, muốn đấu với chúng ta, còn non mấy trăm năm!”

“Ồ, Cẩm Nhi thật có chí khí”, phụ tôn chậm rãi đi xuống từ thềm đá, đột nhiên trở nên đàng đàng sát khí, nói với huynh đệ Ma tộc vẫn còn xếp hàng hai bên: “Tất cả ngẩng đầu lên cho bản tôn!”

Huynh đệ Ma tộc ngẩng đầu lên.

“A ——“ ta tập trung nhìn họ, suýt nữa ngã quy, thất thanh hét to.

Đây là hai hàng đầu heo bầm dập! Mỗi người đều đang u oán lườm ta!

Phụ tôn phì phì vạt áo lại thản nhiên nói: “Công chúa gặp nạn, các người đột nhập Yêu giới cứu công chúa thật là trung can nghĩa đảm. Là do bản tôn không rõ nguyên nhân đã xuống ta hơi nặng. Giờ công chúa đã trở lại, các người có oan khuất gì cứ việc có thù báo thù có oán báo oán. Vừa rồi các người cũng nghe rồi đấy, Lan Huru đại nhân không ngại cưới kẻ tàn phế.”

Ta phun một ngụm máu lên mặt đất.

Cái này, ta bỗng hiểu được tại sao ngữ khí của Lan Huru có chút bất đắc dĩ, nhìn ta lại mang theo chút u buồn.

Phụ tôn đi hai bước, quay đầu nhìn ta phong tình vạn chủng cười: “Con cũng còn non mấy trăm năm.”

Ta co giật toàn thân, ngã xuống đất không dậy nổi.

Đối mặt với hai hàng đầu heo đang tiến về phía ta, ta hét lớn một tiếng: “Tất cả dừng nhúc nhích, ta tự mình động thủ!” Đáng tiếc cuối cùng tự mình động thủ không có kết quả, bị quần ẩu cũng đủ thống khoái.

(*) Vỗ mộng ngựa: nịnh nọt

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Phụ Tôn Nhân Yêu Hung Tàn

Trước kia ta vẫn hoài nghi không biết mình có phải là con ruột phụ tôn hay không, thì ra không phải là tin đồn vô căn cứ. Hiện giờ, xem ta bị đám đông huynh đệ Ma tộc đánh đến mức mặt mũi cũng bầm dập như bọn họ thì biết.

Đánh xong, các huynh đệ Ma tộc chen chúc bỏ chạy. Một người còn sót chút lương tâm không quên cúi đầu với ta, áy náy nói: “Thực xin lỗi công chúa, chúng ta đều bị ép buộc!”

Điều này ta hiểu được, tại Ma giới này trừ bỏ phụ tôn của ta còn ai dám đối xử cực kỳ tàn ác với ta như vậy. Dù sao trước giờ ta chưa từng bị đánh đến mức mất mặt như thế này!

Một người vốn khoan dung rộng lượng như ta cũng không nhịn nổi xấu hổ và giận giữ, còi giầy ném về phía mặt họ.

Cuối cùng, Lan Huru cũng không còn thờ ơ, lạnh nhạt nữa, yên lặng thay ta mang giày vào.

Hắn lại chạm vào vết bầm tím trên mặt ta, ta quay đầu đi không để hắn chạm.

Thật ra không phải ta keo kiệt, giận Lan Huru đứng một bên không ra tay giúp ta mà là tay tên xà nhân Lan Huru này quá tron mắt, chạm vào mặt ta sẽ tiêu sùng khiến ta không thể ăn nói với phụ tôn.

Nếu phụ tôn thấy ta bình yên vô sự, chắc chắn sẽ tự mình đánh ta một trận, khi đó sẽ không chỉ mặt mũi bầm dập thôi đâu.

Sự thật chứng minh Lan Huru cũng là một con rắn hay nghĩ ngợi, thấy ta tránh đi, về mặt hắn lập tức trầm xuống, đau lòng nói: “Nàng đang trách ta?”

Hắn như vậy khiến ta mềm lòng, thờ dãi: “Đa ta vốn không dày, bị đánh nhiều lần cũng trở nên dày. Đừng lo lắng, ta trở thành như thế này, ngươi cũng cứ tro mắt nhìn ta trở thành thế này đi.”

Lan Huru lộ ra biểu tình cứng ngắc, chắc là hắn không nghĩ đến ta cũng có thể có văn hóa như vậy.

Ta dựa vào người hắn đứng lên, ngay cả bụi đất trên người đều không nở phui, hỏi: “Thế nào, nhìn ta đã đủ chặt vật chưa?”

Lan Huru nói: “Đủ rồi.”

Nghe thế, ta mới khép khiễ tiến vào ma điện, vừa đi vừa nói với Lan Huru: “Ta còn phải báo cáo tình hình chiến đấu với tên nhân yêu nhần tâm kia, ngươi đừng đứng đây chờ ta, trở về hầm chén canh, canh rùa.”

Lan Huru đứng phía sau ta uể chuyển lên tiếng: “Được”.

Ta lại nói thêm một câu: “Đáng chết, còn có nước tắm nữa.”

Bà nội gấu nó chứ, đau chết ta rồi.

Vào ma điện, phụ tôn đang nghiêm chỉnh ngồi trên điện thủ duyệt tấu chương. Nếu ông không đối xử với ta như vậy, chỉ nhìn vẻ bề ngoài, phụ tôn tương đối tốt.

Y bào màu bạc với tay áo rộng thùng thình, tóc dài xoắn xuống đen như mực, lông mày dài nhỏ tuần tú, cái gì cũng thật hoàn mỹ. Hình tượng cao lớn tồn tại trong lòng già trẻ trai gái Ma tộc chúng ta, có thể nói là thật sự không thể phá vỡ.

Nhưng mà hết thấy chỉ là mặt ngoài thôi. Với phụ tôn mà nói, nội tâm đen tối, chuyên dùng vẻ ngoài lừa gạt, hãm hại người khác.

Ngay khi ta đối với tướng mạo của phụ tôn nghiêng răng nghiêng lợi, phụ tôn lại khoan thai lên tiếng, tay cầm bút tiếp tục phê duyệt tấu chương, đầu cũng không ngẩng lên.

Đủ để thấy ông khinh thường ta đến mức nào.

Phụ tôn hỏi: “Cầm Nhĩ, tình hình chiến đấu thế nào?”

Trước mặt người khác, ông già này cứ một câu “Cầm Nhĩ” dễ nghe như vậy, thân thiết đến thế. Chẳng qua đằng sau ... Ai, ta không đành lòng nói tiếp, thật quá chua xót.

Ta suy sụp nói: “Quân lính tan rã.”

“Mới vừa rồi –” phụ tôn buông bút xuống, kéo dài thanh âm, “Con báo ai là nhân yêu?”

... Mới vừa rồi ở bên ngoài nói chuyện với Lan Huru, không phải là hơi lớn giọng, bị nghe lên?

Lúc này còn không cúi đầu thì chờ đến lúc nào, ta nói: “Con nói chính mình.”

Cái này gọi là cha nào con nấy, ta là nhân yêu, ông cũng phải là yêu nhân.

Ta chỉ có thể tự an ủi bản thân như thế.

Chương 49: Lại Bị Đánh

Phụ tôn cuối cùng cũng liếc ta một cái, vung tay lên, đột nhiên thân mình ồm yếu của ta văng ra xa. Chỉ nghe phụ tôn tức giận mắng: “Con già vờ đáng thương cũng vô ích, có lá gan không rên một tiếng liền chuồn khỏi Ma giới, sao lại không có lá gan đánh đấm một mình, còn gọi viện binh, dọa người!”

Đến đây, đến đây, phụ tôn lộ ra bộ mặt thật ... Thế này còn tốt hơn mềm mỏng giấu tàn độc, mỉm cười giấu gian ác.

Ta ghen khuất đáp một câu: “Sao viện binh lại dọa người, lại không làm rớt miếng thịt nào của phụ tôn đâu! Nhưng thật ra nếu con gặp chuyện không may, để xem phụ tôn làm sao ăn nói với mẫu thân!”

“Con, đồ con gái đáng chết, sao lại thiếu ăn đòn như vậy!”

Nhắc đến mẫu thân, phụ tôn liền tức giận, xông lại định bóp cổ ta.

Ta vừa trốn vừa kêu: “Phụ tôn không có lương tâm, con là người tàn tật phụ tôn còn vừa đánh vừa mắng, con rốt cục có phải con ruột phụ tôn không! Mẫu thân chết rồi cũng bị phụ tôn làm tức giận đến sống lại!”

Không ngờ phụ tôn nghe thế lại ra tay càng thêm mãnh liệt, cười âm trầm: “Đúng lúc, đem mẫu thân con tức sống lại cũng không uống ông đây tường nhớ mẫu thân con nhiều năm như vậy!”

Gừng vẫn là càng già càng cay, tu vi của phụ tôn không phải chỉ cao hơn ta vạn năm. Rất nhanh ta liền bại trận.

Phật viết: Đánh không thắng chưa chắc nói không thắng.

Mất thấy phụ tôn chuẩn bị xuất ra một chương Càn Khôn, ta lập tức rống to: “Nhân yêu chết tiết còn dám đánh con thì đừng mong con thay mẫu thân báo thù!”

Nghe vậy, phụ tôn thật sự không tiến lên, chương Càn Khôn kia quét qua đầu vai ta, thiếu chút nữa khiến ta học máu. Phụ tôn đắc ý đào dạt khép tay áo, hướng ta cười: “Bớt lấy chuyện này dọa ta, đừng quên lúc trước con thề độc.”

Ta ngồi dưới đất, lau cái mặt dày này, bị phản nhìn phụ tôn: “Con đương nhiên nhớ rõ con từng thề độc, cả nhà chết hết, cô độc cả đời, phụ tôn không sợ con lại càng không cần sợ!”

Phụ tôn liền thưởng ta một cước, đá ta khỏi điện: “Muốn chết!”

Thối! Bà nội nó chứ, một cước này đủ nặng, khiến thắt lưng già nua của ta đau quá.

Ta chống tay sau lưng, gian nan đứng lên, hướng vào bên trong nói: “Phụ tôn đừng đắc ý, chờ con chết thật người ngồi đó mà khóc!”

Phụ tôn không đáp lại. Ta kéo móng từng bước, lê người về tẩm cung của mình.

Tẩm cung của ta nằm bên trái ma điện còn tẩm cung của phụ tôn ở bên phải. Ta ở chỗ đối lập với phụ tôn suốt ba vạn năm, chẳng trách chúng ta kết thù, trong đó nguyên nhân có vài phần là do phong thủy.

Lại nói tiếp lần này ta trốn khỏi Ma giới còn không phải vì đào hôn, phụ tôn cũng khó chối bỏ sai lầm. Ngược lại ông ấy còn đưa cho ta một nam nhân, kiên quyết nói mấy ma nữ cùng tuổi ta ở Ma giới đều đã sớm có con, chỉ có ta vẫn còn điên khùng không biết thể thống. Vì thế liền đẩy tất cả sai lầm trong việc đào hôn lên người ta thôi.

Chẳng qua là muốn ta nhanh chóng thành hôn sinh con, ông ấy muốn sinh con sao không tự mình sinh đi?

Đương nhiên, ta hoàn toàn không nói Lan Hưu không tốt. Lan Hưu rất tốt, điều duy nhất không tốt là chủng loại.

Khi ta chậm rãi quay về tẩm cung, Lan Hưu đã dọn sẵn cơm canh chờ ta. Quả thật là có canh rửa.

Lan Hưu thấy ta trở lại, vài bước đi tới, thân hình cao đẹp đứng trước mặt ta. Ngón tay ấm áp chạm vào da mặt ta, thay ta vén tóc ra sau tai, động tác cực kỳ dịu dàng. Hắn nhọt nhọt cười hỏi: “Vết thương còn đau phải không?”

Tình cảnh này, ta bỗng nhiên có chút hiểu ra, cảm thấy nói ‘đau’ chính là sát phong cảnh.

Thế nhưng ta lại cứ thích sát phong cảnh, vì thế liền ủy khuất nói một câu: “Đau, đau chết cha.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Rùa Vương Bát

Nụ cười nhọt nhọt của Lan Huru hơi cứng lại: “Đau chỗ nào?”

Ta nói: “Chỗ nào cũng đau, nhất là thắt lưng càng đau.”

Lan Huru nghe vậy, giang tay ra ôm ta vào lòng, một tay giúp ta xoa thắt lưng. Ta bỗng thấy thoải mái hơn nhiều.

Sau đó, ta và Lan Huru cùng ngồi xuống ăn cơm. Lan Huru đưa một bát canh rùa đến trước mặt ta. Ta không nói hai lời lên bưng lên miệng.

Lan Huru vừa nhìn ta uống vừa trêu chọc: “Uống nhiều canh rùa như vậy làm gì?”

Ta đem bát canh nặng nề đặt lên bàn, bên trong còn có xác một con rùa, ợ một cái, nói: “Bỏ thận tráng dương!”

“Bỏ thận?!”

“Ta xem bỏ não thì có!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, ta vừa nhấc mí mắt liền thấy, không biết phụ tôn đã ngồi trước bàn từ lúc nào, tay nhàn nhã gấp đồ ăn nhét vào miệng! Ta vừa sợ vừa tức: “Phụ tôn định oán trách con không chữa lại một ít cho phụ tôn sao, rùa vương bát.”

Phụ tôn neho mắt liếc ta, lại bắt đầu đàng đàng sát khí.

Ta bỗng thêm can đảm, giải thích một lần: “Con nói chính là rùa vương bát, con không chữa lại cho phụ tôn!”

Chắc là hiểu ý ta, phụ tôn sẽ không so đo với ta. Kỳ thật rốt cục ta có ý gì, chính ta còn không hiểu. Dù sao chỉ cần vừa thấy phụ tôn đang ăn uống ngon lành, đầu ta sẽ không tự giác hiện ra ba chữ to – rùa vương bát.

Lan Huru là một con rắn dịu dàng, lúc ăn cơm hần vẫn giúp ta gấp thức ăn, phụ tôn được hưởng lợi từ ta, cũng được Lan Huru gấp thức ăn. Không hiểu vì sao phụ tôn lại tức giận như thế, vừa thấy ta đem những món ta không thích gấp bỏ vào bát Lan Huru liền bắt đầu mắng ta phá sản.

Đứa con không thích ăn rau xanh chỉ thích ăn thịt, chính là phá sản.

Ba vạn năm qua đều như vậy, ta chỉ liếc phụ tôn một cái, đem những món không thể ăn gấp vào bát ông, thấy da mặt ông còn đen hơn đáy nồi, lồng ngực ta mới có chút sáng khoái.

Ta hiểu phụ tôn không muốn bị bỏ quên.

Phụ tôn mặt mày nhăn nhó vừa ăn vừa hỏi Lan Huru: “Đại hôn của ngươi và Cẩm Nhi, ngươi còn muốn tiếp tục chứ?”

Lan Huru khẽ mỉm cười liếc ta, đáp: “Bằng lòng.”

“Ngươi định bao giờ tổ chức?”

Lan Huru vui vẻ nói: “Càng sớm càng tốt.”

“Ừ, cũng phải, đỡ đêm dài lắm mộng. Vậy thì nửa tháng sau đi.”

“Tạ tôn thượng.”

Ta cắn đầu đũa, không thể không yên lặng thừa nhận, từ đầu đến cuối ta đều không có quyền lên tiếng, phụ tôn và Lan Huru hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của ta!

Thật ra, điều khiến ta bi phẫn là, nghe giọng điệu của hai người họ cùng mức độ hài hòa, thật không giống phụ tôn ta gả con gái mà càng giống Lan Huru, con trai của phụ tôn, muốn lấy ta làm vợ.

Quá mức nhục nhã!

Ta lập tức kháng nghị: “Ta nghĩ hai người hẳn là nên hỏi một chút xem ta có ý kiến gì không.”

Phụ tôn không nhanh không chậm lau khóe miệng, sau đó bày ra vẻ mặt khó coi, liếc ta: “Nói nghe xem, con có ý kiến gì.”

Vừa thấy ánh mắt phụ tôn, cõi lòng căm phẫn của ta tức khắc dịu xuống, ta rút cổ ngáp ngừng nói: “Nửa tháng sau thích hợp để cưới vợ, rất tốt, rất tốt.”

Từ khi ta có trí nhớ, Lan Huru đã ở cùng ta và phụ tôn. Nghe nói là ba vạn năm trước, khi phụ tôn muốn đứng đầu Ma giới, hắn đã bắt đầu giúp phụ tôn giành thiên hạ. Ma giới có được sự yên ổn bình yên ngày hôm nay, không thể thiếu công của Lan Huru. Bởi vậy, phụ tôn rất coi trọng hắn.

Chẳng qua coi trọng thì cứ coi trọng, Lan Huru dù sao cũng không phải con ruột của phụ tôn, ta mới là con ruột của ông ấy. Chỉ có điều ... phụ tôn hình như quên mất chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mối Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lưu Cẩm, Nàng Yêu Ta Không?

Về phần năm đó phụ tôn cùng Lan Huru làm sao giành được Ma giới, ta chỉ thoáng biết đại khái qua lời đồn của Ma tộc, đơn giản là Ma tộc chúng ta lấy phụ tôn cầm đầu, oai phong tám hướng, thiếu chút nữa khiến Tiên giới đại loạn.

Ta muốn biết tường tận hơn chút nhưng phụ tôn và Lan Huru kiên trì không hé miệng.

Đại để là do mẫu thân của ta qua đời trong con loạn lạc kéo dài ấy.

Lén đem tác phong khiêm tốn của Ma tộc hiện nay so sánh với quang cảnh ba vạn năm trước, ta liền cảm khái – phụ tôn quả thật suy sụp, quả thật là anh hùng sa cơ không nhắc lại chuyện năm xưa, câu nói này quá chuẩn.

Ta nằm trong bồn tắm lớn, không ngừng suy nghĩ.

Cái bàn bên cạnh bày một cây đèn bằng ngọc lưu ly, lửa cháy bập bùng khiến ta không thể yên lòng. Ta liền nghiêng răng nghiêng lợi nói với cây đèn: “Tên Yêu thủ nhà người còn dám va chạm lung tung, lát nữa ta sẽ phong ấn ngươi vào Hoang dã chi cảnh của Ma giới chúng ta, cho ngươi vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời!”

Vì thế ánh lửa trong cây đèn thoáng chốc liền an tĩnh trở lại, trở nên thật biết nghe lời. Hắn là bị lời nói ngoan độc của ta dọa sợ. Chẳng qua ta không phải đang hù dọa hắn, con người ta trước giờ đều đã nói là làm.

Đúng lúc đó, cửa phòng mở ra. Ta ngăm mình trong nước thoải mái đến mức hơi buồn ngủ, miễn cưỡng nói: “Tiến vào đi.”

Người bước vào không phải ai khác, chính là Lan Huru mặc một thân xanh thẫm, tay cầm một bộ quần áo, tiến lại đặt bên cạnh ta.

Lan Huru ngồi xổm xuống, tiện tay cầm tóc ta, thay ta gội đầu.

Hắn hỏi: “Lưu Cẩm, nàng yêu ta không?”

Ta không hề nghĩ ngợi, đáp: “Yêu”

Cùng một vấn đề, Lan Huru hỏi không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần nghe được đáp án khẳng định từ ta, hắn liền hớn hờ mặt mày. Lần này cũng không ngoại lệ.

Giống như thể ta kể chuyện cười cho hắn nghe vậy.

Nhưng chính ta cũng không hiểu có gì buồn cười.

Hắn lại hỏi: “Thế yêu bao nhiêu?”

Ồ, đây là một vấn đề mới, trước kia Lan Huru chưa từng hỏi qua. Ta nên trả lời như thế nào để hắn có thể cười đây?

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Đại khái ... Có thể ...”

Thấy ta không trả lời được, hắn liền hỏi: “Có yêu ta như sinh mạng không?”

Lúc này ta nói thật: “Không có.” Không nói thật chính là khinh thường tính mạng mình.

Lan Huru không nói nữa, im lặng thay ta gội đầu.

Ta hơi không yên lòng, hỏi: “Ngươi không vui?”

Lan Huru thở dài một tiếng: “Không có, chỉ mong lần này đừng xảy ra sai lầm gì, để ta được cưới nàng như ước nguyện. Thời gian sau này còn dài, cũng đủ để khiến nàng thật sự yêu ta.”

Ta nghi hoặc hỏi: “Sao ta lại không thật sự yêu ngươi, không phải ngươi đang nghi ngờ tấm lòng ta đấy chứ?”

Lan Huru gọi xong cho ta, đứng lên lấy một chiếc khăn, tao nhả lau khô những ngón tay dài đẹp, mỉm cười: “Đương nhiên là không.”

Ta hiểu được, vừa thấy nụ cười của Lan Huru liền hiểu, hẳn đang lừa ta. Chính là hắn nhận định ta không thật lòng.

Nhưng mà rất nhiều năm sau, ta mới hiểu được ý của hắn. Hắn muốn cho ta biết, ta vốn không có tim, làm sao mà thật lòng được.

Khi Lan Huru mở cửa, chuẩn bị đi ra ngoài, không ngờ tới cây đèn bằng ngọc lưu ly trên bàn đột nhiên bùng một tiếng. Hắn rất nhạy cảm, lập tức dừng bước, xoay người hỏi: “Tiếng gì vậy?”

Ta buồn buồn, suy sụp đáp: “Thật xin lỗi, ta vừa đánh rắm~”

Lan Huru đi rồi, ta nhanh chóng đứng lên, mặc xong quần áo liền vài bước chạy đến chỗ cái bàn, vung vẩy cây đèn hai lần, đoán chừng vẩy đến thứ bên trong đèn hôn mê, ta mới hừ hừ nói: “Ngươi đừng nha, lại đừng đi, đừng tiếp ta liền đánh ngất ngươi!”

Dứt lời, ta lại dùng lực tung cây đèn lên không vài vòng.

Ước chừng cây đèn cực kỳ chói sáng, một tiếng buồn nôn nho nhỏ truyền vào tai ta, hết sức êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thật Xin Lỗi, Ta Không Hiểu Quy Củ Đạo Đức

Sau ta đẩy cửa phòng, trái phải đều không thấy Lan Huru, mang theo đèn ngọc lưu ly chuẩn khỏi tầm cung, một đường hướng đến Hoang dã chi cảnh của Ma giới.

Đèn này là chiến lợi phẩm ta thu được lúc đánh Yêu giới. Chính là nguyên thần của Yêu vương Yêu giới.

Dù sao thân thể của Yêu vương cũng chết rồi, lại trùng hợp bị ta lấy đi nguyên thần, không cần liền không cần, ta liền trực tiếp đặt trong vạt áo.

Tên này vừa vào Ma giới liền thành thật, chắc là giống ta cũng sợ hãi dăm uy của phụ tôn. Nhưng ta vẫn giấu hắn, không để phụ tôn và Lan Huru phát hiện.

Tối hôm nay tám rưỡi, bắt đầu dĩ ta mới phải đặt hắn vào đèn ngọc lưu ly một lúc.

Vừa ra khỏi tầm cung ma điện, bên ngoài hoàn toàn tối đen, vì thế cây đèn trong tay ta không an phận, nhẹ nhàng rung động tỏ vẻ kháng cự kịch liệt, bên trong còn thỉnh thoảng truyền ra tiếng gầm, như “Mau buông ra!”, “Đồ yêu nữ Ma giới gian xảo!” ... sau lại biến thành “Ta và ngươi giao dịch đi, ngươi thả ta ra, ta liền đồng ý làm giúp ngươi một việc”, “Thả ta ra, ma tốt sẽ được đền đáp” “Van cầu ngươi thả ta ra!”

Yêu vương kia không hề cốt khí, cứ ăn nói khép nép cầu xin ta như thế, ta rất thoải mái. Cảm thấy thoải mái, bước chân của ta liền nhanh hơn, không bao lâu đã tới vùng Hoang dã.

Quên nói, vùng Hoang dã của Ma giới chúng ta chỉ dùng để lưu đày tội nhân, không thuộc tam giới lục đạo, hề đi vào là không còn đường ra.

Nghe nói hiện giờ bên trong còn có không ít tội nhân, điên hay choáng váng gì đó, ta cũng không rõ tình huống cụ thể.

Chắc tên Yêu vương này cũng từng nghe qua Ma giới chúng ta có một địa phương đáng sợ như vậy, ta vừa đi tới đó, hắn liền bắt đầu mắng ta: “Đồ yêu nữ, lại dám lừa bịp ta!”

Ta không vừa lòng lắm với cách hắn gọi ta, sửa đúng nói: “Thật xin lỗi, mời gọi ta là ma nữ. Ta lừa ngươi bao giờ?”

Yêu vương tức giận đến giọng nói cũng phát run: “Ngươi rõ ràng nói nếu ta còn đựng vào đèn ngọc lưu ly liền đem ta nhốt vào Hoang dã chi cảnh, ta không đựng nữa, tại sao ngươi còn muốn nhốt ta vào đó?”

Ta nghiêm túc nhớ lại, xong nói: “Ta cũng không nói là ngươi không đựng vào đèn của ta thì ta sẽ không nhốt ngươi vào vùng Hoang dã nha!”

Ta lại tí mi nhớ lại, đúng là ta không nói qua.

Ta bèn giải thích: “Ta là người giữ chữ tín, nếu ta đã nói qua, sẽ không đến chỗ này.”

Yêu vương khóc, nói to: “Bồn tọa còn chưa gặp qua kẻ nào không biết xấu hổ như ngươi!”

Ta cũng lười nói nhảm với người này, dứt khoát mở đèn lưu ly ra, một phen bắt lấy nguyên thần của thằng nhãi này, trái xoa phải nắn, hấn đau đến mức rống to, cầu ta ngừng lại.

Bỗng ta nhớ đến lúc ở Yêu giới, Hòa Tịch vì bảo vệ ta mà bị sừng lân của thằng nhãi này đâm xuyên ngực, ta liền hơi bức mình, cảm thấy nếu đối xử tốt với người này sẽ hơi có lỗi với Hòa Tịch. Vì thế, ta bèn không lưu tình, muốn dùng lời nó đã kích hấn, nói: “Yêu giới của ngươi mất rồi.”

Yêu vương không hé răng.

Ta lại nói tiếp: “Ngươi sống còn ý nghĩa gì nữa.”

Không phải câu đầu tiên đã kích thích đến mức hấn chịu không nổi mà choáng váng rồi chứ? Nếu khả năng chịu đựng của hấn chỉ được chừng đó, cũng thật phí nhiều năm làm Yêu vương như vậy.

Ta cũng không chán chừ thêm nữa, vừa niệm quyết mở ra Hoang đã chỉ cảnh vừa an ủi hấn: “Ngươi đừng trách ta tàn nhẫn, ta không cố ý làm hại ngươi, muốn trách thì trách Hòa Tịch, không liên quan gì đến ta. Hiện tại ta nhốt ngươi vào Hoang đã cũng là vì báo thù cho Hòa Tịch. Ngươi nhìn ngươi xem, bị Tiên tộc đuổi giết, Yêu giới quá hỗn loạn, Tiên giới hay Nhân giới ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, cũng chỉ có Ma giới thu nhận ngươi. Thật ra Hoang đã cũng không phải là nơi nào quá đáng sợ, bên trong còn có không ít đồ vật này nọ, ngươi cũng không cô đơn.”

Nói xong, ta định ném nguyên thần Yêu vương vào, sống hay chết, là thịt bò hay dao thớt, toàn bộ trông cậy vào vận may của hấn.

Đột nhiên lúc này, Yêu vương thốt ra ba tiếng cười thô bạo, dữ tợn: “Vi báo thù cho Hòa Tịch? Không nghĩ đến Ma tộc như ngươi lại làm bạn với Tiên tộc, chẳng trách chỉ có thể là thù hạ bại tướng dưới tay Tiên tộc, chỉ có thể bị Tiên tộc đuổi khỏi Tiên giới, lui về canh giữ Vong Xuyên.”

Nghe vậy, ta dừng lại. Về chuyện ba vạn năm trước Ma tộc chúng ta sao lại lui về canh giữ Vong Xuyên, ta rất có hứng thú.

Nhưng mà, bởi vì chút thỏa hiệp của ta, Yêu vương lập tức trở nên vênh váo, hò hét khiêu khích nói: “Thế nào, biết vì sao Ma tộc các ngươi không qua lại với Tiên tộc không, bồn tọa biết. Nhưng bồn tọa cố tình không nói với ngươi, có bản lĩnh ngươi cứ nhốt ta vào Hoang đã nha ~”

Ta suy nghĩ, so sánh giữa việc biết mỗi bất hòa giữa hai tộc Tiên – Ma với việc thể hiện bản lĩnh to lớn của chính mình, xem xét lợi hại hai bên, ta chọn về sau. Khi Yêu vương kinh hoàng thất sách gào thét, ta đã một tay ném hấn vào Hoang đã.

Mơ hồ bên trong truyền đến tiếng khóc của Yêu vương: “Việc còn có thể thương lượng lại, ngươi đến tột cùng có hiểu quy củ đạo đức không! Còn nữa Hòa Tịch sẽ chết ~”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Ta Không Phải Là Người Coi Trọng Vật Chất

Ta đến tột cùng có hiểu quy củ đạo đức không? Nhưng Yêu vương nhắc tới, ta liền bắt đầu tự hỏi vấn đề này. Nhưng ta lại không thể thừa nhận ta không hiểu, rất mất mặt, cuối cùng tự hỏi không có kết quả.

Dù sao nguyên thần của Yêu vương cũng đã vào đó, cũng không kéo ra được. Về phần hấn nói Hòa Tịch sẽ chết, năng lực Hòa Tịch lớn như vậy, không dễ dàng chết được.

Nhưng ngay khi ta vừa xử lý xong, vừa quay người lại, lập tức sợ tới mức gan như muốn nứt ra.

Phía trước ta, cách đó không xa, một bóng người cao gầy mờ nhạt đứng đó! Bởi vì trời rất tối, ta không nhìn rõ mặt hấn. Ta gọi hai tiếng, đối phương cũng không đáp.

Không thể, ta chỉ có thể nâng đèn lưu ly cao hơn một ít, xem có thể nhìn một chút hay không.

“A ~” Không nghĩ đến lúc này, bóng người quát to một tiếng, nhanh chóng chạy về phía ta, tốc độ cực nhanh! Ta bối rối vô cùng, lập tức hô theo “A ~”, tay run rẩy, đèn lưu ly theo đó rớt xuống mặt đất, chân ta mềm nhũn, người cũng theo đó ngã ngối trên mặt đất.

Bóng người đứng trước mặt ta không có nhiều động tác, ta vừa ngẩng cổ lên liền thấy người này chính là vị hôn phu còn chưa qua cửa của ta, Lan Hư!

Khóe miệng Lan Huru còn đang treo một ý cười khoái trá mà gian xảo, liếc ta.

Ta hoàn toàn mất hết mặt mũi rồi. Nhưng ta vẫn bình tĩnh như thường, vỗ vỗ mông đứng lên, làm như không có việc gì, hỏi: “Lan Huru, ngươi kêu lớn như vậy làm gì?”

Lan Huru nhặt hộ ta cây đèn ngọc lưu ly lên, đặt vào tay ta, nhướn mi hỏi lại: “Thế Lưu Cẩm rốt cuộc làm bao nhiêu chuyện đui lý mới có thể bị ta dọa thành như vậy?”

Ta suy sụp đón lấy đèn ngọc lưu ly, xoay người đi trước, nói: “Ngươi kêu lớn như vậy chính là không thương ta!”

Lan Huru vài bước đuổi kịp, dịu dàng dắt tay ta, cong cong khóe miệng, hỏi: “Thế làm thế nào nàng mới hiểu được ta yêu nàng.”

Ta nói: “Ngươi không theo dõi ta, ta có thể hiểu được.”

“Ta không phải cố ý theo dõi, chính là hơi tò mò Lưu Cẩm muốn xử lý đồ vật mang về từ Yêu giới như thế nào.”

Ta vừa hiểu rõ vừa khiếp sợ.

Lan Huru lại nhẹ nhàng nhột nhột nói một câu: “Không tồi, tương đối sạch sẽ lưu loát.”

Ta ngập ngừng hỏi: “Làm sao ngươi phát hiện ra?”

Lan Huru nghĩ lại nghĩ, cực kỳ mặt dày nói: “Lúc đó, ta thấy ngực nàng lớn hơn bình thường.”

Nhất thời chân ta không ổn định, suýt ngã sấp xuống.

Ta hỏi lại: “Thế phụ tôn có biết không?”

Lan Huru còn nghĩ ngợi, nói: “Tôn thượng bị nàng làm tức giận đến mất đi khả năng quan sát, đương nhiên là không phát hiện.”

Nửa đêm, ta ngủ không yên giấc lắm, vẫn cảm thấy dưới gối có vật gì đó đang nóng lên. Trần trọc mấy lần, ta không còn lòng dạ nào ngủ tiếp, ngồi dậy, sờ soạng dưới gối.

Ta sờ đến một trâm cài tóc khắc các đám mây lửa theo đồ án phượng hoàng.

Vừa thấy, ta cảm thấy trâm cài tóc này hơi quen mắt. Sau lại đắn đo suy nghĩ nửa ngày mới nhớ tới, trâm cài tóc này là thứ Hỏa Tịch đưa cho ta trước khi tiến vào Yêu giới!

Chính là màu sắc có chút không thích hợp.

Màu sắc của đám mây lửa trên đồ án phượng hoàng hình như đậm hơn nhiều, tiền điểm ướt át. Ta giơ ngón tay sờ sờ, lại nóng đến bỏng tay.

Chắc, không bình thường, đang êm đẹp lại tỏa hơi nóng làm gì? Ta lại suy nghĩ, niệm quyết xoa vài điểm nước đá vào đám mây, lúc này mới thấy mát mẻ hơn.

Ngủ tiếp, ta liền nghĩ, hiện giờ ta trở lại Ma giới, lập tức cùng Lan Huru thành hôn, có phải nên trả lại trâm cài không?

Theo Hỏa Tịch nói, cây trâm rất quý ... Nhưng ta lại thật sự không phải là người coi trọng vật chất.

Nhưng nó lại rất quý.

Còn nữa Hỏa Thần sẽ chết — trong nháy mắt, câu nói của Yêu vương trước khi bị ném vào Hoang dã lại hiện lên rõ ràng trong đầu ta. Không liên quan không liên quan, cho dù Hỏa Tịch chết, ta cũng đã thay hấn báo thù, nhốt Yêu vương lại vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Phụ Tôn Không Thương Con Không Phải Phụ Tôn Của Con

Ngày hôm đó, thợ may đem hai bộ hỷ phục đặc biệt đo may cho ta và Lan Huru đến ma điện.

Lan Huru mặc vào, sắc áo đỏ thắm khiến da mặt hần càng thêm trắng nõn trong suốt, cổ áo hơi rộng so với áo choàng màu xanh bình thường của hần, vừa hay như có như không ôm lấy xương quai xanh tinh xảo, tuấn mỹ vô cùng.

Trong thoáng chốc, ta bỗng hiểu ra một chút, mỹ nam tử số một vang danh khắp Ma giới này mấy ngày sau sẽ gả cho ta, thật là quá hời cho ta rồi! Cho dù về sau ta đi trên đường bị đám đông ma nữ dùng ánh mắt như đao chém giết, cũng là nở mày nở mặt vô cùng. Bởi vì bị ghen tỵ là một chuyện cực kỳ có mặt mũi.

Sau đó, ta lại mặc thử bộ hỷ phục dưới ánh mắt quan sát của Lan Huru. Vừa thử, ta lại không vui vẻ.

Hỷ phục của ta không khéo léo như của Lan Huru, kéo lê trên mặt đất thật dài. Ta không muốn tại thời điểm thành hôn còn bị kẻ nào đó u buồn quá độ muốn chém ngàn đao, tự tìm đường chết đập hai phát vào vạt váy phía sau ta.

Vì thế, ta nói lời tiên đoán của ta với Lan Huru. Lan Huru còn xoa nhẹ mặt ta, cười đến cực kỳ tươi đẹp động lòng người, lời nói lại không hề động lòng người: “Không thể nào, ai dám đập, ta liền đánh gãy chân hần.”

Lúc này, phụ tôn mặc một thân màu bạc tìm đến để bàn bạc với Lan Huru về công việc cụ thể cho lễ thành hôn mấy ngày sau. Vừa nhắc chân bước qua cửa, phụ tôn nhìn thấy ta liền ngậm miệng.

Ta liếc nhìn ông, nhích khóe miệng, khinh thường nói: “Tốt nhất phụ tôn đừng khen con rất đẹp, con nói phụ tôn biết con sẽ không nhận đâu.”

Không ngờ đến phụ tôn lại không hề keo kiệt cong khóe miệng cười cười: “Thật là đẹp, giống mẫu thân con năm đó khi xuất giá độc nhất vô nhị.”

Ta lập tức đề phòng nhìn ông, do dự rồi lại do dự, vẫn nhìn không nói ra miệng: “Ngàn vạn lần đừng coi trọng con ...”

Lan Huru ở bên cạnh bỗng không đứng vững, vội chống vào bàn, phụ tôn va phải cánh cửa, suýt nữa ngã cắm đầu xuống đất. Phong độ của phụ tôn hoàn toàn biến mất, không nén nổi giận, lại đây định bóp cổ ta, mắng: “Vô liêm sỉ, miệng chó không mọc được ngà voi!”

Ta vô cùng tốt bụng nhắc nhở ông ấy, nói: “Phụ tôn, con với phụ tôn cùng chung dòng máu, mắng con cũng giống như phụ tôn đang mắng chính mình, cho nên mong phụ tôn tự trọng.”

Phụ tôn cười đến mức vẻ mặt trăm chuyển ngàn xoay, nắm tay vang lên tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt: “Vậy hiện tại vì phụ đánh con cũng chính là tự đánh chính mình?”

Ta rút cổ, trốn phía sau Lan Huru, nói: “Không phải nói đánh vào thân con, lòng cha đau sao, phụ tôn không đau thì không phải là phụ tôn của con.”

%&* ¥ #€ ...

Ta lại một lần nữa mặt mũi bầm dập ôm đầu ngồi xổm góc tường, nghe Lan Huru và phụ tôn thương lượng công việc cụ thể trong ngày thành hôn, thường thường mở mắt liếc bọn họ một cái.

Lan Huru mặc dù không có lương tâm, tốt xấu gì cũng ngẫu nhiên liếc nhìn ta bày tỏ an ủi.

Nhưng phụ tôn quả thực không chút nhân tính, không nói đến việc đánh ta xong không chịu trách nhiệm, còn hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của ta! Hành vi độc ác của ông ấy, trừ bỏ thủ đoạn không giống với mấy kẻ bá vương ngành thương cung, mặc xong quần áo không nhận người ra, còn lại không có gì khác biệt!

Rốt cục, khi song phương vừa hội đàm xong, ta thật sự không nhịn được nữa, lớn tiếng giận dữ nói: “Việc hôn nhân này con cũng thật không yên tâm!”

Phụ tôn nhìn thẳng ta: “Nói nghe chút xem, sao lại không yên tâm?”

Ta trương cổ nói: “Phụ tôn thương lượng hăng hái với Lan Huru như vậy, là con gả cho hần hay phụ tôn gả cho hần nha?”

Da mặt phụ tôn sa sầm một khối, Lan Huru đứng phía sau ra hiệu ta đừng nói lung tung.

Ta cũng có cốt khí, tuy răng xương cốt bên trong đều tràn đầy khí uất ức.

Thấy phụ tôn đi về phía ta, hai chân ta run lên, vội vàng giải thích: “Phụ tôn, hết thấy đều thương lượng tốt, phụ tôn cũng hy vọng con xinh đẹp ngăn nắp gả cho Lan Huru phải không, nếu mặt cũng là mặt mặt phụ tôn ~ con không có ý gì khác, chỉ có một chút ý kiến mà thôi ~”.

Nói xong ta giờ ngón tay khoa tay múa chân, biểu thị quả thật chỉ có một chút chút.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Trâm Mây Lửa Phượng Hoàng Nóng Lên

Quả nhiên, phụ tôn không còn nện bước về phía ta nữa, nhưn mi chậm rãi nói: “Nói nghe một chút, có ý kiến gì.”

Chỉ cần ta không nói được lý do gì, phụ tôn lại đối xử độc ác với ta.

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Phụ tôn sai người đi Nhân giới lấy các đồ vật dùng cho lễ thành thân để con trang hoàng tẩm cung của mình thật tốt.”

Lan Huru giành trước hỏi ta: “Luu Cẩm nang muốn trang hoàng kiểu nào chẳng lẽ Ma giới còn không có sao, sao còn muốn đi Nhân giới?”

Tên xà nhân này quá nhạy cảm, ta đáp lung tung: “Nhân giới kết hôn nhiều lắm, so sánh ra có kinh nghiệm hơn. Huống hồ, huống hồ, ta đã phải cưới người, người còn không cho phép ta trang hoàng tẩm cung ta một lần thật tốt sao? Thật là lời nói làm mất hết tình cảm, vào đêm tân hôn, ta sợ ta sẽ không cứng.”

Lan Huru bắt đầu xoa bóp thái dương. Phụ tôn làm như thể ta đánh mất mặt mũi của ông ấy vậy, che miệng ho hai tiếng, vỗ vỗ vai Lan Huru nói: “Mọi việc nên rộng lượng hơn một chút.”

Lan Huru đáp: “Cần phải thế, tôn thượng.”

Sau đó, phụ tôn quả thật làm theo ý ta, sai một đội nhân mã đi Nhân giới thu mua những đồ dùng mà nam nữ Nhân giới dùng khi thành hôn.

Đoàn người xuất phát đi Nhân giới vào buổi sáng. Trước đó, ta trốn phụ tôn và Lan Huru, vụng trộm bắt một tiểu ma nữ nhìn tương đối ngoan ngoãn đến, nói chuyện với nàng ta.

Chỉ trao đổi mấy câu, ta biết rõ tiểu ma nữ này là người hâm mộ của Lan Huru, càng hâm mộ phụ tôn. Ta bảo rằng đi Nhân giới thì tìm đến tòa miếu Thổ thần gần cổng vào Yêu giới nhất, giúp ta hỏi thăm tình hình gần đây của Hỏa thần Tiên giới.

Nói thật ra, ta cũng không muốn thế. Tuy rằng vào đêm Yêu vương bị ném vào Hoang dã đã nói qua là Hỏa Tịch sẽ chết, ta vẫn không thêm đề ý. Nhưng cái trâm cài tóc Hỏa Tịch cho ta bị ta giấu dưới gối lại nóng lên cả đêm, ban ngày càng nóng, giống như hận không thể thiêu đốt ta thành tro vậy.

Bắt đầu còn đỡ, ta xoa vài giọt nước huyền băng lên mặt trên là có thể làm nó lạnh xuống. Sau đó, làm thế nào nó cũng không lạnh cho.

Ta không khỏi nghĩ đến, trâm cài tóc này là của Hỏa Tịch, chỉ sợ là hấn gặp chuyện gì rất không ổn.

Tiểu ma nữ vừa nghe ta bảo nàng đi tìm Thổ thần, nàng liền không chịu đi nữa, chắc là nhát gan không dám tiếp xúc với đám Tiên tộc gian xảo. Sau ta thuyết phục mãi, nói là phụ tôn và Lan Huru rất đề ý đến tình trạng của Tiên giới, đó gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Vì thế, tiểu ma nữ lập tức như đánh máu gà, vỗ ngực đảm bảo với ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ thật tốt.

Kết quả, đội ngũ thu mua buổi chiều mới trở về, một lòng ở lại giúp ta trang hoàng tẩm cung.

Ta tìm thấy tiểu ma nữ, nhưng tiểu ma nữ hình như không còn nhiệt tình dâng trà như khi chuẩn bị ra khỏi Ma giới nữa, ngược lại có chút uể oải.

Ta bèn kéo nàng đến chỗ vắng người, hỏi: “Thế nào? Hỏa thần Tiên giới chết chưa?”

Tiểu ma nữ lắc đầu: “Thật xin lỗi, ta thất bại.”

“Làm sao vậy, lạc đường, không tìm thấy tòa miếu?” Ta hỏi

“Tìm được rồi.”

“Thổ thần không ở nhà?” Ta lại hỏi.

“Ở nhà.”

“Tên Thổ thần kia không chịu nói?” Ta hỏi lại.

Tiểu ma nữ chán nản liếc ta một cái, nói: “Hắn bảo ai sai ta đi hỏi thì người đó tự đến mà hỏi. Lão già chết tiệt!”

Thấy không thu được tin tin gì, nhất thời ta cũng có chút âm ức, lập tức phun một câu: “Lão già chết tiệt!”

Tiểu ma nữ lại tiếp một câu: “Uống nước cũng rụng răng!”

Màn đêm buông xuống, ta mất ngủ. Không phải vì ta không nghe ngóng được tin tức sống chết của Hỏa Tịch mà vì cái trâm mây lửa phượng hoàng của hấn lại không bình thường, khiến ta đang ngủ nóng đến tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Lan Huru Ngoan, Lại Uống Bát Canh Rùa Nào

Màu sắc của đồ án phượng hoàng trên trâm cài tóc đã rất đậm, nhìn qua hơi giống màu đỏ thắm của máu, khiến người khác hoa mắt.

Ta lập tức hoảng sợ, vội hất trâm cài tóc xuống đất, tạo ra âm thanh va chạm trong trẻo.

Lúc này, ánh sáng mà đồ đậm kia mới tắt.

Ta nghĩ, dù thế nào thì hiện tại cũng cực kỳ không ổn. Trâm cài tóc mà Hỏa Tịch cho ta còn nóng nảy hơn bản thân hẳn, đã không bình thường nhiều ngày rồi, động một tý là lại nóng bỏng thiêu đốt ta.

Cho dù vật này có quý hơn nữa, ta nghĩ ta cũng không có gan giữ lại. Nếu ngày nào đó ngu hơn sâu chút không chừng còn bị nướng chín luôn. Thật không đáng.

Một đêm trước ngày thành thân, Lan Huru cực kỳ rảnh rồi thế mà lại đến tìm ta cả đêm.

Ta nói ta đói bụng muốn uống canh rùa, bảo hẳn đi nấu cho ta.

Lan Huru đáp ứng rất sáng khoái, nhưng không đến phòng bếp nấu, vừa sai người bắt hai con rùa sống đến đây vừa sai người chuyển một cái bếp nhỏ vào, sau đó nấu canh ngay trong phòng ngủ của ta.

Nhưng khi hẳn sắp nấu xong canh rùa, ta lại không muốn ăn nữa.

Lan Huru cũng không để ý, vừa tự mình nấu canh vừa nói chuyện với ta: “Lư Cẩm, nàng làm việc gì cũng đều có mục đích rõ ràng.”

Nhìn vẻ mặt của hẳn, ta cảm thấy hẳn sắp bắt đầu một cuộc nói chuyện cao thâm.

Quả thực, hẳn nói: “Như vậy, nàng sai người đi Nhân giới mua đồ dùng cho ngày thành thân để làm gì?”

Dứt lời, hẳn nhìn ta. Chính là dùng loại ánh mắt “nàng nên thành thật khai hết, dù nàng không nhận tội ta cũng biết rõ”.

Cổ họng ta thất lại, nửa ngày không nghĩ ra cái gì, chỉ ngập ngừng nói: “Cái gì người cũng biết rồi thì còn hỏi ta làm gì.”

Nấu xong canh, Lan Huru múc một bát đặt trước mặt ta, nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ mỉm cười với tiểu ma nữ kia, nàng ta đã không nhịn nổi, việc gì cũng nói hết.”

Khi nói những lời này, sắc mặt Lan Huru không hề thay đổi.

Ta không phản bác hẳn, đúng là hẳn có sức quyến rũ này thật. Vì vậy, ta liền múc một chén canh, đặt trước mặt hẳn, nói: “Ngoan, trước hết uống một ngụm canh bổ thận, người không uống chính là không yêu ta.”

Lan Huru không nhúc nhích mà chống cằm cười tủm tỉm nhìn ta, nói: “Một trò xiếc không thể lặp lại hai lần, đêm nay, nàng đừng hòng đi chỗ nào.”

Ta buồn buồn nói: “Ta mượn người khác một đồ vật, muốn trả lại trước khi thành thân với người.”

“Cái gì vậy?” Lan Huru nheo cặp mắt quyến rũ, ngả ngón khinh thường hỏi, như thể căn bản không tin sẽ có người bằng lòng tặng ta đồ vật này nọ.

Ta lười chấp nhặt với hẳn, bĩu môi: “Muốn biết à? Ta không nói với người.”

Lan Huru cười cười: “Ta không muốn biết.”

“Lan Huru ~ người đừng như vậy ~” ta cố gắng làm cho giọng nói trở nên mềm mại, Lan Huru thật cẩn thận, thấy ta nhào về phía hẳn liền thật sự dang tay ra ôm lấy ta. Ta ôm thắt lưng hẳn, nói: “Ta nói thật mà, ta đi trả đồ vật này nọ, đương nhiên sẽ nhanh chóng trở lại trước lễ thành thân của chúng ta, cho dù không về kịp thì cũng nhất định trở về trước đêm động phòng.”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ” Lan Huru ung dung nói.

Ta liền hỏi: “Chưa suy nghĩ kỹ một chút đã nói không được sao?”

Lan Huru một mực từ chối: “Chuyện này không trong phạm vi cần suy nghĩ.”

Liên tục hít vào ba hơi, ta không còn hứng thú, rời khỏi ngực Lan Huru, để ý thấy quần áo coi như cũng chỉnh tề, sờ sờ thấy tóc vẫn chưa rối, nhìn hẳn

nói: “Chỉ riêng chuyện “không thích rượu mừng chỉ thích rượu phạt” này mà nói, ngươi và ta đúng là có tướng vợ chồng.”

Lan Huru nghe vậy ngẩn ra, muốn động đậy thân thể lại phát hiện không thể nhúc nhích, sắc mặt không khỏi biến đổi: “Luru Cầm!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Thổ Thần Không Biết Xấu Hổ

Ta ngồi xổm trước mặt Lan Huru, cười hai tiếng: “Phước thân quyết lần này của ta sẽ hơi lâu một chút, nhưng ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ trở về rất nhanh!”

Ta vén lọn tóc mai dài rũ xuống tự nhiên ra sau tai hắn, thấy sắc mặt giận dữ của hắn, chu miệng hôn lên trán hắn, lại an ủi nói: “Ngươi đừng bày ra vẻ mặt này, ta cũng không phải không cưới ngươi. Ngươi ngoan ngoãn chờ ngày mai ta trở về cưới ngươi.”

Dứt lời, ta đứng lên, đi đến bên giường, vươn tay lấy trâm cài tóc đính đám mây theo đồ án phượng hoàng ra, màu sắc trên đồ án phượng hoàng không nhạt đi, nhưng không làm bóng ta.

Lan Huru vừa sợ vừa giận: “Luru Cầm, nàng bỏ rơi ta, định đi đâu?!”

“Ta không bỏ rơi ngươi.” Ta nói. Ta cầm trâm cài lên búi tóc, “Chỉ một lát thôi ta trả đồ vật này xong sẽ trở lại. Ngươi đừng kêu to quá, gọi phụ tôn đến ta sẽ không yêu ngươi nữa.”

Ta phi thân khỏi ma điện, lập tức bay về phía cổng vào, rời khỏi Ma giới.

Khi ta đến Nhân giới, trời vừa tối, canh giờ vẫn còn sớm, ta bèn đi đến miếu Thổ thần trên đỉnh núi lần trước.

Miếu Thổ thần không có mái che. Từ bên ngoài nhìn lại thật tiêu điều. Không phải là lần trước bị ta hất tung mái, Thổ thần ngại lộ lại mái mới phiền phức nên đã chuyển nhà trước khi ta đến chứ?

Nghĩ vậy, ta cuống quýt chạy đến, ra sức giật chân, quát: “Thổ thần, Thổ thần, ngươi ở nhà không, không ở thì ngươi hô một tiếng, Tổ *** nhà ngươi, chuyển nhà cũng không báo với ta!”

Khiến ta cảm thấy vui mừng chính là cửa lớn của miếu Thổ thần rất nhanh đã mở ra, lão già đứng trước cửa đúng là Thổ thần.

Chẳng qua râu của hắn hơi run rẩy, cảm xúc cũng không ổn định, giọng điệu vẫn nghiêm nghị như cũ: “Đứa ranh nào dám đêm hôm khuya khoắt chửi bậy ở đây!”

Ta đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Hóa thân thể nào rồi, đã chết chưa?”

Hiện tại, ta không chỉ cài trâm cài tóc Hóa Tịch đưa, chắc là tiền khí cuộn cuộn toàn thân, mà còn đeo Phước Linh ngọc, thân hình nhỏ lại. Tên Thổ thần vốn mờ mắt này chắc chắn không nhận ra ta.

Thổ thần thấy ta, không trả lời mà hỏi lại: “Ngươi là tiểu mao đầu tu luyện ở ngọn núi nào, dám bắt kình với Hóa thân?!”

Ta thật sự hơi nghi ngờ, lần trước lão già chết tiết này làm sao mà nhận ra ta và Lan Huru là người của Ma giới. Có lẽ là mắt mù trùng hợp đoán trúng, mà ta với Lan Huru lại không phủ nhận, vì thế nên hắn mới hùng hổ như vậy.

Chẳng qua bình thường thì hùng hổ luôn có đôi có cặp với vô liêm sỉ.

Hơi so sánh, ta tự nghĩ bản thân vẫn khá hơn so với tên Thổ thần này một chút.

Ta ho hai tiếng, lễ phép nói: “Ta không phải là tiểu mao đầu tu luyện trên núi mà là đồng tử do Diễm Thái cung của Hóa thân trên Cửu Trọng Thiên phái xuống. Hiện tại, ta có việc không thể trở lại Cửu Trọng Thiên nên đặc biệt đến gặp người hỏi thăm tình hình của Hóa thân.”

Thổ thần cẩn thận quan sát ta một lúc lâu, ta liền ngẩng đầu ưỡn ngực mặc kệ hắn quan sát. Chắc là thằng nhãi này không phát hiện ra cái gì, dứt khoát không biết điều uốn éo cổ, cực kỳ nóng nảy nói: “Thật xin lỗi, ta chưa gặp qua đồng tử Diễm Thái cung nào như ngươi.”

Là một người rộng lượng và biết kiềm chế như ta cũng khó mà không tức giận tím mặt: “Ngươi là một tên thổ địa nhỏ nhọ đến cấp bậc cũng không có thì là cái thá gì? Đồng tử trong Diễm Thái cung trên Cửu Trọng Thiên là người ngươi có thể gặp dễ dàng sao?!”

Thổ thần đúng là một gã thần tiên gian xảo mềm nắn rắn buông. Ta vừa hùng hổ hắn liền không dám lên mặt nữa. Hắn vuốt vuốt chòm râu, hỏi: “Ngươi thật sự là đồng tử trong Diễm Thái cung?”

“Nhanh nói ta biết tình hình bệnh tật của Hòa thần rốt cuộc như thế nào”. Ta nâng cằm cao hơn, “Nếu đã khôi phục bình thường ta sẽ không trở về Tiên giới, người thay ta trả lại một đồ vật cho hần.”

Thổ thần bỗng trở nên cao thâm, cân nhắc rồi mới nói: “Cửu Trọng Thiên phong tỏa chuyện này rất nghiêm, chẳng qua ta đoán, lần này Hỏa Tịch lành ít dữ nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ông Đây Là Đồng Tử Diễm Thái Cung

Mây ta nhảy lên: “Cái gì gọi là lành ít dữ nhiều?”

“Người không phải là đồng tử Diễm Thái cung sao, cần gì hỏi ta? Dựa vào đâu ta phải nói cho người?” Không ngờ đến lão gia hỏa này đột nhiên nói với ta như thế, khuôn mặt già nua khe rãnh mọc lan tràn như lòi ra hai chữ sáng chói— thiếu đòn.

Vì thế, ta không khiến hần thất vọng, trước khi đi đánh hần một trận. Ta quyết định tự mình quay về Diễm Thái cung một chuyến, xem xét đến tột cùng Hỏa Tịch đã chết hay chưa.

Sống hơn ba vạn năm, ta chưa từng đặt chân lên Tiên giới, lại chưa từng đến Cửu Trọng Thiên, trừ bỏ một lần Hỏa Tịch mang ta đến. Hiện tại, ta quyết định tự mình đi một lần, nhất thời có chút hoảng sợ.

Bởi vì ta sợ độ cao.

Ta gọi mấy đám mây lành, niệm quyết, đám mây mang theo ta bay về phía chân trời.

Bay đến chân trời, mây lành đột nhiên ngược dòng bay lên, thẳng về phía Cửu Trọng Thiên! Ta nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, ngay cả thở cũng không dám, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai.

Thật vất vả mới vào đến Cửu Trọng Thiên. Cửu Trọng Thiên đang trong buổi trực của Mão Dạ Tinh Quân. Ta bèn dựa vào sắc trời mờ mờ, một đường cúi lưng đi đến Diễm Thái cung.

Không nghĩ đến phòng thủ ở Diễm Thái cung lại nghiêm ngặt như vậy, có thiên binh canh gác.

Ta vừa đến cửa cung, một loạt chiến kích lóe lóe hàn quang đột nhiên chặn ngang trước mặt ta, làm ta sợ đến mức lá gan hoảng sợ, thịt toàn thân cũng run lên một lần. Ta luôn cúi đầu đi, không chú ý bốn phía, đến khi phát hiện Diễm Thái cung có thiên binh canh gác cũng đã không còn đường rút lui.

Thiên binh hỏi: “Người tới là ai?”

Ta nuốt nước miếng, tình hình này đúng là hơi khó giải quyết. Nếu hiện tại bị thiên binh hoài nghi, bắt lại, đừng nói không gặp được Hỏa Tịch, đến lúc đó bại lộ thân phận thì còn mạng để gặp phụ tôn hay không cũng là một vấn đề.

Trần định bình tĩnh như ta Trần định bình tĩnh như ta

Ta ưỡn ngực nói: “Ta là đồng tử bên cạnh Hòa, Hòa thần! Trước khi rời đi cùng Hòa thần đó!”

Thiên binh rất cẩn thận, lập tức hỏi: “Hỏa lệnh Diễm Thái cung đâu?”

Ta sờ sờ khắp người ... sờ lại sờ ... Hả, Diễm Thái cung còn có lệnh bài sao? Ta liền xoa xoa mặt mũi, xoay người trở lại, ấp úng nói: “Chắc là rơi trên đường, ta trở lại tìm thử.”

Nhưng khi ta muốn quay người lại, cổ bỗng nhiên chợt lạnh.

“Người là kẻ nào, mau xưng tên ra!”

Ta nghiêng đầu, thấy chiến kích lạnh như băng kia đang dí sát vào cổ ta! Ta vừa hoảng vừa sợ, không khỏi kêu to: “Ông đây thật sự là đồng tử Diễm Thái cung!”

Thiên binh quả là bất cận nhân tình, nghiêm khắc nói: “Không có hỏa lệnh của Diễm Thái cung chính là phản tử không rõ, bắt lại!”

Vừa nghe, ta cảm thấy không ổn, không giải thích nữa, nhanh chóng niệm quyết đánh bay chuỗi chiến kích lạnh băng bên cổ, lui ra ngoài hai bước.

Lúc này không chạy thì còn chờ đến lúc nào.

Thấy thiên binh cầm chiến kích đâm về phía ta, loại đồ vật nhỏ này ta mặc dù thành thạo nhưng đây là Tiên giới, khiến ta không thể phát huy như bình thường, vì thế, ta chỉ nhanh chóng niệm quyết bỏ chạy.

Đúng lúc lòng bàn chân vừa gạt ra một lần khỏi, phía sau truyền đến một tiếng hô kinh ngạc: “Luru Cẩm?!”

Ta quay đầu, vừa thấy liền nước mắt tung hoành.

Một tiên ty đi ra thật tốt còn không bằng đi ra thật khéo, vừa thấy ta bị thiên binh đánh liền nhanh chóng quát bảo dừng lại. Vì thế, thiên binh quy củ đứng sang hai bên đại môn Diễm Thái cung, tiên ty rất có nghĩa khí, xoa thắt lưng, chỉ sang ta nói: “Nàng là đồng tử bên người Hỏa thần điện hạ, Hỏa thần điện hạ còn chưa từng ức hiếp nàng, các người lại dám bắt nạt nàng, các người thật to gan!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Hỏa Tịch Bị Thương Nặng

Tiên ty xuất hiện đúng lúc, ta cuối cùng cũng xem như có mặt mũi đi vào Diễm Thái cung. Khi đi ngang qua đám thiên binh canh gác, ta cắn răng liếc bọn họ, nói: “Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Nhưng ta không phải là quân tử, nhiều lắm là mười ngày!”

Thiên binh buồn rầu không đáp.

Vào Diễm Thái cung, tiên ty không nói hai lời lập tức đưa ta đến phòng Hỏa Tịch.

Tâm tình tiên ty này đúng là hồn nhiên tốt bụng, trước kia, khi ta vừa vào Diễm Thái cung, trở thành đồng tử bên cạnh Hỏa Tịch, là nàng dẫn ta đi tắm rửa, làm quen với quy củ, rất dễ ở chung.

Đều nói Tiên tộc giả dối, thật ra cũng không hẳn là thế.

Trên đường đi, ta hỏi nàng: “Thương thế của Thần quân như thế nào?”

Tiên ty sâu xa liếc ta một cái: “Luru Cẩm người đi sẽ biết.”

Khi đến tấm điện của Hỏa Tịch, đầu giường hắn vẫn đứng giờ thấp một ngọn đèn, khói nhẹ lượn lờ từ bên trong đèn bay ra, nhìn có vẻ an bình thật ra lại có chút quỷ dị.

Hỏa Tịch đang nằm ngủ yên trên giường, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch.

Vừa thấy hắn như thế, mi tâm đột nhiên không hiểu sao nhảy lên thành thịch.

Ta ần ần mi tâm, nhìn về phía tiên ty, cười lấy lòng, nói: “Thì ra Thần Quân đang ngủ, ta liền không nên quấy rầy, ngày mai lại đến hầu hạ hắn.”

Trên mặt tiên ty không hề có vẻ vui đùa, nói: “Thần Quân chưa hề tỉnh lại. Ty Y Thần Quân nói thương thế Thần Quân quá nặng, nguyên thần không ổn, có thể cầu xin Thái Thượng Lão Quân dùng đèn an thần bảo vệ nguyên thần của Thần Quân trong bảy bảy bốn mươi chín ngày đã là cực hạn.”

“Tại sao lại như vậy? Cửu Trọng Thiên không phải luôn có rất nhiều linh đan dược liệu sao, sao lại không trị khỏi bệnh cho hắn được?” Ta hỏi. Huống hồ,

Sừng lân của Yêu vương xuyên thủng ngực Hỏa Tịch cũng không tạo thành vết thương chí mạng, hai người đều thuộc tính hỏa, không hề tương khắc, làm sao cũng không thể dẫn đến tình trạng này được.

Tiên ty thở dài: “Chuyện này sao ta hiểu được. Ta chỉ biết ở Cửu Trọng Thiên, đan dược của Ty Y Thần Quân là tốt nhất, ngay cả Ty Y Thần Quân cũng nói tạm thời không có cách, chỉ có thể đề Thái Thượng Lão Quân bảo trợ nguyên thần của Thần Quân, chính mình một lòng ở Ty Y thần điện nghiên cứu cách chữa trị. Nếu không phải hiện tại Tây thiên Phật Tổ đang đi Đông cực đánh cờ uống trà cùng với mấy vị tứ hải bát hoang Tôn Thần Đế Quân mới xuất quan, chỉ sợ Thiên đế đã sớm tìm Tây thiên Phật Tổ giúp đỡ.”

Mi tâm vẫn nhảy không ngừng, ta dùng sức nện mấy cái vẫn không ngừng lại được.

Thằng nhãi Hỏa Tịch này bình thường lấy việc bắt nạt ta làm vui, nhưng lại thuộc Tiên tộc, cùng Ma tộc chúng ta không đội trời chung. Mà nay, coi như hắn gặp báo ứng.

Chết thì chết, sau này, nếu ta đem tin này về báo với phụ tôn, không chừng tâm tình phụ tôn sẽ thoải mái đến chết.

Chính là, nhìn mi mắt cong cong của hấn, yên tĩnh không hề động đậy một chút, ta bỗng nhiên cảm thấy hơi đáng tiếc. Chỉ vì hấn có một đôi mắt phượng thật đẹp.

Lúc này, tiên ti bỗng nhìn ta, nói: “Mấy ngày trước, Thần Quân vẫn chưa hoàn toàn mất ý thức. Ban đêm, tỉnh lại mấy lần, mơ mơ màng màng kêu lên ... là Lưu Cẩm, tên của ngươi.”

Lòng ta liền chùng xuống, không biết nói gì.

Thằng nhãi này ... Không phải là ngay cả trong giấc mơ cũng muốn chèn ép, ức hiếp ta đấy chứ ... Chẳng trách mấy ngày trước, trâm gài tóc mây lửa phượng hoàng hấn cho ta luôn nung ta đến mức tỉnh lại, ngủ cũng không yên ổn.

Ta giờ tay tìm manh mối, cây trâm vẫn ở trong búi tóc, nhưng không hề nóng lên, nhìn Hòa Tịch trước mắt giống như đang ngủ, phải chết là cái chắc.

Suy nghĩ xong, ta nhấc chân bước ra ngoài.

Tiên tỷ vội vàng kéo ta lại, hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?”

Ta thành thật nói: “Tìm Ty Y Thần Quân, chắc chắn tìm ra biện pháp cứu hấn.”

Tiên tỷ vội bảo ta xem sắc trời bên ngoài, nói: “Hiện tại giờ này rồi, ngươi đi tìm Ty Y Thần Quân làm gì, ngươi chỉ là một đồng tử nho nhỏ còn không vào được Ty Y Thần điện!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Mỹ Tiên Tử Đã Đến

Cơ trí bình tĩnh như ta ... Cơ trí bình tĩnh như ta ... Đừng vội ... Đừng vội ...

Ta thông thả đi vài vòng trước giường Hòa Tịch, không hiểu là làn khói nhẹ từ thanh đăng nhiều loạn ta hay ta nhiều loạn làn khói nhẹ. Ta nghĩ không ra biện pháp, bèn hỏi tiên tỷ: “Vậy cô cô nói nên làm gì bây giờ?!”

Tiên tỷ suy nghĩ, thì thầm bên tai ta vài câu.

Ta lập tức quyết định: “Được, vậy đợi thêm một đêm. Đêm nay ta sẽ ở trong này, nếu cô cô mệt mỏi thì đi ra ngoài đi.”

Tiên tỷ đi rồi, tấm điện rộng lớn như vậy cũng chỉ có ta và Hòa Tịch hai người.

Ta không khách khí với hấn, đặt mông ngồi lên giường hấn, mặc dù trong điện chỉ thấp một thanh đăng, ta cũng có thể nhìn rõ bộ dáng của hấn.

Tóc hấn dài đen như mực xỏa tung trên giường.

Ta chán đến chết, dứt khoát niệm quyết biến ra một cái lược, chải đầu giúp hấn. Ở Nhân giới, trước khi hạ táng người chết không phải đều trang điểm, sửa sang tóc tai gì đó sao.

Ta vừa chải vừa nói: “Tốt xấu gì ngươi cũng là một Hòa thần, Hòa thần phun lửa không phải rất lợi hại sao, lại bị một con thú kỳ lân làm bị thương, thật mất mặt ... Nếu biết ngươi nhất định sẽ chết, để ngươi lại Yêu giới cũng không sao, còn làm ta mất công vất vả một chuyến bắt người đem ngươi trở về.”

Thấy lông mi của hấn thật sự rất dài, ta liền thay đổi, cầm lược giúp hấn chải lông mi, lại nói: “Ta thành thật hỏi ngươi, ở Yêu giới, khi ngươi chán trước mặt ta, bảo ta đi nhanh, rốt cuộc có phải thật lòng không?”

Ta chăm chú nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hòa Tịch, hấn không trả lời ta.

Lông mày của hấn hơi chau lại, ta vươn ngón trỏ xoa nhẹ, giúp hấn vuốt lại, nói: “Nếu ngươi thật lòng, hiện tại, dù phải lên trời hay xuống đất, ta cũng sẽ cứu ngươi.”

Hòa Tịch vẫn không trả lời ta như cũ.

Ta đột nhiên nhớ tới, vội nâng tay lên búi tóc, rút chiếc trâm mây lửa phượng hoàng hấn đưa ta lúc trước ta, đặt dưới gối của hấn. Ta vừa ngồi xổm cạnh giường vừa nghĩ, đồ vật quý trọng của thằng nhãi này, cũng không phải của ta.

Không dám lấy.

Nếu Hòa Tịch chết thật, trâm gài tóc kia của hắn có chút linh tính, muốn tìm thêm một đốm lung liên khiến ta bỗng chết thì làm sao bây giờ? Ta đặt trâm gài tóc xuống dưới gối đầu của Hòa Tịch, rất hy vọng trâm gài tóc kia cũng có thể giống như mấy lần nung ta, nửa đêm nung Hòa Tịch tỉnh lại.

Nhưng ta hiểu được, chuyện này không thể xảy ra.

Ta cứ như vậy, nửa đêm buồn ngủ dựa vào giường hắn, thẳng đến ngày hôm sau, đến buổi trưa của Mão Nhật Tinh Quân đem ban ngày đến.

Cửa vang lên một tiếng rồi mở ra, ánh sáng trước mắt hơi mãnh liệt, đâm vào mắt ta phát đau. Ta tỉnh lại từ cơn mơ màng màng, đập vào mắt là một làn váy gấm màu vàng.

Ta chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một mỹ tiên tử.

Phong tình vạn chủng, mắt phượng hơi buông xuống, mũi ngập tràn hơi thở xinh đẹp, môi anh đào tròn bóng, cầm thon gầy, ngũ quan nhìn cực kỳ tinh mỹ nhưng thần sắc hơi kiêu ngạo.

Đối với vị mỹ tiên tử này, ta nghĩ ta còn có chút ấn tượng, mà nàng hình như cũng không quên ta.

Mỹ tiên tử này không phải là ai khác, chính là Họa Liễm tiên tử của Phượng tộc, vị hôn thê của Hòa Tịch.

Nàng thấy ta, phượng mâu hơi nhíu lại: “Là người?” Nhìn mặt nàng không cần thận lộ ra chút hung ác ta liền hiểu được, nhất định là còn nhớ lại lần đến Diễm Thái cung, bị ta nói Hòa Tịch đang song tu với tiên tử khác nên ghi hận trong lòng.

Ta dụi đôi mắt bị một thân kim quang như lấy từ bảo khố ra của Họa Liễm tiên tử làm hơi đau, nói: “Đúng rồi, là ta nha ~” nàng và Hòa Tịch đều là chim chóc, sao lại khác biệt lớn như vậy?

Một người sáng lóng lánh như thể sợ không chọc mù mắt người khác, một người lại âm u như thể lo không dọa hỏng lá gan người khác.

Về chuyện Hòa Tịch là chim chóc, từ khi ở Yêu giới, ta đã biết. Hắn thuận tay ném ra lông đuôi mang theo ánh lửa, hắn không phải là chim chóc thì lấy đâu ra lông?

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đồ Con Rùa Hoạch Họa

Tuy nhiên, hiện tại ta cũng không thừa hơi suy nghĩ đến những chuyện linh tính như Hòa Tịch là một con chim chóc cọt nhà đến mức nào. Bởi vì, Họa Liễm tiên tử cao quý đang dùng đôi mắt phượng của nàng nhìn ta bằng nửa con mắt, lên tiếng: “Người chính là tên đồng tử lần trước nói hươu nói vượn với bản thượng thần rằng Hòa Tịch đang song tu với tiên tử khác?”

Ta gập chân ngồi bên cạnh giường Hòa Tịch nửa đêm, thử giật giật chân cũng hơi tê tê, nhưng ta không lập tức đứng lên, vô tội nói: “Chuyện này không liên quan đến ta.”

Tất cả đều do lúc ấy Hòa Tịch toàn tâm toàn ý muốn ta giúp hắn đuổi mỹ tiên tử này đi, lại không báo trước với ta một tiếng mỹ tiên tử này là vị hôn thê của hắn. Thật sự không thể trách ta.

“Sao lại không liên quan đến người?” Họa Liễm tiên tử vẫn bám lấy câu chuyện không chịu bỏ qua, “Hôm đó, Hòa thần và bản thượng thần đối chất trước mặt Thiên hậu, hắn phủ nhận chuyện song tu với tiên tử. Nếu không phải do người đứng giữa châm ngòi ly gián, sao lại gây ra nhiều chuyện như vậy? Người nói chuyện này không liên quan đến người?”

Nghe giọng điệu gây sự của người này, ta nếu không nói gì nàng lại tưởng ta không biết phát cáu. Thế nhưng, ta cảm thấy cá chân của mình nửa ngày, suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra cái gì để nói, chỉ liếc mắt xem xét nàng, ngập ngừng nói: “Ta không hề châm ngòi ly gián ...”

Họa Liễm tiên tử chắc chắn sẽ không chừa mặt mũi cho ta, hiện tại Hòa Tịch đang ngủ, nàng lại càng không giữ thể diện cho hắn, lập tức hất cằm về phía hai tiên tỷ nàng mang đến, tiên tỷ lập tức đi về phía ta.

Ta nghĩ khả năng lớn là ta sẽ gặp chuyện không hay ho gì.

Trước khi tiên tỷ xách ta dậy, ta tự giác đứng lên trước. Hai chân gập nửa đêm thật sự rất tê dại, kết quả, thân thể ta không cẩn thận lại bổ nhào về phía Họa Liễm tiên tử.

Ngã một cú nhưng ta lại không hề gì. Hiển nhiên, Họa Liễm tiên tử không hề đề phòng, hơi lão đạo, suýt nữa hoa dung thất sắc.

Nhưng không hổ là phượng tộc cao quý đoan trang. Rất nhanh nàng đã bình tĩnh lại, vung tay, hất ta ngã xuống mặt đất. Hừ ... Sức lực không hề nhỏ.

Ta sờ sờ mũi, chỉ hy vọng không tạo thành đồng sẹo lỗi.

Họa Liễm tiên tử sai hai tiên tỷ một trái một phải kéo ta dậy, tiếc rằng thân mình ta quá nhỏ, không làm gì được các nàng, hiện tại cũng không phải là thời điểm ra về ta đây nên tạm thời để mặc các nàng tóm lấy ta.

Ta sao hiểu được, Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang này lại độc ác như vậy, vừa híp mắt cười với ta vừa sai một tiên tỷ tát ta một bạt tai!

Ta nghĩ bản thân sống đã ba vạn năm không có ai dám trắng trợn định tát ta!

Đây là một chuyện cực kỳ mất mặt. Ở Ma giới, cho dù phụ tôn đánh cũng không đánh vào mặt, cho dù đánh vào mặt cũng tuyệt đối không tát ta.

Đồ con rùa khốn kiếp ...

Cũng may, tuy rằng Họa Liễm tiên tử khí thế rất lớn nhưng tốt xấu gì đây vẫn là địa bàn của Hỏa Tịch. Hai tiên tỷ nghe vậy, liếc mắt xem xét Hỏa Tịch đang nằm yên không nhúc nhích trên giường, hơi chán chừ.

Ta vội vàng tự giới thiệu: “Hai vị cô cô, hai người còn chưa biết ta, ta là đồng tử bên cạnh Hỏa thần đại nhân, là người hầu hạ bên cạnh ...?”

“Bốp —!”

Đột nhiên, một âm thanh trong trẻo vang lên, ta trở nên ngốc lảng.

Búi tóc tròn tròn trên đầu bung ra, tóc xõa xuống, mặt ta bị lực đánh quá lớn đánh lệch sang một bên, nóng rất đau đớn.

Ta giương mắt lên, thấy Họa Liễm tiên tử về mặt không đổi đứng đó, không nhanh không chậm buông xuống ống tay áo rộng thùng thình, tiên quang còn chưa tán hết. Nàng kéo dài thanh âm, chậm rãi nói: “Một khi đã vậy, bản thượng thần đành phải tự mình ra tay.”

Tiên tỷ phải ứng chậm hai nhịp nhưng cuối cùng cũng phản ứng, sợ tới mức buông tay ra, ta liền quỳ gối trên mặt đất.

Ta sớm biết con chim chóc cao quý đoan trang này khó đối phó, đành chịu thiệt. Ta hít sâu vài hơi, rồi đè lại xúc động muốn vật lông con chim này, cắn chặt răng buồn bực nói: “Tiên tử bớt giận, ta biết sai rồi. Từ giờ trở đi ta sẽ quỳ gối hầu hạ trước giường Hỏa thần đại nhân, cho đến khi Ngài tỉnh lại mới thôi, để chuộc tội.”

Về cúi đầu, lời nói sám hối của ta có vẻ lọt tai Họa Liễm tiên tử. Nàng không làm khó ta nữa, chỉ tiến đến xem xét tình hình bệnh tật của Hỏa Tịch, hoặc lấy khăn tay lau lau hai bên trán Hỏa Tịch hoặc lấy móng vuốt sờ mũi Hỏa Tịch, cực kỳ tình cảm.

Chẳng qua tại thời điểm rời đi, nàng không cẩn thận dẫm phải tay ta.

Đến giờ đổi gác rồi ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Không Thể Lạc Đường Sao?

Họa Liễm tiên tử tâm tình sung sướng dẫn hai tiên tỷ rời đi. Ta ngồi dưới đất, niệm quyết sửa sang lại bản thân, búi lại tóc, khôi phục da mặt như lúc đầu.

Tuy nói là có thể khôi phục như lúc đầu nhưng một cái tát này cũng khiến răng ta suýt rụng. Ta niệm quyết cũng không thể làm con đau biến mất.

Ta sờ sờ mũi, lôi ra một chuỗi bạch linh, lắc lắc trong không khí phát ra tiếng leng keng, đuôi mắt liếc Hỏa Tịch, nói: “Vị hôn thê của ngươi cũng quá hung dữ, tát ông đây một cái, thật ông nội nàng chứ, quá đau. Tốt nhất không tát hông nào ta. Chỉ có điều, tất cả đều do ngươi, tạm thời tính lên đầu ngươi, đến lúc đó ngươi nhất định phải trả lại.”

Hỏa Tịch không đáp lời ta, ta coi như hấn cam chịu.

Ta từ mặt đất đứng lên, ở cạnh giường Hỏa Tịch một lát. Một lúc sau, cửa mở ra, người tới chính là tiên tỷ đêm qua.

Tiên tỷ vừa đến liền hỏi: “Lưu Cẩm, ngươi có nhặt được chuỗi bạch linh của Họa Liễm tiên tử không?”

Ta lắc lắc chuỗi bạch linh trước mắt tiên tỷ mấy cái.

Nghe nói bạch linh này là đồ vật quý nhất trong cung điện của Họa Liễm tiên tử, chỉ những Tiên tộc thân cận với Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang mới xứng có được nó.

Nếu không phải ta muốn đi Ty Y thần điện để hỏi rõ về tình trạng của Hòa Tịch, hừ, ông đây mới không thân cận với Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang kia!

Ta vội hỏi tiên tỷ đường đi Ty Y thần điện, Cửu Trọng Thiên lớn như vậy, rất dễ lạc đường. Tiên tỷ lo ta không nhớ được đường đi quanh co lòng vòng trong thiên cung, chỉ có thể vẽ một tấm bản đồ đưa cho ta, còn hỏi: “Ty Y Thần Quân chắc chắn đang nghiên cứu cách cứu Thần Quân, nói không chừng người đi cũng vô ích, sao cứ nhất quyết phải đi?”

Ta nhận lấy bản đồ, thấy cứ mờ mờ ảo ảo, nhét vào trong ngực, thuận miệng đáp: “Không phải cô cô bảo vào ban đêm Thần Quân gọi tên ta sao, tóm lại ta không thể để hấn chết.”

Ra khỏi Diễm Thái cung, ta liền cầm tấm bản đồ đơn giản mà tiên tỷ vẽ cho ta từng bước tìm đường đi. Chỉ tiếc tấm bản đồ kia thật quá đơn giản, Cửu Trọng Thiên lại rất phức tạp, ta mới đi được nửa đường, còn chưa tìm ra Ty Y thần điện, ngay cả chính mình đang ở đâu cũng không biết.

Sau đó, ta lại quanh quẩn bên ngoài một cung, bốn phương tám hướng đều là đường, nghĩ đến nút đầu cũng không nghĩ ra cái gì. Ta bắt đầu giận dữ, đặt móng ngòi lên tấm bản đồ đầm đìa mồ hôi, xé nát nó.

Xong xuôi cảm thấy thoải mái, sáng khoái một trận.

Một lúc sau, ta lại ngòm xòm xuống ghép lại từng mảnh giấy vụn.

Chỉ có điều những mảnh vụn rất nhỏ, ta liều mạng nửa ngày vẫn ghép không đúng, đành ném hết mảnh vụn vào không trung, nghĩ cách khác tìm đường đến Ty Y thần điện.

Thế nhưng, ta vừa mới đứng lên, thành linh thấy một gương mặt.

Người mang gương mặt kia là một nam thần tiên mặc quần áo màu xanh da trời, vẻ mặt rất quái lạ, nhìn ta giống như đang nhìn một mâm thức ăn ngon vậy.

Ta cổ ưỡn ngực, hỏi: “Người đang nhìn cái gì?”

Nam thần tiên lập tức che miệng ho hai tiếng, cười tủm tỉm nói: “Vậy đứa nhỏ nhà người đứng trong này làm gì?”

Ta nhấc chân dẫm nát các mảnh vụn bản đồ, nghiến nghiến, khó kiềm nổi nói: “Lạc đường, không được sao?”

Gió nhẹ quạt vào mặt. Ta nghiêng cổ, đi qua bên người hấn.

Nam thần tiên ở đằng sau ta “Ồ” một tiếng: “Người là đồng tử nhà ai?”

Ta hỏi: “Người rất muốn biết à?”

Nam thần tiên hí hóp mắt tiếp tục cười: “Rất muốn.”

Ta cũng cười theo: “Không nói với người ~”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 63: Biện Pháp Cứu Hỏa Thần

Trí tuệ và văn hóa của nam thần tiên thật sự không bằng ta, ta quanh co lòng vòng với hấn một lúc, hấn vẫn không biết ta là đồng tử nhà ai mà ta lại biết hướng đi Ty Y thần điện.

Ta đứng ngoài cửa lớn Ty Y thần điện, tháo Phục Linh ngọc xuống, trở thành một tiên tử ăn mặc đúng quy củ. Không chờ đồng tử trông coi điện hỏi, ta đã lấy chuỗi bạch linh vung vẩy hai vòng, tiến lên hỏi: “Ty Y Thần Quân ở trong điện không? Bản tiên tử phụng mệnh Họa Liễm tiên tử phân phó, đặc biệt đến đây hỏi Ty Y Thần Quân tình hình bệnh của Hòa thần.”

Hai đồng tử thấy chuỗi bạch linh, quả thật không dám chậm trễ, nhanh chóng dẫn ta vào Ty Y thần điện. Xem ra, Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang là người khá có mặt mũi trên Cửu Trọng Thiên.

Ta nghĩ, đã là Ty Y thì chắc là một người trẻ tuổi đầy hứa hẹn có khí chất nhẹ nhàng khoan khoái, giống như Lan Huru của Ma giới chúng ta. Lan Huru

mặc dù không phải là một ty y chuyên nghiệp nhưng về phương diện chữa thương vẫn khá thành thạo.

Nhưng Ty Y Thần Quân của Tiên giới thật sự đã phá vỡ giá trị quan của ta. Không ngờ đó lại là một lão già hói đầu, râu cũng rất dài.

Ty Y Thần Quân thấy ta có vẻ khách khí, thờ dài điềm đạm nói: “Không biết Họa Liễm tiên tử phái người tới có chuyện gì quan trọng?”

Ta cũng không dài dòng, nói thẳng vào vấn đề: “Họa Liễm tiên tử sai ta hỏi Ty Y Thần Quân một chút, bao giờ Họa thần mới có thể tỉnh lại. An hồn đấng của Thái Thượng Lão Quân có thể ổn định nguyên thần Họa thần trong bốn mươi chín ngày. Không phải phải đợi bốn mươi chín ngày sau mới nghĩ ra biện pháp chữa trị đấy chứ?”

Ty Y Thần Quân vội vàng nói hai tiếng “Không dám”.

Ta liền hỏi lại: “Hay là không tìm ra biện pháp cứu? Trong tam giới lục đạo, ngoài Ty Y Thần Quân ra, còn ai có thể cứu Họa thần?”

Ty Y Thần Quân trở giọng với ta: “Còn có Tây thiên Phật Tổ, chỉ tiếc hiện tại Phật Tổ đang cùng đế quân tứ hải bát hoang mới xuất quan chơi cờ, không nổi làm phiền.” Tây Thiên Như Lai, sao lại thuộc tam giới lục đạo.

“Ngoài Phật Tổ thì sao?” Ta hỏi.

Ty Y Thần Quân sờ sờ râu, trầm ngâm một lúc, nói: “Ngoài Phật Tổ, vậy thì chỉ có Ma giới. Nhưng cũng là trăm triệu lần không có khả năng.”

Lòng ta cũng trầm xuống: “Ngươi nói rõ hơn chút.”

Hắn nói: “Mặc dù ta không biết Họa thần bị thương như thế nào nhưng trong cơ thể lại có hai thuộc tính thủy – hỏa đối chọi, chưa loại bỏ thì không thể khôi phục. Về thuộc tính hỏa, có thể đến Cùng Châu nam cực thượng cổ hái cỏ Ngưng Lộ, mà về thuộc tính thủy, chỉ có thể để chỉ bảo băng phách của Ma giới hút ra.”

Chỉ bảo băng phách của Ma giới? Đó là cái gì vậy, sao ta lại chưa từng nghe nói qua?

Ty Y Thần Quân lại than thở thêm một câu: “Chỉ tiếc, vạn vạn không thể nhắc tới chuyện này với Thiên đế, nếu không tam giới lại một phen loạn lạc ...”

Ta lập tức hỏi: “Cùng Châu nam cực ở chỗ nào?”

Ty Y Thần Quân nói: “Đi thẳng một đường theo hướng nam đến tận cùng thiên giới. Chính là Cùng Châu có mãnh thú Cùng Kỳ bảo vệ, không dễ gì hái được cỏ Ngưng Lộ.”

“Chuyện này ngươi không cần quan tâm”, ta không muốn ngừng lại lâu quá, vừa đi khỏi Ty Y thần điện vừa nói: “Ty Y Thần Quân cứ chuẩn bị xem sau khi lấy được hai vật kia thì thị liệu cho Họa thần như thế nào. Họa Liễm tiên tử thần thông quảng đại, chắc chắn sẽ lấy được hai thứ đó.”

Sau đó, Ty Y Thần Quân mừng rỡ đồng ý với ta.

Trên đường trở lại Diễm Thái cung, ta xem chuỗi bạch linh trộm của Họa Liễm cao quý đoạn trang, hơi bức mình. Lẽ ra ta nên trộm thứ khác trong cung hiện tại còn phải làm việc tốt dưới danh nghĩa Họa Liễm, thật quá hời cho Họa Liễm tiên tử cao quý đoạn trang kia.

Ta tùy ý nâng tay ném chuỗi bạch linh ra khỏi Cửu Trọng Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hành Trình Đến Cùng Châu

Không thể phủ nhận, ta luôn là người có ân tất báo. Hiện tại, cứu Họa Tịch cũng không ngoại lệ. Trước khi đến Cùng Châu nam cực, ta nghĩ một chút vẫn là nên về Diễm Thái cung một chuyến trước.

Ta ở trong tấm cung của Họa Tịch, ngồi xổm trước giường hắn, giấy trắng mực đen ghi lại rõ ràng: một cái tát, một góc cỏ Ngưng Lộ, một băng phách của Ma giới. Một mạng.

Ta chờ nét mực khô, gấp lại cẩn thận rồi nhét dưới gối của Họa Tịch, nói: “Đừng chối cãi với ta, những gì ngươi nợ ta ta đều nhớ rành mạch, dù ngươi lấy thân báo đáp cũng không đủ.”

Ta im lặng nhìn da mặt Họa Tịch, không biết mảy mẩn lại chau lại lúc nào. Ta liền giơ tay vuốt lại giúp hắn. Hắn không nói chuyện chính là thừa nhận. Xong xuôi ta mới thanh thần, ổn định đi Cùng Châu.

Ta cười mây lành hướng về phía nam, khi đến tận cùng Thiên giới, quả thực nhìn thấy Cùngth Châu như lời Ty Y Thần Quân nói. Đó là một hòn đảo lơ lửng rất quái gở, nước bao quanh bốn phía, sương khói lượn lờ.

Từ trên không nhìn xuống, sương mù dày đặc khiến ta không thể nhìn thấy rõ.

Ta cũng không suy nghĩ nhiều, bay về phía đảo Cùngth Châu. Muốn tìm cỏ Ngưng Lộ thì tìm chỗ đặt chân trước đã, mọi chuyện nói sau.

Nhưng mà, vừa rồi cách xa thì không biết, sau khi ta hạ xuống mặt đất, cẩn thận quan sát Cùngth Châu mới lấp bắp kinh hãi. Nơi này cỏ cây vô cùng tươi tốt, cây cối che khuất bầu trời không nói, ngay cả hoa cỏ thấp nhất cũng cao hơn nửa người.

Chân ta vừa chạm đất người lập tức bị hoa cỏ bao phủ, suýt nữa không thở nổi.

Sau đó, ta vội cời vòng ngọc trên tay, nhanh chóng cao lên, đám hoa cỏ này mới không còn vây ta đến mức choáng váng đầu óc. Ta liền thông thả đi xuyên qua một cánh rừng dày đặc không thấy ánh mặt trời.

Đi không bao lâu, phía sau liền vang lên âm thanh xào xạc. Ngay lập tức, ta hoảng hốt, nghĩ mới nhanh đó mà đã bị mãnh thú Cùngth Kỳ theo dõi. Ta dừng lại chăm chú lắng nghe, thanh âm lại biến mất. Ta tiếp tục đi, âm thanh kia lại vang lên, thật quá đáng sợ.

Cuối cùng, ta cố can đảm quay đầu, phía sau chẳng có gì.

Sau đó, âm thanh kết kết làm phiền ta không chịu nổi, ta xoay người, giận dữ nói: “Rốt cuộc là kẻ nào muốn chết đang treu đùa ta!” Nói xong, ta nhanh chóng nâng tay niệm quyết, cánh tay quét qua không trung, kết ra một băng thuần sắc bén ném xuống đất, băng thuần vững vàng cắm trên mặt đất. Giống như thể chặt đứt cái gì, lại chảy máu.

Ta xoay người bỏ chạy.

Nghĩ thầm, lần này không ổn, Ty Y Thần Quân nói Cùngth Châu có mãnh thú Cùngth Kỳ bảo hộ, lại không nói ta biết mãnh thú Cùngth Kỳ có thể tàng hình! Cho dù mãnh thú Cùngth Kỳ kia nhào lại đây từ hướng nào đều có thể một ngụm ăn ta sạch sẽ trước khi ta kịp nhìn thấy nó!

Trầm ổn bình tĩnh như ta ... Đừng hoảng sợ ... Gặp chuyện này ngàn vạn lần đừng hoảng sợ ...

Đúng rồi, chỉ cần ta tìm thấy cỏ Ngưng Lộ là có thể rút lui. Vì thế, ta vừa chạy vừa tìm kiếm cỏ Ngưng Lộ có thể hóa giải thuộc tính hỏa trong cơ thể Hỏa Tịch.

Tìm một lúc ... Lại tìm thêm một lúc ... Ta ngửa đầu than thở, tiện tay vả mình một cái.

Đúng rồi, cỏ Ngưng Lộ kia có hình dáng như thế nào? Lá cây tròn hay nhọn, dài hay ngắn?! Đúng rồi, cỏ Ngưng Lộ có không nở hoa mà tự kết quả hay không ... Có cao đến thắt lưng ta như các hoa cỏ khác trong Cùngth Châu không ...

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Mãnh Thú Cùngth Kỳ

Càng nghĩ, ta càng không nghĩ ra cái gì. Bởi vì Ty Y Thần Quân căn bản không nói ta biết! Nói đến ta cũng lạ, vừa nghe đến phải lấy cỏ Ngưng Lộ, ta cũng không hỏi rõ ràng đã chạy đến đây.

Dù sao cũng không rõ ràng, ta đành cẩn thận hái tất cả hoa cỏ ta gặp trên đường, mỗi thứ một chút. Nhất định sẽ hái trúng cỏ Ngưng Lộ.

May mắn, dụng cụ hái hoa gọt quả, phụ tôn có ban cho ta một bảo khí.

Ta niệm quyết triệu ra huyền băng hàn đao hàn quang lờ lờ, đao quang kiếm ánh chọi lóe, ngay lập tức rừng cây giống như nổ tung, hoa cỏ tung bay khắp nơi. Ta nhanh chóng nhặt chúng lại.

Mãi đến khi đi qua cánh rừng, thu thập thật tốt các loại tiên thảo cũng không nghe lại tiếng kết kết âm trầm kia, cũng không thấy con mãnh thú Kỳ Cùngth kia đột ngột chạy ra ăn ta.

Nhất thời ta thở ra mấy ngụm khí, đoán là hôm nay thời tiết quá xấu, bầy mãnh thú Cùngth Kỳ đều đang buồn ngủ, vì thế không rảnh tiếp đãi ta. Hôm nay ta đúng là đụng phải vận may.

Bên ngoài cánh rừng cũng chính là bên ngoài Cùngth Châu, gần đến hồ nước.

Ta đứng cạnh hồ nước, thu huyền băng hàn đao lại, gọi mây lành chuẩn bị thắng lợi trở về. Ta nghĩ Cùngth Châu cũng không có gì đáng sợ, giống như

Hoàng đã chỉ cảnh của Ma giới chúng ta. Mọi người đều nói nó dữ tợn bao nhiêu, thật ra ai cũng chưa từng hiểu rõ, niềm tin chưa chắc đã là sự thật.

Ta chỉ hơi tò mò một chút, vừa rồi ta kết ra băng thuần cắm vào mặt đất, chút máu đó ở đâu ra. Không phải là máu của thổ địa Cùng Châu đấy chứ?

Vừa từ từ suy nghĩ, ta bò lên mây lạnh, khiến nó bay đi.

Nhưng mà, sau đó, khi mây lạnh cách mặt đất mấy trượng, ta quay đầu trở lại nhìn thoáng qua, đột nhiên thấy bên cạnh chỗ mặt đất Cùng Châu tiếp giáp với nước hình như một ra một gốc cỏ nhỏ nhỏ màu xanh. Lá cỏ tròn tròn, cây nó hơi nhọn, mặt trên còn đọng một giọt nước trong veo chưa kịp khô.

Liếc mắt nhìn xuống, rất đáng yêu.

Ta bỗng nhiên có một loại tình ngộ cực kỳ mãnh liệt, cảm thấy những thứ ta vừa hái đều là phí công, thứ ta cần tìm chính là mấy cọng cỏ bên cạnh hồ nước này!

Sự giác ngộ của ta trước giờ đều có căn cứ.

Chẳng hạn như cỏ Ngưng Lộ, trên lá cây nên đọng vài giọt nước như hiện tại mới giống.

Vì thế, ta không chần chừ nữa, lập tức điều khiển mây lạnh trở lại, muốn hái cỏ Ngưng Lộ. Quả thật ta hái được, nâng nó trong lòng bàn tay, thật ấm áp, thật thân mật.

Đột nhiên lúc này, cùng với một tiếng rít gào vang trời, ta còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ phút chốc đầu vai đã cảm thấy cực kỳ đau đớn, khiến đầu ta hoàn toàn trắng xóa.

Ta không nhận nổi, cổ họng bốc lên vị tanh ngọt, ngậm miệng không được, nôn ra một ngụm máu. Ta chậm rãi cúi xuống nhìn bả vai liền thấy mấy móng vuốt đầy lông, một vài cái còn xuyên thủng bả vai ta, còn một vài cái đang ra sức giữ chặt bả vai.

Ta nhìn theo mấy móng vuốt lông lá kia, giữa không trung thể nhưng lại dần dần hiện ra một con nhện cực to, giương miệng về phía ta, trợn hai trừng mắt xanh biếc!

Ngay sau đó, nó lại rít gào một tiếng, ta chưa kịp phản ứng, lập tức vô số móng vuốt lông lá lao về phía ta. Ngay lập tức, ta cảm thấy không thể không chế thân thể mình, một lực đạo cực lớn đánh ta văng khỏi đám mây, rơi thẳng xuống nước!

Nước sông lạnh băng từ bốn phương tám hướng vọt tới phía ta, nhắm thẳng và trong mũi miệng tai mắt ta, như thể sợ không đỡ nổi ta. Sóng ngầm mãnh liệt đánh úp về phía ta từng hồi một, ta lại không có sức phản kháng!

Con nhện ở dưới nước cũng rất hung mãnh, thừa dịp ta chưa kịp niệm quyết phản kích, móng vuốt của nó không chỉ đâm xuyên bả vai ta, khắp thân thể ta đều có móng vuốt đầy lông ghè tằm kia.

Đau, toàn thân đều đau muốn chết.

Nước lạnh tràn ra từ miệng ta, dần dần bị nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nam Cực Tiên Quân Không Mặt Không Da (1)

Ta thật sự không thể tưởng tượng được con nhện lông lá khổng lồ ấy lại có thể bơi, ở trong nước mà vẫn có thể rít gào. Nó vừa kiềm giữ chặt ta vừa rít gào vào mặt ta. Áp lực cực đại tạo thành những đợt sóng lớn ép ta xuống đáy nước.

Giữa cơn mơ màng, ta cố hết sức trừng mắt, thấy thân mình đầy lông của con nhện. Nó cạy vào vô số chân nhỏ mà hiện tại dùng một bên vừa bắt vừa đâm khắp người ta, bên kia có một số móng vuốt bị chặt đứt, đứt rất đều.

Cổ tay ta bị móng vuốt đâm xuyên, ta cố gắng nâng tay đáng tiếc chỉ một móng vuốt cũng có sức lực quá lớn. Sau đó, ta không giãy giụa nữa, hai ngón tay khép lại, bắt đầu niệm quyết.

Không còn cách nào khác, ai bảo ta luôn hiểu cách làm ăn. Mất một cổ tay vẫn lời hơn mất mạng nhiều.

Ngay khi ta niệm chú, một băng thuần trong suốt kết lại, theo chuyển động của tay ta, băng thuần lao ra, vừa nhanh chóng lại sắc bén, thoáng cái đã cắt đứt tất cả những móng vuốt đang đâm xuyên người ta.

Như thế tên nhãi này vốn không có chân vậy, cắt quá chính tề!

Ta chợt hiểu ra, âm thanh sột soạt trong rừng vừa rồi chắc là của con này. Thứ mà băng thuận của ta chặt đứt chính là chân của nó!

Chỉ vì một nhát của ta, con nhện khuyết tật trở nên tàn phế hoàn toàn, vì thế, nó nổi giận. Cực kỳ giận.

Trông mắt xanh biếc trương lớn, nó giương miệng đánh về phía ta, thề nhất định ăn sống nuốt tươi ta!

Ngay tại thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, ta thử cử động cơ thể lại đột nhiên phát hiện toàn thân đau đớn đến chết lặng, không còn chút sức lực nào. Mặc kệ ta cố gắng như thế nào cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn trông mắt xanh biếc và cái miệng rộng tối om tiến lại ngày càng gần. Ta chợt nhớ đến tờ giấy ta để lại cho Hóa Tịch trước đó, trên đó có ghi “một mạng”. Đây quả là một ghi chép có tính tiên đoán!

Ban đầu, ta vốn nghĩ ra cứu hẩn một mạng thì hẩn sẽ nợ ta một mạng, mà giờ ta vì hẩn mất mạng thì cũng coi như hẩn nợ ta một mạng. Dù sao thì vẫn là hẩn nợ ta.

Nghĩ vậy ít nhiều khiến ta cảm thấy tốt hơn chút. Hóa ra ta còn có tài tiên tri, nhưng nếu ta có thể đoán trước cái chết của mình sớm hơn một chút thì tốt rồi.

Thật ra là đánh chết ta cũng không ngờ đến!

Khi ta tính toán ở Diễm Thái cung, nói cái gì mà nếu ta không trở về được thì mỗi ngày Hóa Tịch phải dùng một thùng cơm canh tế bái ta, tất cả đều chi trả hẩn thôi! Đó là yêu cầu hẩn đền ơn ta!

Tổ sư, thế mà ta lại thật sự không trở về được?!

Gần như chỉ trong nháy mắt của nháy mắt ... Không, ta xác định ta không nháy mắt ... Trước mắt đột nhiên tối đen. Chắc là ta đã vào bụng con nhện lông lá kia rồi!

Ngay sau đó, bên tai chợt vang lên tiếng rít gào cuồng loạn của con nhện.

Ta ở trong bụng nó mà có thể nghe được tiếng rít này thì không biết con nhện kia phải kích động đến bao nhiêu.

Vừa mới tưởng tượng như vậy, thất lung đột nhiên căng thẳng, dọa ta hết hồn. Ngay khi ta còn chưa kịp giãy giụa, một giọng nói cực nhỏ đã kề sát bên tai: “Đừng lộn xộn.”

Giọng nói của người này, ta nghe ra được! Ngay tức khắc, ta nước mắt nước mũi giàn giụa.

Thấy ta không nhúc nhích, người kia lại nhẹ nhàng nói: “Đi theo ta, đừng quấy dòng nước, nếu làm tan vòng mực trong nước thì đi không nổi đâu.”

Ta kiên quyết gạt đầu, để mặc người kia ôm ta, cẩn thận từng chút từng chút một di chuyển lên phía trên. Khi gần trời lên mặt nước, ta quay đầu nhìn xuống nước, thấy quả thực có một vòng mực tụ lại, vây quanh con nhện.

Ta liền nghiêng đầu nhìn bên cạnh, kinh hãi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mối Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Nam Cực Tiên Quân Không Mặt Không Da (2)

Người cứu ta ... chẳng phải là nam thần tiên lúc trước ta gặp trên thiên đình sao?!

Nam thần tiên không hề chần chừ, thấy chúng ta sắp trôi lên mặt nước, lập tức niệm quyết, nhất thời ta và hẩn lao ra khỏi nước, lập tức bay vào không trung, nhảy lên đám mây lạnh, rồi khỏi thần đảo thượng cổ Cùng Châu.

Ta vốn mặc xiêm y nhạt màu mà nay vết máu loang lổ khắp người, nhìn rất nhếch nhác. Nam thần tiên giục mây lạnh bay nhanh hơn rồi quay sang hỏi ta: “Người bị thương nặng lắm không?”

Ta nhếch miệng cười thân thiện với hẩn: “Bình thường, bình thường, nếu không người cũng chọc mấy lỗ trên người thử xem?”

Nam thần tiên giục mây lạnh bay nhanh hơn chút nữa, sau đó thấy dưới chân có một hòn đảo liền ngừng lại, đặt ta dựa vào một gốc cây.

Hẩn dùng tiên quang cầm máu chảy ra từ những lỗ thủng trên người ta, vừa làm vừa nói: “Không thể tưởng tượng được một cô gái như người lại đến chốn Cùng Châu hiểm ác. Nếu không phải ta tình cờ đi ngang qua, thấy nước quanh Cùng Châu chuyển động khác thường thì người sớm đã vùi thân trong bụng nhện vương rồi.”

Ta vội vàng sờ sờ ngực, lấy ra một bó hoa cỏ to, cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng tìm thấy cây cỏ nhỏ lá vừa tròn vừa nhọn, đưa tới trước mặt nam thần tiên, nói: “Ta hỏi ngươi, đây có phải là cỏ Ngưng Lộ không?”

Nam thần tiên do dự một chút, hỏi: “Ngươi hái nó ở đâu?”

Ta nói: “Ồ cạnh nước.”

“Vậy thì chắc là phải.” Hần nói, “Cỏ Ngưng Lộ được mãnh thú Cùng Kỳ bảo hộ, con nhện vương vàng kia là một trong số chúng, coi như ngươi may mắn. Nhưng mãnh thú Cùng Kỳ sợ tối, nếu là ở trong rừng u ám thì cũng không có sức uy hiếp mấy. Nhưng một khi đã ra khỏi rừng, tới cạnh nước rồi thì khó mà thoát thân được.”

Chẳng trách lúc này nam thần tiên lại dùng mực vây khốn con nhện kia, con nhện lại sợ tối sao. Thật là một con mãnh thú chỉ sợ cô đơn!

Ta nghĩ nghĩ, hỏi: “Làm sao ngươi biết được điều đó?”

Nam thần tiên cười cười, nói: “Ồ Nam Cực này, chẳng có ngọn núi tiên nào mà bản Tiên Quân không hiểu cả, bản Tiên Quân là người quản lý Nam Cực.”

Khi nói những lời này, bộ dạng hần thật vênh vao.

Thì ra hần là Nam Cực Tiên Quân.

Ta suy tính một chút, đem cỏ Ngưng Lộ tới trước mặt Nam Cực Tiên Quân, nói: “Một khi đã như vậy, ngươi mau giúp ta đem cái này đến Ty Y thần điện trên Cửu Trọng Thiên đi. Ta còn phải đi tìm tiên dược khác.”

Nếu vậy ta không cần phải đi một chuyến, có thể lập tức quay về Ma giới tìm kiếm chỉ bảo Băng Phách.

Không nghĩ tới cổ tình lúc này, Nam Cực Tiên Quân lại rối rắm. Cực kỳ rối rắm.

Hần nhìn cỏ Ngưng Lộ trong tay ta một cách chán ghét, bĩu môi nói: “Ngươi là ai, bộ dạng lại không nhỏ xinh, dựa vào đâu bản Tiên Quân phải giúp ngươi đưa nó đến Ty Y thần điện? Huống hồ bản Tiên Quân vừa mới trở về từ Cửu Trọng Thiên, giờ lại đi lên chẳng phải quá phiền phức sao?”

Tay ta run lên: “Ngươi không biết ta là ai, sao lại cứu ta?”

Nam Cực Tiên Quân nói: “Trước hết ta cứ cứu lên xem có nhỏ xinh, đáng yêu hay không, nếu không bản Tiên Quân lại ném xuống.”

Ta suýt học máu: “Vậy sao ngươi không ném ta trở lại đi?”

Nam Cực Tiên Quân kiêu ngạo liếc ta: “Thật may trên người ngươi có nhiều lỗ thủng, bản Tiên Quân mới nhân từ như vậy.”

Ta nhét lung tung cỏ Ngưng Lộ vào vạt áo trước ngực Nam Cực Tiên Quân, trừng hần nói: “Đây là để cứu mạng Hỏa thần, rốt cuộc ngươi đưa hay không?!”

Nam Cực Tiên Quân đắn đo, nói: “Bản Tiên Quân có thể suy nghĩ một chút về việc phái người mời Ty Y Thần Quân xuống, tất cả đều là vì ta xem xét mặt mũi của Hỏa Thần.”

“Ngươi đi lên!” Ta nổi giận.

“Dựa vào đâu mà ngươi bảo bản Tiên Quân đi thì bản Tiên Quân phải đi? Bộ dạng ngươi rất đáng yêu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Nam Cực Tiên Quân Không Mặt Không Da (3)

Nghe thấy Nam Cực Tiên Quân không mặt không da nói vậy, dù là người rộng lượng như ta cũng không tránh khỏi tức đến phát run.

Ta lung lay lão đảo dựa vào gốc cây đứng lên, lấy vòng ngọc từ trong ngực ra, đeo vào tay, quát lên: “Có chí khí lắm! Ngươi không đi, ông đây tự đi!”

Thân thể nhỏ lại, ta đang cầm cỏ Ngưng Lộ liền tự ái tạm biệt Nam Cực Tiên Quân, tự mình đi về phía Cửu Trọng Thiên. Chẳng qua người đầy thương tích, đi đường hơi không ổn.

Nhưng ta mới đi được ba bước, Nam Cực Tiên Quân ở phía sau chợt kêu lên: “Từ từ! Ngươi nhìn ngươi xem, cả người đều bị thương, còn muốn đi đâu nữa, đi đường có đau hay không, ngươi xem người suýt ngã sắp xuống kia!”

Trong nháy mắt, Nam Cực Tiên Quân không mặt không da đã cười tủm tỉm, ngồi xuống trước mặt ta.

Ta khó kìm nổi lửa giận: “Liên quan gì đến ngươi! Hiện tại ta muốn đi Ty Y thần điện để đưa cô Ngưng Lộ, phiền ngươi đừng chặn đường!”

Nam Cực Tiên Quân dùng ánh mắt “Thật là một bàn đồ ăn ngon miệng” nhìn ta, nhếch miệng cười nói: “Thì ra ngươi chính là đứa nhỏ ta gặp ở thiên đình.”

Ta vẫn như cũ khó kìm nổi lửa giận: “Ta nói cho ngươi biết ta sẽ không cần ngươi giúp ta đưa cô tiên đi nữa! Giờ ngươi có cầu xin ta, ta cũng không cần!”

Chỉ thấy hắn nhìn ta, nuốt nước bọt, chậm chậm nói: “Không sao không sao, ta đi đưa cùng ngươi là được rồi ~ còn nữa, không phải ngươi còn muốn tìm tiên được khác sao, ta cũng đi với ngươi ~ ngươi xem, vừa nãy gặp mảnh thú Cùng Kỳ nguy hiểm, nếu không phải ta xuất hiện kịp thời, ngươi chắc chắn không thoát khỏi số phận đáng thương! Không được, ta phải tự mình bảo vệ ngươi ~ trước hết, ngươi cho ta biết ngươi là đồng tử nhà thần tiên nào đi ~”

Nghe hắn nói bấy một trận xong, ta liếc hắn: “Bộ dạng ngươi không tuấn mỹ cũng không phiêu dật, sao ta phải cùng ngươi đi đưa cô tiên?”

Hắn có chút khó tin, sờ sờ da mặt mình: “Ồ, ta không tuấn mỹ phiêu dật sao ...”

“Xấu, cực xấu.” Ta nói xong liền gọi mây lạnh tới, định đi.

Sau đó, thằng nhãi này thừa dịp ta chưa chuẩn bị kịp, cướp lấy cô Ngưng Lộ trong tay ta, ta vừa muốn mở miệng mắng, hắn đột nhiên duỗi ngón trỏ che môi ta, một viên thuốc lạnh như băng lập tức trôi xuống họng ta, ta khom người vươn tay móc họng nhưng móc không ra.

Chỉ nghe hắn cười cười nói: “Không phải ngươi còn muốn đi chỗ khác tìm tiên được sao, để ta giúp ngươi đưa thứ này cho Ty Y Thần Quân. À, đứng rồi, đứa nhỏ ngươi cẩn thận chút, đừng để bị thương trở lại, nếu không ta đau lòng lắm ~ tuy nhiên, ở Tiên giới, trừ Cùng Châu ra, chẳng có địa phương nào nguy hiểm nữa. Thứ vừa nãy ta cho ngươi ăn chính là Tiên Sâm hoàn chỉ Nam Cực mới có, ngươi không cần cảm tạ ta.” Hắn mặt không biểu cảm gì đập lên đám mây lạnh ta gọi đến.

Vừa đi hai bước, hắn lại lộn trở về, cười tủm tỉm nói: “Còn nữa, ta có ơn cứu mạng ngươi, ân này ngươi nhớ báo đáp nhé.”

Ta cúi xuống đất, nhặt một hòn đá nhỏ ném về phía mặt hắn, nổi giận: “Ơn cứu mạng, không cần báo đáp!”

Không cần báo đáp đương nhiên là không báo.

Nam Cực Tiên Quân bùm trán, mặt mày xám xịt bay đi.

Lúc này, ta mới cảm thấy hơi khoan khoái, vội vàng gọi một đám mây lạnh khác, bay về hướng Ma giới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Xà Nhân Lan Hư Của Ta (1)

Lúc ta trở lại Ma giới, Ma giới đang là ban đêm.

Tay ta vẫn đeo vòng ngọc, dễ dàng tránh thoát tầm mắt của phần đông ma tộc, muốn đi tìm Lan Hư để hỏi về chí bảo của Ma giới.

Nhưng Lan Hư lại đang ở trong tầm điện của ta, đang uống rượu hết ly này đến ly khác.

Ta xem khắp phòng đều treo lụa đỏ, thấp nền đỏ mới sức nhớ ra hôm nay là ngày đại hôn của ta và Lan Hư! Hắn cũng đang mặc hỷ phục, ngồi ánh nến, tạo nên một cảnh tượng thật dịu dàng.

Ta vẫn đứng ở cửa, chưa đi vào, hắn ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, nói: “Cuối cùng cũng đã trở lại.”

Giọng nói hơi khàn khàn, không biết đã uống bao nhiêu rượu.

Ta biết hắn tức giận, đành đứng ở cửa, cười nói: “Ta cuối cùng xem như cũng trở lại. Ngươi phải biết ta suýt nữa không về được.”

Lan Hư nâng mắt, nhìn ta, vẻ mặt biến đổi, ngay sau đó, một trận gió mát quét vào mặt ta, Lan Hư đã đứng trước mặt ta, nhướn mày hỏi: “Nàng bị

thương sao?!”

“Không có không có”, ta vội vàng xua tay, “Chỉ là dọc đường gặp phải kẻ xấu, bị thương ngoài da chút, thật ra cũng không đau lắm...”

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, ta bỗng nhiên không còn dũng khí nói tiếp, tủi thân cúi đầu: “Thật ra ta bị thương Thật con mẹ nó đau...”

Mặc dù ta đã niệm quyết biến bộ quần áo vốn nhiễm đầy máu trở nên sạch tinh, Lan Huru vẫn phát hiện.

Chắc là ta bị thương nên có chút khí hư.

Lan Huru không nói gì, một tay ôm lấy ta, tiến vào tầm điện, đặt ta lên giường, bắt đầu chữa thương cho ta.

Khi bàn tay mát lạnh của hắn chạm vào miệng vết thương, đau đớn lập tức giảm đi rất nhiều, tốt hơn hẳn so với việc ăn viên thuốc của tên Nam Cực Tiên Quân không biết xấu hổ kia.

Nhất thời, cả tầm điện chìm trong yên lặng, ta không thích sự im ắng này, làm người khác cảm thấy buồn bã. Ta suy nghĩ nửa này, lại chẳng may không tìm thấy đề tài nào thích hợp để nói, cuối cùng đành rầu rĩ nói một câu: “Hôm nay là đại hôn của chúng ta, chúc mừng chúc mừng.”

Lan Huru ngẩn người, khéo miệng cong lên một nụ cười lạnh nhạt, thoạt nhìn có chút không thật lòng, rất chua xót. Hắn nói: “Tân nương cả hai lần đều chạy trốn trước đại hôn, nàng nói đây là kiểu đại hôn gì chứ.”

Ta nghĩ nghĩ, còn thật lòng đáp lại: “Ta cũng không hiểu đây là đại hôn kiểu gì.”

Lan Huru thở dài một tiếng. “Thật ra, Lư Cẩm nàng nếu không muốn thì cứ trực tiếp nói với ta, không cần phải đào hôn đâu.”

Mày hắn nhử lại, rất khó coi. Ta vươn tay vuốt mày hắn, hắn ngẩng đầu, hơi kinh ngạc nhìn ta. Ta cố lấy hết can đảm, nói: “Ngươi nghe ai bảo ta không muốn cưới ngươi! Lần này không phải ta cố ý đào hôn đâu!”

Xà nhân này rất đa sầu đa cảm, ta không muốn hắn khổ sở, đương nhiên là muốn cùng hắn lập gia đình, huống chi ta cũng không yên tâm giao hắn cho người khác. Ta nghĩ, nếu phụ tôn đã đưa một xà nhân xinh đẹp như vậy cho ta, ta chắc chắn phải có trách nhiệm với hắn.

Mặt mày Lan Huru chậm rãi giãn ra, nhường mày nói: “Ta biết nàng không cố ý, vậy nàng nói ta biết lần này nàng đào hôn khỏi Ma giới vì cái gì. Nàng nói phải trả một món đồ là món gì vậy? Vì sao lại phải trả?”

Không thể không nói, Lan Huru hỏi liên tiếp ba vấn đề, đột nhiên khiến ta hiểu được – hình như Lan Huru đã sớm biết chuyện gì, chẳng hạn như hắn sớm biết hiện tại ta trở về Ma giới vì cái gì.

Vì thế, ta cũng không vòng vo nữa, nói rõ ràng: “Tiên tộc mà lần trước ngươi gặp ở Yêu giới sắp chết.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Xà Nhân Lan Huru Của Ta (2)

Lan Huru ung dung ỏi ra ba chữ: “Thật đáng mừng.”

Ta tiếp tục nói: “Theo như Ty Y Thần Quân của Tiên giới nói, cơ thể hắn có hai cổ băng lửa. Chúng va chạm lẫn nhau, không thể hóa giải nên nguyên thần bắt đầu không ổn.”

Lan Huru vẫn ung dung như cũ, “Ừ” một tiếng.

Ta nhìn hắn: “Ta nghĩ Ty Y Thần Quân nói vậy, Yêu vương của Yêu giới là kỳ lân, thuộc tính hỏa, sao mà có hai cổ băng lửa được.”

Lan Huru giương mắt nhìn ta, vẻ mặt không rõ.

Ta hỏi: “Chỉ bảo của Ma giới chúng ta, gọi là Băng Phách, ngươi biết nó ở đâu à?”

“Nàng muốn lấy Băng Phách làm gì? Định cứu tên Tiên tộc kia sao?” Ngón tay lạnh lạnh của Lan Huru khẽ vuốt ve một bên mặt ta, nỉ non, “Lư Cẩm, nàng biết nàng đang làm gì sao?”

“Ta sao lại không biết, ta muốn cứu tên Tiên tộc kia.”

Ta ngoảnh mặt, đứng dậy rời giường, nói: “Ngươi không biết thì ta đành phải đi hỏi phụ tôn vậy.”

Mới đi hai bước, tiếng Lan Huru vang lên, có chút lo lắng: “Tại sao nàng nhất định phải cứu hắn? Nàng tự xưng tôn thượng về Băng Phách, không sợ tôn thượng nghi ngờ sao?”

Ta nheo mắt nhìn hắn, nhếch miệng cười: “Sợ, ta sao lại không sợ, cho nên mới hỏi ngươi trước. Cùng lắm là ta lấy Băng Phách cứu Hỏa Tịch trước, trở về bị phụ tôn đánh một trận, chuyện như vậy ngươi đã gặp quen rồi, ta cũng sớm thành thói quen rồi.”

“Nàng rốt cuộc có biết kẻ nàng muốn cứu là ai không?!” Lan Huru mất kiên nhẫn, cố kiềm chế nói với ta.

“Ta biết, người của Tiên tộc thôi mà”, ta vừa nói vừa đi ra ngoài, “Vốn ta nghĩ tốt xấu gì khi ở Yêu giới hắn cũng cứu ta một mạng, ta đưa hắn khỏi Yêu giới coi như tính toán xong, sau đó trở về, thanh thần ổn định thành hôn với ngươi. Ngươi khiêng hắn cả chặng đường dài như vậy, hắn chảy nhiều máu như thế, chẳng trách Ty Y Thần Quân nói cái gì mà hai cô băng lửa!”

“Nàng nghi ngờ ta?”

Ta dừng bước, quay đầu nói: “Căn bản không cần nghi ngờ. Người của Tiên tộc nếu rơi vào tay phụ tôn chắc chắn sẽ không có kết cục tốt, ta hiểu. Chẳng qua ta không ngờ tới, ngươi đồng ý giúp ta cứu hắn rồi lại âm thầm hại hắn.”

Lan Huru im lặng nhìn ta: “Luru Cẩm, nàng cũng không muốn ta cứu hắn mà chỉ bảo ta mang hắn khỏi Yêu giới. Ta có thể tìm miếu Thổ thần, bảo người ta đưa hắn về Tiên giới đã là đại từ đại đại bi lâm rồi.”

Ta dừng một chút, xoa xoa da mặt, cố gắng nhớ lại, ngập ngừng hỏi: “Lúc đó ta không bảo ngươi cứu hắn sao?”

“Không có.”

“Quên đi quên đi, ta không trách ngươi”, ta khoát tay, “Dù sao ngươi cứu hay ta cứu đều giống nhau, ngươi mau nói ta biết Băng Phách ở đâu, ta dùng xong sẽ đem về!”

Lan Huru đến cạnh ta, thấp giọng gọi ta một tiếng: “Luru Cẩm.”

Ta ngừng đầu, nhìn thấy cặp mắt sáng ngời của hắn, hình như còn lóe ánh sáng xanh, tự xưng cổ họng nghẹn lại: “Làm, làm gì?” Mỗi lần Lan Huru tích cực làm gì đó, hắn sẽ lộ ra ánh mắt như vậy.

Lâu lắm rồi ta chưa thấy ánh mắt này của hắn.

Một lần là nhiều năm về trước, khi đó Quý tộc còn chưa quy thuận Tiên giới, vì lấy lòng Tiên giới mà định bắt công chúa Ma giới là ta đây dâng lên Tiên tộc. Chỉ tiếc bị Lan Huru chặn lại dọc đường.

Lúc đó, Lan Huru dẫn dắt Ma tộc đánh nhau với Quý tộc, vì cứu ta mà giết chóc khắp nơi, một thân y bào xanh thẫm tung bay, tay cầm Bích Dẫn kiếm giết vô số kẻ.

Cặp mắt của hắn, cũng giống như hôm nay, sáng ngời màu xanh thẫm, chẳng qua so với hôm nay còn thâm thụy hơn.

Hắn ngồi xổm trước mặt ta, hai tay giữ chặt vai ta, gần từng tiếng hỏi: “Vì sao nhất định phải cứu hắn, nàng yêu hắn rồi sao?”

“Vì sao ta nhất định phải cứu hắn, vì hắn đã cứu ta đấy, từ trước đến nay, Ma tộc chúng ta luôn ân oán rõ ràng, hơn nữa không thể mắc nợ Tiên tộc để trở thành nhược điểm.” Ta trầm ngâm một lát, nói: “Còn nữa, ta không phải yêu ngươi sao, làm sao có thể lại yêu hắn được?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Xà Nhân Lan Huru Của Ta (3)

Ta nhớ rõ ta yêu Lan Huru, chuyện này không thể nghi ngờ, hơn nữa ta cũng không định thay lòng đổi dạ.

Mặc dù ta đã giải thích với Lan Huru, một lần lại một lần, hắn vẫn giữ vẻ mặt không tin ta. Cho đến khi ta ghé vào tai hắn lại nhai đến chín trăm chín mươi chín lần “Lan Huru, ta yêu ngươi”, hắn mới thỏa hiệp, miễn cưỡng tin tưởng ta.

Đây chính là sự dối lập giữ việc danh dự của một người tụt xuống mà uy danh của người khác lại tăng cao nhanh chóng.

Nhưng về chuyện ta muốn lấy Băng Phách khỏi Ma giới để cứu Hỏa Tịch, hắn vẫn như cũ giữ vững trận địa, không chịu thả ta đi. Ta trái một câu “Lan Huru là một xà nhân xinh đẹp ~” phải một câu “Lan Huru là một xà nhân dục dăng ~” cũng không làm hắn rung động mấy may. Hắn ôm ta vào lòng, ta gãy không ra.

Sau ta hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, gào thét: “Lan Huru, ngươi không cho ta đi chính là không yêu ta!”

Lan Huru cũng không để ý: “Không yêu thì không yêu, dù sao nàng cũng nói nhiều lần rồi.”

Ta lập tức thay đổi câu khác: “Lan Huru, ngươi không cho ta đi, ta sẽ không yêu ngươi nữa!”

“Câu này cũng nói nhiều lần rồi.”

Thấy hắn ôm ta đi vào trong điện, ngay tại thời khắc quan trọng, ta cái khó ló cái khôn, ôm chặt lấy cổ hắn, hôn một cái lên mặt hắn. Quả thực chỉ thoáng chốc, Lan Huru liền ngẩn ngơ cả người, ta lập tức giãy khỏi vòng tay hắn, chạy cách xa hắn mấy trượng, nói: “Ta cho ... ngươi cơ hội cuối cùng, rốt cuộc ngươi nói hay không. Băng Phách ở đâu! Ngươi không nói ta liền đi tìm phụ tôn, sau đó ngươi cứ chờ xem phụ tôn đánh chết ta đi!”

“Nàng đi đi, dù phải nhìn nàng bị đánh chết ta cũng không cho nàng lại tiếp xúc với người của Tiên tộc.”

Ta thật không ngờ đến, Lan Huru lại có thể tàn nhẫn như vậy. Nhưng nếu đã nói đến mức này, ta cũng chỉ có thể kiên trì hừ một tiếng, xoay người đi về phía tâm điện của phụ tôn.

Đã tìm thấy cổ Ngưng Lộ, Băng Phách ta cũng nhất định tìm được.

Chẳng qua không nghĩ đến, chân trước vừa bước ra khỏi cửa, Lan Huru đứng phía sau bỗng buồn bã mở miệng: “Băng Phách ở ngay trên người nàng.”

Ta quay người lại, nhếch miệng cười với hắn: “Lan Huru, ngươi thật là đẹp!”

Lan Huru bất đắc dĩ than thở: “Thôi, không đạt mục đích sẽ không quay đâu, thật không có ai quật cường như nàng được.”

“Phải không, ta cũng biết ta rất quật cường!” Ta lập tức tiến lên, lấy lòng hỏi:

“Ngươi nói Băng Phách ở trên người ta là ý gì?”

“Hồn của huyền băng hàn đao chính là Băng Phách.”

Ta vội vàng lấy huyền băng hàn đao ra, lưỡi dao tinh tế, tỷ mỹ, gần như chỉ cần nhìn thôi đã đủ dọa người khác phát lạnh.

Lại nghe Lan Huru nói tiếp: “Năm đó tôn thượng hao tổn một nửa tu vi của bản thân đem Băng Phách phong ấn vào trên huyền băng hàn đao không phải để nàng cứu tính mạng Tiên tộc mà là để nàng giết Tiên tộc báo thù cho mẫu thân.”

Ta nói: “Ta hiểu, sớm hay muộn cũng giết, chẳng qua cứu trước rồi giết sau. Ngươi biết cách lấy Băng Phách ra không?”

Lan Huru không vội trả lời ta mà hỏi lại ta một vấn đề tương đối thâm ảo: “Luru Cẩm, không phải ta đang làm hư nàng chứ?”

Ta kiên quyết lắc đầu. Hắn không biết thì sao ta biết được.

Sau Lan Huru nói với ta phụ tôn luyện chế băng đao, lấy máu ta làm chủ, giờ nếu ta muốn lấy Băng Phách ra thì chỉ cần lấy máu ta dẫn chủ.

Về phần năm đó phụ tôn lấy máu ta làm chủ như thế nào, ta không nhớ lắm. Chủ yếu là bởi vì số lần ta bị thương ngay trước mặt phụ tôn nhiều lắm, ta không nhớ hết.

Lần thứ ba ta rời khỏi Ma giới, về mặt Lan Huru bình yên, không còn không khống chế được cảm xúc như hai lần trước nữa. Ta đi vài bước, nghĩ nghĩ rồi quay đầu cười nói với hắn: “Lần này ta nói thật, chờ ta trở lại sẽ cưới ngươi, không bao giờ ... chạy trốn nữa, ta cam đoan, cho nên ngươi nhất định phải ngoan ngoãn chờ ta. Còn nữa, người của Tiên tộc, lần này ta cứu một lần, từ nay về sau sẽ không đội trời chung. Muốn giết muốn lóc xương, ta cũng sẽ không mảy may chớp mắt!”

Lan Huru sững sờ nhìn ta. Chắc là từ trước đến giờ chưa từng thấy ta có tôn nghiêm, quyết đoán như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Hỏa Vượng, Ngồi Dậy Uống Thuốc Mau (1)

Nửa đêm, ta biến trở lại bộ dạng thật, thờ hồng học đứng trước Ty Y thần điện. Đồng tử của Ty Y thần điện rất thức thời, lập tức đón ta vào điện.

Ty Y Thần Quân vốn đã ngủ nhưng bị ta gọi dậy. Ta vào thẳng vấn đề, hỏi: “Cổ Ngưng Lộ đâu, Ty Y Thần Quân nhận được rồi chứ?”

Ty Y Thần Quân mắt nhấp nhem, gật đầu nói: “Nhận được, nhận được rồi. Ban ngày, Nam Cực Tiên Quân đã đưa đến đây, chỉ còn thiếu Băng Phách là có thể cứu sống Hòa Thần.”

Ta vội vàng hỏi: “Cứu như thế nào?”

Ty Y Thần Quân nhìn sắc trời bên ngoài điện, đúng là đang vào ca trực của Mão Dạ Tinh Quân, trời tối đen, tiện thể nói: “Tiên tử đừng vội, chờ đến ngày mai, ngày mai ta lập tức đến Diễm Thái cung cứu Hòa Thần.”

Ta nói: “Bản tiên tử không vội mà là Họa Liễm tiên tử vội. Hiện tại, Họa Liễm tiên tử còn chờ ở Diễm Thái cung.”

Ty Y Thần Quân vừa nghe vậy, lập tức tỉnh ngủ hơn một nửa. Ta lại gần, cúi đầu nói bên tai hắn: “Còn nữa, Băng Phách của Ma giới cũng rất gấp. Họa Liễm tiên tử thần thông quảng đại, trộm được Băng Phách, nếu không muốn bị Ma giới phát hiện thì phải nhanh chóng trả về.”

Ty Y Thần Quân nghe vậy, thở dài với ta, cũng tạ ơn Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang: “Làm phiền Họa Liễm tiên tử phải bận ba vì Hòa Thần, tình sâu ý nặng có trời đất chứng giám.”

Ta “Ừ” một tiếng, cực kỳ đồng ý nói: “Trời đất cũng cảm động.”

Sau đó, Ty Y Thần Quân vô cùng có trách nhiệm, đem theo cô Ngưng Lộ cùng ta đến Diễm Thái cung. Ta kịp thời ngăn cản hắn: “Họa Liễm tiên tử đang ở Diễm Thái cung, hiện tại người tới làm gì, đến để khiến nhà người ta đang tình nùng ý mật cảm thấy ngột ngạt sao?”

Ty Y Thần Quân có chút không hiểu, hỏi: “Vừa rồi chẳng phải tiên tử nói không đợi được sao?”

Ta lấy cô Ngưng Lộ trong tay Ty Y Thần Quân, đưa lên mũi ngửi, mũi cô xanh thật dễ chịu, nói: “Đúng là không đợi được. Nhưng hiện tại, bệnh của Hòa Thần đã rõ ràng, thuốc cũng tìm thấy rồi, chẳng phải hết thuốc đúng bệnh là chuyện dễ dàng sao? Ty Y Thần Quân chỉ cần cho ta biết cách kê đơn cho Hòa Thần là được, bản tiên tử sẽ bấm báo lên Họa Liễm thượng thần, để Họa Liễm thượng thần tự cứu Hòa Thần.”

Ty Y Thần Quân hiểu ý, liên tục nói hai tiếng “Biện pháp này rất tốt” rồi yên tâm giao cô Ngưng Lộ cho ta còn dặn dò biện pháp cụ thể. Hắn bảo trước hết phải dùng Băng Phách hút hết thuốc tính băng trong cơ thể Hòa Thần, chờ hai canh giờ sau, cho Hòa Thần ăn cô Ngưng Lộ, ngay cả cuống lá cũng phải ăn hết.

Ra khỏi Ty Y thần điện, ta lại biến trở về bộ dạng của đồng tử Diễm Thái cung, đi loạn một hồi trong Cửu Trọng Thiên, lạc đường hơn một canh giờ mới về đến Diễm Thái cung.

Ta lập tức tiến vào tâm điện của Hòa Tịch, thấy hắn bình yên nằm đó, thanh đăng vẫn nhẹ nhàng tỏa khói.

Chẳng qua da hắn trắng bệch hơn so với hai ngày trước.

Thấy bộ dáng yếu ớt của Hòa Tịch, ta đột nhiên không còn sốt ruột nữa, chỉ ngồi đầu giường quan sát hắn một lúc lâu, thuận tiện biến ra một cái lược, chải hắn chải đầu, sửa lại lông mi.

Không biết chờ khi thăng nhải này tỉnh lại còn có thể mặc ta trêu đùa như hiện tại không. Ta nghĩ chắc là không, bảo ta bị hắn đùa bỡn còn hợp lý hơn.

Chải xong, ta leo lên giường, đánh hắn một trận, vừa đánh vừa nhỏ giọng thì thầm: “Đồ sắp chết, đứng lên đánh ta đi ~”

Đương nhiên là hắn không thể đứng dậy đánh ta. Ta nghĩ nếu hắn có thể nghe thấy cũng chỉ biết tức giận thôi.

Đấm đá xong, ta ngồi xổm bên người hắn, rút ra một con dao nhỏ sáng loáng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hỏa Vượng, Ngồi Dậy Uống Thuốc Mau (2)

Đương nhiên, huyền băng hàn đao sáng loáng này không dùng để cắt hắn mà cắt chính ta.

Ta giờ đầu ngón tay, thổi thổi, sau đó lấy huyền băng hàn đao cắt đầu ngón tay một chút, thoáng chói, máu chảy ra. Ta lập tức nhỏ máu vào lưỡi huyền băng hàn đao.

Một luồng ánh sáng đỏ lóe lên, lưỡi đao dần dần từ mũi đến chuôi mất đi vẻ sáng loáng, không còn lóe ánh hàn quang vừa nhìn đã thấy cực sắc bén như lúc trước nữa.

Chờ đến khi vẻ bóng loáng rút đến chuôi đao, một luồng ánh sáng trắng giống như đồ vật này nọ lóe lên.

Ngay khi nó chưa kịp chui ra, ta lanh tay lẹ mắt bắt lấy, lôi nó ra.

Đó là một viên bột nước màu trắng, hẳn là thứ gọi là Băng Phách. Cầm nó trong lòng bàn tay, ngay cả ta cũng cảm thấy hơi lạnh, xem ra thủy tính băng hàn cực mạnh. Phụ tôn thể mà lại luyện ra một viên bột nước lợi hại như vậy làm hồn đao đưa cho ta.

Đây không phải là phụ tôn rất tốt với ta. Ta nghĩ chủ yếu là ông sợ khi ta báo thù cho mẫu thân, lấy hàn đao bình thường thì không thể đâm chết kẻ thù nên mới cho ta cái lợi hại như vậy.

Ta cũng không nghĩ nhiều, một tay cầm Băng Phách, tay kia kéo tay Hỏa Tịch để Băng Phách thông qua cơ thể của ta hấp thụ thuộc tính thủy trong người Hỏa Tịch.

Làm như thế có phần an toàn hơn.

Nếu ta để Băng Phách trực tiếp thay Hỏa Tịch trừ bỏ thuộc tính thủy không chừng ngay cả Hỏa Tịch cũng chịu không nổi, ngay cả khối trong thanh đằng cũng không trụ nổi.

Ta nhắm mắt lại, niệm chú, để ý thức lên vào bên trong nguyên thần Hỏa Tịch, tìm kiếm thuộc tính thủy. Băng Phách quả thực lợi hại, không đến một lát đã dẫn ta tìm thấy, ta vui vẻ, vội vàng mở tay áo đem một luồng khí băng hàn lạnh thấu xương hút vào trong. Ngay khi ta định chủ động rời khỏi, đột nhiên một luồng khí nóng đánh tới, suýt nữa khiến ta lùi luôn nguyên thần hẳn ra.

Khi ta mở mắt, Hỏa Tịch vẫn nằm không nhúc nhích như cũ.

Ta nghiêng đầu, mở lòng bàn tay ra xem xét, thấy Băng Phách trong tay có thêm hai khe nứt.

Rốt cuộc nhịn không được, ta nghiêng đầu, lấy tay che miệng, nôn ra một ngụm máu.

Ta vừa lấy tay áo lau khôe miệng vừa tức giận nói: “Coi như ngươi lợi hại! Ông đây cứu ngươi, ngươi cũng không quên nổi lửa nướng ta một trận!” Ta thuận tay bóp cổ hắn, chỉ để hả giận.

Cơ thể hắn đã trừ đi thuộc tính thủy, dĩ nhiên không lạnh như trước nữa. Ta bò xuống giường, ôm lấy viên bột nước Băng Phách của ta, roi nước mắt.

Nó nứt hai đường.

Nhất định là bị lửa trong nguyên thần Hỏa Tịch nướng.

Ta ngồi trên bàn, niệm mấy quyết cũng không thể khôi phục nó. Sau đó, ta lấy huyền băng hàn đao ra, phong ấn nó trở lại nó mới miễn cưỡng quay về bên trong lưỡi đao.

Ta nghĩ, ta không thể trả huyền băng hàn đao cho phụ tôn. Nếu để phụ tôn biết Băng Phách do ông luyện ra đã bị ta phá hỏng chắc chắn ông ấy sẽ muốn giết ta.

Cũng không biết sau này đao này còn có thể đâm chết kẻ thù giết mẫu thân ta hay không nữa.

Ty Y Thần Quân nói, trước hết dùng Băng Phách trừ bỏ thuộc tính thủy trong người Hỏa Tịch, chờ hai canh giờ sau mới cho hắn ăn củ Ngưng Lộ. Trong hai canh giờ này, tính hình Hỏa Tịch khá lên nhiều, tiếng có tiếng không nói mê mấy lời vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hỏa Vượng, Ngồi Dậy Uống Thuốc Mau (3)

Ta nghe không rõ hắn nói cái gì cũng không rành nghe chỉ tập trung đếm hết số củ Ngưng Lộ trên bàn. Lần đầu đếm được chín mươi tám lá cây nhưng lần thứ hai chỉ đếm được chín mươi sáu lá, ít hơn hai lá.

Vì thế, ta lại đếm lần thứ ba.

Ngay khi ta đếm gần xong, ta lập tức có thể biết rốt cuộc là chín mươi tám hay chín mươi sáu lá, đột nhiên giọng của Hỏa Tịch lớn hơn một chút, nỉ non mấy tiếng.

Lần này ta nghe rõ, hắn đang gọi ta, ta liền đáp: “Ngươi gọi ta làm gì?”

Nhưng mà ta vừa đáp, hấn lại như không hề nói mê, vẫn ngủ cực yên ổn, khiến ta cảm thấy hấn cố ý đùa ta.

Một lúc sau ... Ta vừa đếm được bao nhiêu lá cây nhĩ?

Ta cảm thấy khó chịu, cầm một đồng lá cây nhảy xuống, đi đến trên giường, nhéo lỗ tai hấn. Cuối cùng hài lòng thấy hấn nhú mày, chắc là ở trong mộng cũng cảm thấy đau.

Đủ hai canh giờ, nên cho Hỏa Tịch ăn củ Ngưng Lộ.

Ta liền đem một gốc Ngưng Lộ đến bên miệng Hỏa Tịch, nói: “Đừng vội, cứ từ từ ăn, ở đây còn một đồng lớn.”

Hỏa Tịch không há miệng.

Ta lại nói: “Hỏa Vượng, mau ngồi dậy uống thuốc đi!”

.... Hỏa Tịch vẫn không há miệng.

Ta vươn hai ngón tay cạy miệng hấn, răng hấn lại khép chặt. Ta vừa cạy răng hấn vừa giận: “Bảo ngươi uống thuốc cũng không uống, nghe răng cắn ta đi! Hỏa Vượng! Hỏa Vượng, Hỏa Vượng!!”

Không hổ là Hỏa Vượng, dù đang ngủ thì con tức cũng thật lớn. Ta nhét đầu ngón tay vào trong miệng hấn, hấn quả thực không hề khách khí mở răng cắn ta!

Đau đến mức ta suýt nghẹt thở.

Ta giận giữ, lập tức tát hấn, hấn mới chịu nhả miệng.

Không thể bắt hấn chủ động ăn củ, cho dù ta trăm cay nghìn đắng cố nhét củ Ngưng Lộ vào miệng hấn, hấn cũng không chịu nhai. Vì thế, ta nghĩ biện pháp khác.

Ta nhét củ Ngưng Lộ vào miệng mình, nhai giúp hấn, nắm mũi Hỏa Tịch, nói: “Hỏa Vượng, mau há mồm, ta phun vào cho ngươi!”

Chẳng qua ta không ngờ rằng nhai Hỏa Vượng này có thể nhịn thở, ta nắm mũi hấn thật lâu hấn cũng không hề hé miệng; mà mùi vị củ Ngưng Lộ thật ngon, ta nhai nhai, không để ý liền nuốt luôn, chờ đến khi phục hồi tinh thần lại phát hiện Hỏa Vượng còn chưa uống thuốc lại nhanh chóng dứt thuốc cho hấn; lại bắt đầu, cầu, cào, nhai.

Củ Ngưng Lộ không hổ là củ Ngưng Lộ, là đồ tốt. Không chỉ ăn ngon còn giúp người ta thần thanh khí爽.

Lúc trước ta ới một ngụm máu, ngực nóng rát, nhờ củ Ngưng Lộ làm dịu, cực kỳ sáng khoái.

... Chờ lần thứ hai ta hồi phục tinh thần, củ Ngưng Lộ cũng chỉ còn lại một nửa.

Ta cuối cùng cũng hiểu, nếu ta có thể giúp Hỏa Vượng uống thuốc, hấn có thể tốt lên, thật là một chuyện vẹn cả đôi bên.

Ta nửa ngày không dứt nổi hấn một cây củ, cơ thể Hỏa Tịch lại dần nóng lên.

Tình thế lúc này có chút nghiêm trọng. Nếu Hỏa Tịch vẫn không thể nuốt củ Ngưng Lộ, chỉ sợ hấn cũng chỉ có thể tắt thở.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hỏa Vượng, Ngươi Dám Bắt Nạt Ông Đây! (1)

Thấy Hỏa Tịch không hề há miệng, ta thật sự mất hết kiên nhẫn liền ghé miệng sát miệng hấn, vươn lưỡi đẩy răng hấn.

..... Hiệu quả!

Hấn thế mà lại dễ dàng buông lỏng phòng bị với ta!

Ta không kịp nghĩ nhiều, vội bỏ tất cả củ Ngưng Lộ vào miệng nhai nhai, không ngừng cố gắng nhét sát môi hấn, dùng đầu lưỡi đẩy tiên thảo vào miệng hấn.

Đây là một chuyện cực kỳ gian nan, vừa phải nhai một mồm to, vừa phải đem toàn bộ chọ hấn nuốt xuống khiến ta rất mất sức. Ta vừa móm cho hấn

vừa lo lắng, nếu hấn đột nhiên cuồng tính, ở trong mộng cũng không quên báo thù, độc ác cắn ta một phát, cắn đứt lưỡi ta thì làm sao bây giờ?

“Luru Cẩm.....”

Giữa lúc tinh thần hốt hoảng, chợt nghe Hòa Tịch gọi ta một tiếng, ta còn chưa đáp đã cảm thấy lưỡi hấn giật giật.

Không phải hấn định cắn ta thật đấy chứ?!

Nhất thời ta cuống quýt rút khỏi miệng hấn, vừa rời khỏi môi hấn, hấn lại sáp đến! Tay hấn không biết khi nào đã chế trụ gáy ta khiến ta không lùi về phía sau được nữa, hấn lại một lần nữa dán sát môi ta, chủ động vươn lưỡi tiến vào miệng ta.

Chợt một trận trời đất đảo lộn, ngay sau đó ta đã nằm trên giường, đứng ngay chỗ Hòa Tịch vừa nằm.

Mà Hòa Tịch, lại nằm trên người ta!

“Luru Cẩm.....” Hấn chớp mắt rồi hé mở đôi mắt dài hẹp, tỏa ra ánh sáng thần nhiên, có thể khiến người khác chói mắt.

Cổ họng ta siết chặt: “Gi?”

Trả lời ta là hô hấp nặng nề của hấn. Ta bị hấn chặn miệng, hô hấp ngập tràn mùi cỏ Ngưng Lộ. Ngay cả khi đang gần bó vẫn có hương vị ngon ngọt này.

Thật ra, ta định nói với hấn, cỏ Ngưng Lộ đã bị hấn ăn sạch rồi. Cho dù hiện tại hấn tìm như vậy cũng không tìm thấy đâu. Đáng tiếc, ta tránh vài lần, mười ngón tay lại bị hấn chế trụ chặt chẽ, gãy không ra, ta bèn không tránh nữa.

Đợi hấn tìm không ra cỏ Ngưng Lộ, chính hấn sẽ tự dòi miệng.

Quả thực, không bao lâu sau, trước khi ta bị hấn làm cho hít thở không thông, Hòa Tịch nghiêng đầu vùi vào cổ ta, tiếp tục ngủ. Đột nhiên ta cảm thấy hơi mệt mỏi, nhưng mà hô hấp của hấn phả vào cổ ta rất nóng bỏng. Ta đẩy Hòa Tịch ra, để hấn ngủ một bên rồi nằm trên giường hấn, kéo chăn hấn, tiếp tục ngủ.

.....

Trong cơn mơ màng, tiếng mở cửa khiến ta bừng tỉnh. Ánh sáng chói lóa có chút chói mắt, ta vừa giật giật mí mắt định mở mắt ra, không nghĩ tới một vật thể không rõ đột nhiên tập kích đầu ta, trùm lấy toàn thân thể ta, trước mắt lập tức tối sầm.

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên lời nói: “Hồi bẩm Họa Liễm thượng thần, Thần Quân đã tỉnh, cơ thể không còn trở ngại. Họa Liễm thượng thần và Thần Quân thật là tình sâu ý nặng làm người khác cảm động.”

Ta nhận ra thanh âm này, đúng là lão già ở Ty Y thần điện.

Đồng thời lại có một giọng khác: “Họa Liễm thượng thần, Thái Thượng Lão Quân biết Thần Quân đã qua cơn nguy hiểm, vạn phần vui sướng, đặc biệt phái chúng ta đến lấy lại an hồn đặng.” Thanh âm hấn hơi non nớt, chắc là đồng tử của Thái Thượng Lão Quân.

Ta đẩy đẩy chăn, ở bên trong rất khó chịu, không ngờ một bàn tay ôm chặt thắt lưng ta không cho ta động đậy, bên tai còn truyền đến lời nói nhỏ nhẹ hơi khàn khàn: “Đừng lộn xộn, tiếp tục ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Hỏa Vượng, Người Dám Bắt Nạt Ông Đây! (2)

Thật là giọng điệu ra lệnh! Đừng tưởng hơi khàn ta sẽ không nhận ra! Không phải Hỏa Tịch thì là ai! Ta vừa nghe giọng hấn liền nghiêng răng nghiêng lợi!

Ta trùng hợp nằm sát đùi hấn, đầu vùi vào thắt lưng hấn liền cắn một ngụm vào lưng hấn. Thật cứng rắn, rất rắn chắc!

Chợt nghe Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang nói một câu cực kỳ có hàm dưong: “Làm phiền Ty Y Thần Quân đã trị thương cho Hòa Thần. Còn có Thái Thượng Lão Quân, công lao vất vả càng lớn. Ngày sau, bản thượng thần chắc chắn sẽ bẩm báo lên Thượng Đế, mời mọi người quay về.”

“Phải.”

Tiếng bước chân lục tục đi ra ngoài, xem ra mới sáng sớm mà số người tới thăm Hỏa Tịch cũng không ít.

Sớm như vậy không sợ Hỏa Tịch chưa tỉnh giấc sao? Ta làm sao cũng không hiểu được.

Hỏa Liễm tiên tử hình như tiến lại gần hơn, thanh âm mềm mại, cơ hồ có thể nhỏ nước: “Hỏa Tịch ... Cuối cùng chàng cũng tỉnh, chàng biết hay không, chàng làm ta sợ gần chết ~~~”

Dọa nàng gần chết sao? Tại sao ta lại không nhớ rõ có dấu vết nàng bị dọa sợ?

Lời nói nhu tình như nước mà nàng vừa nói, thật đúng là dọa sợ ta rồi.

Ta vẫn nằm trong ổ chăn, có chút hoảng sợ quá mức, tay vốn đang vuốt thắt lưng Hỏa Tịch, vì kinh hoảng liền ngắt hai cái.

Ngay tức khắc, Hỏa Tịch rên thành tiếng.

Hỏa Liễm tiên tử thấy thế lại nũng nịu hỏi: “Hỏa Tịch, chàng làm sao vậy, còn chỗ nào không thoải mái sao, có cần ta phái người gọi Ty Y Thần Quân trở lại không?” Nói xong, nàng đến gần thêm hai bước.

Ta sợ tới mức lại cầu véo Hỏa Tịch một trận.

Hỏa Tịch vội vàng nói: “Không cần. Nàng trở về đi.”

“.....Hả?” Hỏa Liễm tiên tử cao quý đoan trang hiển nhiên chưa kịp hiểu.

“Bản quân không còn gì đáng ngại, đa tạ Hỏa Liễm tiên tử quan tâm, mời nàng trở về.”

“Hỏa Tịch” Hỏa Liễm tiên tử đoan trang cao quý nhẹ giọng ní non một câu, muốn nói lại thôi.

Hỏa Tịch bèn hỏi: “Hỏa Liễm tiên tử còn có chuyện gì?”

Hỏa Liễm tiên tử nói: “Không có việc gì, vậy chàng nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai ta lại đến thăm chàng. Chỗ phụ tôn và mẫu thượng chàng, ta sẽ nói rõ.” Nói xong, tiếng bước chân của nàng xa dần.

“Hỏa Liễm” Hỏa Tịch đột nhiên gọi nàng lại.

“Dạ?”

“Sau này, nếu muốn đến Diễm Thái cung của bản quân thì nhớ bảo tiên tỷ bẩm báo trước. Còn nữa, đồng tử của bản quân, không cho phép nàng làm càn.” Nghe giọng điệu của hắn giống như biết Hỏa Liễm tiên tử từng đối xử với ta ra sao vậy.

“Ta” Hỏa Liễm lo lắng, muốn giải thích.

Chỉ tiếc Hỏa Tịch luôn kiêu ngạo, không cho nàng cơ hội này: “Đi ra ngoài.”

Nghe tiếng đóng cửa một lúc, ta lập tức tung chân đá văng chắn ra, liên tục hít vài hơi, suýt nữa khiến ta nghẹn tiêu.

Ta hé mắt liền thấy Hỏa Tịch đang dựa vào đầu giường, mà hiện tại ta ngồi trên lưng hắn, hắn khẽ nheo đôi mắt sáng rõ, khóe miệng ngập tràn ý cười, nhìn ta.

Thấy hắn cười, ta nhìn không nổi, rụt người lại, gượng cười hai tiếng: “Thật, thật khéo, ngươi, ngươi tỉnh rồi à?” Vừa này ta cần hắn, còn cầu hắn Không đúng không đúng, nếu hắn có thể nghe thấy lần trước Hỏa Liễm hạnh học với ta thì, thì Thì hắn cũng biết ta từng hạ quyền cước đâm đá hắn....rồi?!

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Hỏa Vượng, Ngươi Dám Bắt Nạt Ông Đây! (3)

Hỏa Tịch không nói, chuyển người định dựa vào ta, ta rối rắm, vội vàng nhắm chặt hai mắt, ngựa về sau, kêu to: “Ngươi đừng lại đây! Ngươi lại đây ta sẽ tuyệt giao với ngươi!”

Nhưng mà, cùng với mùi hương thơm mát nhàn nhạt, tay hắn nhẹ nhàng xoa mặt ta, nghe hắn cười nói: “Luu Cẩm, vừa tỉnh lại đã có thể thấy ngươi, bản quân rất vui. Đừng sợ, bản quân sẽ không bắt nạt ngươi.”

“Thật chứ?” Ta nghi ngờ mở to mắt.

Không nghĩ đến vừa mở mắt đã thấy ghê rợn. Ý cười đối trá trên mặt thằng nhãi này bỗng trở nên vô cùng dữ tợn, cái tay đang xoa mặt ta đột nhiên chuyển thành cào véo, cào đến mức ta lập tức roi nước mắt, hấn vẫn chưa bỏ qua, tay kia cũng nắm mặt bên kia, ngất nhéo!

Ta đột nhiên cảm thấy hai bên mặt có thể bị thằng nhãi này xé rách!

Hấn nghiêng răng nghiêng lợi cười: “Tay đánh bản quân, chân đá bản quân, răng cắn bản quân, tay nhéo bản quân, Luru Cầm thật có bản lĩnh!”

Ta vừa khóc vừa gào, hai tay quơ loạn trước ngực hấn, mắng: “Hỏa Tịch, nguoi quả là phát rò mất tính nguoi, thế mà dám lấy oán trả ơn nguoi đã cứu mạng nguoi!”

“Không phải nàng còn cầm lược nhỏ giúp bản quân sửa sang dung nhan nguoi chết sao, không phải còn tát bản quân sao, vì sao bản quân không thể lấy oán trả ơn nàng!” Hấn tiếp tục kéo da mặt ta sang hai bên không chút nương tay.

Ta đau đến mức nói chuyện cũng không lưu loát, ậm ừ nói: “Ta tát nguoi là vì nguoi cắn ta trước!”

Ta nước mắt đầy mặt xoay nguoi, phản chiếu khuôn mặt hoàn toàn vặn vẹo của

Hỏa Tịch. Hấn hung tợn cười nói: “Ai bảo nàng dùng tay bản cạy răng bản quân, ta cắn chết nàng!”

Hai quân đối chọi một trận, ta thua vô cùng thê thảm.

Ta một mình cuộn nguoi nằm một góc giường, nét mặt khổ qua buồn bã. Nét mặt khổ qua sưng lên mỗi bên một cục lớn.

Hỏa Tịch cười híp mắt, ngoắc ngón tay: “Luru Cầm, lại đây ~ bản quân cam đoan không nhéo nàng nữa.”

Ta ngập ngừng nói: “Ta mà tin nguoi thì ta là con nguoi!”

“Chặc”, tay Hỏa Tịch sờ dưới gối đầu, lấy ra một tờ giấy, chậm rãi đọc lên, “Một cái tát, một cây cỏ Ngưng Lộ, một Băng Phách Ma giới. Một mạng. Thì ra bản quân nợ nàng nhiều như vậy. Nàng không lại đây, làm sao bản quân đền đáp được?”

Ta dùng một chút, u oán nhìn tờ giấy nợ, ngoan cố hào khí ngút trời nói: “Nguoi không trả thì không trả! Dù sao trước giờ ta luôn từ bị, làm ơn há để trông nguoi trả ơn!”

Nói xong, ta bò xuống giường, đi về phía cửa.

“Tốt lắm, ta cứu nguoi một mạng, bị vị hôn thê đồ bỏ đi của nguoi đánh không nói, bị nhốt ở Củng Châu suýt chết oan chết uổng không tính, mạo hiểm tìm Băng Phách không nói, tất cả đều không tính, nguoi vừa tính lại đã vừa đánh vừa mắng ... Ta nói cho nguoi, ta không ở Diễm Thái cung của nguoi nữa, ta phải ra khỏi Cửu Trọng Thiên, từ nay về sau không gặp nguoi nữa!”

Thối, làm ơn không cần báo đáp, ông đây thiệt lớn.

Nhưng mặt mũi quan trọng hơn.

Ta chỉ có thể tự an ủi như vậy.

Hiện tại, thằng nhãi này tỉnh, ta cũng nên dọn dẹp quay về Ma giới. Cửu Trọng Thiên của Tiên giới, ta không có hứng thú trở lại nữa, đương nhiên càng không có đủ can đảm.

Nhưng mà chưa đi được mấy bước, phía trước liền đụng phải một bức tường thịt.

Hỏa Tịch cao lớn đứng trước mặt ta, mắt phương sâu thẳm, hỏi: “Luru Cầm, nàng định đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ta Còn Đáp Lời Nguoi Thì Ta Là Cháu Nguoi! (1)

Ta cao giọng trả lời: “Đi đâu đi, nhất định không ở lại Diễm Thái cung của nguoi nữa!”

“Không được đi!” Hỏa Tịch thật không biết xấu hổ, mặt không đổi sắc, tráo trở nói, “Ta chưa cho phép, nàng không được đi đâu hết.”

Nhớ khi ta còn ở Ma giới, trừ phụ tôn và Lan Hưu, không nguoi nào dám trắng trợn nghiêm mặt với ta, la hét không cho làm này làm nọ, hiện tại, thằng

nhãi này đúng là ngựa quen đường cũ.

Sao ta phải nghe lời hấn chứ? Hừ!

Vì thế, ta trợn mắt nhìn Hỏa Tịch: “Hỏa Tịch, đừng tưởng nguoi cho ta lợi lộc gì thì ta sẽ ở lại, nếu nguoi định làm như vậy thì nguoi chắc chắn thất bại thôi!”

Mắt phượng của Hỏa Tịch sáng quắc: “Những gì ta nợ nàng, nhất định sẽ trả, trả gấp trăm lần.”

Ta vẫn giữ vững cốt khí: “Ta không hiếm lạ!”

“Ngày mai, ta mời Thực Thần đến ở Diễm Thái cung.”

..... Cốt khí Nhất định phải có cốt khí

Lòng ta cực kỳ uất ức: “Thế nhờ hấn không đến thì sao

Hỏa Tịch vênh váo nói: “Hấn không dám không đến.”

Ta ghen nửa ngày mới ghen ra một câu: “Nhưng ta vẫn lo lắng”

Hỏa Tịch lập tức nở nụ cười, mở bàn tay ra đưa về phía ta, trong lòng bàn tay là một chiếc trâm cài tóc. Đúng là trâm mây lửa phượng hoàng lúc trước hấn tặng ta.

Hồi ở Ma giới, trâm này từng khiến ta bị bóng vài lần, ta không dám giữ nữa nên mới đặt xuống dưới gối hấn. Hiện tại, hấn lại lấy ra là có ý gì, không phải muốn làm ta bị bóng thêm vài lần đấy chứ?

Tuy rằng nhìn qua nó rất quý.

Nhưng ta vẫn cự tuyệt: “Cái này nóng, ta không cần.”

Hỏa Tịch kiên quyết cài trâm vào búi tóc ta, nói: “Thứ bản quân đã tặng thì chắc chắn không lấy lại, huống hồ lần này, ta để nàng thành chủ nhân chân chính của nó, chỉ cần nàng không có việc gì, nó sẽ không nóng nữa.”

Ta vươn tay sờ cây trâm, đầu ngón tay truyền đến cảm giác mát lạnh, nghi ngờ liếc Hỏa Tịch: “Thật sự hoàn toàn thuộc về ta? Ta bảo nó không nóng thì nó sẽ không nóng?”

Hỏa Tịch yên lặng nhìn ta, khóe miệng có nụ cười như có như không, chẳng biết có ý gì: “Hoàn toàn thuộc về nàng, nhưng nàng không thể bán hay ném nó đi. Trừ khi trâm gãy, nếu không mọi sự đều có tình ý của nàng và ta.”

Mọi sự đều có tình ý.

Đây là một lời nói thật lòng biết vậy. Cảm động trước số lần thật lòng hiếm hoi của Hỏa Tịch, ta bình thản nhận trâm cài tóc.

“Lưu Cẩm.” Hỏa Tịch nửa nằm nửa ngồi trên giường, nhẹ nhàng gọi ta.

“Làm gì?” Ta quay lưng về phía hấn, lấy một gốc cỏ từ trước ngực ra, đổ đầy nước vào nghiền mực của Hỏa Tịch, cấy nó vào đó, thuận miệng lên tiếng.

Hỏa Tịch hỏi: “Nàng đang làm gì vậy?”

“Muốn biết à?” Ta hỏi lại.

“Ừ.”

Ta nói: “Không nói với nguoi.”

Giọng Hỏa Tịch có phần trêu tức: “Không phải là đêm qua cho bản quân ăn cỏ Ngưng Lộ còn trộm giấu một cây đấy chứ, muốn cấy vào nước chấm sóc ra vài cọng? Sợ là chỉ dùng nước thì nuôi không nổi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Ta Còn Đáp Lời Ngươi Thì Ta Là Cháu Ngươi! (2)

Ta bưng nghiền mực yên lặng xoay người sang chỗ khác, u oán nhìn hắn: “Sao, còn muốn gì nữa?” Trong nghiền mực đúng là một gốc cỏ Ngưng Lộ, cũng là do ta lấy bớt từ sổ thuốc của Hòa Tịch.

Tốt xấu gì cũng là ta đi Cùng Châu hái cỏ Ngưng Lộ về. Không giữ lại một vài cây làm kỷ niệm thì chẳng phải quá phí, huống hồ hương vị cỏ Ngưng Lộ rất tốt, có thể trông ra một ít cũng không phải chuyện gì xấu.

Hòa Tịch nói: “Còn cần đến mưa và sương Cùng Châu.”

Nghe vậy, ta bỗng thấy có chút không thú vị nhưng vẫn đặt nghiền mực lên cửa sổ để cây cỏ có thể phơi nắng. Sau đó, ta dọn dẹp một chút rồi cũng ra vườn phơi nắng.

“Luu Cẩm.”

Ngay khi ta bước khỏi cửa phòng, Hòa Tịch lại gọi ta. Ta quay đầu: “Chuyện gì?”

Hắn nói: “Ta khát, lấy nước cho ta.”

Ta xoa thắt lưng, đi đến trước mặt hắn: “Ngươi muốn uống nước?”

Hòa Tịch bỗng nhiên nhủ mảy, ôm ngực, vẻ mặt đau đớn: “Đau đầu quá ... Quên đi, Luu Cẩm nâng ra ngoài phơi nắng đi, ta có thể tự lấy nước.”

Nói xong, hắn làm bộ định đứng lên.

Ta buồn buồn, xoay người đến bàn rót một chén nước, đưa lại cho hắn.

Hắn nhận lấy, vẫn nửa dựa vào giường như trước, mảy không nhú, uống nước xong, vẻ mặt vui mừng.

Bỗng nhiên ta nhận ra nhiều điểm đáng ngờ, trừng mắt nhìn hắn, nói: “Không phải ngươi đau đầu sao?”

Hòa Tịch cười như không cười: “Uống nước xong, đỡ nhiều rồi.”

Ta nói tiếp: “Vừa rồi ngươi kêu đau đầu, sao lại ôm ngực?”

Hòa Tịch bắt đầu nhướn mi: “Ta có ôm sao?”

Ta giận: “Hòa Tịch, đồ lừa đảo ngu xuẩn!”

Hòa Tịch không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng, tiếp tục uống nước. Ta tức giận cướp chén nước, làm trò uống một hơi hết sạch ngay trước mặt hắn.

Nhìn sắc mặt trầm xuống của hắn, ta vừa định kiêu ngạo hừ một tiếng, không nghĩ đến thân thể đột nhiên không chịu nổi, hơi nghiêng, Hòa Tịch không hề báo trước sấp lại đây, thoáng chốc dán lấy môi ta, trực tiếp đưa lưỡi vào miệng ta, một hồi gió cuốn mây tan!

Rốt cuộc hắn khát đến mức nào mới có thể ngay cả nước ta đã nuốt tới cổ họng cũng cố cướp lấy!

“Luu Cẩm ...”

Ta tức không chịu nổi, lần này ta còn đáp lời hắn thì ta chính là cháu nội của hắn!

Hòa Tịch chợt hỏi: “Quả thật lên trời xuống đất, đều không thể không cứu ta sao?”

Ta không đáp lại hắn, hắn vẫn im lặng nhìn ta, vẻ mặt thật sự quái dị! Ta nhịn không được, rốt cục thốt lên: “Ta còn đáp lời ngươi, ngươi chính là cháu nội!”

Lừa của Hòa Tịch lúc sáng lúc tối, vì thế, ta chân thành nói: “Lên trời xuống đất đều cứu không nổi ngươi thì ngươi sẽ không được cứu. Ta có nói cái gì mà không thể không cứu ngươi sao?”

Mặt Hòa Tịch lập tức đen lại: “Nàng dám đảm bảo ngày ấy, ở trước giường bán quân, nàng không nói như vậy sao?”

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Thật là không có. Ta chưa nói là không thể không cứu ngươi, chỉ nói là nhất định phải cứu.”

“Hai câu có gì khác nhau?”

Ta lại nghĩ tiếp, nói: “Không có.”

Hòa Tịch cố kìm cơn giận, kiên nhẫn hỏi tiếp: “Vậy nàng nói ta biết có phải lúc ấy dù lên trời hay xuống đất đều không thể không cứu ta không?”

Ta thành thật nói: “Không phải.”

“Vậy sao nàng lại nói như vậy?”

Ta nói: “Nói thế nghe có mặt mũi hơn.”

“.... Nàng thật làm ta tức chết!”

Khi Hỏa Tịch vừa mới hỏi ta vấn đề này, cuối cùng ta cũng cảm thấy không khí rất đúng, tiếp theo giống như hấn định cảm ơn ta. Kết quả vẫn như trước không hề làm người khác vừa lòng.

Chẳng qua có một việc ta tương đối sai lầm, chính là lẽ ra ta không nên giấy trắng mực đen viết Hỏa Tịch thiếu ta một viên Băng Phách.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mối Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Ta Còn Đáp Lời Người Thì Ta Là Cháu Người! (3)

Lúc đó, Hỏa Tịch vừa an điểm tâm vừa buồn chán nhìn tờ giấy ta viết rồi hỏi kẻ đang định lấy điểm tâm trong đĩa của hấn là ta: “Luru Cẩm, trong khi bán quân hôn mê, nàng đi Ma giới à?”

Ta không hề nghĩ ngợi, đáp: “Có đi.”

Ta không thể không thừa nhận đồ ăn của Diễm Thái cung món nào cũng ngon.

“Nghe nói Băng Phách là bảo vật của Ma giới, làm sao nàng lấy được?” Hỏa Tịch hỏi tiếp.

Ta nhét một miếng điểm tâm, nghiêm chỉnh hỏi: “Bảo vật gì?”

Hấn đưa cho ta một chén nước, nói: “Băng Phách của Ma giới.”

“Đó không phải là bảo vật của Ma tôn sao, làm sao ta có được!” Ta lấy đĩa điểm tâm trên đùi Hỏa Tịch ôm vào lòng, thuận miệng đáp.

Thật ra đừng nói, bình thường Hỏa Tịch oai phong lẫm liệt, kết quả không phải cũng bệnh đến như núi đổ sao. Từ khi tỉnh lại đến giờ, mấy ngày liền đều không ra khỏi tấm điện nửa bước, vẫn cứ nửa dựa vào giường đọc sách hoặc bắt ta hầu hạ hấn đọc sách.

Nhìn quyển sách dày cộp, thật khó hầu hạ!

Cho dù mệt mỏi hay đói bụng, hấn cũng bảo ta mang đồ ăn đến trước giường hấn. Tỷ như hiện tại, một mâm điểm tâm, hấn cũng đặt trên đùi, sau đó từng chút một vươn tay về phía đĩa, lấy điểm tâm nhét vào miệng.

Ta bụng lấy đĩa điểm tâm của Hỏa Tịch, hấn cũng không tức giận, mà nói: “Vậy Luru Cẩm sao lại có bảo bối của Ma tôn?”

Ta nghi hoặc: “Ừ nhỉ, rốt cuộc ta sao lại có nó nhỉ?”

“Hay là Luru Cẩm cầu kết với Ma tộc?”

Ta sững sốt, nhấc mắt lên, trùng hợp bắt gặp Hỏa Tịch đang hí mắt nhìn ta, hoàn toàn thu lại ý cười.

Ta cố gắng nuốt miếng điểm tâm, nói: “Cầu kết như thế nào?” Ta thật sự không hiểu ta nên cầu kết với Ma tộc chúng ta như thế nào?

“Tỷ như ...” Hỏa Tịch thần nhiên nâng mi, “Cùng Ma tộc bí mật qua lại, định gây chuyện bất lợi cho Tiên giới.”

Ta nghe thế, yên lặng đứng dậy, đặt lại đĩa điểm tâm đã hết hẳn lên đùi Hỏa Tịch, thuận tiện lau tay lên áo hấn, xoay người đi ra ngoài, nói: “Vậy đúng lúc quá, dù sao ông đây cũng không muốn ở lại Diễm Thái cung chó má nhà người. Nếu định gây chuyện bất lợi cho Tiên giới, người đầu tiên ta giết chính là người.”

“Trờ lại.” Hỏa Tịch nói.

“Người bảo ta trở lại thì ta sẽ trở lại?! Hừ!” Ta không thể tiêu tan lửa giận.

Thằng nhãi này thật sự không biết tốt xấu, ta mạo hiểm như vậy, chịu áp lực lớn từ ma huấn “Tiên Ma không thể cùng tồn tại” của Ma giới, cứ sống kẻ thuộc Tiên tộc như hấn, không nói đến chuyện trở về không chừng sẽ bị phụ tôn giết, thằng nhãi này cũng quá mức không hiểu tri ân báo đáp!

“Thật sự xin lỗi Luru Cẩm, vừa nãy ta chỉ nói đùa thôi. Lát nữa, Thực Thần sẽ đến Diễm Thái cung, hiện tại chắc đã đến cửa chính Diễm Thái cung rồi,

trưa nay, Thực Thần sẽ tự mình xuống bếp làm cơm trưa.”

Ta vừa đi ra cửa, thành linh Hỏa Tịch ở phía sau không hề hoang mang nói một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Bụng Không Đau, Thắt Lưng Không Mỗi, Tháng Tháng Thoải Mái

Ta quay đầu lại, tiếp tục giận dữ nói: “Giải thích cũng không có chút thành ý nào, người nghĩ lấy một Thực thần ra là có thể dọa ta sao, nếu người thật sự nghĩ như vậy thì người cũng quá thất bại rồi!”

Hỏa Tịch ý cười trong suốt, nói lại: “Giữa trưa hôm nay có cơm do Thực thần làm.”

Ta cắn răng, dậm chân, nhịn xuống muôn vàn uất ức, bị thương đi về phía cửa chính của Diễm Thái cung, nói: “Gần đến giữa trưa rồi, Thực thần làm bữa trưa nhanh một chút.”

“Ừ, như thế rất tốt.”

Ta đi vài bước, rất nhanh đến cửa Diễm Thái cung, quả thực thấy người gọi là

Thực thần dẫn theo hai tiên đồng đang đi về phía Diễm Thái cung.

Dáng người Thực thần cao gầy, hần mặc áo xanh, thần sắc nhẹ nhàng, hoàn toàn không mang lại cho người khác cảm giác dầu mỡ. Người này không giống đầu bếp ở Ma giới chúng ta, đứng từ đằng xa cũng có thể ngửi thấy mùi dầu khói.

Trước đây, ở Diễm Thái cung, ta cũng gặp qua Thực thần một hai lần nhưng không quan sát cẩn thận như lần này. Thường ngày, Thực thần đều nhả nhặn, thể hiện tốt truyền thống da mặt tốt của Tiên tộc.

Thấy Thực thần đến gần, ta chấp tay, thờ dài nói: “Thực thần vất vả. Hoan nghênh ngài đến Diễm Thái cung. Thần Quân của chúng ta chờ ngài đã lâu.”

Bình thường, ta không dễ dàng thờ dài với người khác, trừ khi là người ta thực sự kính trọng.

Có ai nhìn thấy ta đối xử đặc biệt với Hỏa Tịch chưa? Lại có ai thấy ta đối xử đặc biệt với Lan Hư chưa? – đều không có! Ngay cả phụ tôn cũng không được hưởng đãi ngộ này! Đáng rằng khi còn ở Ma giới, ta thường xuyên bị phụ tôn phạt quỳ.

Bởi vậy, ta cực kỳ coi trọng Thực thần, thức ăn hần làm quá ngon.

Thực thần là một người tu dưỡng tốt. Trước hết, hần nhẹ nhàng phân phó hai tiên đồng mang dụng cụ nấu ăn của hần đến phòng bếp Diễm Thái cung rồi mới nhẹ nhàng nói với ta: “Thần Quân thật có lòng.”

Ta mỉm cười nói: “Thần Quân quả thực có lòng, sáng sớm đã kêu đói bụng, ăn hết mấy đĩa điểm tâm mà vẫn chưa no, nên mới mời Thực thần đến chơi Diễm Thái cung, nhờ Thực thần hầu hạ Thần Quân thật tốt. Thần Quân nói, ngài ấy đói đến mức đau thận, không cần gấp mặt hần huyền đâu, sắp đến giữa trưa rồi, để Thực thần nhanh chóng chuẩn bị bữa trưa luôn.”

Nghe xong ta rõ ràng truyền lời lung tung, Thực thần vẫn có hàm dưỡng như cũ, trên mặt không hề xuất hiện ý căm ghét Hỏa Tịch như kẻ thù, chỉ hơi dừng lại một chút rồi bảo ta dẫn hần đến phòng bếp.

Hả ... Sao hần không mắng Hỏa Tịch?

Đến phòng bếp, Thực thần cười tủm tỉm, hỏi ta: “Xin hỏi, bữa trưa Thần Quân muốn ăn gì?”

Ta xoa xoa da mặt, nói: “Không cần làm quá nhiều món đâu, làm năm món mặn, ba món rau, hai món canh là được rồi. À, còn nữa, buổi chiều Thần Quân muốn ăn một ít điểm tâm ngon miệng, trà tô hoa cao hay điểm tâm ngọt gì gì đó, làm mỗi loại một ít.”

Ý cười của Thực thần vẫn chưa giảm: “Ồ, lại có thể ăn nhiều như vậy sao?”

Nhìn một cái, ánh mắt hần là sao, làm như thể ta ăn nhiều như vậy chứ không phải là cho Hỏa Tịch ăn vậy!

Ta liếc nhìn hần, hơi khó chịu nói: “Sau khi khỏi bệnh, dạ dày của Thần Quân hơi lớn, đương nhiên sẽ ăn nhiều hơn, chuyện này có gì kỳ quái sao? Ta bảo sao thì Thực thần cứ làm như vậy, Thần Quân ăn được hết.”

Thực thần co quắp khoe miệng, yên lặng xoay người đi nấu bữa trưa.

Để giám sát hắn, ta quyết định ngồi xổm trước cửa nhìn hắn làm.

Thực thần không hổ là Thực thần, làm cơm canh thật khí phách.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Bụng Không Đau, Thắt Lưng Không Mỏi, Tháng Tháng Thoải Mái (2)

Diễm Thái cung nhiều lửa, bởi vậy không cần ai nhóm bếp. Hai tiên đồng của Thực thần, tay chân thật nhanh nhẹn, đem nguyên liệu nấu ăn, đĩa này đến đĩa khác đến tay Thực thần. Thực thần chỉ cần đưa tay nhận lấy liền bắt đầu bỏ vào nồi.

Khói từ trong nồi cuộn cuộn bốc lên nhưng không hề dính vào người Thực thần. Hắn xắn ống tay áo, ngón tay thon dài xèng liên tục đảo trong nồi, thoạt nhìn cơm canh hắn nấu đều tỏa hương.

Không, ta nghĩ cơm canh hắn làm còn thơm hơn bình thường một chút.

Lúc này, một tiên đồng nhanh nhẹn đi đến trước mặt ta, cao hơn ta nửa đầu, nhìn rất hiền hòa. Hắn khẽ cười, đưa ta một cái đĩa, tiện thể sờ đầu ta, nói: “Thực thần bảo ta đưa cho ngươi, ngài nói ngài nghe thấy tiếng nước bọt ngươi nhỏ xuống đất.”

Ta nâng mắt nhìn Thực thần đang bận rộn đằng kia, hắn cũng không rảnh mà quan tâm ta, chẳng qua nhìn sườn mặt hắn, khoe miệng hơi hơi cong lên, thật sự rất uyển chuyển mà dịu dàng. Ta lại nhìn cái đĩa trước mặt, trên đó đặt một lá cây màu xanh lớn bằng khoảng một bóng sen to đang bọc quanh cơm nắm thịt viên, nhìn không được xoa xoa khoe miệng, vội vàng nhận lấy, tạ ơn nói: “Thần tốt sẽ được báo đáp, mọi người đều là thần tốt.”

Tiên đồng cười tránh ra, để lại ta một mình hưởng thụ cơm nắm thịt viên.

Sau khi ăn xong bữa trưa ở Diễm Thái cung, ta cảm thấy cuộc đời thật viên mãn. Nghỉ đến mỗi ngày ở Diễm Thái cung đều được ăn thức ăn ngon do Thực thần làm, ta chợt thấy Diễm Thái cung hình như đẹp hơn.

Nhưng mà Hóa Tịch hình như có gì đó không thích hợp. Sau khi ăn xong thức ăn Thực thần nấu, bụng không thoải mái lắm.

Chính là thứ gọi là ăn khói lửa nhân gian, thần tiên cũng không tránh khỏi ba việc gấp.

Suốt buổi tra, Hóa Tịch đều qua lại giữa tầm điện và nhà vệ sinh dục tiên dục tử.

Lại nói tiếp đến khói lửa nhân gian, nó thật là một thứ kỳ diệu. Về vấn đề Ma tộc chúng ta vì sao phải ăn khói lửa nhân gian, ta cũng không ngại học hỏi kẻ dưới với phụ tôn. Phụ tôn nói, Ma tộc chúng ta cũng coi trọng ngạnh, không cần ăn khói lửa nhân gian, chẳng qua sau một thời gian dài khó tránh khỏi cảm thấy miệng nhạt nhẽo, vì thế mới chán hưng giáo dục, khuyến khích mọi người hưởng thụ khói lửa nhân gian. Ta nghĩ, ở Tiên giới, đạo lý này cũng tương tự vậy thôi.

Qua nửa buổi chiều, ta lấy nghiền mực trồng cỏ Ngưng Lộ từ bên cửa sổ chuyển ra ngoài vườn, phơi nắng cùng ta. Tâm huyết dâng trào, ta bèn giăng một tầng sương quanh nó.

Nói đến cũng lạ, Hóa Tịch bảo cỏ Ngưng Lộ không sống nổi ở Cửu Trọng Thiên, ta chăm sóc nó cẩn thận như vậy, nó cũng không lập tức chết, chắc là nó nghĩ nếu chết nhanh quá sẽ khiến ta mất mặt. Ta tinh tế quan sát nó hồi lâu, càng nhìn càng cảm thấy nó có thể xanh tốt.

Đúng lúc này, Hóa Tịch da mặt vàng như nến, đứng trước mặt ta, người tới không tốt. Xem ra hắn gần sụp đổ rồi.

Hóa Tịch lạnh lẽo hỏi: “Sao nàng có thể an nhàn như vậy?”

Ta vỗ vỗ quần áo, đứng lên, “ôi chào” một tiếng rồi xoay người ôm bụng cười, sau đó đứng thẳng trở lại, lúc này lại thấy Hóa Tịch nhú mày, bắt đầu ôm bụng.

Ta nhếch miệng cười: “Sao ta có thể an nhàn như vậy nhỉ, bụng không đau, thắt lưng không mỏi, tháng tháng thoải mái!”

Hóa Tịch trừng ta: “Không phải nàng cho ta ăn cái gì chứ?”

Vô tội ... Ta thực sự cảm thấy thật vô tội. Ta nói: “Nếu ta cho ngươi ăn cái gì, ta lại không ăn sao?”

“..... Vậy tại sao ta bị như này mà nàng lại một chút cũng không sao?” Hòa Tịch chịu đựng hỏi.

Ta nghĩ mãi cũng không nghĩ ra lý do, nâng mắt nhìn Hòa Tịch. Hòa Tịch cũng nhìn ta, rõ ràng đang đợi ta trả lời.

Ta bèn cười với hắn một tiếng.

Sắc mặt Hòa Tịch cứng đờ. Ngay sau đó, một trận cuồng phong thổi qua, chỉ đảo mắt đã không thấy bóng dáng hắn đâu. Làm ta suýt ném luôn nghiên mực trong tay.

Chắc hẳn hắn lại muốn đi đục tiên đục tử ấy mà.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Bụng Không Đau, Thắt Lưng Không Mỗi, Tháng Tháng Thoải Mái (3)

Hòa Tịch đi rồi, ta ăn tiếp mấy miếng điểm tâm Thực thần làm, nằm dưới gốc cây, thừa dịp khí trời thích hợp, chợp mắt ngủ một giấc.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, một mùi thức ăn khiến ta hoàn toàn bị dụ dỗ. Ta lần theo mùi hương đi tới.

Quả thật là Thực thần đang quyến rũ người khác.

Ta hỏi Thực thần làm món gì, Thực thần nói nếu đã đến Điểm Thái cung hầu hạ Hòa thần Thần Quân, hẳn sẽ hầu hạ Hòa thần Thần Quân thật thoải mái. Vì thế, hẳn liền làm chút trà bánh buổi chiều cho Hòa Tịch.

Tĩnh tĩnh Thực thần lạnh nhạt, mặc dù Hòa Tịch ngang ngược bắt hắn đến Điểm Thái cung nấu ăn mỗi ngày, hắn cũng không oán hận một câu, ngay cả giọng điệu nói chuyện với ta cũng rất mềm mỏng, còn mang theo chút ý cười.

..... Chẳng qua nhìn nụ cười của hắn, ta chợt cảm thấy ngay cả tóc gáy cũng ớn lạnh.

Sau khi Thực thần cho ta một lá sen bọc com nắm thịt viên, ta đứng một bên nhìn hắn bận rộn.

Ta nhìn không được, nói ra: “Hôm nay, Thần Quân ăn thức ăn của ngài xong, cảm thấy bụng khó chịu.”

Thực thần cười tùm tùm nhìn ta: “Món ăn ta nấu có vấn đề sao?”

Ta rút cổ, nắm chặt com nắm trong tay, hỏi: “Nếu ta nói có vấn đề, ngài sẽ không nấu cho ta ăn nữa sao?”

“Đương nhiên.” Thực thần đáp.

Ta lắc đầu: “Không có vấn đề gì hết, ta ăn rất ngon.”

Có lẽ thật ra là do bình thường ta không kiêng ăn nên ta không xảy ra chuyện gì. Mà Hòa Tịch lại kén ba chọn bốn nên mới ăn một lần đã bị tiêu chảy.

Cuối cùng, Thực thần làm xong trà bánh buổi chiều cũng không ngoại lệ, đều chui vào bụng ta. Hiện tại, bảo gì Hòa Tịch cũng không chịu ăn còn nhọt nhọt như sắp nhìn ta.

Hòa Tịch nghi ngờ hỏi: “Luu Cẩm, Thực thần cho nàng ăn thêm gì à?”

Ta lắc đầu, tỏ vẻ cái gì ta cũng không biết hết. Đương nhiên nếu Hòa Tịch tự lý giải thành “Thực thần không cho ta ăn thêm gì cả” cũng không phải chuyện mà ta có thể ngăn cản.

Ta mơ hồ hiểu được, cảm thấy Thực thần đã kết thù với Hòa Tịch. Rất có thể liên quan đến việc Hòa Tịch bắt Thực thần đến Điểm Thái cung hầu hạ hắn.

Nhưng thế nào cũng tốt, chẳng qua nghìn lần vạn lần đừng liên quan đến ta.

Nghĩ qua thấy Thực thần rất dịu dàng, không hề oán hận, căm ghét như kẻ thù, hẳn cũng có thể vì ta truyền lung tung lời của Hòa Tịch với hắn mà âm thầm gieo mầm thù hận.

Nghĩ đến đây, ta bỗng cảm thấy cảm thấy mừng thầm vì bản thân không thôi.

“Nàng đang cười chuyện gì?” Hỏa Tịch nheo cặp mắt phượng nhìn ta, hỏi.

Ta sờ sờ da mặt: “Hả, ta đang cười à?”

“Nàng không chỉ đang cười còn cười rất vui vẻ.” Hỏa Tịch nhìn thấy trà bánh buổi chiều, sắc mặt càng thêm vàng như nền, “Nàng đi gọi Thực thần đến, bản quân muốn nhìn xem rốt cục hần đang giờ trò quý gì.”

Ta kéo toàn bộ trà bánh đến trước mặt mình, nhấm nháp tinh tế từng chút một, nói: “Hiện tại, Thực thần không ở Diễm Thái cung.”

“Không ở Diễm Thái cung, vậy hần đi đâu?”

Ta liếc hần, nói: “Thực thần bảo muốn hầu hạ người thật tốt nên đã đi ra ngoài, tự tìm nguyên liệu nấu bữa tối.”

“Hần tìm nguyên liệu gì?”

Ta nói: “Hần bảo không chừng buổi tối người muốn ăn thịt chim nên ra ngoài bắt chim, buổi tối hầm chim.”

Hỏa Tịch không nói hai lời, lật bàn.

May mắn, may mắn, ngay trước đó, ta vừa nhét xong miếng bánh cuối cùng vào miệng, nhắc bình trà lên. Hỏa Tịch đánh nghiêng bàn, lộ ra một cái đĩa trống không.

Con chim này ... tính tình cũng thật nóng nảy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Thực Thần Là Cây Hành Xanh Không Biết Xấu hổ

Ta thật sự không thể tưởng tượng nổi, mới chiều Hỏa Tịch nghe nói Thực thần đi bắt chim chóc xong còn giận tím mặt nhưng gần như chỉ sau chốc lát, đến buổi tối, thấy Thực thần trở về, con tức liền tiêu tán toàn bộ.

Buổi tối, Thực thần quả thật hầm một nồi canh chim, hương vị ngon cực kỳ. Nhưng Hỏa Tịch vốn là chim, đương nhiên sẽ không ăn thịt chim, bèn gọi Thực thần đến, đe dọa một hồi xong lại bình tĩnh ngồi đánh cờ cùng Thực thần.

Bởi vậy, ta không thể không nghĩ đến, Hỏa Tịch và Thực thần đều là người già trước tuổi. Đồng thời ta cảm thấy đáng tiếc, đáng tiếc Thực thần bụng dạ đen tối, rõ ràng buổi trưa, khi nghe ta nói xong mấy lời đó, ôm hận với Hỏa Tịch, giờ lại từ đầu đến cuối đều trưng ra vẻ dịu dàng, khiến Hỏa Tịch mất công đau bụng cả trưa.

Tuy nhiên, ta cũng không cảm thấy gì, chẳng qua ta vẫn cho rằng Hỏa Tịch hần là còn phải chạy qua chạy lại giữa tầm điện và nhà vệ sinh thần hồn điên đảo mấy ngày liền.

Tối nay, khi chuẩn bị ăn cơm tối, vừa thấy canh thịt chim được bê lên, hai mắt Hỏa Tịch đã tỏa ánh sáng lạnh, hỏa khí bốc lên sau ót, đúng là hai cổ băng hỏa. Ta vừa mới duỗi đùi ra đã bị ánh mắt như đao của hần bắn tới, cảm giác kinh khủng giống như hần hận không thể ném đầu ta vào bát canh.

Ta cố lấy can đảm, rụt đầu đưa về, nói: “Đây, đây cũng không phải do ta nấu Ta, ta chỉ thử một lần thôi.”

Hỏa Tịch nói một câu, không rõ có ý gì: “Lá gan đúng là càng ngày càng lớn.”

Ta hoàn toàn hiểu, hần đang nói Thực thần gan lớn, thế mà lại dám nấu thịt chim trước mặt một con chim. Ta nghĩ chuyện này cũng giống Ma tộc chúng ta thôi, đều có chuyện phải kiêng kị.

Tỷ như Ma tộc chúng ta, từ trên xuống dưới không người nào dám ăn thịt rắn vì chân thân của Lan Hưu là rắn. Ma nữ đều yêu rắn như mạng do chịu ảnh hưởng mạnh mẽ từ làn sóng cuồng Lan Hưu, tự nhiên đánh chết cũng không muốn ăn thịt rắn. Đương nhiên, ta nghĩ nhóm Ma nam hoàn toàn ngược lại, hận không thể lột da rắn ăn thịt, đây đơn giản là sự ghen tỵ giữa đàn ông với nhau. Chẳng qua, bọn họ có ghen tỵ hơn nữa cũng không dám ăn thịt rắn, trừ khi muốn bị đám fan điên cuồng của Lan Hưu đánh chết.

Hỏa Tịch vừa nói xong, một luồng gió mát thổi qua mặt, chỉ trong chốc lát, bóng người thon dài màu xanh lá mạ đã đứng vững vàng trước bàn.

Màu xanh lá mạ này, không phải Thực thần thì còn ai vào đây nữa.

Thực thần nghiêng người, ngón tay thon dài vươn về phía đĩa, tùy tiện lấy một miếng thịt chim ném vào trong miệng, cười tủm tỉm nói: “Ồ, hương vị cũng bình thường, không hợp khẩu vị Thần Quân sao?”

Hỏa thần từ chối cho ý kiến, híp mắt nói: “Đến rồi cục, tại sao ngài không vừa mắt bản quân?”

Thực thần vẫn tiếp tục cười tủm tỉm, nói thẳng: “Không có thói quen đó thôi. Ngài vốn không thích ăn gì cả, lại bảo ta tới Diễm Thái cung, mỗi ngày nấu ăn cho ngài, đây không phải định đùa giỡn ta sao? Giữa trưa hôm nay, dù sao ta cũng chỉ vừa đến Diễm Thái cung, cũng không để ta nghỉ ngơi dù chỉ trong khoảng thời gian một chén trà đã bắt ta đi nấu ăn cho ngài, mặt mũi ngài lớn bằng nhà xí sao?”

Ta ngẩng đầu, yên lặng ôm bát canh, nâng sát miệng uống một ngụm canh thịt ngon lành, nghĩ: Thực thần xanh lá mạ này hóa ra cũng thù dai như vậy, thật là không thể nhìn về ngoài mà cân đo lòng dạ được.

(hai)

Lúc này, Hỏa Tịch nâng ngón tay chỉ vào người ta, cười cười nói: “Là nàng ăn chứ không phải bản quân ăn, nhưng ngài vốn là Thực thần, bảo ngài nấu vài bữa ăn cũng là phù hợp chức trách, sao nào, có gì khiến ngài uất ức sao?”

Theo ngón tay Hỏa Tịch chỉ, Thực thần ngoảnh sang nhìn ta. Mọi người bảo xem, hán muốn nhìn thì cứ nhìn, dù sao bộ dáng của ta cũng đẹp, nhưng hán nhìn xong lại cứ khinh thường rồi hừ một tiếng: “Hừ, người rõ ràng nhỏ như vậy lại dám ăn nhiều như thế. Không ngờ là đứa trẻ mập mạp.”

Chỉ một câu này đã khiến toàn bộ lòng kính trọng của ta đối với Thực thần màu xanh lá mạ trở về con số không. Thằng nhãi này, nói năng thật độc địa, một câu thôi đã vô tình làm tổn thương tự tôn của ta.

Hỏa Tịch ‘phụt’ một tiếng, nhưng không hoàn toàn bật cười, chắc chắn là cũng nhịn cười rất vất vả.

Ta ôm chặt bát canh, nghiêm túc hỏi: “Người bảo ai là đứa trẻ mập mạp?”

Thực thần liếc ta: “Nói người đó, người có ý kiến gì không?”

Không nghĩ đến, thật sự không hề nghĩ đến, tính tình Thực thần màu xanh lá mạ lại là như thế này. Xem ra vào thời điểm ban ngày, mắt ta bị mù mới có thể nghĩ hán là một vị thần tiên dịu dàng, rộng lượng lại tu dưỡng tốt.

Thần tiên cái đầu hán ấy.

Tính tình ta vẫn luôn rộng lượng, chịu đựng không nổi giận: “Người có bản lĩnh thì lặp lại lần nữa.”

Thực thần lại khinh thường liếc ta, nói: “Chưa thấy ai thích chịu ngược như vậy, ta bảo người là đứa trẻ mập mạp còn muốn nghe lần thứ hai. Người bảo ta nói lại một lần nữa thì ta sẽ nói thêm một lần, người có trả thù lao không?”

Cuối cùng ta cũng hiểu được, Tiên tộc đều là một lũ kiêu căng đến cực điểm. Ngay từ đầu, ta cảm thấy Hỏa Tịch rất kiêu căng, giờ nhiều Tiên tộc hơn mới thấy thì ra ở Cửu Trọng Thiên, tính tình Hỏa Tịch cũng được coi là tốt!

Người thông dong bình tĩnh như ta đương nhiên không thể mất khí thế trước. Vì thế, ta cầm bát canh uống một hơi hết sạch rồi hướng lên trời rồi đi đến trước mặt hán, thấy vẻ mặt mang ý cười nhợt nhạt của hán, ta còn nắc một cái, nói: “Cười gì mà cười, răng người cũng không trắng. Đồ cây hành xanh nhà người, tưởng mình cười lên đẹp lắm sao, ta nói thật cho người biết, rất xấu.”

Hỏa Tịch vốn đang xếp cò, nghe ta nói vậy, quân cò lạch cạch rơi xuống.

Sắc mặt Thực thần đột nhiên xanh lét, nhanh chóng cướp chén canh của ta, giận: “Vậy sao người còn muốn uống canh ta nấu?”

Ta lên tiếng trả lời, lại nắc một cái, chân thành học bộ dạng vừa rồi của hán, liếc mắt nhìn hán: “Xin hỏi cái đó liên quan gì đến chuyện người cười nhìn rất xấu xí à?”

Thực thần hoàn toàn mất hết phong độ, cùng ban ngày đứng là như hai người khác biệt, hiện tại đang hung thần ác sát định xông lên bóp cổ ta. Nhưng mà ta nhỏ, chạy trốn linh hoạt hơn hán, hán không bắt được ta.

Cũng lúc đó, Hỏa Tịch dọn xong bàn cò, nghiêng người ngồi bên cạnh bàn cò, tính hòa trong điện chiếu lên sườn mặt hán, tuần mỹ đến mức không thể hình dung nổi. Hán thông thả nói: “Thực thần đừng đuổi nàng, nàng vừa mới ăn no xong, chạy nhanh quá lát nữa lại cảm thấy không thoải mái.”

Thực thần không những không ngừng lại, ngược lại còn đuổi ta đuổi mạnh hơn, vừa nói với Hỏa Tịch: “Ngài thành thật nói với ta, đến tột cùng ngài đào tên hề này từ đâu ra, sao lại đáng giận như vậy! Người còn chiều nàng, bắt ta từ xa chạy đến Diễm Thái cung, chỉ vì nấu ăn cho người này sao?!”

Ta chui qua bàn, trả lời: “Cả nhà cây hành nhỏ nhà người đều là gấu hề.” Đến nay còn chưa có ai dám sỉ nhục ta là tên hề đâu, thằng nhãi này đã vội vã đến tranh phần.

(ba)

Quân cò trên bàn dần nhiều thêm, trắng đen phân bố khắp nơi trên bàn cò, tương đối có khí thế hai quân đối chọi nhau.

Càng về sau, vẻ mặt Hỏa Tịch và hành xanh càng nghiêm túc hơn, ta chăm chú nhìn hấn, mí mắt dài nhỏ hơi rũ xuống, quan sát bàn cờ. Mắt phượng lóe ra ánh sáng cơ trí.

Tạm thời ta cảm thấy đó là cơ trí. Bởi vì hành xanh ngồi đối diện có vẻ ngốc hơn, cứ so sánh là biết.

Thấy hai người bày ra bộ dạng tính toán thật sự, ta cũng gất gao nhìn chăm chăm bàn cờ, bình tĩnh xem.

Ở Ma giới, ta thường xuyên xem phụ tôn và Lan Huru đánh cờ. Không phải ta muốn xem mà là phụ tôn bắt ta xem.

Phụ tôn nói, bàn cờ cũng như cuộc chiến. Nếu màu trắng là Tiên thì màu đen là Ma, đó là một cuộc chém giết thảm thiết chưa từng có. Phụ tôn dùng ván cờ đề tài hiện cuộc chiến, đối chiến với Lan Huru, ta không thể bàng quan mà còn phải biểu đạt chút cảm nghĩ sau khi xem.

Bởi vậy, mỗi khi ta xem cờ hay người đánh cờ đều cảm thấy căng thẳng.

Lúc căng thẳng quá, ta có thói quen cắn ngón tay.

Hỏa Tịch tranh thủ thời gian, giương mắt nhìn ta, cười như không cười: “Buổi tối ăn nhiều như vậy mà vẫn đói bụng à?”

Ta nặng nề nói: “Không, ta rất căng thẳng.”

Hành xanh giờ giọng mỉa mai: “Ngươi cũng thông thạo cờ?”

Ta lặng lẽ, nói: “Không hiểu.”

Khóe miệng hành xanh bắt đầu co quắp: “Nhìn không hiểu, vậy ngươi căng thẳng cái gì?”

Ta nói: “Chính vì không hiểu mới căng thẳng chứ!”

Ở Ma giới, khi xem phụ tôn và Lan Huru đánh cờ, hậu quả của việc xem không hiểu rất nghiêm trọng. Vì thế, việc ta sinh ra cảm giác căng thẳng cũng là có nguyên nhân cả.

Hỏa Tịch hạ một quân xuống, nói: “Lưu Cẩm không cần căng thẳng, xem không hiểu bản quân vẫn có thể thắng Thực thần trong đúng một trăm chiêu.”

Khi nói lời này, Hỏa Tịch rất ung dung, giống như hấn chỉ nói chuyện gì đó nhất định xảy ra vậy. Lúc ấy, ta nghĩ hấn lại kiêu ngạo quá rồi.

Sau đó, sự thật chứng minh, hấn không hề ăn nói bừa bãi, hấn quả thực thắng hành xanh không thừa không thiếu, đúng một trăm chiêu. Chẳng qua ván cờ này đánh hơi lâu.

Trong quá trình này, ta từ từ mất căng thẳng, chỉ cảm thấy ù rũ.

Ta đi đến cạnh cửa sổ, nhìn cỏ Ngưng Lộ, giúp nó giăng một tầng sương, trở về tiếp tục vừa xem vừa ngủ gật.

Cứ như vậy, không bao lâu sau, cỏ Ngưng Lộ chắc chắn sẽ mọc thêm mấy lá.

Hành xanh hình như hơi ngạc nhiên, hỏi ta: “Ngươi có thể triệu nước đến?”

Ta nâng mắt: “Chuyện này liên quan gì đến bộ dạng xấu xí của ngươi sao?”

Sắc mặt hành xanh lại bắt đầu xám ngắt.

Sau đó, ta cảm thấy thật sự mệt mỏi, bèn cong gối, gác cằm lên đó, nhắm mắt.

Mơ hồ có mùi hương lạnh lạnh phảng phất qua mũi. Có người ôm ta vào lòng. Hấn đặt ta trên giường. Ta nằm lên chỗ ngủ rộng rãi, duỗi chân tay ra.

Trong lúc mơ màng, ta nghe một hai câu nói nhỏ nhỏ đứt quãng.

“Chẳng trách ngài dung túng nàng như vậy.”

“Ừ?”

“Nàng thế mà lại có thể điều khiển nước, đúng là hiếm thấy trên Tiên giới suốt ba vạn năm qua. Làm sao ngài tìm thấy nàng vậy?”

“Gặp giữa đường.”

“Tốt nhất không phải là Ma tộc, ngài cũng biết chỉ có Ma tộc mới có thể điều khiển nước.”

“.....Có thể, nàng là một ngoại lệ.....”

Ngủ hết sức nặng nề, ta còn rối rắm vấn đề này một lúc.

Chỉ có Ma tộc chúng ta có thể điều khiển nước. Hừ, Tiên tộc thật vô tích sự.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Nhân Quả Có Ngày Báo Ứng!

(Một)

Khoảnh thời gian sau này Thực Thần đều ở Diễm Thái Cung, lúc ta cúi đầu xuống hay ngẩng đầu lên đều có thể dễ dàng nhìn thấy một cây ‘hành xanh’, quả thật vô cùng chói mắt.

Ta vừa thấy Hành Xanh, đầu hành trắng bóc, thân hành một màu xanh mượt, khiến cho ta có cảm tưởng là hần bị người ta nhô cả gốc lẫn rễ lên rồi trồng ngược xuống đất..

Cái miệng của tên Hành Xanh này bi ối kinh khủng, vừa thấy ta hần liền gọi ta là bé mập.

Quả thật, ta nhỏ thì có nhỏ, nhưng ta đã tự đánh giá lại bản thân từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, tuyệt chẳng thấy mình béo tẹo nào.

Ta đáp trả hần một câu— người có biết không, kỳ thật người rất xấu xí. Sao người sinh ra lại xấu xí như vậy chứ.

Khi nghe câu nói ấy, cái đầu hành trắng bóc của hần từ từ xám ngắt, trông lại càng xấu hơn.

Thật chẳng hiểu sau lúc trước ta cảm thấy cái tên khó ưa này vừa ôn hòa lại có hàm dưỡng, đúng là mắt ta bị mù mới xem trọng hần như thế.

Nhưng người có lúc lạc vó, ngựa có lúc thất thủ (*), nhìn người không rõ cũng chẳng phải chuyện chi mất mặt lắm, chỉ nên trách kẻ đó thật sự quá phức tạp.

(*) Người có lúc lạc vó ngựa có lúc thất thủ: câu này bạn Lưu Cẩm dùng sai thành ngữ ”Người có lúc thất thủ, ngựa có lúc lạc vó” nghĩa là: làm người khó tránh khỏi phạm sai lầm

Nhưng Hành Xanh không ở lâu trong Diễm Thái Cung bởi vì hần phải hộ tống Táo Quân xuống hạ giới để thể nghiệm và quan sát nên đành từ giả Diễm Thái Cung.

Hần đi rồi, liên tiếp mấy ngày ta chưa gượng dậy nổi, ăn chẳng biết ngon.

Tuy Hành Xanh chọc giận ta, nhưng tuyệt đối không thể nghi ngờ, thức ăn hần nấu chính là món ngon nhất.

Mặc dù Hóa Tịch nói Thực Thần chỉ đi vắng mấy ngày. Nhưng ta lại cảm thấy trong mấy ngày này ta đã gầy hơn trước.

Ngày hôm đó, trong lúc ta đang mệt mỏi uể oải, thật trùng hợp Diễm Thái Cung lại có một vị quý khách ghé thăm.

Chẳng phải Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang thì còn ai vào đây nữa.

Từ sau khi Hóa Tịch tỉnh lại, nghe đám tiên ty Diễm Thái Cung lên bàn tán, nói là thân phận của Họa Liễm tiên tử ở Cửu Trùng Thiên vốn rất được nhiều người chú ý, mà nay lại càng tôn quý vô cùng.

Nàng ta không chỉ xinh đẹp lại là hôn thê của Hóa Thần, trong lúc Hóa Thần bị thương nàng ta luôn tình thâm ý trọng, trải qua muôn ngàn đau khổ tìm linh dược trị thương cho Hóa Thần khiến cho mọi người cảm động không thôi.

Thiên Hậu là người vui mừng hơn cả, nghe nói trong suốt một năm nay người không ngừng hỏi thúc Hóa Thần kết hôn cùng vị Họa Liễm tiên tử đoan trang cao quý kia.

Nhưng Hóa Thần luôn lấy cớ thương thể vẫn chưa khỏi hần cần nhiều thời gian để tu dưỡng mà từ chối.

Hóa Tịch nói vết thương của hần vẫn chưa lành hẳn, nói thật ta cũng không biết là thiệt hay giả. Hai nguồn băng hỏa trong cơ thể hần đã tiêu trừ, nhưng vết thương do sừng lân của Yêu Vương xuyên qua ngực vẫn còn tái phát.

Mỗi ngày phần lớn thời gian, hần đều ở trong tâm điện, lật sách.

Sở thích đọc sách của ta và hẳn hoàn toàn khác biệt. Ta rất thích xem thoại bản, còn hẳn thì đọc cái thứ Kinh Phật mà ta vừa thấy đã đau đầu.

Lúc đó Hòa Tịch đang tựa người vào thành giường đọc sách, còn ta thì đang cảm thấy vô cùng buồn chán, ánh mặt trời vừa đứng bóng, ta vội mang chậu Ngưng Lộ Thảo đặt trên bệ cửa sổ ra sân phơi nắng.

Đã nhiều ngày qua, chuyện duy nhất khiến ta cảm thấy vui mừng chính là chậu Ngưng Lộ Thảo không phụ kỳ vọng của ta, cuối cùng cũng mọc ra một片片 lá mới. Theo trình độ phát triển như thế, nó sẽ nhanh chóng xanh um, biết đâu có thể ra hoa cũng không chừng.

Loài cỏ này không những ăn ngon mà còn có thể giải hòa khí, nếu có thể mang về Ma giới gieo trồng đương nhiên rất tốt, như thế Ma tộc chúng ta cũng không cần sợ hòa tính của Thiên tộc nữa.

Ngay dưới ánh mặt trời, ta giăng thêm một tầng sương mù cho Ngưng Lộ Thảo, có tiên tỷ vội vàng đến bẩm báo, nói Họa Liễm tiên tử tới thăm Hòa Tịch.

(Hai)

Với cái tình hình này quả thật không cần phải báo ta đi bẩm báo với Hòa Tịch. Vị hôn thê của hẳn đến, dù muốn đi chỗ nào thì đi, muốn gặp sẽ gặp, còn cần cái gì bẩm báo. Nhưng Hòa Tịch muốn thế thì cho dù thế nào ta cũng chẳng tránh được.

Từ xa đã thấy Họa Liễm tiên tử dưới sự hộ tống của hai tiên tỷ từ từ đi đến, ta vô cùng rộng lượng, tự giác ôm nghiền mực ngồi chồm hổm ở một góc khuất dưới tán cây cỏ thụ xiêu vẹo để nhường đường cho Họa Liễm tiên tử đoan trang cao quý, nhìn nàng ta ăn vận hoa lệ sang trọng rờn rờ, ta sợ đường quá hẹp nàng ta đi qua không lọt.

Nào ngờ ta không muốn phạm người người lại muốn phạm ta.

Họa Liễm tiên tử này là kẻ đã quen gây chuyện.

Mất thấy Họa Liễm tiên tử đi ngang qua sân muốn bước vào tấm điện của Hòa Tịch, nàng ta bỗng nhiên ngừng lại, nghiêng người nhìn ta, giọng điệu nghiêm túc bảo: “Ngươi ở trong này làm gì?”

Vốn dĩ ta luôn nghĩ Họa Liễm tiên tử tâm cao khí ngạo sẽ chẳng buồn nhìn đến một đồng tử nhỏ bé đứng ở một góc khuất như ta, lúc này ta phơi nắng nên thấy khá mệt, có thể không nhớ chuyện hiềm khích trước kia mà nhường đường cho nàng ta đã là một ân huệ cực lớn mà ta dành cho nàng.

Họa Liễm tiên tử này lại không biết tốt xấu, thế nào cũng muốn gây chuyện với ta.

Lúc trước nàng ta tát mặt ta một bạt tay là được hồi rồi! Trong tình huống này, xem ra ta phải nhắc nhở Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang biết cái tát kia là nàng nợ ta! Nhân quả có ngày báo ứng!

Ngón tay ta phẩy phẩy lá của Ngưng Lộ Thảo, cũng lười nâng mí mắt liếc nhìn nàng một cái, nói: “Ngươi nhìn không thấy ta đang làm gì sao? Vậy rốt cuộc là con mắt nào của ngươi nhìn không thấy thế?”

Họa Liễm không nói đến câu thứ hai, lúc này hai tiên tỷ ở bên cạnh nàng ta đã kéo ta lên, khiến cho ta không thể không ngẩng đầu đối diện nàng ta.

Nàng và Hòa Tịch đều có một đôi mắt phượng, vì sao thoát nhìn khiến ta có chút bất ngờ. Đẹp thì có đẹp, lạnh như băng lại độc cay. Rõ ràng nàng nhận ra ta, đuôi mắt khẽ nhướng cao một chút tựa như nàng rất xem thường ta.

“Ngươi thật to gan, một đồng tử nhỏ của Diễm Thái Cung lại dám bắt kính với bản thượng thần, cái tát lần trước không khiến cho ngươi nhớ lâu sao?” Họa Liễm đi đến trước mặt ta, đề thấp giọng nói câu ấy, rõ ràng không muốn cho Hòa Tịch đang ở bên trong nghe thấy, e ngại sẽ ảnh hưởng này đến hình tượng xinh đẹp của nàng ta trong cảm nhận của Hòa Tịch.

Nhưng ký ức về cái tát kia quả thật vô cùng sâu sắc. Ngoại trừ phụ tôn của ta, ta chưa từng bị người nào khi dễ đến nông nổi như thế. Cho dù là phụ tôn muốn đánh ta cũng chưa từng dùng bàn tay. Ta nói: “Thực xin lỗi trí nhớ của ta rất tốt, không thể quên, phảng phất chỉ mới như ngày hôm qua thôi.”

Trí nhớ của ta thích hợp nhất chính là ghi thù.

Lập tức Họa Liễm nhìn thấy nghiền mực bên cạnh ta và cây cỏ nhỏ trồng trong nghiền mực, lúc này da mặt nàng ta biến sắc, lạnh lùng nghiêm nghị hỏi: “Thứ bên chân ngươi là cái gì?”

Ta nói: “Cỏ ta trồng.” Ta nghĩ nàng và ta xích mích thế nào cũng không đến mức làm khó một gốc cỏ nhỏ.

Hey, lúc trước ta đánh bậy đánh bạ trên chọc con chim này đúng là xui xẻo thất sách.

Nào ngờ Họa Liễm này không phân tốt xấu kết quyết đoạt lấy nghiền mực cầm trên bàn tay, lúc này hai ngón tay trắng như tuyết nhỏ Ngưng Lộ Thảo của ta lên, không chút do dự ném xuống đất, giận dữ: “Rốt cuộc ai cho ngươi lá gan dám dùng nghiền mực của Thần Quân trồng cỏ?!”

(Ba)

Ta sững sờ nhìn gốc Ngưng Lộ Thảo leo loi tro trọi nằm trên mặt đất,片片 lá non khó khăn lắm mới mọc ra nay đã héo úa, mặc dù cây không chết

nhưng đã hao phí công sức chăm sóc mấy ngày nay của ta.

Ta nhìn Họa Liễm, chỉ cảm thấy tay ngứa ngứa. Ngứa đến mức răng ta cũng đau. Ta rất sợ trong một khắc không kiềm chế được sẽ đánh cho Họa Liễm phải nằm sấp luôn.

Nhưng nghĩ lại, quả thật ta cũng không cần phải nhịn nữa. Thứ nhất không ai quản chế ta, thứ hai ta chẳng thiếu nợ máu với nàng, ta còn nhịn nàng thì sẽ trở thành cọng len yếu hèn!

Ta bắt đầu động đậy năm ngón tay, trước khi ra tay cũng tranh thủ dùng miệng chửi mắng cho đã ghiền nói: “Con chim nhà người thật quá ồn ào, cả ngày cứ riu rít bên tai ta có thấy phiền không?”

Họa Liễm sùng sốt, có lẽ không hề biết con chim mà ta nói đến là chỉ kẻ nào.

Ta lại nói: “Khó trách Hòa Thần chán ghét người như vậy. Quả thật hấn chán ghét người kinh khủng, chẳng muốn gặp người tí nào.”

Khi nói những lời này tự ta ngấm nghĩ lại cũng thấy bản thân quá tàn nhẫn, lời nói sắc bén trúng ngay tim đen khiến cho Họa Liễm đoan trang cao quý kia thoáng chốc trở nên thâm hại vô cùng. Xem ra thật đã ghiền.

Mặc dù như thế có chút lỗi với Hòa Tịch, nhưng tạm xem như là hấn đang báo đáp cho ân huệ ta từng cứu mạng hấn đi.

Vì thế ta không ngừng cố gắng: “Lần trước không phải nói Hòa Thần đang bận cùng tiên tử khác song tu không rảnh tiếp đón người sao, con chim nhà người lại không biết tốt xấu còn cho rằng ta ăn nói hàm hồ, ghi hận ta. Không ngờ đường đường là tiên tử Phụng tộc của Tiên giới lại có lòng dạ hẹp hòi như thế. Chuyện Hòa Thần cùng với tiên tử của hấn song tu, người không đến hỏi Bách Hoa tiên tử sau? A, Bách Hoa tiên tử có hơn một trăm người...”

Có đến hơn trăm tiên tử, để ta xem nàng đến hỏi người nào.

Thừa dịp Họa Liễm cố gắng tiêu hóa những lời nói ban nãy, ta quyết định cho nàng chút ít thời gian. Cứ không rõ ràng mà tát nàng ta một cái thì không phải cách làm quang minh lỗi lạc xưa nay của ta. Cái gọi là cách đá kích hay nhất chính là núi cao dồn đập, núi sau cao hơn núi trước, chờ nàng ta hoàn toàn tỉnh táo lại, ta lại cho nàng ta một đá kích nham hiểm hơn.

Ta cúi đầu nhìn Ngưng Lộ Thảo trên mặt đất, xoay người nhặt lên, muốn đoạt lại nghiên mực trong tay của Họa Liễm để tiếp tục trồng cây. Ta còn tính đợi đến lúc Ngưng Lộ Thảo trồng có thành quả ta sẽ mang nó về Ma giới.

Nhưng, đột nhiên lúc này, nghiên mực trên tay Họa Liễm nâng cao hơn một chút, khiến cho ta vron người cũng chẳng với tới. Chỉ nghe nàng nói: “Tuổi còn nhỏ mà miệng đã nói ra những lời dơ bẩn làm ô uế sự trong sạch của Thần Quân, bản thượng thần sao có thể tha cho người!” Nói xong nàng ta dùng tốc độ nhanh như chớp vron ta ra tát mạnh về phía mặt ta!

Ta kinh hãi. Con chim này quá tính toán rồi, chẳng lẽ còn muốn tát ta một bạt tay? ! Ta còn ngoan ngoãn mặc cho nàng đánh à? !

Phi, ta vốn đã hiểu thấu tiên hạ thủ vi cường, một chút quy củ cũng không cần nàng ta giảng giải nữa.

Mất thấy tay nàng ngày càng gần mặt ta, ta có thể nhìn thấy rõ đường cong tu vi duyên dáng sắc lạnh do những móng tay nàng tạo ra, vào đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, ta liền nâng tay niết quyết.

Lần này niết quyết kết một cái khiên, nhất định phải kết một cái khiên cứng chắc phi phạm, nhất quyết phải làm tróc hết móng tay của con chim này mới được!

Nhưng ta còn chưa kịp dựng thẳng cái khiên lên thì thỉnh linh có một làn gió mang mùi hương u lãnh phát qua, bên hông lập tức bị thất chặt. Sau đó dưới nét mặt kinh ngạc của Họa Liễm, cơ thể của ta được người ta ôm lấy lướt nhẹ qua vai nàng ta.

Một tiếng tát tay dứt khoát thanh thúy vang lên bên tai.

Nhưng không phải do ta đánh.

Ta tập trung nhìn lại, không biết làm sao mất ta đang tựa trên bờ vai Hòa Tịch, hấn ôm ta đưa lưng về phía Họa Liễm, đáng đứng rất anh tuấn. Khi ta nhìn xuyên qua bờ vai của Hòa Tịch, vừa lúc thấy Họa Liễm yên lặng che lấy một bên sườn mặt của mình

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Họa Liễm Tiên Tử Bị Đánh

(một) Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, ta còn không kịp phản ứng chứ đừng nói gì đến con chim này.

Nhưng ta nghĩ, nàng có phản ứng hoàn toàn giống ta, là Hòa Tịch đánh nàng. Bằng không có gì mà nàng vẫn cứ đứng ngẩn ra như thế, xem ra có lẽ chịu đòn kích không nhỏ. Dù sao chuyện bị ta đánh với chuyện bị vị hôn phu của mình đánh hoàn toàn khác xa về mức độ chịu đựng.

Vốn dĩ một cái bạt tay ấy là ân oán riêng tư giữa ta và Họa Liễm, hiện giờ xem ra, hình như trận chiến nảy lửa này đã lan dần lên một tầm cao mới. Tên Hòa Tịch này sớm không đến trễ không đến, lại có tình đến ngay lúc này, thật khiến cho người khác khó mà hiểu nổi.

Nhưng hẳn thay ta tát Họa Liễm, mặc dù không thể làm cho ta cảm thấy tay mình đã ghiền, nhưng cái lỗ tai cũng xem như được hưởng thụ một phen.

Nghe rất hay.

Từ trước đến nay ta không hề biết cái gì gọi là mềm lòng, lúc nên kiên cường ta sẽ kiên cường, lúc nên tàn nhẫn ta sẽ tàn nhẫn. Ví dụ như ở Ma giới khi ta đánh nhau với phụ tôn, ta chưa từng xem ông là phụ tôn, không phải ông ấy đánh ta thì là ta bị ông ấy đánh còn có thời gian đầu mà mềm lòng chứ.

Bởi vậy, lần này Họa Liễm không phải bị Hòa Tịch tát thì nhất định sẽ bị ta tát. Dù sao món nợ nàng thiếu ta vẫn phải trả. Chẳng qua nếu Hòa Tịch tát thì khó tránh khỏi cái giá phải trả sẽ lớn hơn so với việc ta tát nàng.

Nói không chừng hai người sẽ vì yêu sinh hận, từ nay về sau cách trở đôi đường.

Ồ, nếu cứ theo tưởng tượng ấy, Hòa Tịch sẽ thiệt thòi chút xíu. Tạm thời hẳn đang giúp Họa Liễm trả nợ rất tốt.

Họa Liễm lặng im một lúc lâu, gió trong Diễm Thái Cung hiem hiu lại mang theo luồng khí lạnh lẽo mà không phải là luồng khí nóng. Âm cuối run rẩy nâng cao dần: “Chàng đánh ta?”

Hòa Tịch không hề biểu lộ cảm xúc vui buồn nói: “Người phá hủy Ngưng Lộ Thảo do bản quân trông, đánh đồng tử dưới trướng của bản quân, mà nay còn muốn đánh nữa, bản quân nhớ là chưa từng cho người mượn lá gan lớn như thế.” Nói xong liền bế ta đi vào điện.

Ta vùng giãy, Hòa Tịch lại càng ôm ta chặt hơn. Ta chỉ muốn chinh cho đúng, Ngưng Lộ Thảo kia không phải do Hòa Tịch trông mà là ta trông. Tên kia chỉ dùng một câu đơn giản mà muốn nuốt trọn thành quả lao động cực khổ của ta sao!

Phía sau Hòa Tịch, Họa Liễm đã đánh mất đi dáng vẻ đoan trang thường ngày, khóc nức nở hét to: “Vì một tên đồng tử không biết sống chết như thế mà chàng lại đánh ta!”

Hòa Tịch dừng chân một chút, nói: “Nơi này là Diễm Thái Cung của bản quân cũng không phải là Lạc Ngô Cung của tiên tử. Sau này không có sự cho phép của bản quân, không được bước vào viện này nửa bước.”

“Hòa Tịch, nhưng ta chính là vị hôn thê sắp cưới của chàng!”

Cánh cửa đóng lại, chặn hết mọi âm thanh ở bên ngoài.

Hòa Tịch tiếp tục đọc sách xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tiếng kêu gào náo loạn bên ngoài của Họa Liễm trong chốc lát cũng yên ắng hẳn. Chắc đã rời khỏi Diễm Thái Cung.

Thấy ta không lên tiếng, Hòa Tịch lật sách một chút thì ngừng lại hỏi ta: “Nàng không có gì để nói sao?”

Ta suy nghĩ một lúc, nói: “Lần này không liên quan đến ta, là người chủ động chạy đến đánh nàng.”

“Ừ.”

Ta nói: “Như vậy, ta sẽ tính hỏi cho người một chút, người thiếu ta một cái tát và ân dùng Ngưng Lộ Thảo cứu mạng, trả hết nợ rồi. Còn có...”

“Còn có cái gì?”

Ta cố lấy dũng khí nói: “Người không thể không phân rõ phải trái, Ngưng Lộ Thảo kia rõ ràng là do ta trông.”

Hòa Tịch buông cuốn sách trong tay xuống, bỗng nhiên tiến gần lại, ngón tay chạm nhẹ lên mặt ta, nói: “Vật của ta, không kẻ nào được động đến.” Giọng điệu của hắn trầm ấm tựa như đang uy hiếp ta.

Nhưng hiện tại rõ ràng ta không muốn động đến vật của hắn mà là hắn muốn động đến ta. Quả thật, mặc dù lúc này ta muốn động đến vị hôn thê kia của hắn cũng bị hắn giành một bước làm trước rồi.

(NV: chỉ có thể nói là: “Ông nói gà bà nói vịt!”)

(Hai)

Ta ấp úng, uất ức nói: “Ngưng Lộ Thảo là của ta...”

“Lưu Cẩm, ta đói bụng.” Hòa Tịch phủ cuốn sách lên mặt của ta, thỉnh thoảng than thở một câu như thế.

Ta bật người chạy đi vào phòng bếp lấy ba đĩa điểm tâm đến. Sau đó ngay trước mặt hắn, ta lấy nghiền mực lại cho đầy nước vào, kế tiếp đặt Ngưng Lộ Thảo vào trong đấy, nói ra lời ngoan độc: “Đây là chút thú vui còn sót lại của ta khi ở Diễm Thái Cung này. Nếu ngươi dám tranh giành cây cỏ này với ta, ta sẽ nhổ sạch lông của ngươi.”

Lúc còn ở Ma giới phụ tôn đã từng đích thân dạy ta cái gì gọi là thuật khống chế người khác, đại khái giống như những gì ta đối xử với Hòa Tịch. Trước khi nói lời ngoan độc phải cho người ta ăn chút ngọt ngào, nếu hắn không chịu ăn ngon ngọt, thì cho hắn ăn khổ.

Hòa Tịch nhẹ nhàng cười hai tiếng, nói: “Chẳng qua nàng không có năng lực này.”

Ta bị tên này xem thường không phải là một hai lần, điều này làm cho ta vô cùng mất mặt. Nhưng lúc trước thấy hắn đánh Họa Liễm, tiếng tát ấy dứt khoát tàn nhẫn vô cùng. Ta yên lặng rút lui cô, xuống giọng nói: “Vậy làm sao người mới không giành cây cỏ ấy với ta.”

Hòa Tịch nhàn tản đưa miếng điểm tâm lên miệng, nói: “Sau này, cố gắng hết sức mất nhắm mắt mở với Họa Liễm một chút. Nếu ra khỏi Diễm Thái Cung thì phải đi cùng ta. Chớ để nàng ta có cơ hội đánh nàng.”

Ta liền vội đáp: “Thành giao thành giao, ta sẽ cố gắng hết sức tránh nàng ta không đánh nàng ta.”

Hòa Tịch lặp lại nói: “Ta nói là chớ để nàng ta có cơ hội đánh nàng.”

Ta vỗ vỗ ngực nói: “Yên tâm yên tâm, muốn đánh cũng sẽ không đánh cho nàng ta quá thê thảm. Ta đánh nàng ta và nàng ta bị đánh, ngươi chọn một trong hai.”

Hòa Tịch thân nhiên liếc nhìn ta, lấy khăn gấm lau tay, bình thản nói: “Quên đi, cũng là nàng bị đánh cho xong.”

Sau một loạt đối thoại này giờ, đột nhiên ta phát hiện một chuyện cực kỳ quái dị.

Hòa Tịch, hình như lửa của hắn bị tắt rồi.

Không nên mà, thật là không nên.

Ngày trước, ta và hắn nói chuyện với nhau không quá hai ba câu thì lúc nào hắn đều hét lên với ta. Sau khi bị thương, sao hắn lại trở nên yên lặng như thế. Sự yên lặng ấy khiến ta có chút bất an.

Ánh mắt sắc bén của ta nhìn thấy Hòa Tịch tiếp tục nâng sách lên nên tò mò liếc nhìn qua, trên đó vẽ chỉ chích những ký tự mà ta đọc chẳng hiểu gì cả, càng ngày càng cảm thấy không ổn, nói: “Hòa Tịch, gần đây người đặc biệt thích đọc kinh Phật.”

Hòa Tịch ngẩng đầu lên, khoảng cách rất gần ta, mắt phượng sâu thẳm nhìn ta một lúc lâu, ta kinh hãi: “Này chẳng... Chẳng lẽ ngươi muốn xuất gia à? !”

Hòa Tịch nhắm mắt hít sâu, cuối cùng vẫn xách ta quăng thẳng vào bức tường.

Ta từ trên bức tường trượt xuống, giận dữ: “Hòa Tịch ngươi đừng tưởng rằng ngươi biết xem chút kinh Phật là rất giỏi giang, ngươi xuất gia thì xuất gia chứ, sao lại quăng ta đi làm gì?!”

Hòa Tịch bước từng bước chậm rãi tiến đến, mỗi một bước chân đều khiến cho can phé của ta dường như co rút, người cũng lùi dần về phía sau. Đợi đến lúc lùi đến chân tường có muốn lùi tiếp cũng chẳng được, Hòa Tịch đứng ở trước mặt ta, dáng người cao ráo như ngọc, làm cho ta chợt ý thức ra chiều cao của ta và hắn có khoảng chênh lệch rất lớn.

(Ba)

Ta vội sửa lại, nói: “Không đúng, ta thấy ngươi xuất gia sớm như vậy thì không hay lắm... Không phải ngươi còn một vị hôn thê... sao.”

Hòa Tịch lại cách ta hai bước: “Xem kinh Phật thì nhất định cho xuất gia à, tu thân dưỡng tính không được sao?”

“Thân tính” của ngươi vốn đã như vậy rồi... Ngươi muốn “tu dưỡng” thì có thể “tu dưỡng” được chắc...” Ta sờ sờ cái mũi, than thở.

“Nàng đứng lên cho ta!” Hòa Tịch nổi giận.

Tiếng quát to thình lình vang lên khiến cho ta bỗng dưng sinh ra một cảm giác đã lâu chưa từng xuất hiện. Quả thật đã rất lâu, ta nhìn không được run run, cố gắng trấn định nói: “Ta đang đứng mà.”

Hòa Tịch nắm lấy cổ áo phía sau của ta xách lên, vòng ngọc trên cổ tay rơi xuống, khiến cho ta và hắn đứng ngang hàng nhau, nhưng bàn tay hắn đang nắm cổ áo ta chưa hề rời lỏng.

Hòa Tịch nhìn ta, thấy lòng ta run sợ. Hắn bình tĩnh nói với ta: “Lưu Cẩm, bản lĩnh khiến cho người khác nổi giận của nàng quả thật không nhỏ. Nhưng ta chưa hề so đo với nàng, xem kinh Phật tu thân dưỡng tính chính là không muốn nổi giận với nàng, muốn cung chiều nàng.”

Ta liếc nhìn cánh tay hung ác của hắn, rồi lại liếc nhìn hắn: “Ngươi không muốn nổi giận với ta, vậy ngươi còn tức giận túm chặt lấy ta làm gì...”

“Lư Cẩm nang có nắm được trọng điểm không vậy? !” Hỏa Tịch từ từ tiến sát lại, con tức giận lại tăng lên.

Ta suy nghĩ đôi chút, vẫn liếc nhìn cánh tay kia, nói: “Ngươi còn túm lấy ta...” Đây là trọng điểm.

Chẳng ngờ Hỏa Tịch đột nhiên tiến lại gần hơn, bàn tay túm lấy cổ áo sau của ta chuyển sang giữ lấy gáy ta, hạ giọng nói một câu: “Trọng điểm không phải ta túm chặt lấy nàng, mà là ta muốn cung chiều nàng.” Dứt lời tay hắn đã dùng chút lực khiến cho người ta lao đảo bỏ nhào về phía hắn.

Thất lưng bị hắn ôm chặt, trong phút chốc da mặt của hắn phóng đại trước mắt ta.

Bờ môi lư luyến xúc cảm mềm mại, hơi thở mang theo làn hương lạnh lạnh nhàn nhạt.

Ta chưa bao giờ tỉnh tể ngửi mùi hương thanh lạnh ấy. Bây giờ có thể tỉnh tể ngửi mùi hương ấy có chút giống như mùi hương nhàn nhạt của những hóa hoa sen trên mặt hồ nước trong Diễm Thái Cung.

Trong phút chốc ngây người ấy, ta đã quên giấy dựa. Mặc cho Hỏa Tịch tiến quân thần tốc xông vào trong miệng ta, cuốn đi toàn bộ sức lực của ta.

Ta mềm nhũn như một bãi bùn không cách nào đứng tựa vào tường được nữa. Hắn nâng ta tựa sát vào tường, một tay giữ lấy gương mặt ta, một tay siết chặt thất lưng ta, không để cho ta thoát lui.

Trong lúc ấy, nghe hắn thì thầm bên tai ta: “Lư Cẩm... Nếu như nàng tin tưởng, dù lên trời xuống đất ta vẫn luôn yêu thương nàng. Chỉ một mình nàng.”

Thế nào gọi là tin tưởng?

Chung quy ta cảm thấy lúc ấy Hỏa Tịch đã nói ra một câu rất khủng khiếp.

Ở Diễm Thái Cung, Hỏa Tịch đã tắt cho Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang một bạt tay, mặc dù ngoại trừ hai tiên tỷ mà Họa Liễm mang đến thì không còn ai biết được chuyện này, Họa Liễm tiên tử cũng chẳng muốn mình mất mặt, nhưng Thiên Hậu lại biết được chuyện ấy.

Có lẽ Thiên Hậu không hiểu biết nên làm chủ cho Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang như thế nào?

Vì thế ngày hôm đó, thời tiết rất tốt. Tiên cô hầu hạ bên cạnh Thiên Hậu tiến đến Diễm Thái Cung, đích thân mời Hỏa Tịch đi Dao Trì, còn bảo Hỏa Tịch mang theo kẻ gọi là “Tên đồng tử không biết sống chết” —— ta.

Khi tiên cô đến Diễm Thái Cung, Hỏa Tịch đang uống thuốc.

Ban đầu ta cảm thấy rất buồn bực, sáng sớm hôm nay Hỏa Tịch dường như bị động kinh là chuyện gì mà ta chẳng hiểu nổi, trước đó vài ngày chưa từng thấy hắn uống thuốc, hôm nay lại bảo tiên tỷ sắc một chén thuốc đen như mực!

Nhìn màu sắc và mùi hương của chén thuốc kia liền có cảm giác thuốc ấy có vị rất đắng.

Thấy mặt Hỏa Tịch thần nhiên nâng chén thuốc lên, ta liền nắm chặt mũi hỏi: “Ngươi thành thật khai báo rõ ràng, có phải ngươi bị bệnh gì nghiêm trọng không tiện nói ra?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Nghe Nói Hỏa Tịch Có Bệnh Không Tiện Nói Ra?

(Một)

Thấy mặt Hỏa Tịch thần nhiên nâng chén thuốc lên, ta liền nắm chặt mũi hỏi: “Ngươi thành thật khai báo rõ ràng, có phải ngươi bị bệnh gì nghiêm trọng không tiện nói ra?”

Hỏa Tịch bình tĩnh liếc nhìn ta: “Nàng biết cái gì.”

Ta khóc sướt sướt nhìn hắn đưa chén thuốc đến bên miệng, nhất thời cảm giác chua chát cả miệng, nói: “Mặc dù ta không hiểu, nhưng nếu ngươi có bệnh gì đó không tiện nói có thể nói với ta. Tuy ta không thể chữa khỏi cho ngươi nhưng cũng là một đối tượng gần gũi để ngươi giải bày tâm sự.”

Hỏa Tịch mở miệng nói hai chữ: “Cút. Ra “

Đúng lúc này, có tiên tỷ báo lại, tiên cô bên Giao Trì đã đến.

Lúc tiên cô bước vào đại diện của Diễm Thái Cung, Hỏa Tịch đứng lúc vừa uống hết phần còn lại trong chén thuốc, nên bà ta đứng sang một bên chờ đợi. Hỏa Tịch uống xong thì tiện tay lấy chiếc khăn trắng ta đưa đến xem như chẳng có việc gì nhàn nhã lau khôe miệng, động tác thông thả lịch sự. Mà chiếc khăn màu trắng kia, hẳn chỉ lau nhẹ qua đã dính màu nâu đen của thuốc rồi.

Màu trắng thuần khiết của chiếc khăn càng tôn lên màu nâu đen chói mắt ấy.

Kỳ thật ta không thích dùng khăn trắng để lau đồ vật, rất dễ làm bẩn, và lại khi bẩn có thể dễ dàng bị nhìn thấy. Nhưng chiếc khăn trắng này cũng không phải do ta chuẩn bị, mà là từ sáng sớm Hỏa Tịch đã căn dặn chuẩn bị sẵn, không biết hẳn đang chơi trò gì.

Tiên cô nhìn thấy vết thuốc dính trên chiếc khăn trắng kia, lặng lẽ khẽ nhủ mảy, giọng nói vẫn cung kính như trước: “Thiên Hậu ra lệnh cho nô tỳ truyền lời, mời điện hạ đến Giao Trì một chuyến, người có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài.”

Hỏa Tịch thản nhiên “Ừ” một tiếng.

Tiên cô do dự một lúc, lại nói: “Thứ cho nô tỳ cả gan hỏi một câu, kim thể của điện hạ không khỏe? Nếu như thế, điện hạ không cần theo nô tỳ đến Dao Trì, tạm thời cứ để nô tỳ bẩm báo lại với Thiên Hậu để người định đoạt sau.”

“Không cần”, Hỏa Tịch từ trên bảo tọa đứng dậy, tùy ý phui phui vạt áo, nói, “Bệnh lâu ngày khó khỏi, bản quân chú ý điều dưỡng một chút là được, cũng không phải chuyện đại sự gì. Thiên Hậu triệu bản quân đến Dao Trì, chắc là có chuyện rất gấp, chậm trễ không được. Cô cô cứ ở cửa Diễm Thái Cung chờ một lát, bản quân sẽ ra ngay.”

Ánh mắt tiên cô nhìn thẳng vào ta chẳng sai một ly, nghiêm trang nói: “Thiên Hậu bảo điện hạ nhất định phải dẫn theo tên đồng tử mà điện hạ vừa thu nhận.”

Ta kinh hãi, lúc này khó mà kìm nén được cơn kích động.

Thiên Hậu này, không phải là người Thiên gia sao. Người Thiên gia không phải là kẻ thù giết mẫu thân của ta sao.

Làm sao bây giờ, cơ hội báo thù cho mẫu thân đã tới!

Nhưng vừa nghĩ như thế, ta lập tức cảm thấy có chút chán nản. Huyền băng hàn đao kia thì làm sao đây? Ta lên làm một pháp quyết trong tay áo, chạm vào hàn đao, lại chẳng cảm thấy lạnh lẽo chút nào.

Đao Hồn Băng Phách của Huyền Băng Đao, không phải đã có hai vết nứt rồi sao...

Như thế làm sao đâm người Thiên gia!

Lúc này Hỏa Tịch đắm chiêu quay đầu nhìn về phía ta, nói: “Được đi đến Dao Trì chính là niềm vinh hiển to lớn của ngươi, còn không mau đi chuẩn bị. Mỗi ngày trước buổi trưa bản quân đều phải uống thuốc, hôm nay không rảnh nấu thì không cần nấu nữa.”

Hắn vừa nói như thế, người nhảy bèn như ta lập tức hiểu ra đây là dụng ý lương khổ của hắn.

Chắc chắn lần này Thiên Hậu triệu kiến tên “đồng tử không biết sống chết” là ta đây thì không phải dễ ăn gì. Vì thế Hỏa Tịch mới không cho ta đi gặp Thiên Hậu của Thiên giới.

Nếu nói sớm mấy ngày lúc Huyền Băng Hàn Đao của ta còn rất lạnh, cũng không phải không khả thi, nói không chừng có thể nhân tiện giải quyết chuyện đại sự chất chứa trong đầu phụ tôn hơn ba vạn năm qua.

Bằng không ít ra... Dao Trì gần Nam Thiên Môn hơn so với Diễm Thái Cung, muốn rời khỏi Cửu Trùng Thiên cũng dễ dàng hơn một chút.

Ài, chỉ tiếc Huyền Băng Hàn Đao cũng bị tiêu rồi.

(Hai)

Lòng ta bị thương đáp: “Thần Quân thật sự buổi trưa hôm nay không cần uống thuốc nữa sao, Ti Y Thần Quân nói mỗi ngày nhất thiết phải uống thuốc, nếu không sẽ không thể trừ bệnh tận gốc. Như vậy sao có thể khỏe được... Nhẹ thì thân thể suy nhược sức miễn dịch suy giảm, nặng thì Thận tinh hao tổn, nguyên khí bất túc, còn nữa——”

Hỏa Tịch bồng nhiên che miệng ho hai tiếng. Sắc mặt dường như không được tốt.

Tiên cô dừng một chút, vẫn nghiêm trang nói: “Đã như thế, đồng tử của điện hạ vẫn nên ở lại Diễm Thái Cung nấu thuốc đi, nô tỳ sẽ báo cáo việc này với Thiên Hậu.”

“Làm phiền cô cô.” Hỏa Tịch gật đầu.

Tiên cô nhanh chóng lui ra ngoài, đi đến cửa chính Diễm Thái Cung chờ đợi.

Trong phút chốc Hỏa Tịch đã xoay người đi về phía ta, nhướn mày, ngữ khí trêu cợt: “Nhẹ thì thân thể suy nhược sức miễn dịch suy giảm, nặng thì Thận

tinh hao tổn, nguyên khí bất túc, còn gì nữa?”

Ta gầy gầy da mặt: “Còn động phòng không nổi.” Thấy Hòa Tịch sắp phát tác, lúc này ta lại nói, “Người chó kích động, lời ta nói cũng không phải sự thật, đều là lừa gạt vị cô cô kia. Người kích động như thế làm như là thật sự có chuyện đó vậy!”

Vì thế Hòa Tịch cố gắng kiềm nén mấy lần mới áp chế được cơn tức giận, nói: “Ta đi Dao Trì, nài tạm thời cứ yên ổn đợi ở Diễm Thái Cung, không được đi đâu hết có biết chưa.”

“Biết biết”, ta nói, “Vậy mỗi ngày người có cần uống thuốc do đích thân ta nấu hay không? Tì Y Thần Quân nói không uống sẽ không thể trừ——”

Hòa Tịch lạnh lẽo liếc nhìn ta, ta yên lặng ngậm miệng lại.

Sau đó Hòa Tịch một thân áo màu đen tuyền, vạt áo thêu những đám mây màu lửa đỏ, mái tóc dài như mực tỏa bung trong không khí, nhẹ nhàng lay động, đáng người nị hoặc đi ra đại điện.

Chân trước của hắn vừa bước ra đại điện, hình như ta chợt nhớ ra cái gì, bỗng dừng bật thốt lên: “Hòa Tịch!”

Bóng dáng Hòa Tịch giật mình, dừng lại.

Ta hỏi: “Mới vừa rồi vì sao vị tiên cô kia lại gọi người là điện hạ?” Linh cảm này lại đột nhiên xuất hiện, ta nhớ lúc trước khi ta ban đêm xông vào Diễm Thái Cung, tiên tỷ mà ta quen biết trong Diễm Thái Cung trong tình thế cấp bách cũng từng gọi Hòa Tịch là điện hạ. Lúc ấy ta có cảm giác không đúng lắm nhưng cũng chẳng quan tâm, lúc này lại có chút để ý đến.

Hai chữ “điện hạ” này, dường như là một danh hiệu tôn quý.

Hòa Tịch thoáng nghiêng người, vẻ mặt kiêu ngạo: “Không biết là ‘Hòa Thần điện hạ’ so với ‘Hòa Thần Thần Quân’ cái nào nghe khi khái anh hùng hơn?”

Trong thoáng chốc ta cảm thấy mình đã hỏi một vấn đề vô cùng ngu xuẩn.

Thấy ta không thềm nói nữa, Hòa Tịch mới vừa đi ra ngoài vừa nói: “Nhưng ta cũng chẳng để tâm đến mấy thứ đó, đơn giản chỉ là cách xưng hô mà thôi. Buổi trưa trước khi ta trở về, nài chuẩn bị sẵn cơm canh cho ta, chờ ta về cùng ăn. Nhớ kỹ, không được một mình ăn vụng trước.”

Ta gào to một câu: “Hôm nay Thiên Hậu nhất định sẽ giữ người ở lại dùng cơm trưa! Ta không cần đợi người về ăn!”

Ở bên kia giọng Hòa Tịch như có như không: “Thiên Hậu sẽ không giữ ta lại. Không phải buổi trưa ta còn phải về uống thuốc nữa sao.”

“...” Hắn thắng.

Gần trưa, tiểu Trù Thần của Diễm Thái Cung đã mang cơm canh vừa nấu xong dâng lên, mặc dù không thể nấu ngon như Hành Xanh Thực Thần, nhưng nhiều ngày qua Hành Xanh cũng chưa từng trở về, ta cũng dần dần không còn bất bẽ gì nữa.

Cơm canh đã bày ra một bàn lớn trong cung điện của Hòa Tịch. Dùng để đón gió tẩy trần cho Hòa Tịch chiến thắng trở về.

(Ba)

Còn nhớ lần trước, Diễm Thái Cung truyền ra chút lời đồn không tốt, dẫn đến Họa Liễm cao quý đoạn trang đến trước mặt Thiên Hậu tố cáo Hòa Tịch. Hòa Tịch bị thuyết giáo hơn cả nửa ngày, buổi sáng rời khỏi Diễm Thái Cung đến khi sắc trời gần tối đen thì mới vừa trở về.

Lần trước chỉ là lời đồn đãi cùng tiên tử khác song tu, cùng nam tiên thông đồng đã bị rơi vào hoàn cảnh như vậy, lần này lại không giống trước, bây giờ hẳn tự tay tát Họa Liễm—— tiên tề tương lai của hắn. E là xử phạt sẽ đặc biệt nghiêm trọng hơn trước.

Có lẽ Thiên Hậu này vô cùng thiên vị Họa Liễm tiên tử.

Sau khi đối mặt với một bữa đồ ăn, ta vừa nuốt nước miếng vừa chờ Hòa Tịch trở về. Đáng tiếc đợi hồi lâu, cũng không thấy hắn trở về.

Nhất thời ta cảm thấy được hơi lo lắng.

Rõ ràng đã nói buổi trưa sẽ về cùng ăn cơm chung, nhưng trông ngóng mòn mỏi mà chẳng thấy bóng người. Không phải là thật sự bị Thiên Hậu nhẫn tâm giữ lại, không cho hắn trở về uống thuốc chứ?

... Những thứ đó đều là chuyện nhỏ.

Điều mấu chốt chính là... Hắn không trở về... Cơm canh đều lạnh.

Lạnh thì không thể ăn.

Trải qua đấu tranh tư tưởng vô cùng đau khổ, ta lau đi hai dòng nước miếng, nhìn lướt qua bàn cơm canh tràn đầy màu sắc tươi sáng rực rỡ, cắn răng

nằm bò trên bàn. Ta quyết định cho Hỏa Tịch một cơ hội cuối cùng, tự mình đi ra ngoài xem tên kia có quay về hay chưa. Nếu còn chưa về, đừng trách ta không đợi hần mà một mình hưởng thụ.

Ta thật sự đói đến mức luống cuống cả lên.

Đi đến cửa Diễm Thái Cung, ta ló đầu ra nhìn xung quanh, ngoại trừ hai ba tiên tỷ đang vội vàng đi ngang qua cửa, vẫn chưa thấy Hỏa Tịch đâu.

Ta đứng giữ ở cửa một lát, nhưng vẫn chẳng có kết quả gì hay ho, liền mang theo tâm trạng sẽ gặp may mắn bước thong thả ra khỏi Diễm Thái Cung.

Loại tâm trạng sẽ gặp may mắn này cũng không phải là gặp may mắn bình thường mà đó là liệu pháp tự an ủi đặc biệt của Ma tộc chúng ta. Ta đối mặt với mấy con đường lớn thông suốt không có chướng ngại vật, tùy ý chọn một hướng, không biết sẽ đi đến đâu.

Vừa đi ta vừa suy nghĩ, không chừng ta đi chưa được mấy bước liền may mắn gặp Hỏa Tịch đang trên đường trở về; không chừng ta chọn con đường may mắn này là được, lại đi tiếp một đoạn tới nơi có nhiều ngã rẽ thì nhất định có thể thấy Hỏa Tịch đang trở về.

Đợi đến khi rẽ vào một đoạn khúc quanh khác, trên đường lại không có một bóng người.

Ta đứng tại chỗ lạng lách, quay đầu trở về.

Không chừng... tên Hỏa Tịch kia thừa dịp ta ra khỏi Diễm Thái Cung thì đã trở về rồi.

Song, vừa với rẽ lại khúc quanh vài bước, phía sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng gọi kinh ngạc: “Lưu Cẩm?”

Ta xoay người sang đã thấy Hỏa Tịch đang đứng ngay sau lưng ta, nét kinh ngạc trong ánh mắt còn chưa tan biến. Hần nói: “Không phải đã dặn nàng ngoan ngoãn đợi ở Diễm Thái Cung sao, nàng chạy ra ngoài làm gì.”

Ta nghĩ, nếu Hỏa Tịch biết ta vì sợ cơn lạnh hết mới đi ra ngoài tìm hần, sẽ khiến cho hần cảm thấy sau khi bị xử phạt lại chẳng có ai quan tâm chăm sóc, vì thế ta buồn buồn, nói: “Ta thấy người rất lâu còn chưa trở về, trong lòng lo lắng không thôi nên đi ra ngoài tìm người. Thật trùng hợp, người bị ta tìm được rồi.”

Sau khi nói xong ra khề nhượng mặt lên nhìn Hỏa Tịch, vừa liếc nhìn đã kinh hoàng.

Trên gương mặt Hỏa Tịch lộ ra nụ cười biếng nhác nhàn nhã, thấy ta đang nhìn hần, khóe môi lại rộ lên một đường cung xinh đẹp hoàn hảo, giọng nói du dương trầm bổng: “Nàng vô tâm vô phế lại còn biết lo lắng cho ta.”

Nhưng, điều ta kinh hoàng không phải là nụ cười chói mắt của Hỏa Tịch, mà là trên khóe miệng của Hỏa Tịch còn vương vết máu màu đỏ sẫm chưa kịp khô.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: “Xin Hối Hỏa Thần Thần Quân Ngài Thật Sự Bị “Hu” À?”

(Một)

Ta hỏi hần: “Thiên Hậu xử phạt người đến mức chảy máu à?”

Hỏa Tịch ngăn người, hần dùng hai ngón tay mảnh khảnh lau khóe miệng, hai ngón tay thâm đỏ, lại có thể làm như không có việc gì: “Ban nãy vừa ói ra mấy ngụm máu”

Giờ khắc này, nhìn đáng vẻ đầy của hần, ta cảm thấy hần hết sức thê thảm. Ta bỗng nhiên dâng trào một cảm xúc yêu thương không nên có với hần, ta nghĩ đây chính là bản năng vĩ đại của người làm mẹ đang phát tác.

“Quả thật độc nhất là lòng dạ đàn bà!” Ta phun một ngụm nước bọt, vẩy vẩy tay về phía hần ý bảo hần hãy ngồi xồm xuống, nói, “Họa Liễm kia của người là đồ bỏ đi à, cô ta cứ trơ mắt nhìn người ói ra máu mà không ngăn lại sao?”

Hỏa Tịch ngồi xồm xuống, giọng nói trong trẻo thần nhiên mà “Ừ” một tiếng, nói: “Ta muốn học máu nàng ta cũng chẳng ngăn được.”

Ta tiến lại gần, nâng tay áo lên lau khóe miệng hần, cảm thấy người hần đang run lên, ta nói: “Chớ ngại, tay áo của ta rất sạch sẽ.”

Hỏa Tịch lại bắt đầu cong khóe môi: “Sẽ không ngại”

Sau đó Hòa Tịch dắt ta trở về Diễm Thái Cung.

Trên đường, ta quan tâm hẳn nói: “Không đau nhiều chứ, xem tình hình này, nói không chừng đúng là vết thương cũ của người vẫn chưa lành, trở về thật sự phải uống thuốc rồi.”

Hòa Tịch nói: “Ừ nên uống chút thuốc. Nếu nặng sắc, ta sẽ uống.”

Tình huống này, đột nhiên ta nảy sinh một lý tưởng hào hùng, trượng nghĩa nói: “Tốt xấu gì người cũng vì còn thiếu ta một món nợ mà bị Thiên Hậu trách phạt, ta cũng có chút trách nhiệm. Mặc dù ta chưa bao giờ sắc thuốc, nhưng cũng không ngại thử một lần.”

Khi trở về Diễm Thái Cung, một bàn cơm canh vẫn còn nóng ấm.

Bữa tiệc này, Hòa Tịch ăn rất nhiều. Gắp một đĩa rồi lại một đĩa, mặc dù động tác vẫn tao nhã như trước, nhưng cũng không dừng lại chút nào, ta thấy vậy cũng rất lo lắng.

Lòng ta bị thương nói: “Này, người ăn nhiều như vậy không thành vấn đề chứ, rốt cuộc Thiên Hậu tàn nhẫn bao nhiêu đến mức ngược đãi người, khiến người bị phạt đến hồ đồ?”

Hòa Tịch khoan thai ném cho ta một câu: “Tâm trạng tốt, không phiền não.”

Nhất thời phiền não của ta lại dâng lên. Ta luôn có cảm giác nhưng ngày tháng sau này, trên bàn ăn, tên Hòa Tịch này sẽ trở thành tử địch của ta.

Buổi chiều, đồng tử của Ti Y thần điện đến Diễm Thái Cung, còn đưa tới mấy thang thuốc. Nghe nói Thiên Hậu thương cảm nghĩ đến vết thương trên người Hóa Thần liền sai Ti Y Thần Quân bào chế loại thuốc tốt nhất đưa đến Diễm Thái Cung.

Hai đồng tử có chiều cao ngang với ta, đứng trong vườn nhìn sơ qua rất mất tự nhiên.

Ta mỉm cười với bọn họ, bọn họ liền mỉm cười với ta. Đại khái cảm thấy bạn cùng lứa tuổi phải quan tâm đến nhau. Tuy rằng ta thật không phải bạn cùng lứa tuổi với bọn họ, nhưng tác phong bảo vệ tiểu bối của ta luôn tuyệt hảo. Sau đó chúng ta nhanh chóng trở thành một hội tán gẫu.

Đồng tử ngại ngần hỏi ta: “Bệnh tình của Hóa Thần các người có nặng không?”

Ta “Xì” một tiếng: “À! Các người không hiểu đâu, Hóa Thần phiền muộn đến phát hỏa rồi, cũng chưa bước xuống giường được! E là không thể trị tận gốc bệnh được!”

Về mặt đồng tử sốt ruột hỏi: “Bệnh tình của Hóa Thần sao lại nặng như thế chứ? ! Ti Y Thần Quân của chúng ta nói rõ rằng không có gì trở ngại mà!”

Ta gầy gầy khoe miệng, nói: “Trước đây mấy ngày thì không có trở ngại gì, nhưng gần đây tập luyện mệt mỏi nhiều, có lẽ đổ khuyu rồi.”

Đồng tử hảo tâm vội vàng đưa thuốc cho ta, thỏn thức nói: “Hóa Thần người thật sự là đáng thương, sao lại không biết quý trọng thân thể như thế chứ! Thuốc này mỗi ngày sắc ba lần, dùng sau khi ăn xong nửa canh giờ, nhất thiết chớ quên.”

Ta nhận lấy thuốc, quan sát xong, hỏi: “Ti Y Thần Quân có nói cho các người biết thuốc này có tác dụng gì không? Có hiệu quả tráng dương không?”

(Hai)

Về mặt hai đồng tử mê man: “Cái gì là tráng dương?”

Ta cũng mang theo nghi ngờ hỏi: “Ti Y Thần Quân của các người lại không dạy cho các người cái gì là tráng dương sao?”

Đồng tử lắc đầu: “Chưa dạy.”

Ta suy nghĩ, giải thích nói: “Thần Quân chúng ta không phải phiền muộn đến phát hỏa không xuống giường được sao, chao ôi cả ngày đêm tiên tử đến Diễm Thái Cung rất nhiều khiến cho âm khí quá thịnh, Thần Quân chúng ta tiếp đón quá sức, âm thịnh dương suy khó mà điều hòa được, các người có hiểu không?”

Đồng tử tiếp tục lắc đầu.

Cuối cùng ta kết lại một câu: “Tóm lại đó là hẳn——bị “hư” rồi!”

Đồng tử vẫn còn đang tiêu hóa trong chốc lát, song song ngẩng đầu, về mặt ngây ngô hỏi: “Thần Quân thực bị “hư” sao?”

Rõ ràng ta và bọn họ có cùng chiều cao, sao muốn hỏi ta mà còn phải ngẩng đầu nhìn lên, ngưỡng mộ ta học rộng tài cao cũng không cần ngưỡng mộ như vậy. Vì thế ta thấp giọng khiêm tốn ho hai tiếng, thanh thanh cổ họng muốn tiếp tục giảng giải chỉ bảo cho bọn họ một phen.

Nào ngờ phía sau truyền đến một giọng nói trầm thấp khó chịu, thỉnh thoảng làm cho giọng ho của ta cũng lạc điệu: “Ừ bản quân phiền muộn đến phát hỏa không xuống giường được, còn âm dương khó điều hòa, bị “hư”! Chính bản quân cũng không biết, người là làm sao mà biết được?”

Ta kinh hãi quay đầu lại, quả nhiên tên Hỏa Tịch đang đứng phía sau ta, dáng người cao lớn phù xuồng tạo ra một bóng râm hết sức u ám.

Ta hít sau hai hơi, cười gượng mấy tiếng: “Ngươi, ngươi. Không phải còn ngủ sao?”

Ánh mắt Hỏa Tịch thoáng chốc lạnh đi: “Hur” đến hoảng sợ, lại tỉnh dậy rồi.”

Ta vội vàng nghiêm mặt nói với hai đồng tử: “Thần quân đã nhận được thuốc, đa tạ ý tốt của Ti Y Thần Quân, lần tới nếu Ti Y thần quân lại kê thuốc không ngại kê thêm toa thuốc tráng dương. Ừ không ngại kê ra mấy loại bổ huyết dưỡng khí giúp chữa chứng khí hư cho Thần Quân chúng ta. Xin cho hỏi thang thuốc này có công hiệu gì?”

Đồng tử liếc nhìn Hỏa Tịch, nhút nhát nhỏ tiếng bảo: “Thang này là bổ huyết dưỡng khí.”

Ta “Ừ” một tiếng, chỉ nghe Hỏa Tịch lại nói: “Lần sau, làm phiền Ti Y Thần Quân kê thêm mấy thang thuốc hạ Can hoà.”

“Vâng.” Hai đồng tử thấy thuốc đã được đưa đến, Hỏa Tịch lại đột nhiên xuất hiện với sắc mặt khủng bố nên không dám ở lại nói chuyện phiếm với ta nữa, bọn họ nhanh chóng ra về.

Ta cũng nhanh nhẹn dọn dẹp một chút, ôm thang thuốc nhanh chân chạy đi, nói: “Thần Quân xin bớt buồn phiền, ta đi sắc thuốc cho ngươi ngay đây! Bất kể là thể hư khí đoản hay là can hoà quá vượng, có bệnh không tiện nói gì thì tất cả cũng chỉ là chuyện vặt! Bao ngươi thuốc đến bệnh tiêu!”

Nào ngờ ngón tay Hỏa Tịch khễ cong lại, nắm được vạt áo của ta. Cho dù ta có sử dụng hết bản lĩnh của bản thân đá chân chạy nhanh cũng chẳng chạy khỏi lòng bàn tay của hắn.

Ta chán nản quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Không phải ngươi muốn uống thuốc sao, ta liền đi sắc thuốc cho ngươi, thả ta ra a ~~~”

Sau đó, Hỏa Tịch nói lỏng tay, ném ta bay thẳng vào trong phòng, văng vào vách tường, cứ thế tạo thành dấu ấn in lại trên mặt tường, thật là lòng dạ quá độc ác.

Ta mặt mũi bầm dập hãy còn cô quạnh nằm bò trên tường, nghe Hỏa Tịch xin lỗi mà trong giọng nói chẳng nghe thấy chút thành ý áy náy nào: “A xin lỗi, ta quá hư nhược rồi, tay có chút mềm nhũn.”

Ta hiu hắt co cụm ở một góc tường, nhìn hắn từng bước từng bước tiến về phía ta, ta ngập ngừng nói: “Hỏa Tịch ngươi đừng như vậy. Chuyện gì cũng từ từ.Ngươi như vậy thật sự không tốt.”

(Ba)

Hỏa Tịch ngồi xổm ở trước mặt ta, ý cười nhẹ nhàng: “Bởi vì ta không rảnh quan tâm chăm sóc hết mấy vị hoa si tiên tử đến Diễm Thái Cung thăm hỏi, âm dương điều hòa không nổi, nhưng rảnh rồi quan tâm chăm sóc cho nàng.”

Ta vội vàng gật đầu: “Hiểu rồi hiểu rồi, ngươi thực sự không cần quá nhọc lòng quan tâm đến ta, ta cũng không phải —” nhìn hắn đang nheo mắt lại, ta nuốt một ngụm nước bọt, “Cũng không phải người ngoài.”

Về mặt Hỏa Tịch rất nghiêm túc: “Cũng không là người ngoài, vậy như lời nàng nói ta dùng cách thức quan tâm hoa si tiên tử đến để quan tâm chăm sóc cho nàng, nàng nghĩ thế nào?”

“Không, không thể.” Thấy hắn càng tiến lại gần, không biết câu nói của hắn có mấy phần thật, mấy phần giả. Nếu thật sự hắn dùng cách thức quan tâm chăm sóc các vị hoa si tiên tử để quan tâm đến ta, muốn ném thẳng ta ra khỏi Diễm Thái Cung. Ta vốn là một hạt châu cực kì dễ vỡ, có thể chống chịu được mấy lần hắn ném đây?

Vì thế dưới tình thế cấp bách cái khó ló cái khôn, lúc chớp mũi của ta và hắn sắp chạm vào nhau, ta lập tức mở miệng hét to: “A ——”

Hỏa Tịch bị ta làm cho hoảng sợ: “Không có chuyện gì mà nàng kêu to như thế làm chi!”

Ta trả lời: “Chờ đến lúc có chuyện gì thì có kêu rách cả cổ cũng chẳng có người trả lời, ngươi không cho ta luyện giọng trước à?” Không đợi Hỏa Tịch nói câu tiếp theo, ta vội vàng ôm thang thuốc Ti Y Thần Quân đưa tới quơ quơ trước mặt Hỏa Tịch, lại nói, “A trời tối rồi, Hỏa Tịch cũng tới giờ ngươi phải uống thuốc rồi đó. Đừng vội đừng vội, ta sẽ đi sắc thuốc liền~~~”

Hỏa Tịch thật cũng là một người khá dễ nói chuyện, biết ta muốn sắc thuốc giúp hắn, cũng không định làm ta vỡ nát nên thả ta đi sắc thuốc.

Nước trong Diễm Thái Cung đương nhiên là được đưa đến từ Thiên Hà, trong mát lại tinh khiết. Ta cho thuốc vào trong nước nấu lên, nấu một lúc ước chừng Trù Thần đã làm xong bữa tối, ta cứ tiếp tục đun thuốc, đợi đến lúc dùng bữa tối rồi trở lại, nói không chừng thuốc đã nấu xong rồi.

Về chuyện sắc thuốc này, mặc dù lúc trước ở Ma giới ta chưa từng sắc lần nào, nhưng cũng không có gì khó khăn. Đơn giản chính là cho thuốc vào nước, nấu xong thì vớt ra.

Lúc ta đang an tâm dùng com, Hỏa Tịch rất trực tiếp hỏi: “Lưu Cẩm, thuốc nàng sắc đâu rồi, không đi canh chừng thuốc à?”

Ta thoải mái nói: “Nó đẹp lắm à, vì sao ta phải đi canh chừng chứ, đợi đến lúc ta ăn xong thì thuốc cũng nấu xong rồi.”

Hòa Tịch không thèm nhắc lại, toàn tâm toàn ý nhe nhả ăn cơm.

Tên này, gần đây càng lúc càng ăn nhiều, nhiều đến mức khiến cho ta thù hận đỏ cả mắt. Ta chọc chọc bát cơm, từ trong bát nâng mắt nhìn lên thấy hắn chưa từng ngừng nghỉ, rốt cục nhìn không được, hỏi: “Hòa Tịch ngươi ăn nhiều như vậy làm chi, không sợ ăn đến phát phì sao?”

Hòa Tịch đúng là kẻ chẳng biết đạo lý đối nhân xử thế, trực tiếp xem nhẹ ánh mắt thù hận của ta, nhàn nhả từ từ nói: “Càng mập mạp thì là càng mạnh mẽ, kinh Phật có câu, ta không vào địa ngục thì ai vào.” Dứt lời hắn gấp một miếng thịt, dừng một chút, lại nói, “Lư Cẩm nàng ăn nhiều như vậy không sợ phát phì sao?”

... Ta phần nộ đập bát xuống bàn, đau xót cảm tức nói: “Hòa Tịch không phải là người đang chọc tức ta đó chứ, tranh thức ăn của ta cũng không sao, người còn tranh cả lời thoại của ta!”

“Sao nào, rốt cuộc nàng sắp khóc luôn à”, Hòa Tịch không hề thay đổi tiếp tục gấp một miếng thịt, đưa vào trong miệng.

Ta tay mất lạnh lẽ, bỏ nhào đến, dùng miệng đoạt đi miếng thịt trên đĩa của hắn, nhìn thấy đôi đĩa trống trơn vẫn còn dừng bên khóe môi của hắn, trong lòng ta nhẹ dàng lên một cảm giác thỏa mãn.

Ta ngang ngược nhai miếng thịt thật mạnh, nhai thật kỹ.

Kẻ thù trên bàn ăn mới chính là kẻ thù thật sự, tuyệt không thể chậm trễ càng không thể khinh thường, gấp kẻ thù này cho dù kẻ đó bị bại liệt cũng nhất quyết không thể mềm lòng.

Vì bắt đầu điên cuồng đã kích trả thù kẻ địch trên bàn cơm, ta đưa tay đoạt lấy bát đĩa của Hòa Tịch, chín bỏ làm mười, ăn luôn, chỉ vào cái bát còn lại trên bàn nói: “Chúng ta đổi bát ăn đi!”

Hòa Tịch bị bắt ép tiếp nhận đề nghị của ta.

... Hắn bị bắt ép. Hắn nhất định là bị bắt ép.

Ta và và cơm trong bát của hắn, nhìn thấy hắn tiếp tục cơm rất thông dong, ta không khỏi tự an ủi như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Thành Công Là Con Thất Bại, Sinh Con Cũng Phải Chuẩn Bị!

(Một)

Nửa canh giờ sau bữa ăn tối, Hòa Tịch cần phải uống thuốc.

Lúc đó Hòa Tịch đang ở trong thư phòng xem kinh Phật, hắn tạm dừng trong chốc lát, không mặn không nhạt liếc nhìn ta, rồi sau đó lại không mặn không nhạt hỏi ta một câu: “Lư Cẩm thuốc nàng sắc đâu rồi?”

Lúc đấy ta vừa ăn xong đang đánh một giấc, vừa nghe câu hỏi này ta chợt tỉnh táo hẳn, vội vàng chạy tới phòng bếp xem sao. Lửa trong phòng bếp chưa tắt, trong ấm sắc thuốc đang bốc khói.

Ta liền nâng ấm thuốc đi đến thư phòng của Hòa Tịch, nói: “Mau tới mau tới, vừa đúng lúc, mẻ thuốc mới ra lò nè.”

Hòa Tịch đi đến trước mặt ta, hạ tầm mắt nhìn vào thuốc bên trong ấm, mày khẽ nhíu, lập lại một lần: “Vừa đúng lúc?” Hắn dùng ánh mắt cô tịch mà ta không hiểu được nhìn thẳng vào ta, “Nước bên trong bị đun đến khô cạn, nàng xác định vừa đúng lúc?”

Ta đương nhiên nói: “Nước bị khô cạn ta không cần lại tốn công vớt thuốc từ trong ấm ra, nấu lâu như vậy chắc là nấu chín rồi, người đừng có soi mói nữa, tạm chấp nhận một lần ôm ấm thuốc rồi ăn thuốc đi.” Ta đề sát vào cái mũi người người, mùi cháy khét cay đắng xộc thẳng vào mũi, “Có chút mùi khen khét, người cũng ráng chút nha.”

Hòa Tịch chân thành nói: “Lư Cẩm nàng sắc lại ấm thuốc khác đi, ấm thuốc này ta không hài lòng.”

Ta nói: “Nhưng ta rất vừa lòng.”

Hỏa Tịch đẩy ấm thuốc trở lại trong lồng ngực ta: “Nàng vừa lòng như thế thì ăn luôn đi.”

Ta phản bác nói: “Người bệnh là nguoi, ta không có bệnh tại sao phải uống thứ thuốc này?”

Hỏa Tịch trầm ngâm một lúc rồi nói: “Nàng nói mình không bị bệnh vậy đầu óc nàng bị hỏng thành như thế rồi cuộc là có chuyện gì.”

“...” Ta sờ sờ ột, hoàn toàn lạnh lẽo, “Không bị hỏng mà.”

Lồng ngực Hỏa Tịch phập phồng kịch liệt hai cái, tựa hồ hiện tại khó mà kiềm nén, tức giận nói với ta: “Rốt cuộc là kẻ nào đáng bị giết ngàn đao nói cho nàng biết uống thuốc không phải uống nước thuốc sắc ra mà là ăn bã thuốc? Nàng còn nấu bã thuốc đến khét nghẹt!” Sau đó Hỏa Tịch dùng ánh mắt hàm chứa cảm xúc không rõ ràng nhìn về hướng ta, “Nàng quá kém cỏi rồi.”

Sau đó ta hiểu được, cảm xúc không rõ ràng ẩn chứa trong ánh mắt của hắn là gì, nó tên là ghét bỏ.

Mặc dù cảm xúc ghét bỏ này khiến ta có chút khó nắm bắt, nhưng ta rất quan tâm chuyện hiện giờ hắn là bệnh nhân, vì thế có ý tốt muốn khuyên răn hắn: “Nguoi không thể tạm chấp nhận một lần sao? Đây là lần đầu tiên trong đời ta sắc thuốc, không có người nào nói cho ta biết nên giữ lại nước thuốc hay giữ lại bã thuốc, nguoi có nói cho ta biết sao? Uống công nguoi còn đang xem kinh Phật, kinh Phật không phải nói, thành công là con của thất bại, sinh con cũng phải chuẩn bị, giống như hít một hơi không thể mập nôi, nguoi còn hi vọng ta nín thở liền sinh cho nguoi một đứa trẻ mập mạp sao?”

Nào biết Hỏa Tịch quá không biết tốt xấu, không nhìn ra lòng tốt của người ta, chỉ vào ấm thuốc: “Thật xin lỗi, thứ đen tuyền này ta thật sự không thể chấp nhận.”

Ta đập ấm thuốc xuống, chà tay: “Nguoi không thể chấp nhận, lão tử lại càng không thể chịu đựng được. Được rồi, dùng nhiều lời như vậy, lão tử mặc kệ không làm nữa. Ta chẳng quan tâm nguoi uống nước thuốc hay ăn bã thuốc nữa, nguoi thích dùng loại nào thì dùng.”

Dứt lời ta ngẩng cao đầu đi ra cửa.

Bỗng nhiên lúc này, sau lưng truyền đến tiếng than vãn buồn bã của Hỏa Tịch: “Ài, không biết là thời tiết ngày càng nóng bức hay là do Tâm hỏa khó tắt, sao lại cảm thấy cổ họng có vị tanh ngọt muốn áp xuống cũng áp không được ~”

Nghe như thế bước chân ba bỗng dừng hẳn, nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy Hỏa Tịch đang dùng bàn tay trắng nõn xinh đẹp của hắn che miệng, dáng vẻ muốn nôn mà cổ nén không nôn. Trông tăng thêm hai phần bi thảm.

(Hai)

Ta chần chờ một lúc, vẫn hỏi: “Có... có phải nguoi lại sắp ói ra máu?”

“Không biết”, vẻ mặt Hỏa Tịch còn vô cùng bình tĩnh. “Có lẽ là qua canh giờ rồi mà còn chưa uống thuốc, lồng ngực rất khó chịu.”

Ta yên lặng đi qua, nhặt ấm thuốc trên mặt đất lên, nói: “Thời tiết ngày càng nóng bức, Tâm hỏa vẫn không nên quá vượng thì tốt hơn.” Tốt xấu gì hắn cũng bởi vì nợ của ta mà thành ra như vậy, xem như tai nạn lao động đi.

Hỏa Tịch nhếch khóe môi mỉm cười với ta: “Miễn là không có ai nổi giận với ta, tất cả đều dễ bàn.”

Lần thứ nhất sắc thuốc cho Hỏa Tịch, ta thất bại.

Lần thất bại này cũng được trải nghiệm cũng có chút bài học kinh nghiệm, cuối cùng ta cũng biết sắc thuốc chính là nấu cho chất trong thuốc thấm ra hòa vào trong nước. Trước kia khi còn ở Ma giới, Phụ Tôn và Lan Hưu chưa từng bị bệnh nặng bao giờ, cũng chẳng có bệnh gì đáng để dùng thuốc, cho nên đến hôm nay ta mới hiểu được học vấn cao thâm trong công việc sắc thuốc.

Lần thứ hai sắc thuốc, ta tận lực ngồi cạnh ấm thuốc không hề sơ suất chút nào, nhưng khó tránh khỏi nhầm chán nên nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi đến lúc thức giấc đã ngủ thấy mùi cháy khét, vừa khéo nhìn thấy trong ấm thuốc ngoại trừ bã thuốc còn có chút nước thuốc.

Ta nghĩ thời gian sắc thuốc chắc đã vừa rồi.

Vì thế ta lấy một cái bát ra, sau đó đổ nước thuốc vào, đáng tiếc chỉ còn non nửa bát. Ta lấy bã thuốc trong ấm thuốc ra vắt lấy nước mới miễn cưỡng được nửa bát.

Phật viết, cô đặc chính là tinh hoa. Hỏa Tịch xem nhiều kinh Phật, chắc là có thể hiểu được đạo lý này.

Lúc mang thuốc trở lại thư phòng, Hỏa Tịch đang ngồi tựa trên giường chuyên dùng để nghỉ ngơi, hai chân vắt chéo đặt trên giường dáng vẻ thon dài, đầu hơi ngửa ra, trên mặt có một quyền sách.

Mái tóc dài đen như mực buông xuống bên giường, mềm mại như sa tanh.

Nhìn hắn đang ngủ như thế, ta tiến vào cũng không thấy hắn có động tĩnh gì.

Vì vậy ta đặt thuốc lên bàn trà bên cạnh, ngồi xổm trước giường, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Tới giờ uống thuốc rồi.”

Hòa Tịch không trả lời ta.

Ta lại nhỏ tiếng gọi: “Hòa Vượng? Người đang ngủ sao?” Bình thường hẳn đối xử với ta rất hung ác, cũng chỉ có lúc này ta mới có thể cảm thấy thỏa mãn chiếm chút tiện nghi của hẳn.

Song, Hòa Tịch vẫn là không trả lời ta, xem ra hẳn ngủ khá sâu.

Ta tỉ mỉ quan sát một lúc, dưới bìa sách kia như ẩn như hiện đường nét khuôn cằm của hẳn, ta cầm lấy một đoạn tóc dài trong lòng bàn tay. Tóc dài rất mềm mại, lướt qua lòng bàn tay của ta có chút ngứa ngứa.

Ta lại nhìn nhìn chân giường, lại nhìn lần tóc trong lòng bàn tay, trầm ngâm trong chốc lát, đem tóc dài buộc vào chân giường.

Ta đứng dậy, tiến đến bên tai hẳn, hét lớn một tiếng: “Hòa Vượng, mẹ người tới rồi ~”

Trước tiên bìa sách khẽ động dậy rồi rơi xuống đất.

Ngay sau đó Hòa Tịch cũng khẽ động, mở mắt ra. Hẳn liếc nhìn ta, ánh mắt ửng đỏ nhấp nhem con buồn ngủ còn chưa tiêu tán, sau khi nhìn ta càng đỏ lên ẩn chứa chút sát khí.

Dáng vẻ hẳn càng như thế khiến ta càng yêu thích, ta cố gắng lộ ra nụ cười khả ái: “Hòa Tịch khi người thức dậy, người đầu tiên người nhìn thấy là ta, có phải cảm thấy vô cùng tuyệt hảo?”

Hai mắt Hòa Tịch lạnh lẽo: “Nếu ta cảm thấy vô cùng tuyệt hảo khi vừa thức dậy người đầu tiên ta nhìn thấy là nàng vậy nhất định ta đang tự dối gạt mình. So ra... hiện giờ ta càng muốn dùng hai ngón tay bóp nhẹ nàng.” Nói xong hẳn liền đứng dậy, thật sự muốn bóp nhẹ ta.

(Ba)

Chỉ tiếc, động tác của hẳn chỉ thực hiện được một nửa, cùng lúc đó chân giường vang lên tiếng ‘phụp’, hẳn nhanh chóng bị kéo bật ra sau, buộc phải ngồi lại trên giường. Một đôi mắt phượng liếc nhìn ngay chân giường, rồi lại chăm chú liếc nhìn ta, đánh mất hết phong độ: “Luu Cẩm hôm nay ta không róc xương lóc thịt nàng thì ta là con nàng!”

...Hung tàn biết bao! Đáng sợ biết bao!

Chẳng qua ta chỉ đùa cợt với hẳn chút thôi. Hẳn hoàn toàn không cần phải xem là thật như thế. Thấy Hòa Tịch mang dáng vẻ hung thần ác sát kia, bỗng nhiên ta cảm thấy ta ở dưới ánh mắt của hẳn lần lê bò đánh đến nay mà vẫn còn sừng sững không ngã thật là ta rất có dũng khí, rất có trí tuệ.

Chẳng qua như thế nào ta cũng không ngờ, có một ngày, ta sẽ có một đứa con trai lớn như vậy, đó là Hòa Tịch.

Lại nửa canh giờ trôi qua.

Ta lại một lần nữa mặt mũi bầm dập ngồi xồm ở chân giường, vừa liếc mắt dò xét Hòa Tịch, vừa cầm chén thuốc thổi thổi, nói: “Con à, thuốc nguội rồi, có thể uống rồi.”

Hòa Tịch mang nét mặt khó coi liếc nhìn ta một cái, cây bút cầm trên tay vẫn viết viết vẽ vẽ trên sách, nói: “Đã lạnh, liền mang đi hâm lại đi.”

“... Không phải người nói muốn uống lạnh sao.” Ta hỏi.

Hòa Tịch thuận miệng đáp: “Đột nhiên lại muốn uống nóng rồi.”

Ta buồn bực, hỏi: “Con à, con có thể tạm chấp nhận một lần không?”

Một quyển sách bỏ xuống đầu ta, Hòa Tịch mang gương mặt cứng ngắt như quan tài: “Nàng còn dám gọi bậy một câu nữa xem.”

Đây vốn không phải là chuyện ta nguyên ý, nếu Hòa Tịch bảo ta dám gọi lại một câu nữa thử xem, ta liền thử gọi lại một câu: “Con à, tạm chấp nhận một lần.”

Tiếng nói vừa dứt, người ta đã rời khỏi mặt đất, lập tức bay thẳng vào tường.

Lần này ra tay rất hung ác. Ta va chạm vào tường đến choáng váng, tứ chi run rẩy.

Ta vẫn bò từ trên tường xuống, lúc nhìn lên đã thấy tay Hòa Tịch đang vịn về chén thuốc, thần sắc xa vời mà lại lặng lẽ uống thuốc, phảng phất tựa như tất cả xảy ra trên người ta cũng chưa từng xảy ra.

Thấy hẳn an nhàn như vậy, mà trái lại bản thân ta lại thể thảm thế này.

Hình ảnh đối lập vô cùng mạnh mẽ nhất thời làm cho ta có chút u ám, cảm thấy có chút cô đơn. Thuốc hẳn uống vẫn do lão tử sắc, ngược lại hẳn dùng một tay ném ta vào tường coi như xong việc. Chẳng qua ta chỉ buộc chút tóc trên đầu hẳn mà thôi.

Ta cô đơn lặng lẽ đứng lên, lặng lẽ chỉnh sửa lại xiêm y, lặng lẽ đi ra cửa.

Hòa Tịch ở sau lưng thân nhiên hỏi: “Nàng muốn đi đâu.”

Ta nói: “Không biết, nhưng không muốn nhìn thấy mặt người nữa. Ta cũng có cốt khí, không muốn lại bị người ức hiếp nữa. Chưa từng có kẻ nào bắt nạt ta như người, ta rất uất ức.”

Hòa Tịch không lên tiếng, ngay lúc ta tiếp tục nhấc chân đi ra ngoài, bỗng nhiên nghe hắn nói: “Ta không ức hiếp nàng nữa.”

“Ta không tin.” Ta nói, “Người lấy cái gì cam đoan?”

Hòa Tịch hào phóng khảng khái nói ra hai chữ: “Thần phẩm.”

Cái gọi là thần phẩm, chính là phẩm cách của thần tiên. Ta nghe vậy nên quay đầu lại, đưa mắt đánh giá hắn một lúc, càng thêm cô đơn hỏi: “Xin hỏi người có cái gì có thể lấy thần phẩm ra cầm trong tay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: “... Nàng Thẳng Rồi, Là Ta Không Có Văn Hóa.”

(Một)

Cái gọi là thần phẩm, chính là phẩm cách của thần tiên. Ta nghe vậy nên quay đầu lại, đưa mắt đánh giá hắn một lúc, càng thêm cô đơn hỏi: “Xin hỏi người có cái gì có thể lấy thần phẩm ra cầm trong tay không?”

Hòa Tịch cố gắng ấn gân xanh đang giật giật trên thái dương xuống, hòa nhã ôn tồn nói với ta: “Ta nói không ức hiếp nàng thì sẽ không ức hiếp nàng, còn không mau tháo tóc ra cho ta.”

Hắn không nói ta còn không thấy, mái tóc dài kia bị ta buộc kết vào chân giường vốn là một cái nút buộc rất chắc chắn, vừa nẩy tên này tháo tháo kéo kéo, cái nút buộc giờ càng thắt chặt hơn thành nút chết.

Ta đi qua, Hòa Tịch hóa ra một cây kéo đưa cho ta, nói: “Cắt bỏ phần tóc bị buộc cho ta đi.”

Ta dùng cây kéo khoa tay múa chân vài cái trước mặt hắn, nói: “Sau khi ta cắt tóc cho người, người sẽ không ức hiếp ta nữa à?”

“Là thật.”

Ta liền đưa cây kéo về phía lọn tóc quấn vào chân giường kia, cắt một phát. Trong phút chốc cái nút buộc rơi xuống, Hòa Tịch khẽ vuốt mái tóc dài, đoạn tóc bị cắt kia cũng bay trở về lòng bàn tay hắn.

Hắn thoáng suy tư trong chớp lát, quấn lọn tóc giữa kẽ ngón tay, cuối cùng buộc thành một cái nút kết rất đẹp. Sao đó dùng hai ngón tay xe lại, xe thành hình dạng một hạt ngọc lưu ly cực kỳ khéo léo trong sáng tại đuôi tóc, thoát nhìn rất là đáng yêu.

Hòa Tịch hỏi: “Đẹp không?”

Ta gật đầu. Thật sự rất đẹp.

Hắn đặt đoạn tóc được thắt nút kết hình dạng viên ngọc lưu ly vào trong lòng bàn tay ta, nói: “Nhất định phải giữ cho kỹ, nếu không thấy nó, ta sẽ chọc thủng một lỗ trên đầu tóc của nàng.”

Ta nhìn hắn, thấy đáy mắt của hắn lưu chuyển ánh sáng nhàn nhạt rất âm trầm, nhìn không giống như đang nói đùa. Ta nhìn chăm chăm hạt châu nhỏ trên tóc, nhất thời có chút sợ hãi, không biết lúc đó Hòa Tịch chọc thủng một lỗ trên trán ta hay là ngực ta.

Vì thế ta thật cẩn thận nhận lấy, thật cẩn thận nhét vào trong vạt áo trước ngực.

Đêm càng sâu hơn, ta ngủ gật trên chiếc giường trong thư phòng của Hòa Tịch, nửa đêm khi mơ mơ màng màng tỉnh lại thấy đèn trong thư phòng vẫn sáng, không biết từ khi nào trên người đã được phủ một tấm áo khoác.

Tấm áo khoác màu đen thêu áng mây lửa đỏ, ta vô cùng quen thuộc.

Ta ngồi dậy, dụi dụi mắt, thấy Hòa Tịch đang ngồi ở trước bàn, bút cầm trong tay hình như đang viết viết cái gì đó. Trên người hắn còn mặc một bộ trung

y màu đen giống thế, gương mặt in nghiêng mang nét nhu hòa.

Ta cảm lấy áo khoác của hắn đi qua đó, phủ áo khoác lên ghế ngồi của hắn, tiến gần hơn lên đưa mắt nhìn, hắn đang vẽ một bức họa trên sách, trên cuốn sách đó cũng có những ký tự mà ta không hiểu được.

Giọng nói của Hòa Tịch mang theo chút khàn khàn, rất nhẹ nhàng: “Tĩnh ngủ rồi à?”

Ta nói: “Người đang viết cái gì mà chăm chú thế, bỏ luôn cả giấc ngủ. Đèn trong thư phòng người rất sáng, ta ngủ không yên.”

Hòa Tịch buông bút xuống, véo mũi ta, nói: “Phật Tổ ở Tây Phương cứ cách năm nghìn năm sẽ giảng Phật pháp một lần, kỳ hạn năm nghìn năm đã đến gần, Thiên Đế lệnh cho ta chú giải một ít kinh Phật.”

Khó trách đạo gần đây trên tay của tên này không rời được quyển sách. Ta trầm ngâm một lúc, hỏi một vấn đề có trình độ tương đương: “Vậy người chú giải mấy thứ kinh Phật đó có thu được giác ngộ to lớn gì không?”

(Hai)

Khỏe môi Hòa Tịch nhẹ cong lên im lặng cười khế, tựa như đóa hoa sen nở rộ giữa màn đêm, nói: “Phật có thể tĩnh tâm, dập tắt được Tâm hỏa. Ồ, lời Phật giảng quả thật có ý nghĩa.”

“Một khi đã như vậy, hai ngày nữa còn bảo Ti Y thần điện đưa thuốc hạ Tâm hỏa đến nữa không?” Ta chân thành nói chuyện với hắn, “Lời Phật giảng ta hiểu được vài câu, không bằng chúng ta cùng trao đổi trao đổi.”

Hòa Tịch vốn không tin ta có chiều sâu Phật tính như thế, tựa cười mà không cười nói: “Lư Cầm cũng hiểu lời Phật giảng, không biết đó là những câu gì?”

Ta thuận miệng nói ra: “Ví dụ như ‘Sắc tức thị không, không tức thị sắc’, câu này rất nổi danh. Hòa Tịch người hiểu câu này như thế nào, xem kinh Phật lâu như thế có dự định khi nào xuất gia quy y Phật Tổ không?”

Hòa Tịch cũng vô cùng bình tĩnh, không nhanh không chậm nói: “Nếu sắc tức thị không không tức thị sắc, ta đây sắc hay không sắc đều là không, vì sao ta lại nhất định phải quy y Phật môn.”

Ta tức thì thổn thức: “Không ngờ trình độ của người lại đến nông nổi thế này, thật là đáng mừng. Vậy người cảm thấy có chuyện hạnh phúc hơn chuyện người lấy vị hôn thê chim chóc kia và chuyện xuất gia à?” Dù sao ta cũng phải nói là, ta càng ưu ái về sau hơn.

“Đương nhiên là có.” Hòa Tịch mỉm cười.

Ta hỏi: “Là chuyện gì?”

Hòa Tịch nhìn ta, thần sắc của hắn khiến ta có cảm giác kỳ lạ, nói: “Cưới vợ vốn là một chuyện tốt đẹp, chỉ có thể cưới người mình yêu.”

Đạo lý này ta hiểu được, cũng như ta và Lan Hư, Lan Hư cưới ta bởi vì ta là người hắn yêu, mà ta gả cho Lan Hư bởi vì hắn là người ta yêu.

Bởi vậy, con chim đó là vị hôn thê của tên kia, lẽ ra chính là người hắn yêu. Ta nhân tiện nói: “Người đã nói như vậy, mặc dù ta rất không ưa con chim kia, nhưng ta sẽ không nói lời nào không tốt với nàng ta nữa. Giống như người thích uống trà mà ta thích ăn thịt, khẩu vị không giống nhau, nhưng ta không thể nói với người kỳ thật trà rất khó uống. Mặc dù quả thật nó rất khó uống.”

Hòa Tịch ngẩn người, lập tức bắt đầu đỡ trán.

Ta liếc nhìn hắn, ta cảm thấy hắn có chút phản ứng đối với khẩu vị của ta, lại nói: “Chẳng lẽ là hôm nay mới phát hiện ta có văn hóa như vậy? Chỉ trách ta không thể hiện ra ngoài, chuyện này không phải lỗi của người.”

Thấy một lúc lâu sau Hòa Tịch cũng không nói gì, ta lại nói: “Ta đồng ý là ta và người không có tiếng nói chung, nhưng người cũng có thể tùy tiện nói ra quan điểm của mình.”

Hòa Tịch thở ra một hơi, chán nản nói: “... Nàng thắng rồi. Là ta không có văn hóa.”

Sau đó, Hòa Tịch vẫn rất chán chường và hồ thẹn chính mình không có văn hóa. Đọc sách cũng tỏ ra một mối không vực dậy nổi được tinh thần.

Đương nhiên nhìn sắc trời bên ngoài đã khuya, hắn không vực dậy nổi tinh thần cũng là chuyện phải lẽ.

Ta ngồi ở bên cạnh hắn ngáp một cái, Hòa Tịch lại bắt đầu đề bút muốn chú giải trên sách. Khi ngọn bút lông phết lên nghiêng mực mới phát hiện, mực trong nghiêng đã khô cạn.

“Lư Cầm, giúp ta mài mực.” Hắn nâng mi mắt lên, nghiêng đầu vừa lúc nhìn thấy ta đang ngáp, liền nói lại, “Quên đi, để tự ta làm. Nàng đi ngủ đi.”

Ta đứng lên, đuổi thân người. Quả thật Hòa Tịch tự nhặt khối mực lên, bắt đầu thông thả nhàn nhã mài mực. Ta nói: “Sao người không ngủ một chút, đợi ngày mai tịnh dưỡng tốt tinh thần rồi lại xem sách?”

“Không thể.”

“Vì sao không thể.” Ta nhìn hấn tiếp tục không nhanh không chậm mài mực.

Nửa ngày hấn mới nói một câu: “Đêm nay ta cảm giác tâm trạng khá tốt. Nếu nàng còn không chịu đi ngủ vậy thay ta mài mực cả đêm, chắc chắn không chỉ tâm trạng của ta tốt mà hiệu suất làm việc còn cao nữa.”

(Ba)

Ta sờ sờ cái mũi, kéo áo khoác ngoài của Hòa Tịch đi về phía giường, nói: “Người nói cái gì ta đều chẳng nghe thấy, người có tâm trạng tốt thì người cứ tiếp tục đi, ta rất buồn ngủ. Không phải buồn ngủ bình thường.”

Nghiêng người nằm xuống, mắt còn chưa khép lại phản chiếu vào trong đó gương mặt in nghiêng của Hòa Tịch, vừa khoan thai vén tay áo dài mài mực, bờ môi vừa khẽ cong tạo ra một nụ cười nhàn nhạt.

Dường như biết được ta đang nhìn hấn, hấn bỗng nhiên ngừng đầu nhìn ta. Nụ cười bên khóe môi còn chưa kịp thu lại.

Ta vội vàng nhắm mắt lại, chỉ sợ ta nhắm mắt chậm một chút hấn sẽ bắt ta giúp hấn mài mực.

Trong lúc mơ mơ màng màng, ta ngửi thấy một mùi hương thanh u, ta cố gắng kéo mí mắt lên, thấy trước mắt có một bóng đen đang đứng bên cạnh ta, khom người nhẹ nhàng đặt lư hương lên bàn trà. Làn khói nhẹ nhẹ từ lư hương bay ra khiến cho người ta an tâm.

Hấn thì thầm bên tai ta: “Đến Cửu Trùng Thiên lâu như vậy rồi, nàng chưa từng đi ngắm dải Thiên Hà vào ban đêm. Trong Thiên Hà có những ngôi sao nhỏ rất đẹp, có thể nhặt về, và lại còn có cá, rất là xinh đẹp. Lưu Cẩm muốn đi xem không?”

Ta thuận miệng đáp: “Muốn.”

“Vậy nàng ngoan ngoãn ngủ đi, đợi đến lúc đêm dần về sáng, ta dẫn nàng đi.”

Ta lại thuận miệng đáp: “Được.”

Mí mắt muôn phần nặng nề, một khi nhắm lại sẽ không mở ra nổi. Ta ngửi mùi thơm kia, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Vốn dĩ ta nghĩ, giấc ngủ này vô cùng thoải mái, đợi đến lúc thức dậy trời bên ngoài cũng gần sáng rồi. Nhưng lúc mở mắt ra lại thấy sắc trời vẫn mênh mông một màu đen như cũ.

Nhưng mà cảm giác lúc này quả thật là ngủ đến đầu óc tỉnh táo rất nhiều.

Ta ngồi dậy, mùi hương trong lư hương bên cạnh sớm đã tiêu tán, nâng mí mắt nhìn lên thấy Hòa Tịch vẫn ngồi trước bàn, dáng vẻ không biết mệt mỏi.

Ta không khỏi hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi, người cũng không nghỉ một lát sao?”

“Hiện tại vừa vào nửa đêm về sáng”, Hòa Tịch khép sách trong tay lại, đứng dậy, vén tay áo đi về hướng ta.

Mái tóc dài của hấn phủ xuống bờ vai, dáng người chỉ mặt trung y thoát nhìn vô cùng cao lớn, một đôi mắt phượng rạng rỡ sáng chói không biết mệt mỏi.

Hòa Tịch đi đến trước mặt ta, đưa tay cầm lấy áo khoác ngoài của mình, rất thanh nhã khoát lên người, tiện tay nắm lấy ta.

Ta lui vào trong: “Đêm gió không trăng, đúng lúc làm chuyện ác. Người đi một mình thì đi, chớ để liên lụy tới ta.”

Hòa Tịch nheo mắt cười: “Không phải nói muốn cùng đi Thiên Hà sao, sao trong nước nhìn rất đẹp. A, cá cũng béo mập, đem nướng lên mùi vị cũng không tệ.”

Lời này nghe có vài phần quen thuộc.

Ta liền vội vàng chủ động kéo tay hấn, xuống giường, nói: “Vậy còn không mau đi.”

Một tiếng thanh lãnh vang lên, ta cùng với Hòa Tịch đều ngẩn người, theo tiếng cúi đầu. Vòng tay trên cổ tay ta lỏng ra rơi xuống đất, sau đó không đợi ta kịp phản ứng, cả người biến trở về dáng vẻ ban đầu.

Hòa Tịch cúi người xuống phía trước ta nhặt vòng tay của ta lên, đầu ngón tay lau lau nhẹ qua miếng ngọc nhỏ trên chiếc vòng, giọng nói thanh nhiên: “Như vậy cũng tốt.”

“Cái gì cũng tốt”, ta vừa định nhận lại, Hòa Tịch lại đưa tay dời đi, “Không phải muốn đi Thiên Hà sao, người mau trả lại cho ta, để ta đeo vào tay, chúng ta nhanh chóng đi Thiên Hà đi.”

Hòa Tịch đơn giản thấu hiểu, lập tức cất vòng tay vào trong lồng ngực, nói: “Đêm nay sẽ không đeo.” Nói xong hấn liền dắt ta ra khỏi Diễm Thái Cung.

Ta ngần ra, dùng sức rất mạnh cũng không thoát khỏi tay hắn, kinh hoàng nói: “Điều này sao được, người không sợ như thế sẽ bị người ta thấy cảnh người lôi kéo ta ra ngoài? Như vậy không tốt lắm.”

Tay áo gấm rộng rãi của Hòa Tịch phát phơ trong gió, che khuất bàn tay ta đang bị tay hắn nắm chặt, hắn khẽ nheo mắt nhìn về phía trước, không nhanh không chậm cất bước, như có như không mỉm cười, nói: “Không sợ, chúng ta muốn đi Thiên Hà thì cứ dắt nhau đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: “Cẩn Trọng Khiêm Nhường, Đó Là Gì Vậy?”

(Một)

Ta than thở một câu: “Người không sợ nhưng ta sợ, có thể đừng như vậy được không.” Ta thật sự là không muốn chờ đến ngày mai vừa thức giấc đã lơ mơ trở thành kẻ thù chung của đám tiên tử hoa si trên Cửu Trùng Thiên.

Theo kinh nghiệm của ta, Cửu Trùng Thiên này là một chốn thị phi. Có chuyện thị phi sẽ có chuyện để bàn tán.

Và lại đừng nói đến chuyện bị vị tiên tử hoa si nào đó tình cờ đi ngang qua bắt gặp ta và Hòa Tịch thân mật như vậy, chỉ cần một tiểu thiên binh trực ban hay tiểu tiên tỷ nào đó nhìn thấy, không cần một hai ngày sau thì chuyện này chắc chắn cũng sẽ truyền đến tai đám tiên tử hoa si kia.

Nghĩ như thế, ta nhịn không được run rẩy toàn thân.

Dường như Hòa Tịch trả lời câu hỏi của ta: “Có thể.”

“Vậy người còn không mau thả ta ra.” Ta nghiêng đầu liếc nhìn hắn. Vào canh giờ này làn gió man mát, mái tóc dài của hắn bồng bềnh bay trong gió, sắc mặt mang theo vài phần trong suốt tuyệt mỹ tựa như sương mờ tản sáng.

Hòa Tịch làm ra vẻ đây là chuyện theo lý phải làm, giọng nghi ngờ nói: “Nàng sợ, xin hỏi, chuyện này có liên quan gì đến ta.”

“...” Ta nhún vai, mặc hắn kéo tay đi, nói lời mang ý nghĩa sâu sắc, “Hòa Tịch, Phật nói ‘Bán chim phải bán con đầu đàn’, người cũng nên có hành vi cẩn trọng một chút, nói chuyện khiêm nhường một chút, như vậy sẽ tốt hơn.”

Hòa Tịch nhíu mày nghiêm túc hỏi ta: “Cẩn trọng khiêm nhường, đó là gì vậy?”

Ta ngậm một ngụm máu trong họng: “Thật xin lỗi ta cũng không biết ...”

Đi thẳng đến Thiên Hà, Hòa Tịch cũng không dẫn ta đi những con đường lớn, mà dẫn ta đi qua mấy con đường nhỏ cong cong queo queo, suốt dọc đường không bị người nào bắt gặp cả.

Quả thật, ta đến Cửu Trùng Thiên lâu như vậy, chưa từng nhìn dải Thiên Hà ở Cửu Trùng Thiên về đêm.

Trước đây khi thường xuyên ngồi ở Vong Xuyên Hà nhìn về Thiên giới ở bên bờ đối diện, ta cảm thấy bầu trời đêm ở Thiên giới rất rộng lớn, như một tấm màn sân khấu vô biên được điểm xuyết những vì tinh tú xinh xắn là cảnh tượng mà Ma giới chúng ta chưa từng có.

Thế cho nên khi ta đích thật đang trên bờ sông Thiên Hà đối mặt với dòng chảy tĩnh lặng màu trắng bạc tựa như một dải lụa, chốc chốc lại có những vì sao nhỏ rơi xuống dòng nước trong suốt biến thành những viên ngọc trai lấp lánh, ta không tự chủ được mà phải cất tiếng tán thưởng.

Nếu nói Vong Xuyên Hà Ma giới ta lấy màu đỏ và đen làm màu chủ đạo, có vẻ áp lực, đáng sợ, mà Thiên Hà này lấy màu bạc làm màu chủ đạo, những vì sao từ từ rơi ánh sáng óng ánh vạn phần, hào quang vạn trượng.

Thiên Hà tạo nên một làn gió tĩnh lặng, mang theo cảm giác lạnh lạnh tinh sương. Hòa Tịch nheo mắt đứng trước cảnh đẹp trắng lẽ này, hỏi ta: “Đẹp không?”

Ta gật đầu: “Thật là đẹp.”

Nào ngờ ngay sau đó tên đáng ghét này lại nhìn ta, vênh vác cười giễu cợt: “Ta lại cảm thấy rất bình thường.”

Những ngôi sao rơi xuống Thiên Hà vô cùng xinh đẹp, khi ta chạy đến bên bờ sông nhặt chúng lên, rốt cuộc vừa vớt lên thì không còn phát ra ánh sáng nữa. Có lẽ những ngôi sao rơi vào giữa sông trở thành những viên ngọc trai lấp lánh, nhưng có thể óng ánh như thế, tất cả đều là dựa vào dòng nước bản bạc tựa dải lụa kia. Theo Hòa Tịch nói, đây đều là những ngôi sao đã bị vứt bỏ trong bàn tay tinh tú của Tôn Thần.

Vì thế ta dần dần ổn định tâm trạng, ngồi ở bờ sông ngâm chân trong chốc lát rồi quay đầu nói với Hòa Tịch đang nằm trên mặt cỏ ở bên cạnh: “Hòa Tịch, trong sông có rất nhiều cá, người mau đi bắt một con đi.”

Hòa Tịch đang gồi đầu trên tay mình, im lặng, không có trả lời ta. Suốt nửa đêm đọc mấy thứ kinh Phật buồn tẻ, lúc này hẳn đã ngủ ngon lành.

(Hai)

Ta đi đến ngồi xuống bên cạnh hắn, thấy hắn ngủ sâu như vậy, ta cảm thấy nhàm chán nên nắm đuôi tóc của hắn lên quét qua da mặt của hắn, nói: “Người thì ngủ ngon rồi, lão tử lại đói muốn chết. Thật là chẳng có ông chủ nào giống như người cả.”

“Buổi tối đã ăn nhiều như thế rồi mà giờ vẫn đói bụng à.” Hòa Tịch bỗng nhiên mở miệng nói chuyện làm cho ta giật cả mình. Hắn mở mắt, trong mắt ánh chứa cả Thiên Hà lấp lánh ánh sáng trắng bạc, tựa cười mà không cười.

Ta vội vàng buông đuôi tóc của hắn xuống, nhanh chóng rút tay về.

Đột nhiên lúc này, Hòa Tịch đã nhanh tay giữ lấy cổ tay ta.

Ta còn chưa kịp phát ra tiếng, cũng không ngờ bỗng nhiên hắn lại dùng sức kéo ta ngã vào trong lòng hắn, áp lên trên người hắn. Ta ngẩng đầu vừa định nói chuyện, hắn nhanh trước ta một bước vươn ngón tay khều đặt trên môi ta, nhỏ giọng thì thầm: “Có người đi qua đây, không muốn bị người khác phát hiện ta và nàng đang ở cùng nhau thì đừng có lên tiếng.”

Ta lập tức ngậm miệng lại. Vốn định im lặng quan sát xung quanh, lại sợ vạn nhất nếu trùng hợp ta nhìn đối phương, đối phương lại đúng lúc nhìn thấy ta, quả thật không chịu nổi kinh hãi này.

Khi ta tựa trên người Hòa Tịch, cùng Hòa Tịch bốn mắt nhìn nhau, Hòa Tịch có lòng tốt nhắc nhở một câu: “Nếu đuổi cổ mỗi quá thì cứ ngủ trên lòng ngực ta.”

Hắn nói chưa dứt lời, vừa nói ta bỗng cảm thấy cổ có chút mỏi nhừ.

Vì thế ta không khách khí với hắn, thử điều chỉnh vài cái tư thế, tựa đầu trên ngực hắn.

Sau một lúc lâu, không hề có động tĩnh.

Ta nhìn không được khe khẽ hỏi: “Hòa Tịch, người đó đi chưa?”

Hòa Tịch hơi ấp úng, nói: “Ồ, còn chưa đi.”

Vì thế ta đợi một lúc lâu nữa.

Lại hỏi: “Giờ sao rồi, người đó đi rồi à?”

“... Còn chưa đi.” Hòa Tịch nói.

Ta có chút buồn bực, nói: “Vậy hắn đang làm gì?”

“... Không biết, chỉ đang đứng đối diện, nhìn chúng ta.”

Ta càng chôn đầu sâu hơn vào trong lòng Hòa Tịch, càng không dám ngẩng đầu lên, nói: “Hòa Tịch người qua đó tiêu diệt hắn đi, ta ở chỗ này chờ người.” Bầu không khí lúc này khiến ta có cảm giác mình như một kẻ trộm.

Sau này ta nghĩ lại, đây chỉ là chuyện bình thường thôi. Ta lại không làm ra chuyện gì trái với lương tâm, không biết lúc ấy ta khẩn trương lo lắng cái gì nữa.

Hòa Tịch không chút nghĩ ngợi, liền cự tuyệt nói: “Không được.”

“Vì sao?” Ta hỏi.

Cái tên đáng ghét kia nhẹ nhàng kiêu ngạo thốt ra một câu: “Không được chính là không được, làm gì có nhiều cái vì sao như thế.”

Dần dần ta bình tĩnh lại, từ từ ngồi dậy, nói: “Xem như người lợi hại, lão tử tự mình đi!” Lúc này ta mới nhớ ra tối này ta không mang theo ngọc Phước Linh, Cửu Trùng Thiên không có tiên tử nào xinh đẹp bắt phạm bằng ta. Cho dù là ta lộ liễu bay đến bờ Thiên Hà thu thập cái tên đáng chết đang nhìn về phía bên này thì đợi đến ngày mai ta trở về bộ dạng đồng tử cũng không ai có thể nhận ra ta.

Nghĩ như thế, lá gan của ta càng lớn hơn.

Nhưng mà, khi ta vừa động dậy thân người, Hòa Tịch bỗng nhiên giữ chặt thắt lưng của ta, lập tức kéo ta trở về. Chỉ nghe trong giọng nói của hắn ẩn chứa tiếng cười, nói bên tai ta: “Chờ một lát nữa đi.”

Ta vừa khẽ nhấc đầu lên liền có thể thấy bờ môi của Hỏa Tịch mang theo nụ cười nhạt, lập tức cảm thấy như gặp phải đại địch. Nhất thời nhớ khoảng thời gian đằng đẵng chờ đợi khi này, Hỏa Tịch luôn nói người đó còn chưa đi, người đó còn chưa đi, nếu thật sự có người như vậy, chỉ sợ đã sớm đến đây hoặc đã rời khỏi rồi.

Ta nhìn chằm chằm da mặt của Hỏa Tịch, hỏi: “Người có ý đùa cợt ta?”

Hỏa Tịch nhún vai, dáng vẻ vô tội: “Ta không có ý mà.”

(Ba)

Ta quay đầu liếc nhìn bờ bên kia, chỉ thấy bờ bên kia chẳng có ai, đến một con quỷ còn chẳng có nữa là, không khỏi nổi giận: “Người còn nói người không có ý, vậy người kia đâu?!”

“À, là ta có ý đó. Nàng muốn thế nào đây.”

Thật là không có gì có thể càng khiến cho ta thêm tức giận bằng cái giọng điệu không mặn không nhạt làm như chẳng có việc gì của cái tên đáng ghét đó. Ta nổi giận trừng mắt nhìn Hỏa Tịch, nói: “Ta không muốn thế nào cả, chỉ muốn bóp chết người mà thôi!”

Lời vừa ra khỏi miệng, không đợi Hỏa Tịch có cơ hội phản ứng, ta lập tức ra tay. Quả nhiên hai tay thành công bóp được cổ Hỏa Tịch, bị phần nói: “Trào gấu bà bà đây, dám lừa gạt đại gia của người, có tin đại gia ta đùa chết người không! Người chết đi!”

Hỏa Tịch không gãy dựa gì nhiều, chắc là biết dù có gãy dựa thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay ta đang bóp cổ hắn, nghệt thờ nửa ngày lại vẫn tươi cười, nhả ra một chữ: “Tin.”

“Xin hỏi ——” đúng lúc này, một giọng nói mang theo chút do dự nghi ngờ vang lên từ sau lưng chúng ta khiến cho ta kinh hoàng chấn động.

Ta cảm thấy Hỏa Tịch cũng chấn động.

Người phía sau cười ha ha hai tiếng, tiếp tục nói: “Ta đang muốn mượn chỗ này để câu cá, nếu hai vị không ngại, xin cứ tiếp tục, tiếp tục.”

Thật ra mà nói, giọng nói kia sao quen thuộc như thế.

Ta nghe Hỏa Tịch khẽ thở dài, tựa như thở ra một hơi nhẹ nhõm cả người. Ta nghi ngờ quay đầu nhìn lại, thấy người vừa nói chuyện đã không chút khách khí ngồi bên bờ sông, trong tay cầm cần câu tạo ra dáng vẻ đang chuyên tâm câu cá.

Quần áo màu hành xanh thật quá chói mắt. Đây không phải là Thực Thần Hành Xanh đã xuống hạ giới thể nghiệm mấy ngày thì còn là ai chứ!

Hắn lại dùng giọng điệu trêu chọc vô vị nói: “Cá mới tăng sáng là ngon nhất, dùng để chưng cách thủy hay đem nướng đều ngon tuyệt. Ta đi Nhân giới một chuyến, gây sộp đi, cho nên muốn ăn cá, điện hạ chớ có trách ta quá nhiều tình thú của điện hạ là được.”

Nghe câu nói ấy ta đã bớt giận nửa phần. Vui mừng vì cái tên này—— Hành Xanh Thực Thần —— xuống Nhân giới thể nghiệm cuối cùng cũng biết đường quay về, giờ lại còn đang câu cá khiến cho ta có cảm giác cái bụng của mình đang kêu gào đói khát; mà giận bởi vì hắn thật không biết tình thú là gì.

Ta đang thỏa nguyện bóp cổ Hỏa Tịch thế mà bị tên đáng ghét này cản trở.

Nhưng ta rất giỏi về chuyện cân nhắc lợi hại, đại nhân đại lượng tạm thời không so đo với hắn. Ta liền vội vàng từ trên người Hỏa Tịch ngồi dậy, Hỏa Tịch cũng thuận thế ngồi dậy theo, vạt áo trước ngực có vài phần xộc xệch, chống trán, nói: “Bờ đối diện cũng có chỗ thích hợp để câu cá.”

Hành Xanh thì thầm một câu: “Bờ đối diện cô tịch vô cùng, nơi này có người quen.”

Ta tiến hai ba bước đi qua, vỗ vỗ vai Hành Xanh, mỉm cười chào hỏi, tán dóc mấy câu nói: “Thực Thần người từ Nhân giới đã trở về rồi? Sáng sớm như vậy đã câu cá, thật là một sở thích tuyệt vời!”

Hành Xanh quay đầu lại liếc nhìn ta, ngây ngẩn cả người. Về mặt của hắn có chút kỳ lạ, giống như vô cùng khiếp sợ, giống như ta không nên xuất hiện ở trước mặt hắn vậy, giống như vô cùng vui sướng, lại giống như ta đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, ngoài dự liệu của hắn.

Ta không khỏi sờ sờ da mặt của mình, nói: “Thực Thần người gặp ma à, về mặt quái lạ lại thay đổi liên tục như thế. À, chỉ trách ta lớn lên có dáng vẻ rất xinh đẹp.”

Hành Xanh nghe vậy lại giật mình, ổn định lại tinh thần, lập tức lộ ra nụ cười vừa nhiệt tình vừa hào phóng không chút tỳ vết: “Vị tiên tử này và ta lần đầu gặp gỡ, sao lại biết ta là Thực Thần của Cửu Trùng Thiên, thật là kiến thức sâu rộng lại bác học đa tài, khó trách dáng vẻ cũng xinh đẹp như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Hành Xanh Hấn...nóng Máu Lên Rồi(1)

Chương 80: Hành Xanh hấn...nóng máu lên rồi

(Một)

Ta nghe vậy nên im lặng. Im lặng nhìn Hành Xanh, da mặt cũng vẫn là da mặt kia, cách ăn mặc vẫn là cây hành xanh thường ngày, nhưng ta vẫn rất nghi ngờ hắn.

Hắn vừa nói như thế, ta bỗng nhiên liền cảm thấy được đôi chút không tin tưởng hắn chính tên Hành Xanh Thực Thân vô si hai ngày trước còn gọi ta là "Tiểu mập mập".

Hành Xanh sao lại có vẻ mặt ôn hòa với ta như thế?

... Chắc không bị điên đó chứ.

Mặc dù ôm trong lòng nhiều mối hoài nghi, nhưng ta vẫn giữ hình tượng lễ độ đáp một câu: "Giống nhau thôi, giống nhau thôi."

Ta dùng sức gạt đầu: "Như thế rất tốt, rất tốt."

Đúng lúc này, ta cảm thấy không gian giữa ta với Hành Xanh có chút chật chội, ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy Hòa Tịch cũng đến góp vui, không chút khách khí ngồi ở giữa bọn ta.

Hành Xanh chỉ chỉ phía bên kia của hắn, u oán nói với Hòa Tịch: "Điện hạ sao không ngồi bên kia của ta, ta cùng với vị tiên từ này nói chuyện rất vui vẻ như đã thân thiết từ lâu, điện hạ chớ có phá hư không khí."

Về mặt Hòa Tịch khó coi liếc nhìn Hành Xanh một cái, một lúc lâu sau, đập tắt chí khí của Hành Xanh, nói: "Người của bản quân, người đừng có ý nghĩ gì khác biệt chưa?"

Ngay sau đó Hành Xanh tự cho mình rất phong lưu phóng khoáng nhẹ nhàng mỉm cười với ta, kéo ta ngồi xuống, nói: "Vị tiên từ này, ta thật sự cảm thấy ta và nàng rất có duyên, khó trách nhìn nàng có chút quen mắt."

Ta đối phó cười qua loa hai tiếng, chỉ cần câu của hắn: "Thực Thân câu cá sớm như thế chắc hương vị rất ngon, có hứng thú sau khi câu cá giải quyết ngay tại chỗ không?"

Hành Xanh cười híp mắt lên tiếng trả lời: "Lần đầu gặp mặt không có gì tặng cho tiên từ, nếu tiên từ không chê ta sẽ vì tiên từ làm món cá nướng thật ngon. Tiên từ nghĩ như thế nào?"

Hành Xanh cô đơn nhìn cần câu của mình, nói: "Không có, ta chỉ cảm thấy ta và nàng ấy vừa gặp đã quen mà thôi... Điện hạ có thể thay ta hỏi một câu, vị tiên từ này có muội muội nào sắp si tuổi với nàng hay không, có thể giới thiệu cho ta hay không. À, tuổi lớn hơn một chút cũng không thành vấn đề."

Ta vừa định nói không có, Hòa Tịch đã thay ta nói một câu "Đừng hồng". Nhưng ta vẫn muốn uốn nắn chỉ sửa lại câu nói của Hòa Tịch một chút: "Thật xin lỗi ta không phải là người của ngươi, ta chỉ là của chính mình."

Vì thế ba người chúng ta ngồi song song, chờ con cá béo mập cần câu của Hành Xanh.

Chắc là thả câu vốn là một quá trình mài mòn bản tính con người, rất nhanh đã mài mòn đi vẻ mặt cô tịch của Hành Xanh, hẳn lại bắt đầu tán gẫu: "Xin hỏi điện hạ và vị này tiên từ kết giao đã bao lâu, sao ta lại không biết thế. Điện hạ quả thật người rất có thủ đoạn."

Hòa Tịch lại giành trước một bước lên tiếng trả lời: "Cũng tạm."

Hành Xanh nghiêng đầu liếc nhìn ta, thấy ta đang nhìn trộm hẳn, hẳn liền híp mắt cười nhả nhặt với ta, nói với Hòa Tịch: "Vị tiên từ này tán chức lên Cửu Trùng Thiên từ khi nào, sao ta lại chưa từng gặp. Nhưng mà, vẫn hơn tên tiêu mập mập không hề có da mặt luôn được nuông chiều trong Diêm Thái Cung, ta cảm thấy lần này điện hạ rất anh minh."

(Hai)

Song, sự thật đã chứng minh, Hành Xanh luôn luôn miệng tự ca ngợi, nhưng về phương diện ẩm thực thì hẳn chẳng hề thổi phồng, hẳn rất có khiếu nấu ăn.

Món cá nướng hẳn nấu khiến ta nhớ mãi không quên.

Mùi vị khó quên ấy khiến ta bảo Hành Xanh câu nhiều con cá hơn nữa để nướng lên. Hành Xanh vui mừng khôn xiết đồng ý, sung sướng chạy đi câu cá, cá nướng.

Ta và Hòa Tịch chỉ phụ trách ăn.

Nếu liên quan đến chuyện ăn uống thì ta đột nhiên cảm thấy Hòa là mối uy hiếp to lớn đối với ta. Cái tên này chính là hiện thân cho kẻ địch của ta

Ta nôn ra một ngụm máu tươi.

Hòa Tịch lại bỗng nhiên cười đến vô cùng phong độ, nói: "Thực Thần nói rất đúng."

Lúc này, có con cá mắc câu, Hành Xanh ngậm miệng lại nhanh chóng nhấc cổ tay lên lập tức câu được một con cá béo mập. Hẳn quơ quơ con cá kia trước mặt ta, tự tin trầm tĩnh nói: "Tiên từ chờ gấp, chờ ta làm món cá nướng thượng đẳng cho tiên từ, cam đoan tiên từ sẽ nhớ mãi không quên."

Vừa thấy con cá kia, trong phút chốc trong lòng ta dâng trào một tình cảm thân thiết làm giảm bớt cơn giận đối với Hành Xanh. Ta cắn chặt răng tươi cười với Thực Thần, nói: "Ta không vội, một chút nữa thôi ta sẽ khiến cho người nhớ mãi không quên."

Trước tiên Hòa Tịch nhận lấy con cá do Thực Thần vừa nướng xong, bóc sạch da cá, thịt cá trắng nõn bên trong bỗng chốc lộ ra trước mặt ta, trong phút chốc ta cảm thấy miệng nhạt nhẽo hẳn.

Ta năn nỉ Hòa Tịch chia cho ta hơn phân nửa, thế nhưng Hòa Tịch hẳn lại không chịu. Vì thế ta thỏa hiệp lùi một bước, bảo hẳn chia cho ta phần nửa thối, hẳn vẫn không chịu... Ta bảo hẳn chia cho ta một miếng nhỏ hơn phân nửa nữa, nhưng hẳn vẫn không chịu!

Lúc ta sắp bùng nổ con tức giận, hẳn lại tách một miếng cá nhỏ ra, lấy hết xương cá, sau đó đưa đến bên miệng ta. Chuyện này khiến cho lòng ta dâng trào một cảm giác nhục nhã, giống như ta chính là sủng vật của hẳn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 93: Hành Xanh Hẳn...nóng Máu Lên Rồi(2)

... Ta ăn một miếng, không cần thận liêm trúng đầu ngón tay của hân khiến cho hân sừng sốt, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười với ta.

Sau khi ta rầu rĩ không vui ăn thêm mấy miếng nữa thì cảm thấy rất phần uất. Cái tên này định xem ta là sùng vật, vừa nghĩ đã làm, ta thừa dịp hân chưa chuẩn bị dứt khoát đoạt con cá trong tay hân, vừa kiêu hãnh nhìn hân, vừa cắn từng miếng từng miếng cá.

Con cá này đã vào tay ta, hương vị đã thăng lên một cảnh giới khác. Quá thơm.

Hòa Tịch từ trong lồng ngực lấy ra một tấm khăn gấm, vừa nhàn nhã lau ngón tay của mình, vừa nói: "Ăn nhanh quá cần thận bị mắc xương đó."

Hình như tâm trạng của Hành Xanh hôm nay khá vui vẻ, cười tùm tùm nói: "Tiên từ không cần quá chú ý chuyện lễ nghĩa với ta, ta cũng biết ta nấu rất ngon. Tiên từ yêu thích như thế, ta cảm thấy rất vui mừng."

"Ồ như thế à ~" ta không thể không thừa nhận, ta không thể quen với cách nói chuyện của Hành Xanh lúc này, Hành Xanh hân vẫn đẹp mắt như ngày thường, trắng trắng xanh xanh, "Ồi chào mới vừa nghe người nói trong Diễm Thái Cung của Hòa Tịch có Tiểu mập mập cái gì đó, ta mới kết giao với Hòa Tịch không lâu biết chuyện này, Tiểu mập mập nàng... rốt cuộc có hình dáng như thế nào?"

Hành Xanh lại thồn thức nói: "Mấy thứ đó cũng chẳng quan trọng, nghĩ đến Thực Thần ta đây sống lâu như vậy, sớm đã không quá chấp nhất chuyện cấp bậc lễ nghĩa. Diễm chết người chính là, nó ăn rất nhiều! Còn không cho phép ta nói nó mập!"

(Ba)

"Lại nói điều khiến ta tức giận chính là điện hạ lại vì tên tiểu mập mập kia còn đặc biệt sai ta đến Diễm Thái Cung nấu cơm cho nó. Về chuyện này, tiên từ nàng nhất định phải nói mấy lời tốt đẹp với điện hạ giúp ta, như vậy không được." Thực Thần lại luôn miệng không ngừng, "Đề ta kể cho nàng nghe mỗi bữa Tiểu mập mập đó ăn bao nhiêu, trước bữa ăn ta phải làm cho nó một nắm cơm to, nó ăn hết sạch, đợi đến lúc ta nấu xong cả bữa ăn thì nó ăn đến

Hành Xanh nghe thế nên quay đầu lại, vừa lắc đầu vừa trác lưỡi phát ra tiếng 'tặc tặc'.

Tên Hành Xanh này không lên tiếng thì thôi, mới vừa lên tiếng đã khiến ta nhớ đến chuyện ban nãy, ta cũng phải làm làm hân trở nhớ mãi không quên mới xứng đáng với sự cần mẫn không ngại khó của hân.

Ta đi đến trước mặt hân, đưa cho hân cái đầu cá đã bị bóc hết thịt, cười nói: "A nha món Thực Thần làm rất là ngon, ta ăn một mình mà quên mất chưa cho Thực Thần chút ít. Hiện giờ chỉ còn thừa lại chút này, Thực Thần người có muốn ăn không?"

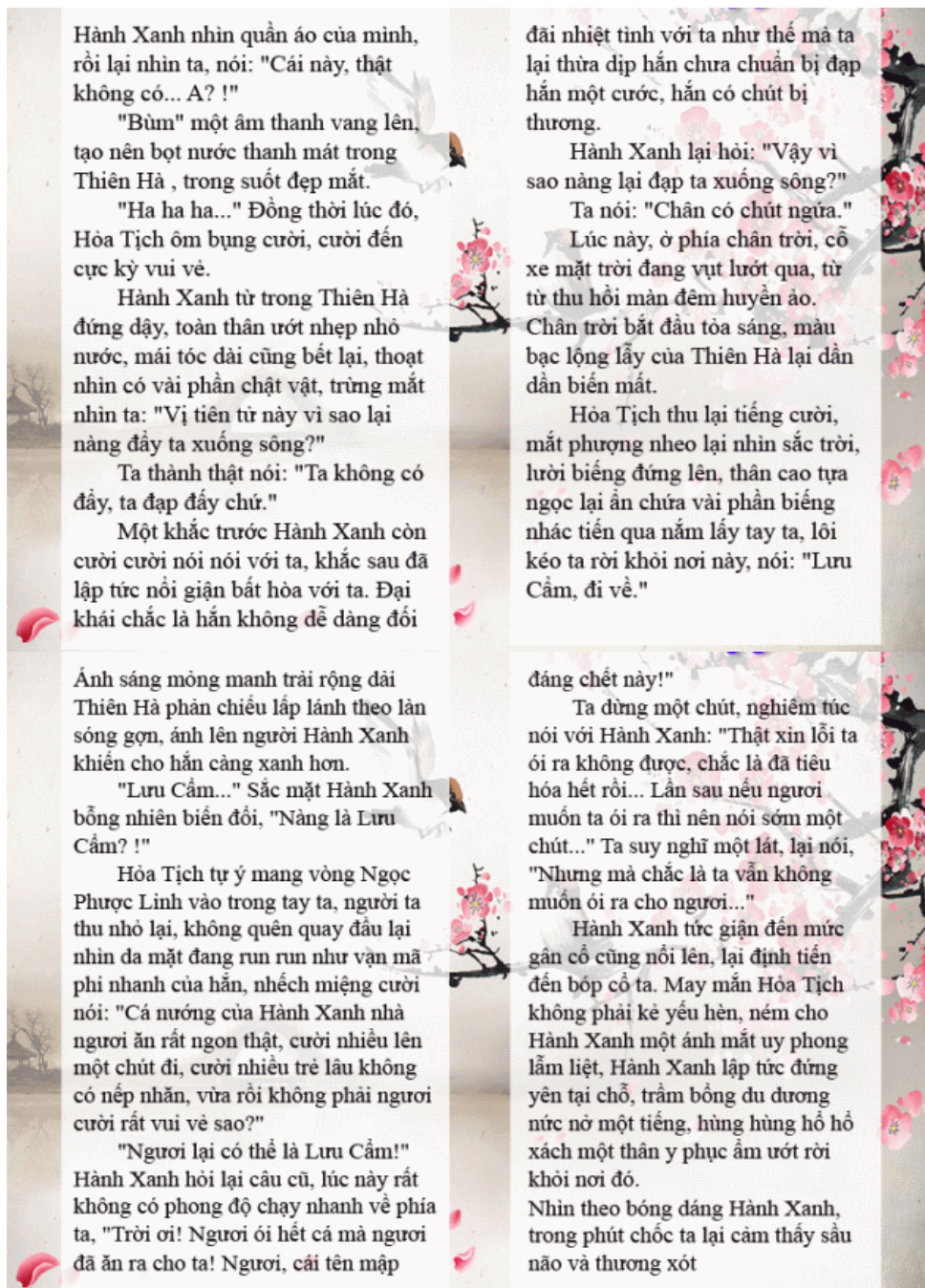
"Này!" Hành Xanh vô cùng kích động, vừa nghe ta đề cập đến thì tựa hồ trong lòng tràn ngập bị phần kẻ lè với ta, "Tiên từ nàng không biết đâu, tiểu mập mập ở Diễm Thái Cung là tên đồng tử của Hòa Thần điện hạ, không trên không dưới, một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không có, ta vốn là một Thực Thần đến Diễm Thái Cung còn phải nhìn sắc mặt của nó, nàng nói đây là đạo lý gì chứ?"

Ta cắn răng hỏi: "Đó là đạo lý gì chứ?"

Lúc thấy Hòa Tịch làm ho khan hai tiếng, ta dùng ánh mắt sắc bén như đao bắn về phía hân, hân rất thức thời không ho nữa.

mấy bát cơm, và lại thức ăn trên bàn bắt kể món chay hay mặn đều vào trong bụng nó hết! Ta nghĩ không ra, nó bé chừng đấy, làm sao mà ăn được bao nhiêu đấy! Nó là thùng cơm sao?" Thực Thần nói xong lại suy tư đôi chút, nói chung chắc là đang suy nghĩ đến "Tiểu mập mập" mà hân vừa nhắc đến có phải là thùng cơm hay không, suy nghĩ mãi không có kết quả thì ngẩng đầu lên nhìn ta, sắc mặt kinh hoàng, "... Vị tiên từ này, sắc mặt nàng không được tốt lắm, sao lại chuyển sang xanh lá thế này, chẳng lẽ là hóc xương cá rồi sao...?"

Ta liếc chết liếc nhìn cái áo choàng màu xanh lá của tên khốn kiếp đó: "Có cái áo xanh lè nhà người đó?"

Hành Xanh nhìn quần áo của mình, rồi lại nhìn ta, nói: "Cái này, thật không có... A? !"

"Bùm" một âm thanh vang lên, tạo nên bọt nước thanh mát trong Thiên Hà, trong suốt đẹp mắt.

"Ha ha ha..." Đồng thời lúc đó, Hòa Tịch ôm bụng cười, cười đến cực kỳ vui vẻ.

Hành Xanh từ trong Thiên Hà đứng dậy, toàn thân ướt nhẹp nhỏ nước, mái tóc dài cũng bết lại, thoát nhìn có vài phần chật vật, trừng mắt nhìn ta: "Vị tiên từ này vì sao lại nằng đầy ta xuống sông?"

Ta thành thật nói: "Ta không có đây, ta đập đấy chứ."

Một khắc trước Hành Xanh còn cười cười nói nói với ta, khắc sau đã lập tức nổi giận bất hòa với ta. Đại khái chắc là hấn không dễ dàng đối

Ánh sáng mỏng manh trải rộng dài Thiên Hà phản chiếu lấp lánh theo làn sóng gợn, ánh lên người Hành Xanh khiến cho hấn càng xanh hơn.

"Lưu Cẩm..." Sắc mặt Hành Xanh bỗng nhiên biến đổi, "Nàng là Lưu Cẩm? !"

Hòa Tịch tự ý mang vòng Ngọc Phược Linh vào trong tay ta, người ta thu nhỏ lại, không quên quay đầu lại nhìn da mặt đang run run như vụn mã phi nhanh của hấn, nhếch miệng cười nói: "Cá nướng của Hành Xanh nhà ngươi ăn rất ngon thật, cười nhiều lên một chút đi, cười nhiều trẻ lâu không có nếp nhăn, vừa rồi không phải ngươi cười rất vui về sao?"

"Người lại có thể là Lưu Cẩm!" Hành Xanh hỏi lại câu cũ, lúc này rất không có phong độ chạy nhanh về phía ta, "Trời ơi! Người ới hết cả mà người đã ăn ra cho ta! Người, cái tên mập

đai nhiệt tình với ta như thế mà ta lại thừa dịp hấn chưa chuẩn bị đập hấn một cước, hấn có chút bị thương.

Hành Xanh lại hỏi: "Vậy vì sao nàng lại đập ta xuống sông?"

Ta nói: "Chân có chút ngứa."

Lúc này, ở phía chân trời, cỗ xe mặt trời đang vụt lướt qua, từ từ thu hồi màn đêm huyền ảo.

Chân trời bắt đầu tỏa sáng, màu bạc lộng lẫy của Thiên Hà lại dần dần biến mất.

Hòa Tịch thu lại tiếng cười, mắt phượng nheo lại nhìn sắc trời, lười biếng đứng lên, thân cao tựa ngọc lại ẩn chứa vài phần biếng nhác tiến qua nắm lấy tay ta, lôi kéo ta rời khỏi nơi này, nói: "Lưu Cẩm, đi về."

đáng chết này!"

Ta dừng một chút, nghiêm túc nói với Hành Xanh: "Thật xin lỗi ta ới ra không được, chắc là đã tiêu hóa hết rồi... Lần sau nếu người muốn ta ới ra thì nên nói sớm một chút..." Ta suy nghĩ một lát, lại nói, "Nhưng mà chắc là ta vẫn không muốn ới ra cho người..."

Hành Xanh tức giận đến mức gân cổ cũng nổi lên, lại định tiến đến bóp cổ ta. May mắn Hòa Tịch không phải kẻ yếu hèn, ném cho Hành Xanh một ánh mắt uy phong凛冽, Hành Xanh lập tức đứng yên tại chỗ, trầm bổng du dương nức nở một tiếng, hùng hùng hổ hổ xách một thân y phục ẩm ướt rời khỏi nơi đó.

Nhìn theo bóng dáng Hành Xanh, trong phút chốc ta lại cảm thấy sâu não và thương xót

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Hỏa Tịch Người Cũng Cảm Thấy Ta Ăn Nhiều Lắm Sao?

(Một)

Trên con đường qua về Diễm Thái Cung ngẫu nhiên gặp phải mấy vị tiên tỳ. Tiên tỳ thấy Hỏa Tịch ngừng bước hành đại lễ, chờ Hỏa Tịch đi ngang qua mới dám đứng thẳng người.

Mà Hỏa Tịch, mặt không đổi sắc, mắt phượng khẽ rũ xuống, vẻ mặt lạnh nhạt như trước. Vạt áo khoác ngoài màu đen nhẹ nhàng tung bay phía sau. Ta bỗng nhiên hiểu ra, cái dáng vẻ này của hấn được gọi quý khí.

Quý khí bức người.

Hỏa Tịch không nắm tay ta kéo đi nữa, e rằng cũng sợ ta ảnh hưởng đến quý khí của hấn. Không ngờ hấn cũng là một thần tiên ham mê hư vinh.

Lại đi qua một tiên ty đang cúi người hành đại lễ, ta nhìn không được hỏi: “Này, ở Thiên giới, chức quan Hòa Thần của ngươi lớn lắm sao?”

Hòa Tịch lại là thần nhiên nhả ra hai chữ: “Tàm tạm.”

Ta không hiểu tiêu chuẩn phân định ranh giới rõ ràng về nghĩa của ba từ ‘rất lớn’, ‘không lớn’, ‘tàm tạm’. Chỉ là rất lâu về sau ta mới hiểu, kỳ thật tiêu chuẩn của hắn tương đối cao. ‘Tàm tạm’ trong lời hắn đại khái chính là rất lớn, vô cùng lớn, cực kỳ lớn trong mắt ta.

Lúc trở lại Diễm Thái Cung, Hòa Tịch không bảo ta mang thức ăn sáng lên, ngược lại phá lệ đích thân mang nồi cháo đến, ta và hắn mỗi người ăn một bát cháo.

So với món cháo trắng thanh đạm, ta càng thích món cháo thịt hơn. Khi Hòa Tịch múc thêm cho ta bát cháo ta liền bày tỏ suy nghĩ này với hắn.

Chỉ là, ta bị Hòa Tịch vô tình cự tuyệt.

Bởi vì hắn cảm thấy ta ăn cá quá nhiều rồi. Lúc ăn cá ta cũng không tỉ mỉ đếm đã ăn bao nhiêu con, hắn lại nói cho ta biết, ta lại có thể ăn hết ba con cá..

Sở dĩ cho ta ăn cháo trắng, chính là sợ lúc nữa ta sẽ bị đầy bụng do ăn quá nhiều thịt.

Kỳ thật ta lại cảm thấy chẳng khó chịu chút nào. Nhưng nói đến chuyện ta ăn ba con cá, còn không phải là mấy con cá nhỏ gì, ta có phần khó tin, lại nghĩ tới những lời ác độc mà Hành Xanh đã nói khi ở bên bờ Thiên Hà, từ trong bi thương bước ra, ta ngẩng đầu hỏi Hòa Tịch: “Ngươi cũng cảm thấy ta ăn nhiều lắm sao?”

Hòa Tịch khuấy thìa tao nhả mà ăn một miếng, nướng mảy: “Cũng không đặc biệt nhiều lắm.”

Ta lập tức hỏi: “Vậy rốt cuộc là nhiều hay không nhiều?”

Hòa Tịch im lặng một lát: “... Nhiều.”

Ta u buồn mà hỏi lại: “Vậy ngươi cảm thấy ta có mập không?”

“... Cũng không phải đặc biệt mập.”

Ta rất lý trí, không hỏi lại hắn rốt cuộc là có mập hay không. Chỉ im lặng ăn cháo trắng.

Vấn đề liên quan đến chuyện mập hay không mập, trước kia ta không quá chú ý đến. Ta cảm thấy mập và không mập cũng không có gì khác nhau. Nhưng khi Hành Xanh khơi mào đề tài này, hơn nữa Hòa Tịch lại mập mờ không đưa ra đáp án rõ ràng, đột nhiên khiến cho ta tỉnh ngộ.

Có lẽ béo mập thật sự không phải là chuyện tốt.

Thấy ta không nói chuyện, Hòa Tịch lại an ủi bổ sung thêm một câu: “Chỉ tròn tròn một chút thôi, nhưng ta không ngại.”

Ta dịch chuyển ánh mắt từ cái bát dôi lên da mặt Hòa Tịch, hỏi: “Ngươi ngại hay không ngại có liên quan gì đến chuyện ta tròn hay không tròn?”

“À”, Hòa Tịch ngừng ăn, lau miệng, ánh mắt đầy mê hoặc nhìn ta, “Ta có nói hai chuyện này có liên quan với nhau sao?” Dừng một chút, lập tức lại nói thêm một câu, “Nhưng nếu nàng nghĩ có liên quan, vậy cũng có thể có.”

Ta bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu: “Thật sự rất tròn... sao?”

Hòa Tịch nói: “Ta nói ta không ngại.”

Ta cảm phẫn nói: “Ngươi ngại hay không ngại có liên quan gì đến chuyện ta tròn hay không tròn?” ... Vì thế đề tài lại rơi vào vòng luẩn quẩn. Trước khi Hòa Tịch trả lời, ta chủ động kết thúc đề tài nghiêm trọng này.

(Hai)

Sau khi ăn cháo xong, Hòa Tịch xách ta đặt trên một cái giường nhỏ để nghỉ ngơi. Lúc chưa chạm đến giường thì còn tỉnh táo, lúc đã chạm đến giường rồi thì ta bỗng cảm thấy một cảm giác mờ mịt rục rã dâng lên.

Nhưng ta đột nhiên nhớ tới một cái chuyện quan trọng, mắt công sức mở miệng nói: “Hòa Tịch ngươi còn chưa uống thuốc.”

“Ừ, chờ khi nàng thức dậy rồi ta sẽ uống thuốc.”

Câu nói này tựa như một viên Định Tâm Hoàn, làm ta an ổn ngủ thiếp đi.

Vẫn dĩ ta chỉ định ngủ một lát, nào ngờ thời khắc ta tỉnh giấc đã là lúc xế chiều. Khi mở mắt ra, toàn bộ tầm điện đã được dát lên một tầng ánh sáng màu vàng óng ánh mà vô cùng ấm áp.

Chỉ còn lại một mình ta trong tấm điện to lớn.

Ta bò xuống giường, đi ra khỏi tấm điện. Bên ngoài tấm điện là một khu vườn không nhỏ.

Đúng như dự đoán, trong vườn Hòa Tịch đang ngồi trên ghế đá dưới một tàng cây râm bóng, chỉ chừa cho ta một bóng lưng, mái tóc đen bóng phủ xuống cằm bảo màu đen. Một thanh kiếm màu đỏ thẫm rơi vào trong tầm mắt của ta, mà một tay của hắn đang nâng thanh kiếm lên, một tay cầm chiếc khăn gấm màu trắng tinh lau chùi thân kiếm.

Vừa nhìn thanh kiếm màu đỏ thẫm đó đã biết nó không phải là hàng giá rẻ.

Ta vốn định đến gần quan sát tỉ mỉ một chút, nào ngờ lúc này Hòa Tịch đột nhiên lười nhác lên tiếng: “Cuối cùng cũng thức dậy rồi. Không chỉ ăn nhiều mà ngủ cũng rất say.”

Ta làm lơ câu nói châm biếm của hắn, tiến tới vài bước, nhìn kiếm của hắn, nhếch miệng hỏi: “Hòa Tịch, cái này là thần kiếm à?”

Hòa Tịch ‘Ừ’ một tiếng.

Ta thờ dãi nói: “Thật là uy phong!” Nói rồi, liền nhón chân vương người đến muốn sờ thanh kiếm kia.

Hòa Tịch lại giương tay nâng kiếm lên cao một chút, làm cho ta nhiều lần nỗ lực cũng không với tới được.

Ta chán nản nói: “Cho ta sờ một cái, ngươi sẽ mất một miếng thịt sao, keo kiệt như vậy.”

Hòa Tịch liếc ta một cái: “Đan Nghiệp rất sắc bén, cho nàng sờ một chút, ta sẽ không mất miếng thịt nào, nhưng nàng sẽ mất đi miếng thịt.” Thì ra thần kiếm của hắn tên là Đan Nghiệp.

Ta nghe vậy nên rút tay trở về.

Hòa Tịch đặt kiếm kia trên bàn đá, thân kiếm còn dài hơn cả bàn đá, thật là uy vũ bá khí. Nhưng không biết có một ngày tên Hòa Tịch này nắm thanh kiếm trong tay chinh chiến sẽ có cảnh tượng như thế nào.

Ồ. Trong tâm tưởng, ta tự tát vào miệng của mình. Sao lại nghĩ chuyện như vậy chứ, nói không chừng một ngày nào đó hắn xuất chiến chính là đấu với Ma tộc bọn ta đây?

Thấy Hòa Tịch yêu thương tiếp tục lau kiếm, ta nhìn theo chiếc khăn gấm trong tay hắn, vội hỏi: “Hòa Tịch, để cho ta lau nó một chút.” Không chờ Hòa Tịch từ chối, tay ta đã nắm lấy chiếc khăn gấm trong tay Hòa Tịch, hài lòng đưa tay tới gần thanh kiếm màu đỏ thẫm.

Thanh kiếm vang lên tiếng ‘ông ông’, lại run lên hai lần ‘leng keng’, chắc là sợ người lạ. Sau ta cầm khăn đưa lau từ chuôi kiếm đến mũi kiếm rồi lại từ mũi kiếm xuống chuôi kiếm, cũng không còn nghe nó kháng cự nữa.

Sau một lúc ta lau chùi không biết mệt, Hòa Tịch bỗng nhiên không vui nói một câu: “Luu Cẩm, ta vẫn chưa uống thuốc.”

Ta nhượng mắt nhìn lên: “Mắc mớ gì đến ta.”

Hòa Tịch khoan thai mở miệng: “Quả thật cũng chẳng có chuyện gì liên quan đến nàng, nhưng bởi vì không uống thuốc mà giờ đầu ta có chút nặng nề.” Hắn đỡ cái trán, nhăn mày, “Ti Y thần quân nói, thuốc phải uống một ngày ba lần, một lần cũng không thể bỏ. Hôm nay trời cũng sắp tối rồi, ta còn một lần chưa uống. Chẳng trách đầu có chút nặng, a, ngực cũng có chút khó chịu.”

Ta vội ném khăn xuống, đi về phía nhà bếp, nói: “Không phải sắc thuốc thôi sao, có cái gì lớn lao chứ. Ta đây đi sắc liền.”

Vừa đi ta vừa quay đầu lại nhìn thấy Hòa Tịch nhặt khăn lên, tiếp tục khoan thai lau kiếm, không còn đỡ trán nữa, lông mày cũng không nhíu lại, nghe thấy giọng hắn nhàn nhạt nói: “Như vậy rất tốt.”

Ta bỗng nhiên phát hiện một loại ảo giác: bị tên khốn kiếp đó lừa gạt trong lòng bàn tay.

(Ba)

Lúc ta sắc thuốc xong muốn mang đến cho Hòa Tịch, đúng lúc Hòa Tịch vừa xử lý xong thanh thần kiếm của hắn, thân kiếm được tra vào vỏ, bị hắn cho trở về Hư Cảnh. Ta đặt thuốc lên bàn đá, ra hiệu bảo hắn tự uống.

Hòa Tịch vừa thấy thuốc lông mày lại bắt đầu cau lại: “Lần này sao nhanh như vậy, mà vẫn là màu đen?”

Ta nói: “Trước lạ sau quen. Thuốc này có màu gì cũng chẳng phải do ta khống chế được. Ngươi mau mau uống lúc còn nóng.”

Nào ngờ Hòa Tịch là kẻ luôn khiến cho người ta nổi giận, kiêu căng tự mãn liếc ta một cái, lại nói: “Nàng thích thì nàng cứ uống, ta không uống.”

Một câu nói đơn giản mà trực tiếp như vậy càng khiến cho cơn tức giận của ta tăng vọt trong nháy mắt. Tốt xấu gì cũng là do ta tự mình sắc thuốc cho hắn, hắn kiêu căng cái gì chứ? Lần trước cũng là như vậy, vừa bảo ta làm nguội thuốc rồi lại muốn ta hâm ấm, lúc này cuối cùng ta đã nhìn ra, hắn đầu

phải muốn uống thuốc cơ chứ, rõ ràng đang trêu chọc ta!

Ta đè nén tức giận, nỗ lực khiến cho mình xem ra càng thêm trầm lắng đôi chút, trừng mắt nhìn Hỏa Tịch nói: “Lúc lão tử không sắc thuốc thì ngươi nói tức ngực khó thở lại đau đầu muốn chết muốn sống, bây giờ lão tử sắc thuốc xong ngươi lại ghét bỏ màu thuốc khó coi không uống, con chim nhà ngươi có phải đang cố ý trêu chọc lão tử?”

Hỏa Tịch bày ra nét mặt “Ngươi cứ tức giận đi, ngươi cứ tức giận đi, ta không chấp nhặt với ngươi”, nói: “Ta cũng không phải cố ý trêu chọc nàng chỉ là tùy tâm đùa giỡn một chút thôi. Ta không bệnh, hiện tại không cần uống thuốc.”

Ta phần nộ không kiềm nén được: “Thông thường người uống rượu say đều nói mình không say, người có bệnh nói mình không bệnh, ngươi nhất định có bệnh! Ngươi không bệnh sẽ trêu chọc ta như vậy sao? Trước đây không lâu còn đồng ý không ức hiếp ta nữa, lần này lại trở mặt, ngươi nhất định có bệnh!”

Hỏa Tịch rũ mắt phượng nhìn ta, tựa như cũng ý thức ra hắn đang ức hiếp ta, liều treo lên tấm da tựa như cười mà không cười, hỏi: “Này Lư Cẩm nàng nói phải làm sao đây?”

Ta cầm chén thuốc đưa ngang ngay trước mặt hắn: “Tự giác, uống thôi. Ta sẽ không tính toán với ngươi.”

Bờ môi Hỏa Tịch khẽ cong lên vô cùng xinh đẹp: “Nhưng ta thật sự không bệnh, không nên uống những thuốc này.”

“Che giấu thôi, ngươi lại tiếp tục che giấu thôi, như vậy sẽ chỉ càng làm cho ta tin rằng ngươi bị bệnh không nhẹ!” Ta tặng cho hắn một ánh mắt trừng lớn, nói, “Vậy ngươi nói đi, tại sao ngày đó khi từ chỗ Thiên Hậu trở về ngươi lại nôn ra máu, chẳng lẽ cũng là tùy tâm muốn nôn thì nôn?”

“Nàng thật sự muốn biết?” Hỏa Tịch cố ý nâng âm cuối cùng lên cao, lập tức lại nhẹ nhàng thờ dài, “Thôi, có một số việc nàng không biết cũng tốt. Đều đã qua rồi, không nên nhắc lại nữa.”

Ta vốn là nghĩ, kẻ này ở chỗ Thiên Hậu nôn ra máu đơn giản là chịu chút vị đắng, còn quá trình chắc hẳn cũng không khác gì. Những chuyện trải quá có thể khiến cho hắn vừa nói vừa thờ dài như thế hình như thật sự có ẩn tình rất lớn mà ta không nên biết. Bởi vậy ta càng muốn biết.

Ta lặng yên một lúc, hỏi: “Có cái gì là ta không biết sao, có phải là ngày đó Thiên Hậu và vị hôn thê của ngươi cùng sử dụng quyền đâm cước đá với ngươi?”

Hỏa Tịch chậm rãi nói: “Ngày ấy, Hoạ Liễm tiên tử khóc lóc bi thảm, oán trách ta đánh nàng một bạt tay. Vì thế Thiên Hậu vô cùng tức giận.”

Ta ngồi xuống ghế đá dưới tàng cây với Hỏa Tịch, hỏi: “Sau đó thì sao, Thiên Hậu tức giận nên đã làm gì ngươi?”

Hỏa Tịch nói: “Không có làm gì, chỉ bảo ta xin lỗi với Hoạ Liễm.”

“Ngươi xin lỗi rồi?” Nếu là đổi lại là ta, ta uống rượu phạt quen rồi, có thể sẽ không nhiệt tình xin lỗi cái con chim cao quý đoan trang kia, trừ phi đến lúc bị đánh không thể không cúi đầu.

Ta cho rằng, Hỏa Tịch cũng có cốt khí giống như ta. Nhưng hắn lại nói: “Thấy nàng ta khóc đến mí mắt cũng sưng phù cả lên, ta đương nhiên phải xin lỗi. Chỉ là —”

“Chỉ là cái gì?” Theo trực giác của ta, trọng điểm đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Hỏa Tịch Là Tên Đại Lừa Gạt

(Một)

“Chỉ là cái gì?” Theo trực giác của ta, trọng điểm đến rồi.

Đường cong khoe miệng Hỏa Tịch từ từ hạ xuống, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Chẳng qua Thiên Hậu bảo ta mau chóng cưới Hoạ Liễm, muốn ta nội trong ba tháng xác định ngày kết hôn.”

Đôi mày ta dựng thẳng lên: “Ngươi xác định ngày rồi?” Vì sao không sớm nói cho ta biết?

Hỏa Tịch nghiêng đầu nhìn ta, trong đôi mắt phượng lấp lánh ánh sáng, bỗng nhiên hắn nâng ngón trỏ lên chạm vào mày ta, cười: “Ta còn chưa đồng ý, nàng nhàn mày gì chứ.”

Ta sờ sờ vào chân mày nơi hấn chạm vào, thở dài: “Thật xin lỗi bởi vì diễn biến quá khẩn trương hồi hộp.”

Hòa Tịch lại cười cười, nói: “Nàng cũng từng nói thay vì lấy con chim phượng tộc kia chẳng bằng xuất gia sẽ hạnh phúc hơn sao. Ta đương nhiên sẽ không đồng ý, vì thế Thiên Hậu lại nổi giận.”

Ta vừa đúng lúc đưa ra một nghi vấn: “Chuyện xuất gia, không phải là sau khi người trở về cùng thảo luận kinh Phật mới nói tới sao?”

Hòa Tịch cũng nghi ngờ hỏi ta: “Ý, sau khi trở về mới nói đến à?” Nhìn về mặt dương dương tự đắc của hấn làm gì có nửa phần ngờ vực. Ngay tức khắc ta liền hoài nghi hấn, e rằng cái tên này lại đang bịa chuyện để lừa gạt ta.

Ta sắp phát câu thì Hòa Tịch liền nói: “Thiên Hậu lại tức giận, Lưu Cẩm nàng đoán xem kế tiếp đã xảy ra chuyện gì?”

Vì thế ta không thể không tạm thời ngừng con tức giận, rầu rĩ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Họa Liễm tiên tử thù dệt thêm chuyện nàng mạo phạm nàng ta trước mặt Thiên Hậu, vì thế Thiên Hậu đã sai võ tướng đến Diễm Thái Cung bắt nàng để đích thân nàng ta dạy dỗ.” Hòa Tịch không nhanh không chậm nói.

“À?” Ta chẳng có chút phản ứng nào.

“Có ta ở đây, đương nhiên không ai có thể động đến nàng, dù chỉ một chút thôi”, nói xong Hòa Tịch tiếp tục không tiếc mỉm cười rạng rỡ với ta, “Ta liền nói với Thiên Hậu, ta bị bệnh, ở Diễm Thái Cung nàng phải phụ trách công việc sắc thuốc cho ta. Họa Liễm tiên tử không nên bắt nàng qua đó để giáo huấn.”

“Kết quả thế nào, kết quả thế nào?” Ta lo lắng nói. Ta thật sự không biết thì ra lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Ngày ấy ở Diễm Thái Cung ta vẫn rất bình an, làm gì có ai tới bắt ta, nói vậy đều là do một mình Hòa Tịch đã giải quyết dùm ta.

“Kết quả ta nôn ra hai ngụm máu.” Hòa Tịch kể lại rất bình tĩnh, “Cho nên Thiên Hậu bảo ta trở về uống thuốc. Ngày thành hôn của ta và Họa Liễm tiên tử sau này bàn bạc lại.”

Ta khó có thể tin hỏi: “... Cứ như vậy?”

Hòa Tịch hỏi ta: “Còn cái gì chứ, chẳng lẽ lúc trước nàng quan tâm không phải chuyện vì sao ta học máu hay sao?”

Ta hỏi: “À há, vậy vì sao người lại học máu?”

Hấn nói: “Thuận miệng nôn ra.”

“...” Một mình ta thần thờ ngồi trên ghế đá một hồi lâu. Mãi đến khi tiểu Trù Thần của Diễm Thái Cung đưa bữa tối lên. Hòa Tịch khí định thần nhân đi vào trong phòng dùng bữa, chỉ còn mình ta ngẩn ngơ nhìn chằm chằm bát thuốc lê loi đặt trên mặt bàn đá.

Bữa tối rất thanh đạm, ta ăn chẳng biết mùi vị gì.

Kỳ thật cũng không tính là thanh đạm, vẫn như trước năm món mặn, ba món chay, hai món canh, nhưng vì tối hôm qua ăn món cá nướng của Hành Xanh nên ta có chút nhớ nhung tưởng niệm. Cảm giác này giống như lúc trước khi Hành Xanh xuống hạ giới thể nghiệm, khiến cho một hai ngày đầu ta vô cùng không quen đến mức cả ngày tinh thần mệt mỏi.

Ta thở dài một hơi. Lại thở dài một hơi.

Cái tên Hòa Tịch này cũng không để ý đến ta, một thân một mình nhả nhặn ngồi ăn.

(Hai)

Ta nhin không được buồn khổ nói: “Vì sao người không hỏi tại sao ta tức giận?”

Hòa Tịch lạnh nhạt nhướng mày: “Chẳng phải ta đang đợi nàng nói với ta sao.”

Ta buông chiếc đũa xuống, nói: “Bữa cơm này ta ăn chẳng có mùi vị gì.”

Hòa Tịch im lặng: “... Vậy ăn ít một chút.”

Ta vừa ngẩng đầu nhìn lên, lập tức thấy đôi mắt phượng của tên kia khẽ nheo lại, bất mãn nói: “Là người cố ý không cho Hành Xanh đến Diễm Thái Cung nấu cơm có phải không? Có phải người cố ý bỏ đói lão tử hay không?”

Hòa Tịch suy nghĩ một lát, nói: “Ta nhớ rõ người chọc giận hấn không phải là ta.”

Ta cầm đũa lên, và hai miếng cơm, u oán liếc nhìn hấn, hỏi: “Ý của người là Hành Xanh giận ta nên không muốn nấu cơm cho ta ăn?”

“Ừ nói chung là ý đó. Kỳ thật hấn không đến cũng tốt, ta còn nhớ trước đây khi chưa ăn mấy món do hấn nấu, nàng rất vừa lòng cơm canh của Diễm

Thái Cung mà, Thực Thần không thể cả đời nấu cơm cho nàng, nhưng Diễm Thái Cung lại có thể nuôi dưỡng nàng cả đời.”

Câu nói này của hắn rất có sức nặng.

Ta nhân tiện nói: “Vì đã có món ăn của Thực Thần, ta còn ăn mấy món của Diễm Thái Cung làm chi.”

Sắc mặt của Hỏa Tịch trầm xuống: “Nàng muốn ăn mấy món ăn của Thực Thần cả đời à?”

Ta ăn ngay nói thật nói: “Muốn chứ.”

Kết quả Hỏa Tịch không nói hai lời, sai tiên ty dọn sạch cơm canh trên bàn, thật sự không chừa lại chút gì.

Sau đó Thực Thần không đến Diễm Thái Cung.

Ta đột nhiên cảm thấy ta ở lại Diễm Thái Cung này cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Vừa nghĩ như vậy, ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ, rốt cuộc không biết ta đã ở Cửu Trùng Thiên bao nhiêu ngày. Ta ti mi đếm trên đầu ngón tay, lại đếm không ra lý do ở lại.

Ta không khỏi càng suy nghĩ thêm, lúc trước là bị Hỏa Tịch bắt tới Diễm Thái Cung, sau là vì cứu Hỏa Tịch mới nán lại Diễm Thái Cung, mà nay Hỏa Tịch đã tỉnh thần phần chấn mạnh mẽ, ta cứ ngây ngốc ở đây thì chẳng có ý nghĩa gì.

Và lại ta bỗng nhiên nhớ tới ta đã đồng ý với Lan Hưu sẽ sớm quay về lấy hắn...

Nghĩ như thế, ta đột nhiên có cảm giác như nước sôi lửa bỏng, quả thật ăn quá mất khôn, ăn quá mất khôn. Ta cảm nhận sâu sắc rằng không nên cứ ở đây nữa.

Đang lúc ta không biết dùng cách gì để thoát khỏi tai mắt của Hỏa Tịch, lén rời khỏi Cửu Trùng Thiên, khi đang phiền não nghĩ suy, Hỏa Tịch bỗng nhiên trở nên rất biết cách chăm sóc, có thể là thấy hai ngày này ta buồn bức không vui nên đề nghị buổi tối đi đến quý phủ của Thực Thần dùng bữa tối.

Cũng được thôi, cứ xem như đây là một bữa tiệc đưa tiễn trước khi ta rời khỏi Cửu Trùng Thiên. Diễm này Hỏa Tịch thật có kiến thức.

Chạng vạng, Hỏa Tịch dẫn ta đi đến phủ của Thực Thần. Nào ngờ vừa mới bước đến trước cửa phủ Thực Thần, đã có hai tiên ty khúm núm đi ra nghênh đón, nói là Thực Thần hắn đã đi xa, không có ở nhà.

Vừa nghe đã biết đây là lệnh tiễn khách.

Lúc này Hỏa Tịch tỏ vẻ vô cùng khí phách, chấp tay thân nhiên nói: “Không sao, bản quân đi vào chờ hắn, đợi Thực Thần đã trở lại thì báo cho bản quân một tiếng là được.” Nói xong hắn liền nâng bước định đi vào.

Ta vội vàng theo sao, không quên mỉm cười nói với hai tiên ty: “Hôm nay Thần Quân của chúng ta tâm huyết dâng trào cố ý đến thương thức tay nghề của Thực Thần, hai vị cô cô nhớ báo cho Thực Thần một tiếng, bảo ngài ấy nhớ trở hết tài năng sở trường.”

“Chuyện này...” Hai tiên ty xem ra có chút luống cuống tay chân, vội vàng lui xuống, chắc là muốn đi tìm Hành Xanh.

(Ba)

Khi vào trong phủ của Hành Xanh, trước mặt là một kiến trúc mang phong cách mộc mạc sạch sẽ gọn gàng mà rất đẹp. Ta không ngờ lại đến nơi ở của Hành Xanh, nếu không đến đây thì cũng không biết Hành Xanh lại có thương thức như thế.

Hỏa Tịch dẫn ta đi đến một chiếc cầu nhỏ thì dừng lại. Phía dưới cầu là một hồ nước, trong hồ có vài phiến lá đang nổi bập bềnh nở ra những đóa hoa sen màu trắng muốt.

Chỉ liếc nhìn qua thấy rất lộn xộn nhưng mọi sắp đặt đều có ý nghĩa, vô cùng cao nhã.

Hỏa Tịch dùng giọng điệu rất nghiêm túc nói: “Nghe đồn Thực Thần không thích hoa sen trong hồ nước này.”

Hoa sen đẹp như vậy theo lý thuyết thì người gặp người thích, sao lại có người không thích hoa sen chứ. Nhưng có lẽ Hành Xanh chỉ thích màu xanh hơn màu trắng.

Ta hỏi: “Hắn không thích hoa sen này, chẳng lẽ chỉ thích khói dầu trong phòng bếp sao?”

Hỏa Tịch cười nhạt: “Cũng có thể như thế. Nhưng mà nếu Lưu Cẩm có thể thay Thực Thần bẻ hết hoa sen trong hồ này để bày tỏ tình cảm hữu nghị nói không chừng Thực Thần sẽ cảm động, ngày mai lại đến Diễm Thái Cung chúng ta.”

Ta chỉ nghĩ sơ qua, cảm thấy được đây là một chuyện mua bán rất có lời.

Vì thế không hề đắn đo, thậm chí ngay cả khi nhìn thấy nụ cười mang ý vị thâm sâu bên bờ môi của Hỏa Tịch cũng cảm thấy rất đẹp mắt, lúc này liền niết quyết bay xuống đứng trên một phiến lá xanh nổi trên mặt nước, ta lại nhảy đến một phiến lá khác, bàn tay không ngừng rẽ nước tiến tới gần hoa sen, hái từng đóa từng đóa hoa sen trắng như tuyết...

Khi mặt Hành Xanh còn xanh hơn cả chiếc áo khoác ngoài của hấn hỏn hỏn xuất hiện ở trước mặt ta, ta vừa mới thuận tay hái đóa hoa sen cuối cùng của hấn...

Cả hồ nước, đưa mắt nhìn lại... chỉ còn những phiến lá lơ lửng.

Hành Xanh run run kích động, vừa nhìn đã nhận ra tâm trạng của hấn không bình tĩnh. Ta đang cầm một bó hoa sen trắng đến trước mặt hấn, nói: “Người không thích mấy đóa hoa này nên ta thay người hái hết chúng, người không cần cảm kích ta...” Nhìn thấy sắc mặt hấn rất hung ác giống như muốn róc xương lóc thịt ta, ta cảm thấy được có chút không đúng, nhưng vẫn rất chân thành mời hấn, “Ngày mai người còn đến Diễm Thái Cung nữa không?”

Hành Xanh không nói lời nào, đôi mắt luôn nhìn chăm chăm vào hoa sen trắng trong tay ta. Ta lập tức hiểu ý, nói: “À, đúng rồi người không thích chúng” Vừa dứt lời ta đã ném cả bó hoa xuống hồ nước.

Lòng ngực Hành Xanh phập phồng kịch liệt hai cái, may nhờ Hòa Tịch đến giữ chặt hấn nên hấn vẫn duy trì dáng vẻ bình tĩnh. Hấn vừa bị Hòa Tịch lôi kéo cố gắng giãy giụa không được, vừa nghiêng răng nghiêng lợi hét to với ta: “Là kẻ nào nói cho người biết ta không thích hoa sen trắng?!”

Ta thật sự bị tiếng hét của hấn khiến cho khó có thể khống chế cảm xúc xúc động, hoảng sợ, sững sờ, cố chấp nhìn Hòa Tịch đang đứng phía sau hấn: “Là hấn nói đó.”

Thái dương Hành Xanh ẩn hiện gân xanh đang nổi nhip, tiếp tục hét lớn: “Có tin ta sẽ chặt người thành từng khúc làm thịt kho tàu không! Rốt cuộc người lấy đầu ra là gan lớn như thế, dám tự tiện hái hoa sen trắng mà ta yêu thích nhất!”

Ta kinh hãi nhìn về phía Hòa Tịch, hỏi: “Không phải người nói Hành Xanh ghét nhất là hoa sen sao?”

Hòa Tịch mạng về mặt vô vị: “À, xem ra lời đồn không đáng tin, thì ra là giả.”

Hành Xanh ra sức đánh về phía ta, khốc lóc đến mức mặt đỏ bừng: “Hai người các người dám đứng trước mặt ta kẻ xướng người họa, ta sẽ không để mình bị lừa đâu! Trả hoa sen trắng cho ta——”

Hòa Tịch vội tranh thủ thời gian nói: “Luu Cẩm nếu ta là nàng trước mắt nên co giò chạy đi.”

Ta tức giận trừng hấn một cái, lại nhìn tình trạng Hành Xanh càng ngày càng bất ổn, vội vàng chọn phương hướng nhanh chân bỏ chạy, kêu lên: “Oan có đầu nợ có chủ, tất cả đều là chủ ý của Hòa Tịch, là hấn sai ta làm! Người muốn tìm thì tìm hấn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Cố Nhân Cố Nhân Đương Nhiên Đã Là Người Quá Cố!

(Một)

Sau lại ta bỏ chạy, chạy mãi chạy mãi cũng chẳng biết mình đã chạy đến nơi nào, chỉ biết vẫn chạy vòng vòng trong phủ của Hành Xanh.

Ta biết Diễm Thái Cung rất lớn, đến giờ ta vẫn chưa đi hết, nhưng không ngờ phủ của Hành Xanh cũng lớn như vậy. Hòa Vượng chết tiệt, dám chơi lão tử à! Vốn muốn giảng hòa với Hành Xanh, giờ còn giảng với hòa gì chứ, Hành Xanh không lột da ta đã xem như khách khí với ta lắm rồi.

Xem ra lúc này muốn Hành Xanh đến Diễm Thái Cung nấu com mỗi ngày, thật sự là chuyện vô vọng rồi.

Ta chạy đến dưới một tàng cây, quay đầu nhìn lại không thấy Hành Xanh đuổi theo nữa, nhất thời cảm thấy toàn thân mỗi một đốt khoát ngồi phịch xuống đất. Trên cây có những đóa hoa nhỏ màu trắng tinh, làn gió nhẹ thổi qua, đóa đóa khẽ lay động rơi xuống, cuộn lên một mùi hương nhàn nhạt.

Hiểu biết của ta về các loài hoa rất ít, tính sơ cũng chỉ có mấy loài. Mà cây hoa này vừa khéo lại là một trong số ít loài hoa mà ta biết.

Ta nhớ Lan Hưu từng nói với ta đây là dương hoa. Mà giới chúng ta cũng có loài hoa thuần trắng tinh khiết như thế.

Còn nhớ rõ Lan Hưu cũng đã nói qua, là nữ tử đều sẽ thích dương hoa, bởi vì dương hoa trắng tinh mỹ lệ. Lúc đó ta liền hỏi, vậy vì sao phía sau hoa viên của Phụ Tôn, ngọn núi phía sau Ma điện cũng trồng dương hoa, hay là phụ tôn cũng có sở thích giống như nữ tử?

Lan Hưu nói, Phụ Tôn ta chỉ thích những thứ mà mẫu thân ta thích.

Mặc dù ta chưa từng gặp mẫu thân, nhưng ta biết người thích loài hoa này. Không biết cũng thế, biết không nhiều cũng không khác gì. Mẫu thân cũng

không vì chuyện ta biết người thích loài hoa này mà vui mừng đến nỗi sống dậy.

Nhưng hiện giờ nhìn thấy gốc cây này trong nhà Hành Xanh, quả thật khiến cho ta có chút kinh ngạc. Không ngờ Hành Xanh cũng thích thứ mà nữ tử thích.

Thực Nương.

Ta ngỡ ngỡ nghĩ đến, cứ bị vây khốn trong vòng suy nghĩ đó nên lười động dậy, liền nằm dưới tàng cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đợi đến khi ngủ đủ thì tìm đường về nhà.

Không biết đã ngủ bao lâu, đầu óc có chút mệt mỏi lại có chút ngẩn ngơ. Tỉnh cờ có một đóa hoa nhỏ rơi xuống mặt ta, vừa thơm vừa ngứa. Ta bị những cánh hoa nhỏ làm cho khó chịu vô cùng nên chẳng nhận được nữa mà đưa tay phát phát, không ngờ không chạm đến hoa, ngược lại còn bị kinh động bởi một giọng cười khê.

Giọng người này rất dễ nghe... Cũng rất quen thuộc.

Ta suy ngẫm mấy lần, bỗng nhiên đầu óc chợt lóe linh quang, đột nhiên tỉnh táo hẳn. Vừa mở mắt ra đã thấy một đôi mắt đang ánh lên ý cười, rất đáng sợ.

Một người xanh lè như cây hành đang ngồi xồm bên cạnh ta, hừ chết người mà. Ngoại trừ Thực Thần Hành Xanh thì còn kẻ nào nữa!

Ta ngã bật ra sau, trấn định nói: “Ta, ta ta không phải cố..cố ý hái hoa sen của ngươi, là Hỏa Tịch bảo ta hái, ngươi, ngươi tìm hán bảo thù đi!”

Hành Xanh đưa tay về phía ta, hừ ta sợ đến mức lùi ra sau. Song ngoài dự kiến của ta, hán lại không muốn đánh ta như lúc này, mà đưa tay về phía tóc ta lấy một đóa dương hoa nhỏ nhỏ xuống..

Ta sững sờ trong chốc lát, không biết hán muốn gì. Chẳng lẽ... Muốn cho ta ném ngọt trước thừa dịp ta chưa chuẩn bị lại đánh ta một trận?

Ta luôn luôn đề phòng, cảnh giác nhìn hán. Chỉ cần thấy hán có chút động dậy, ta sẽ không để mặc cho hán đánh.

Hành Xanh cười híp mắt, làm cho ta đột nhiên nảy sinh một cảm giác hán vẫn là một Thực Thần ôn hòa cẩn trọng trong lần đầu gặp gỡ. Hán nhẹ giọng nói: “Có gan hái bảo bối Bạch Liên hai ngàn năm của ta, còn sợ ta động thủ đánh nàng sao.”

Ta thấy hán cười vô cùng dịu dàng, cổ họng càng siết chặt: “Này, ngươi, ngươi không có việc gì chứ? Không có, không có bị tức giận đến mức thần trí có vấn đề... chứ?”

(Hai)

Hành Xanh nhướn mày, tươi cười gần gũi, nếu nhìn tinh tế tỉ mỉ hơn đôi chút thì sẽ thấy ý trong đáy mắt pha vài phần trêu tức, nói: “Ta rất tinh táo.”

Lưng ta chạm vào thân cây, có muốn lui ra sau cũng không lui được nữa nên dứt khoát đánh cược nói: “Vậy ngươi, ngươi nhanh gọn sáng khoái một chút, đừng, đừng đánh vào mặt.”

“Ta nói muốn đánh nàng hồi nào?” Hành Xanh tiến gần thêm hai bước.

Dừng sĩ chân chính là người có gan đối mặt với kẻ thù. Ta nhìn hán hỏi: “Vậy...rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Hành Xanh duỗi tay ra véo hai má ta, cong cong khóe miệng: “Thuộc tính thủy của ngươi tu hành ở đâu?”

Ta kéo tay hán ra, xoa xoa mặt, vô vị nói: “Ta vốn là một viên thủy châu, hấp thu tinh hoa linh khí của thiên địa nhật nguyệt, ngày ngày uống sương sớm sương đêm, lấy dòng suối làm bạn, chẳng lẽ ta còn có thể tu ra thuộc tính hỏa sao?”

Ma tộc chúng ta trong đối nội rất thành thật giữ chữ tín, trong đối ngoại thì lừa gạt gian lận. Điều đã là truyền thống cũ xưa nay.

Dù sao ta cũng không đến nỗi nói ra mình sinh ra ở Ma giới, từ nhỏ đã có thuộc tính thủy.

Đuôi mắt Hành Xanh thoáng lưu chuyển, ý cười không giảm, tiếp tục hỏi: “Vậy nàng dám nói không phải là người Ma tộc?”

Ta gáy gáy mặt, nghi hoặc nói: “Ý, ta là người Ma tộc sao? Người nào nói cho ngươi biết ta là người trong Ma tộc? Chẳng lẽ thoát nhìn ta thật sự giống như vậy sao?”

Hành Xanh nhìn ta một lúc lâu, thở ra một hơi, nâng tay vuốt búi tóc của ta, nói: “Không phải là tốt rồi.”

Ta cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Câu hỏi của Hành Xanh khiến cho ta kinh ngạc, xem ra đầu óc của hán cũng không phải màu xanh giống như quần áo của hán... Nhưng thiên địa làm chứng, thiên địa làm chứng, ta tuyệt đối cũng không có nói ta không phải người Ma tộc, tất cả đều do hán tự cho là đúng.

Về chuyện ta hái hoa sen trắng trong hồ nước của Hành Xanh, Hành Xanh nói quên đi, không truy cứu nữa.

Ta có chút không thể tin, hỏi: “Không phải người nói đó là hoa sen bảo bối hai ngàn năm của người sao, cái này cũng cho qua luôn à? Sau này nếu người lại muốn bảo bối gì đó thì sao, ta cảm thấy không thể nào hoàn toàn tin tưởng được.”

Hành Xanh ngăn người, nghiêm túc nói: “Vậy ta rút gân lột da người thì sao?”

Ta lập tức sửa lại lời nói: “Bảo..bảo bối mấy ngàn năm gì đó của người chẳng qua cũng chỉ là đồ vật vô tri vô giác, ta, ta... xấu tốt gì cũng là một con người, so với đồ vật quý giá... Người nên quý trọng người trước mắt...”

Hành Xanh lại đưa tay ra véo mặt ta, ta phất tay hất ra, nhìn vào đôi mắt mang theo ý cười của hắn, cũng ráng lấy lòng mà cười hai tiếng. Hắn nói: “Ừ ta cũng nghĩ như vậy. Sen này không phải sen kia, sen kia có thể hái, sen này chỉ được nhìn.”

Không biết hắn đang ngậm nga cái thứ gì, nhưng ta vẫn vô cùng lễ phép phối hợp cười hai tiếng: “Đúng đó, đúng đó.”

Hành Xanh tạm ngưng giây lát, bỗng nhiên cúi đầu hỏi: “Nàng thích ngài ấy à?”

“Thích người nào?” Ta không hiểu rõ nên hỏi lại.

Hành Xanh lại nói đến vấn đề khác: “Tình cờ đi đến Diễm Thái Cung một chuyến, điện hạ lần đầu tiên bảo ta phải tặng lại lễ vật. Xưa nay điện hạ không hề chú trọng phương diện ăn uống, khiến cho ta suy nghĩ rất nhiều nhưng cũng chẳng lý giải được. Kết quả vừa đi đến Diễm Thái Cung mới biết quà đem tặng là để cho người ăn.”

Lần đó ta còn nhớ rõ. Không phải chính là những chuyện xảy ra trong đoạn thời gian lần đầu tiên đến Cửu Trùng Thiên chịu Hòa Tịch ức hiếp nhục nhã sao. Lúc đó ấn tượng của ta đối với Hành Xanh cũng không sâu sắc lắm, nhưng đối với điểm tâm hắn mang đến thì nhớ hoài không quên.

Hành Xanh hỏi: “Điểm tâm lần đầu tiên ta cho nàng ăn gọi là gì?”

(Ba)

Ta không cần suy nghĩ liền nói: “Không phải cao trà xanh sao.”

Hành Xanh lại hỏi: “Vậy đối với Hòa Thần điện hạ, ấn tượng sâu sắc nhất của nàng là gì?”

Bỗng nhiên ta có cảm giác khó mở lời, cảm thấy nói ra thì rất mất mặt. Nhưng đối mặt với vẻ mặt tha thiết ham học hỏi kia của Hành Xanh, ta vẫn thành thật nói: “Bị hắn đánh...”

Hành Xanh ngăn ra, lập tức mỉm cười rất ôn hòa rất mềm mại với ta. Hắn phui phui xiêm y, đứng lên, bình thản nói: “Như thế xem ra, cũng khó trách vì sao điện hạ lại có chút kiêng kỵ việc ta tới gần nàng. Nhưng ta không muốn tranh đoạt với ngài ấy, ngược lại ngài ấy bảo nàng bẻ hết Bạch Liên hai ngàn năm của ta để trút giận.”

“A?” Ta mơ hồ cảm thấy phía sau trò đùa của Hòa Tịch là một âm mưu to lớn.

Hành Xanh cách ta hai bước, hắn đưa bàn tay ra độ chiều cao ngang thắt lưng mình, cười nhạt nói: “Nàng lớn như thế kỳ thật cũng cực kỳ đáng yêu”, hắn lại dùng tay độ chiều cao ngang vai mình, “Lớn như vậy cũng vô cùng xinh đẹp.”

Ý trong lời nói này chính là khen ngợi ta nên ta nghe xong rất hưởng thụ. Không ngờ Hành Xanh cũng có tài ăn nói như vậy, nếu kiên nhẫn bồi dưỡng, nếu có thêm thời gian thì có thể trở thành nhân tài.

Ta mỉm cười với hắn: “Người quả là người có ánh mắt tinh tường!”

Hành Xanh chậm rãi xoay người, giọng nói nhẹ nhàng mơ hồ, pha lẫn tiếng thờ dài bất đắc dĩ: “Chi tiếc, ở bên bờ Thiên Hà, lần đầu tiên nhìn thấy nàng trong hình dạng trưởng thành cứ tưởng là cổ nhân đã trở lại. Thì ra không phải, chỉ là có dáng vẻ giống nhau mà thôi.”

“Cổ nhân của người là ai?” Ta hỏi.

Hắn hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn lên tán cây dương hoa phía trên đầu ta: “Bạch Liên trồng lâu mới có chút tình cảm không thể buông bỏ, mà cây dương hoa này bởi vì chất chứa quá nhiều tình cảm không thể buông bỏ mà trồng nên. Cổ nhân cổ nhân đương nhiên đã là người quá cố.”

Hắn khó khăn quay người lại, dương hoa nhẹ nhàng rơi xuống, mang theo chút u buồn. Ta đột nhiên cảm thấy hắn có chút giống như thi nhân đa sầu đa cảm.

Thấy hắn muốn đi, ta bất chấp cảm nhận tình thơ ý họa mà bóng lưng mang đến, vội hỏi: “Này người đi rồi ta làm sao bây giờ? Ta đói bụng rồi!”

Hành Xanh ngừng bước, nói: “Điện hạ lập tức sẽ tìm đến đây. Ta đi về trước chuẩn bị bữa tối, lát nữa các người cùng nhau đến dùng cơm.”

Ta mở cò trong bụng: “Hành Xanh người thật sự là người tốt!”

Dáng vẻ đa sầu đa cảm của Hành Xanh hoàn toàn biến mất, lại trở về vẻ hung ác ngày thường, quay đầu lại dùng khẩu hình hung dữ nói với ta: “Chỉ toàn biết ăn, tiểu mập mập!”

Lời vừa dứt, Hành Xanh đã chẳng còn ở đó. Vừa đúng lúc này, từ hướng khác vang lên tiếng bước chân vội vàng.

Hành Xanh nói không sai, chân trước hấn vừa đi, chân sau Hỏa Tịch đã tới rồi.

Bóng đêm dần dần tối mịt, chỉ còn những đóa dương hoa rực rỡ sắc trắng nhàn nhạt. Dáng người Hỏa Tịch cao gầy vô song xuất hiện trong tầm mắt ta, sắc mặt lạnh nhạt, đôi mắt phượng dài hẹp nhẹ buông xuống, ánh mắt ấy còn trong suốt sáng chói hơn cả dương hoa.

Không biết vì sao, ta chợt tỉnh ngộ, cảm thấy cả cây dương hoa hoa bay bay phiêu lãng cũng không đẹp bằng hấn.

Lúc ta đang ngăn người, Hỏa Tịch đi tới, cúi người, vương tay về phía ta: “Lưu Cẩm, lại đây.”

Ta nhìn bàn tay thon dài với những khớp ngón tay rõ ràng, không biết có phải bị ám đầu hay không mà ta đưa tay mình đặt trong bàn tay hấn. Hỏa Tịch nheo mắt nở nụ cười, tay dùng chút lực kéo ta vào trong lòng, nói: “Trên mặt đất lạnh như vậy, đợi ta đã lâu rồi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ta Yêu Nàng Rồi, Nàng Phải Làm Sao Bây Giờ?

(Một)

Ta tựa vào vai của Hỏa Tịch, qua bờ vai hấn, ta còn có thể nhìn thấy những cánh hoa nho nhỏ màu trắng nổi bật trong màn đêm bị con gió nhẹ thổi bay rồi lại rơi đầy mặt đất phía sau lưng hấn.

Tình cảnh này, ta nghĩ đúng lúc ta nên thể hiện mình là một người rất hiểu lòng người, nói: “Kỳ thật ta đợi không lâu lắm”. Nhưng ta nghĩ một lúc, vẫn nói: “Lão từ đợi rất lâu rồi, người chậm quá, kém cỏi chết được.”

Hỏa Tịch không trả lời. Ta nghĩ hấn đã ngầm thừa nhận rồi. Ta nhặt một cánh hoa rơi trên bờ vai hấn, đặt bên môi nhẹ nhàng thổi bay đi, lại nói: “Hỏa Tịch, ta cảm thấy người là một người quá âm trầm quá xảo quyệt.”

Bàn tay đang ôm ta của Hỏa Tịch dừng một chút, thấp giọng hỏi: “Sao lại nói thế?”

Ta kéo lỗ tai hấn ra rồi hét lớn: “Người làm hại ta bị Hành Xanh vừa kêu đánh vừa đòi giết, đều tại người nói cái gì Hành Xanh ghét nhất hoa sen! Người cố ý! Nếu không phải bởi vì người nói như thế, ta sẽ giúp Hành Xanh đi hái hoa sen sao?” Tuy rằng Hành Xanh không tính toán với ta, nhưng ta bị thằng nhãi này tính kế nên không thể không tính toán với hấn.

Khoảng gian này Hỏa Tịch ẩn hiện ý châm chọc như có như không, nói: “Ta có ép nàng hái hoa sen à?”

“... Cho nên mới nói người rất xảo quyệt.” Ta tạm thời không nói gì nữa, nửa ngày lại chỉ nín thinh không nói thêm câu nào nữa.

Buổi tối, ta cùng với Hỏa Tịch ở phủ Hành Xanh ăn một bữa no. Mấy món hấn làm vẫn ngon như trước, cũng không vì ta phá sạch hoa sen trong hồ của hấn mà có chút khoảng cách với ta, cũng không ảnh hưởng gì đến trù nghệ của hấn.

Có lẽ bởi vì lần này hấn thật sự không đánh ta, cũng có lẽ là vì dáng vẻ giống thi nhân đang ôm ấp tình cảm lại được chút u buồn của hấn khi đứng dưới tán cây dương hoa kia khiến cho ta nhìn Hành Xanh Thực Thần với cặp mắt khác xưa. Hấn cũng không phải rất đáng ghét, ít nhất cũng có chút độ lượng.

Nhưng có một chuyện ta rất cảm thông với hấn.

Từ trong miệng Hỏa Tịch, ta đã biết vì sao Hành Xanh này lại có tình cảm với hoa sen trắng. Thì ra có một đoạn tình cảm buồn bã không muốn cho người ta biết. Nghe nói, đó là mối tình đầu thuần khiết của Hành Xanh lúc trước.

Mối tình đầu thuần khiết của Hành Xanh là một vị liên hoa tiên tử, hai người gặp nhau vào hai ngàn năm trước.

Đại khái vị liên hoa tiên tử này có dáng vẻ cao quý thanh nhã, khiến cho Thực Thần lần đầu tiên gặp gỡ đã nảy sinh tình cảm. Nhưng tình cảm này còn chưa đậm đà đã héo úa, bởi vì liên hoa tiên tử đã bị một vị Bồ Tát đến từ Tây Cực nhìn vừa mắt nên dẫn về Tây Cực tu hành rồi.

Nói đại chúng dễ hiểu chút là liên hoa tiên tử có tình cảm sâu đậm chí hướng cao xa, xuất gia.

Vì thế Hành Xanh Thực Thần gục ngã hoàn toàn, canh giữ bên hồ hoa sen trắng mà năm xưa liên hoa tiên tử cho hấn, ngày ngày nhìn vật nhớ người. Tình

cảm nhưng nhớ này đã kéo dài suốt hai ngàn năm.

Tuy tình cảm của Hành Xanh đối với liên hoa tiên tử có thể nói là kiên trinh không đổi trời đất chứng giám, nhưng cho dù hẳn có nhưng nhớ một vạn tám nghìn năm thì liên hoa tiên tử đã xuất gia cũng không thể nào quay trở về với hắn.

Ta làm bậy làm bạ hái hoa sen trắng của hắn, chẳng khác nào dao sắc chặt đay rồi, nháy mắt chặt đứt nỗi nhớ nhưng tưởng niệm của Hành Xanh. Như thế xem ra, ta cũng vô tình làm được một việc thiện lớn.

Trong lồng ngực có chút tự hào có chút yêu mến, khiến khi ta nhìn về phía Hành Xanh tình bỗng nảy sinh cảm tình “Kỳ thật Hành Xanh rất đáng thương cũng rất đáng yêu”, chắc chắn là mẫu tính vĩ đại lại tác quái.

Lúc Hành Xanh gấp rau không cẩn thận bắt gặp ánh mắt của ta, chiếc đũa run rẩy, hồ nghi nói: “Tiểu Mập Mập sao nàng lại nhìn ta như vậy?”

Ta khoan dung rộng lượng đưa đũa ra gấp món ăn mà Hành Xanh muốn gấp, bỏ vào trong bát của Hành Xanh, trấn an nói: “Ngươi bớt đau buồn, mới không đi sao cũ đến được, ngày mai của ngươi sẽ càng tốt đẹp hơn.”

(Hai)

Hành Xanh lập tức trừng mắt về hướng Hòa Tịch đang ngồi bên cạnh mặt không đổi sắc, hỏi: “Điện hạ lại nói gì rồi?” Xem ra cảm giác của tên này thật quá nhạy bén.

Hòa Tịch thân nhiên nói: “Cũng không có gì, chỉ có nói nguyên nhân vì sao Thực Thần ngươi chỉ yêu hoa sen.”

Thực Thần hỏi tiếp: “Vậy điện hạ đã nói gì về nguyên nhân ta chỉ yêu hoa sen?”

Hòa Tịch nhướn mày, nhớ lại nói: “Cũng không có gì, chỉ nói hai ngàn năm trước có một vị liên hoa được tấn chức lên Cửu Trùng Thiên, Thực Thần yêu hoa sen trắng đến tận xương tủy. Sau đó liên hoa tiên tử đến phật môn Tây Thiên, Thực Thần vẫn lẻ loi một mình chưa từng thân thiết với tiên tử nhà nào, giữ mình trong sạch nhưng cũng thê lương sâu nặng.”

Ta liếc Hòa Tịch một cái, bất mãn nói: “Ngươi cũng đừng quá kích thích hắn.”

Sắc mặt Hành Xanh thiên biến vạn hóa, cuối cùng yên lặng cúi đầu nhìn xuống bàn, hắn cầm bát lên đi ra cửa ngồi xỏm xuống, liếc nhìn sơ qua quả thật vô cùng thê lương sâu nặng. Hắn và hai miếng cơm vào miệng, nói: “Sau khi hai vị ăn no xong, ra cửa đi trăm bước rồi rẽ phải qua một cây cầu nhỏ lại rẽ trái đi một trăm năm mươi bước nữa sẽ ra khỏi phủ, không tiễn, cảm ơn.”

Cuối cùng, sau khi ăn xong bữa tối ở phủ Thực Thần, nhân lúc trời tối ta và Hòa Tịch rời khỏi phủ Thực Thần, vừa tản bộ vừa quay về Diễm Thái Cung. Hành Xanh không đồng ý ngày mai sẽ dọn đến Diễm Thái Cung, hắn đã nói một lời rất ngoan tuyệt, đời này sẽ không bao giờ đến Diễm Thái Cung nữa, đời này sẽ không bao giờ nấu cơm cho Hòa Tịch nữa.

Ta mơ hồ cảm thấy, lúc ăn cơm Hòa Tịch lại chọc giận Hành Xanh, lại không nghĩ ra Hòa Tịch đã chọc giận hắn chỗ nào. Nhưng cũng vì vậy mà ta bị vạ lây, chỉ sợ sau này không còn cơ hội ăn cơm canh do Hành Xanh làm nữa.

Nhất thời ta cũng cảm thấy nửa vui nửa buồn. Vui mừng vì đã kết thúc những ngày tháng an nhàn nơi Cửu Trùng Thiên đầy thị phi này. Mà buồn vì những ngày tháng an nhàn đã kết thúc.

Mà nay nhớ lại khoảng thời gian ta và Hòa Tịch cùng trải qua ở Diễm Thái Cung, ta chợt phát hiện ra phần lớn thời gian hắn đều ở cùng với ta như hình với bóng. Mặc dù cũng có khi không ở cùng nhau, nhưng khoảng thời gian này cũng rất ngắn.

Trên đường trở về, ta luôn suy nghĩ, nên tìm biện pháp nào để lén rời khỏi Cửu Trùng Thiên mà không bị Hòa Tịch phát hiện.

“Luru Cẩm” Hòa Tịch nắm chặt tay ta, kéo thần trí ta trở về.

Ta vội vàng thu hồi lại những suy nghĩ trong lòng, lên tiếng: “Có..có chuyện gì?”

Hòa Tịch im lặng, chỉ lo dặt ta đi. Ta ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt in nghiêng của hắn, sợi tóc dài mềm mại sau tai khẽ lay động, lộ ra dáng vẻ vô cùng thanh mị lại rất đẹp.

“Làm sao vậy?” Ta hỏi.

Đi được một đoạn, hắn nói: “Ta thích nàng.”

Ta không hiểu ý hắn: “Ngươi nói gì?”

Hòa Tịch hiếm khi kiên nhẫn nói lại lần nữa: “Luru Cẩm ta thích nàng.” Hắn ngừng lại, đôi mắt phượng lặng lẽ nhìn ta.

Ta cảm thấy từ “Thích” này rất đơn giản, nhưng khi nghe vào lỗ tai lại trở nên rất phức tạp và trừu tượng. Từ khi sinh ra đến giờ ngoại trừ bản thân ta ra, ta chưa từng thích kẻ nào, nhưng đại khái có thể hiểu được thích là như thế nào. Chính là giống như ta có một người yêu là Lan Hư, mặc dù không rõ cách yêu như thế nào, nhưng đại khái có thể hiểu được yêu là gì.

Có điều ta nghĩ, thích và yêu, chắc là không giống nhau.

Khi Hòa Tịch nói hẳn thích của ta, ta có chút vênh vang đắc ý, ta có thể lý giải được tâm trạng của hẳn hiện giờ. Vì thế đối với đôi mắt phượng sáng rực của hẳn, ta rất nhiệt tình đáp lại: “Người rất tinh mắt, ta cũng rất thích bản thân mình!”

(Ba)

Một khắc đó, nét mặt Hòa Tịch tựa hồ có chút cứng ngắc.

Ta liền vui vẻ nói với hẳn: “Cũng may người và ta chỉ thích thôi, còn chưa bắt đầu yêu ta”, ta u buồn than thở một hơi tỏ vẻ người lớn, “Ta cũng không biết nếu có một ngày ta yêu chính mình thì nên làm cái gì bây giờ...”

Hòa Tịch không nói gì, mà cưỡng chế không cho ta phản kháng, cời vòng tay Phước Linh của ta ra, khiến cho ta trở về dáng vẻ vốn có, cao ngang vai hẳn. Khoảng cách giữa ta và hẳn rất gần nhau, gần đến mức hô hấp của hẳn nhẹ phả lên mặt ta, mang theo cảm giác mát lạnh thoang thoang hương sen.

Ta nhìn không được nuốt nước miếng, nhìn đôi mắt phượng tĩnh lặng của hẳn, muốn lui ra sau.

Trực giác nói cho ta biết, Hòa Tịch hẳn... hình như có chút không bình thường.

Sau đó thất lưng bị bàn tay hẳn đỡ lấy, khiến ta muốn lui cũng không được.

Hắn vươn tay kia ra vén loạn tóc bên tai cho ta, năm ngón tay thon dài hữu lực xen kẽ tiến vào trong mái tóc ta, động tác mềm nhẹ mà thông thả. Cánh môi hé mở cúi đầu nói với ta: “Luru Cẩm, làm sao nàng biết thích mà ta nói không phải là yêu. Ta yêu nàng rồi, nàng phải làm sao bây giờ.”

Gió lạnh như nước, mơ hồ cuộn cuộn nổi lên trước mắt ta, từng sợi từng sợi, tựa như tơ tằm bao bọc lấy ta.

Ta cố gắng mở to mắt, nhìn thấy mặt Hòa Tịch gần trong gang tấc. Đôi môi mỏng lạnh của hẳn phủ xuống môi ta, đầu lưỡi mềm mại trơn bóng nhẹ nhàng lướt qua môi ta.

Có chút ngửa ngửa.

Ta đẩy đẩy lồng ngực rắn chắc của hẳn, bên hông buông lỏng hẳn liền thả ta ra. Nhưng còn chưa chờ ta kịp phản ứng thì hai tay của hẳn đã nâng mặt ta, đôi môi gât gao nghiền ép lên môi ta, đầu lưỡi cứng rắn tiến vào dây dưa với ta.

Khoảnh khắc ấy, tất cả hơi thở của hẳn tiến vào mũi miệng không hề phòng bị của ta, làm đầu ta có chút mê muội. Lưỡi ta bị xâm nhập quẩn quýt trong khoang miệng, lại giống như có thể khuấy đảo đầu óc của ta thành hồ tương...

Thừa dịp ta còn có chút tỉnh táo có chút sức lực, tay đặt trên ngực hẳn, suy nghĩ đến câu hỏi vừa rồi hẳn mới hỏi ta. Nhưng vấn đề này rất gian xảo khiến ta không biết nên trả lời như thế nào.

Ngày trước khi Lan Hưu nói yêu ta cũng có hỏi ta yêu có hẳn không, chưa từng hỏi ta hẳn yêu ta rồi, ta nên làm gì bây giờ.

Ta lúc tạm ngừng, ta thờ dốt lắm bậm nói: “Ta không biết phải làm thế nào bây giờ...”

“Vậy đề ta định đoạt, ta sẽ không để nàng rời khỏi ta.”

Ta buông tay, rũ hai cánh tay xuống, không biết nên đặt ở đâu. Mái tóc mềm mại của Hòa Tịch phất qua cổ ta, bị ta giữ chặt trong tay. Sợ loạn tóc ấy trượt qua khỏi kẽ tay nên ta rất nắm rất chặt rất chặt.

Bỗng nhiên ta có chút xúc động, thì ra bị tên này nâng trong lòng bàn tay là cảm giác kỳ lạ như thế. Ta không có gì hỏi báo hẳn, liền lấy đầu lưỡi liếm liếm đầu lưỡi của hẳn.

Lại khiến cho cả người hẳn chấn động

Dường như trời đất quay cuồng, hình như ta cảm giác mình bị hẳn ngang ngược ôm rất chặt. Trong hô hấp tràn ngập hơi thở của Hòa Tịch

Đầu có chút nóng. Trước khi mất đi lý trí, ta nghĩ chắc chắn ta đã bị tên này hạ chú gì đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.